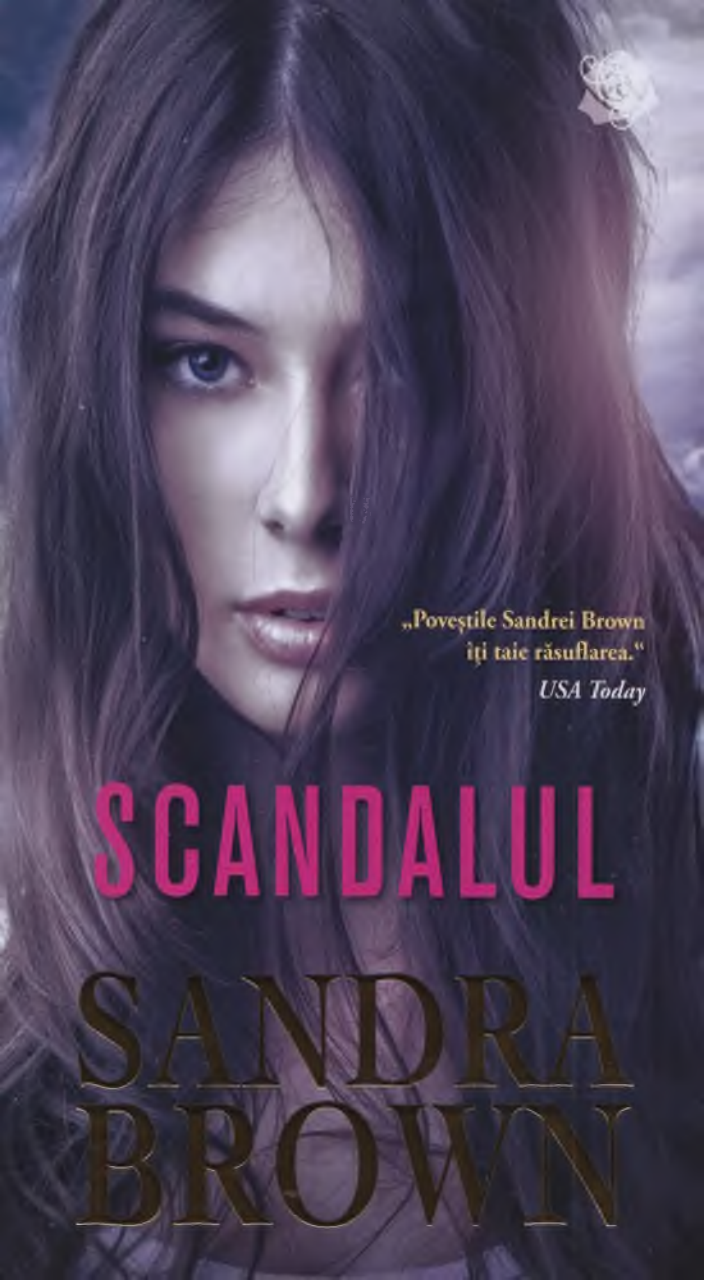

„Poveștile Sandrei Brown
îți taie răsufarea.“

USA Today

SCANDALUL

SANDRA
BROWN

Într-o noapte ploioasă, într-un mic oraşel din sudul Statelor Unite, frumoasa şi inocenta Jade Sperry trece prin cel mai mare coşmar al oricărei adolescente, fiind abuzată de trei băieţi. Atacul este pus la cale de Neal Patchett, fiul răsfăţat al celei mai puternice familii din Palmetto, de voinţa căreia depinde soarta fiecărui bărbat, femeie şi copil. Astfel că nimeni, nici măcar propria mamă, nu vrea să creadă povestea lui Jade. Trădată de cea mai bună prietenă, cu idealurile tinereţii spulberate şi trezindu-se în mijlocul unui scandal şi al unei tragedii, Jade părăseşte locurile natale fără să se uite înapoi.

Anii trec şi, deşi cunoaşte succesul în viaţa profesională, Jade nu reuşeşte să-şi uite trecutul violent, care o împiedică să se apropie de orice bărbat – până când îl întâlneşte pe Dillon Burke. Şi astfel viaţa îi oferă ocazia să se întoarcă în Palmetto nu doar ca să se răzbune, ci să se elibereze de teamă şi, poate, să regăsească puterea şi curajul de a iubi din nou.

„Milioane de cititori devorează romanele Sandrei Brown, şi pe bună dreptate! Subiecte care îţi aprind imaginaţia, personaje pe care le iubeşti sau le urăşti, răsturnări de situaţie, secrete scandaloase – reţeta succesului e mereu asigurată.“

Publishers Weekly

Sandra Brown este una dintre cele mai cunoscute autoare americane contemporane. Cărţile ei au fost publicate în 33 de ţări, în peste 80 de milioane de exemplare.

SANDRA BROWN

Scandalul

Breath of Scandal

Sandra Brown

Copyright © 1991 Sandra Brown

Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency,
Inc. și P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Traducere din limba engleză

Ediție publicată pentru prima dată în Statele Unite de Warner
Books, Inc., New York

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Scandalul

Sandra Brown

Copyright © 2018 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, SANDRA
Scandalul / Sandra Brown;
trad.: Laura Berteanu - București: Lira, 2018

ISBN 978-606-33-3081-0

I. Berteanu, Laura (trad.)

821.111(73)-31-135. 1

SANDRA BROWN

Scandalul

Traducere din limba engleză
Laura Berteanu

LITERA®
2018

prolog

New York, 1990

Se întorcea la Palmetto.

Jade Sperry stătea la fereastra biroului ei. Despărți un pic jaluzelele și privi douăzeci de etaje mai jos, la traficul ce șerpuia prin Lincoln Center. Un vânt rece biciuia pe la colțurile străzilor, unde autobuze nerăbdătoare râgâiau noxe în aerul poluat. Taxiuri ce semănau cu niște cărăbuși galbeni și agitați zoreau de pe o bandă congestionată pe alta. Pietonii nu se opreau nici o clipă din mersul lor rapid, strângând bine în mână gențile și servietele.

Fusese o luptă pentru Jade să se adapteze acestei mișcări constante, atunci când se mutase în New York. La început, intersecțiile se dovediseră riscante. Nu trăise nicicând o experiență mai înfricoșătoare decât să stea pe refugiul din mijlocul unui bulevard aglomerat din centrul Manhattanului, întrebându-se ce o s-o doboare mai întâi – un taxi amenințător, un ditamai autobuzul sau hoardele de oameni care o împingeau de la spate, pierzându-și răbdarea cu provinciala care se mișca la fel de agale pe cât vorbea.

Cum făcea în cazul oricărei provocări, Jade băgase bărbia în piept și se lansase în atac. Nu se mișca la fel de repede, nu auzea instantaneu și nu vorbea cu aceeași viteză ca oamenii de aici, dar nu era intimidată de ei – doar diferită. Nu fusese învățată să dea zor. Jade crescuse într-un mediu în care cea mai agitată ființă într-o zi de vară era poate o libelulă care țopăia pe oglinda apei din mlaștină.

Când ajunsese la New York, era deja obișnuită cu munca grea și cu sacrificiul. Așa că se adaptase și supraviețuise,

pentru că mândria era la fel de caracteristică pentru o fată din South Carolina ca și accentul.

Astăzi, culegea roadele. Miile de ore de planuri, de complotări, de muncă asiduă fuseseră în sfârșit recompensate. Nimeni nu ar fi putut ghici câți ani și câte lacrimi investise în întoarcerea în orașul ei natal.

Se întorcea la Palmetto.

Erau acolo niște oameni care aveau de dat socoteală, iar Jade urma să se asigure că așa o să se întâmple. Revanșa la care visase era aproape. Și Jade avea acum puterea de a face lucrurile să se întâmple.

Continua să privească pe fereastră, dar nu înregistra decât puțin din scena stradală de dedesubt. Vedea mai degrabă iarba înaltă legănându-se în bătaia brizei pe mlaștinile de lângă coastă. Simțea mirosul înțepător de aer sărat și pe cel îmbătător de magnolie. Simțea gustul mâncării de țară. Zgârie-norilor le lua locul pinii înalți. Bulevardele largi deveneau canale ce curgeau le-neș. Își aminti cum era să respiri un aer atât de greu și de dens, încât nici măcar nu mișca mușchiul spaniol, pleoștit și cenușiu, care atârna de ramurile stejarilor bătrâni de sute de ani.

Se întorcea la Palmetto.

Și, când o să ajungă acolo, o să se dezlănțuie iadul.

capitolul 1

Palmetto, South Carolina, 1976

- Pe dracu'!

- Jur pe Dumnezeu!

- Ești un mincinos, Patchett.

- Cum e, Lamar? Mint sau nu? O curvă bună poate sau nu să-ți pună un prezervativ numai cu gura?

Lamar Griffith își privi pe rând cei doi prieteni, Hutch Jolly și Neal Patchett, cu o expresie chinuită.

- Nu știu, Neal. Poate?

- De ce mă obolesc să te-ntreb pe tine, pufni Neal. Tu n-ai fost niciodată cu o târfă.

- Și tu ai fost? i-o întoarse Hutch, cu un hohot prostesc.

- Da, am fost. De multe ori.

Cei trei elevi de clasa a douăsprezecea ocupau un separeu în restaurantul local, Dairy Barn. Hutch și Lamar împărțeau una din băncuțele îmbrăcate în vinil. Neal era tolănit pe a doua, de cealaltă parte a mesei de plastic și aluminiu.

- Nu cred nici un cuvânt, spuse Hutch.

- M-a dus babacu'.

Lamar făcu o strâmbătură dezgustată.

- Și nu ți-a fost rușine?

- Pe toți dracii, nu!

Hutch îl privi disprețuitor pe Lamar.

- Minte, prostule!

Întorcându-se spre Neal, întrebă:

- Și unde-i bordelul ăsta?

Neal își verifică reflexia în geamul din capătul separeului. Chipul lui frumos îl privea din oglindă. Câteva fire de păr blond-închis, doar atâtea cât trebuia,

ii cădeau pe frunte, deasupra ochilor verzi și sexy. Jacheta liceului, grenă cu alb, arăta foarte bine și îi atârna neglijent pe umeri.

- N-am spus că m-a dus la un bordel. Am spus că m-a dus la o târfă.

Hutch Jolly nu era la fel de chipeș ca prietenul său Neal. Era un băiat mare și greoi, cu umeri lați și osoși și păr roșu aprins. Urechile clăpăuge îi ieșeau în evidență de-o parte și de cealaltă a capului. Aplecându-se mai aproape, își linse buzele cărnoase. Vorbi cu voce înceată, conspirativă.

- Vrei să spui că avem o curvă aici, în oraș? Cine e? Cum o cheamă? Unde stă?

Neal le zâmbi leneș prietenilor săi.

- Credeți că v-aș destăinui un asemenea secret? Sigur, ca să vă duceți repede să dați buzna peste ea și să vă faceți de râs. Mi-ar fi rușine să spun că vă cunosc.

Îi făcu semn chelneriței și mai comandă încă un rând de Cherry Coke. După ce fata le aduse sucurile de la dozator, Neal scoase pe furiș o sticlă plată, de metal, din buzunarul jachetei și-și turnă o doză zdravănă în pahar, înainte să le-o ofere celorlalți. Hutch se servi și el cu whisky, dar Lamar refuză.

- Nu, mulțumesc. Am băut destul.

- Puișorul lu' mama! zise Hutch, lovindu-l cu cotul în stomac.

Neal băgă sticla înapoi în buzunarul din interiorul hainei.

- Babacu' zice că sunt două chestii de care un bărbat nu se satură niciodată: de whisky și de femei.

- Amin!

Hutch era întotdeauna de acord cu orice spunea Neal.

- Nu ești de aceeași părere, Lamar? îl îmboldi Neal.
Băiatul brunet ridică din umeri.

- Sigur.

Încruntându-se nemulțumit, Neal se trânti pe spătarul banchetei.

- Începi să devii mult prea serios, Lamar. Dacă nu poți să ții pasul, va trebui să te lăsăm în urmă.

Ochii căprui-închis ai lui Lamar se umplură de îngrijorare.

- Cum adică să țin pasul?

- Adică să faci pe nebunul. Adică să ți-o tragi. Adică să te-mbeți.

- Mămica nu-i dă voie să facă lucruri de-astea rele!

Cu gesturi exagerat de feminine, Hutch își strânse mâinile sub bărbie și dădu galeș din gene. Vorbea în falsetto și era de-a dreptul ridicol.

Lamar luă foarte în serios împunsătura.

- Mi-am vărsat mațele la fel ca voi vinerea trecută! exclamă el. Și nu am furat pepenii ăia, așa cum mi-ai spus, Neal? Și nu eu am adus pulverizatorul de vopsea cu care am mângălit cu graffiti zidul poștei?

Hutch și Neal râseră de vehemența lui. Neal se întinse peste masă și îl bătu pe Lamar pe obraz.

- Te-ai descurcat foarte bine, Lamar. Foarte bine.

Nereușind să mai păstreze mina serioasă, izbucni din nou în râs.

Hutch râdea și el atât de tare, că i se zgâlțâiau umerii osoși.

- Ai vomitat mai rău ca noi doi la un loc, Lamar. Ce-a zis mămica de mahmureala pe care ai avut-o ieri-dimineață?

- Nu a știut că mă simțeam rău. Am stat în pat.

Erau plictisiți. Serile de duminică erau întotdeauna plictisitoare. Fetele rele se recuperau după isprăvile de sâmbătă noaptea și nu voiau să fie deranjate. Fetele cuminți se duceau la biserică. Nu existau evenimente sportive programate duminică. Și nu avuseseră chef de pescuit în seara aceea.

Așa că Neal, întotdeauna liderul și strategul, îi luase pe ceilalți doi în mașina lui sport și bătuseră astfel străzile din Palmetto, căutând ceva de făcut care să-i distreze.

Dar, după ce străbătuseră de câteva ori strada principală dintr-un capăt în altul, nu găsiseră nici un fel de acțiune în oraș.

- Vreți să mergem la Walmart să căscăm gura? sugerase Lamar.

Ceilalți doi răspunseseră la unison:

- Nu.

- Știu! spusese Neal, cu o bruscă inspirație. Să mergem la una dintre bisericile alea de negri. Asta-i întotdeauna tare.

- A-a, spusese Hutch, scuturând cu putere din cap. Tata a zis că mă jupoaie de viu dacă mă prinde că mai fac asta. Ultima oară când am fost acolo, aproape că am pornit o bătaie de proporții.

Tatăl lui Hutch, Fritz, era șeriful din zonă. Fritz Jolly fusese în numeroase ocazii conștiința băieților.

În lipsă de altceva, se duseseră la Dairy Barn, sperând să se întâmple ceva pe acolo. Atât timp cât comandau mereu ceva și se purtau frumos, managerul nu-i dădea afară. Firește, ar fi avut de dat socoteală și nu glumă, dacă Neal era prins cu sticla de whisky ascunsă în haină.

Tatăl lui, Ivan, îi spusese înainte să iasă din casă să nu ia bere cu el.

- De ce? îl întrebase Neal.

- Pentru că m-a sunat Fritz ieri-dimineață. Era al dracului de nervos. Zicea că Hutch a venit acasă mort de beat vineri seară și că de la tine luase berea. Spune că băiatul șerifului nu poate să hălăduiască de nebun prin oraș, făcând ca toate animalele. Și Dora Jolly era foarte supărată. I-am spus că o să mă ocup.

- Și?

- Și mă ocup! bubuise Ivan. Fără bere în seara asta!

- Dumnezeuule!

Neal ieșise din casă trântind ușa în urma lui. Odată intrat în mașină, răsese și se bătuse peste buzunarul hainei, în care ascunsese sticla de argint plină cu bourbon din cel mai scump. Ivan n-avea să-i simtă lipsa.

Totuși, euforia de a-și fi dus de nas tatăl se risipi în cele din urmă. Hutch își devora acum cel de-al doilea sendviș. Manierele lui la masă îl dezgustau pe Neal. Mânca de fiecare dată de parcă ar fi fost ultima lui masă, cu mușcături uriașe, înghițind cu zgomot, fără să se obosească să întrerupă conversația în timp ce mesteca.

Lamar era, ca întotdeauna un laș enervant, lipsit de coloană vertebrală. Era o prezență de lungă durată a cărei companie Neal o tolera numai datorită culpabilității lui Lamar. Era amuzant să aibă la îndemână un fraier care să fie ținta tuturor ironiilor și abuzurilor verbale și care să încaseze toate loviturile. Lamar era băiat de gașcă și arăta mai bine decât mulți, însă singurul rol pe care îl avea pe lângă Neal era să fie calul lui de bătaie.

În seara asta, era la fel de posac și de agitat ca întotdeauna. Ori de câte ori i se adresa cineva, sărea ca ars. Neal presupunea că atitudinea asta mereu speriată a lui Lamar venea de la faptul că locuia cu mama lui. Cotoroața aia era suficient de rea cât să bage frica în oricine.

Myrajane Griffith se credea superioară oricui pentru că fusese o Cowan. La un moment dat, familia Cowan fusese cel mai mare producător de bumbac din Savannah și Charleston. Dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă ca să-și mai amintească cineva. Familia Cowan trecuse prin vremuri grele. Cei mai mulți dintre ei muriseră. Vechea casă de pe plantație de lângă coastă mai era încă în picioare, dar fusese de mult închisă și lăsată de izbeliște.

Totuși, Myrajane se agăța de numele ei de fată ca un purcel de lapte de țâța scroafei.

Era angajată la uzina Patchett Soybean, ca mai toată lumea din trei ținuturi învecinate. Muncea cot la cot cu negrii și cu alți oameni pe care, în alte vremuri, nu ar fi dat nici un scuipat. Își terorizase bărbatul până când amărâtul murise. Când Ivan văzuse trupul tatălui lui Lamar în coșciug, comentase că îl vedea pentru prima oară zâbind, după ani întregi.

„Dumnezeule!“ își zise Neal. Nu era de mirare că Lamar era tot timpul agitat, când trăia cu scorpia aia.

Neal se bucura că mama lui murise când el fusese foarte mic. Mai multe dădace, majoritatea negrese de prin zonă, îl crescuseră pe rând, până când se făcuse prea mare ca să fie bătut la fund și începuse să lovească la rândul lui. Mama lui, Rebecca Flory Patchett, fusese blondă și palidă și cea mai proastă partidă la pat pe care o avusese Ivan vreodată, cel puțin asta îi spusese lui Neal, când băiatul îl întrebase despre mama lui.

- Rebecca era drăgălașă și frumușică, dar, când mă culcam cu ea, aveam senzația că mi-o trag cu un țurture. Totuși, mi-a dat ce voiam.

Aici, Ivan îl lovise ușor cu pumnul în maxilar.

- Un fiu.

Neal era de părere că era suficient de rău să aibă un părinte căruia să-i dea socoteală, deși Ivan era indulgent și, de cele mai multe ori, se făcea că nu vede atunci când făcea vreo dandana. Ivan îi achita lui Neal amenzile pentru viteză și acoperea costurile atunci când distrugea sau șterpelea câte ceva de prin magazine.

- Pentru Dumnezeu, știi cine este taică-meu? îi strigase Neal vânzătorului care îl prinsese furând dintr-un magazin.

Șeriful Fritz Jolly îl chemase pe Ivan la fața locului, ca să calmeze situația. Neal plecase din magazin cu hangerul de vânătoare pe care încercase să-l fure și cu un zâmbet superior care îl înfuriase la culme pe vânzătorul frustrat.

Ceva mai târziu, omul își găsise mașina cu toate cele patru cauciucuri tăiate.

Neal și-ar fi dorit să aibă și în seara aceea ceva la fel de amuzant de făcut.

- S-a terminat slujba.

Comentariul lui Lamar îl smulse pe Neal din reverie.

Un grup de tineri intră în Dairy Barn. Neal hotărî pe dată că băieții erau cu toții neinteresanți, niște biseri-coși care nu erau vrednici de atenția lui. Dar sfredeli din

priviri fiecare fată în parte. Numai atâta și făcea minuni pentru orgoliul unei fete și o făcea să viseze frumos în acea seară.

În pus, nu strica niciodată să pregătești terenul pentru viitor. Poate că, într-o seară, avea să fie suficient de disperat cât să-și dorească compania uneia dintre aceste fete. Dacă și când o suna, fata avea să-și aducă aminte cum o privise cu ochii încărcăți de dorință. Se lăudase cândva că putea transforma o soprană din corul bisericii într-o curvă în numai cinci minute. Și nu era o laudă deșartă.

- Bună, Neal. Bună, Lamar. Bună, Hutch.

Donna Dee Monroe se opri lângă separeul lor. Din obișnuință, ochii lui Neal coborâra pe trupul ei, apoi urcară din nou.

- Bună, Donna Dee. Te-ai mântuit în seara asta?

- Eu m-am mântuit de mult. Dar sunt sigură că tu o să arzi în iad, Neal Patchett.

Neal râse.

- Pe toți dracii, așa este. Și aștept cu nerăbdare fiecare secundă care mă va duce acolo. Bună, Florene.

Una dintre fetele care erau cu Donna Dee fusese la balul de Sf. Valentin organizat la club cu câteva săptămâni în urmă. Neal nu prea avusese de unde alege în seara aia, așa că filtrase cu ea, deși, în mod normal, nici măcar n-ar fi observat-o. Dansase cu ea până când începuse să se topească - la propriu. O dusesse afară și îi ridicase fusta, dar, tocmai când lucrurile începuseră să devină interesante, taică-său venise s-o caute.

Acum Neal își coborî pleoapele și, cu voce joasă și răgușită, o întrebă:

- Ai avut multe păcate de mărturisit în seara asta, Florene? Ai avut gânduri necurate în ultima vreme?

Fata roși până în albul ochilor, mormăi ceva de neînțeles și se grăbi să prindă din urmă grupul de tineri cu care intrase în local.

Donna Dee mai rămase. Era o fată îndrăzneată cu ochi aproape negri, sclipitori, și o minte ageră, uneori murdară.

Din păcate, nu prea avea ce să arate. Părul îi era drept și rar. Îl purta cu cărare pe mijloc, nu pentru că îi plăcea așa, ci pentru că era singurul fel în care îl putea așeza. Din profil, nările păreau să i se întâlnească cu buza de sus. Dinții de sus îi veneau peste cei de jos, iar asta, împreună cu ochii mijiți, o făceau să semene cu un șobolan prietenos. Era amoretată de Hutch, dar, ca de obicei, prietenul lui o ignora.

- Uite cine-a venit! spuse acesta, atrăgându-i atenția lui Neal spre parcare pe care o puteau vedea pe fereastră. Președintele consiliului de elevi, prietenul tuturor!

Îl urmăriră pe Gary Parker parcând pe unul dintre locuri. Prietena lui, Jade Sperry, era pe scaunul din față, lângă el.

- Da, și e și frumoasa liceului cu el!

Neal îi aruncă lui Lamar o privire otrăvită, nereușind să-și dea seama dacă Lamar îl lua peste picior cu această remarcă. Cu siguranță, nu! Păstrase secret față de toată lumea interesul lui față de Jade Sperry.

- Mașina aia a lui e o rablă! comentă Hutch, fără să se adreseze cuiva anume.

- Nu pare s-o deranjeze pe Jade, zise Lamar.

- Sigur că nu, boue! spuse Donna Dee. E îndrăgostită de el. Nu contează pentru ea că e sărac precum Iov. Mă duc să-i salut. Ne vedem mai târziu!

Neal privi încruntat pe fereastră, urmărindu-i pe Gary și Jade. Probabil că Gary spusese ceva amuzant, pentru că Jade râse și se aplecă spre el, frecându-și tâmpla de bărbia lui.

- Frate, ce bună e! gemu Hutch. Iar el e un idiot. Ce-o vedea la el?

- O atrage mintea lui, spuse Lamar.

- Sau poate e impresionată de altă chestie care e mare la el, glumi Hutch.

Lamar râse. Neal păstră o tăcere stoică. Fără să se miște, fără ca în ochi să i se citească vreo emoție, îl privi pe Gary sărutându-i buzele lui Jade, apoi deschizând portiera și coborând din mașină. Fusese un sărut scurt și cast. Neal se întrebă, nu pentru prima oară, dacă fata fusese vreodată sărutată de cineva care să știe ce face – de cineva ca el.

Jade era, în mod indiscutabil, cea mai frumoasă fată din Liceul Palmetto. Fata cea mai frumoasă ar fi trebuit să fie a lui Neal Patchett, la fel ca hainele cele mai frumoase și mașina cea mai bună. Taică-său era cel mai bogat și cel mai puternic om din ținut. Numai asta și îl îndreptătea să aibă orice-și dorea. Dar se pare că nimeni nu o informase pe Jade Sperry de acest lucru.

Oricât de mare ar fi fost IQ-ul lui Gary, Neal nu înțelegea în ruptul capului cum putea Jade să prefere un țăran sărăntoc când îl putea avea pe el. Nu numai că manifesta o pronunțată lipsă de interes, dar Neal avea impresia că se simțea chiar dezgustată de el. Cu un inexplicabil snobism inversat, ea îl considera *pe el* sub nivelul ei. Oh, era întotdeauna politicoasă – Jade era drăguță cu toată lumea. Dar, dincolo de fațada amabilă, Neal detecta o atitudine disprețuitoare care îl rodea.

Poate că nu știa ce pierde. Poate că nu-și dăduse seama că se mulțumea cu puțin, când putea avea ce era mai bun. Poate că era timpul să afle.

– Haideți! spuse Neal dintr-odată, strecurându-se afară din separeu.

Aruncă pe masă suficienți bani cât să acopere costul sucurilor și al burgerilor lui Hutch, apoi porni cu pas legănat spre ușă.

Afară, se îndreptă spre fereastră la care clienții comandau mâncarea la pachet. Nu trebuia să-i întrebe pe Hutch și pe Lamar dacă aveau chef să vină cu el. O porniseră repede în urma lui, după cum știuse co să facă.

Donna Dee deschise portiera mașinii lui Gary Parker și urcă lângă Jade.

- Nu știam că vii aici, spuse Jade. Puteai să vii cu noi, de la biserică.

- Ca să fiu a cincea roată la căruță? Nu, mersi.

Nu se simțea nici o urmă de ranchiună în vocea Donnei Dee. Cele două fete fuseseră nedespărțite încă din prima zi de grădiniță. Deși oricine le vedea își dădea seama din prima clipă că Jade o eclipsa puternic pe cealaltă fată, Donna Dee nu simțise niciodată vreo urmă de invidie față de prietena ei mai frumoasă și mai deșteaptă.

- Cum ți s-a părut predica din seara asta? întrebă Donna Dee. Ai simțit respirația Domnului în ceafă ori de câte ori pastorul a spus cuvântul *desfrânare*?

Jade se simțise stânjenită de subiectul predicii, dar răspunse sec:

- Nu am motive să mă simt vinovată.

- Încă, zise Donna Dee.

Jade scoase o exclamație de consternare.

- Știam că n-ar fi trebuit să-ți spun niciodată că eu și Gary am discutat despre asta.

- Oh, pentru Dumnezeu! exclamă Donna Dee. Sunteți împreună de trei ani. Toată lumea crede că ați făcut-o deja de un milion de ori.

Jade își mușcă buza.

- Inclusiv mama. Ne-am certat înainte să vină Gary să mă ia.

- Și?

Donna Dee împrumută un ruj din poșeta lui Jade și se dădu pe buze.

- Voi două vă certați mereu. Nu-mi place s-o spun, Jade, dar maică-ta e o zgrițuroaică.

- Nu înțelege că îl iubesc pe Gary.

- Ba sigur că-nțelege. Asta-i problema. Nu vrea să-l iubești. Crede că ai putea face o partidă mai bună.

- Nu există altă partidă mai bună.

- Știi la ce mă refer, spuse Donna Dee, continuând să scotocească prin poșeta lui Jade. I-ar plăcea să te vadă cu cineva bogat, cu influență... Știi tu, cu cineva ca Neal.

Jade se cutremură, dezgustată.

- N-o să se-ntâmples.

- Chiar crezi că a pipăit-o pe Florene la balul de Sf. Valentin? Sau doar s-a lăudat ea? Îi place să se dea mare gratuit.

- Nu cred că faptul că te-a pipăit Neal Patchett e ceva cu care să te lauzi.

- Ei bine, tu ești o excepție.

- Slavă Cerului!

- Neal arată bine, observă Donna Dee.

- Nu pot să-l sufăr. Uită-te la el acum! Se crede mare șmecher!

Cele două fete priviră cum Neal și prietenii lui îl înghesuiau pe Gary, care aștepta la rând să dea comanda. Neal îl lovi de câteva ori cu pumnul în umăr pe Gary și, când acesta îi spuse să înceteze, luă o poziție de box.

- E atât de enervant! exclamă Jade, strâmbându-se.

- Da. Aș vrea ca Hutch să nu se țină atâta după el.

Nu era nici un secret că Donna Dee era îndrăgostită nebunește de Hutch Jolly. Își punea inima pe tavă.

În sinea ei, Jade era de părere că Hutch arăta și se comporta ca un dobitoc, dar nu-și exprimase niciodată părerea, de teamă să nu o jignească pe Donna Dee.

Și nici nu-i spusese prietenei ei de câte ori Hutch o sunase ca să o invite la o întâlnire. Refuzase toate invitațiile, invocându-l pe Gary. Dar, chiar dacă nu ar fi avut un prieten stabil, nu ar fi ieșit niciodată cu Hutch, pentru că asta ar fi distrus-o pe Donna Dee.

- Nu-ți place Hutch, nu-i așa, Jade? o întreabă acum Donna Dee.

- Ba da, îmi place.

De fapt, Hutch o făcea să se simtă inconfortabil. Făceau trigonometria împreună și îl surprindea adesea holbându-se la ea. Și atunci Hutch roșea ca sfecla sub pistrui și aborda un aer arogant ca să-și ascundă jena.

- Ce nu-ți place la el?

Tonul Donnei Dee avea o notă defensivă.

- N-are nimic. Sincer. Atâta doar că nu-mi place cu cine-și pierde vremea.

- Crezi că o să mă invite la balul de absolvire, Jade?
O să mor dacă nu mă invită.

- N-o să mori, spuse Jade plictisită.

Donna Dee păru atât de dezamăgită de lipsa ei de compasiune, încât Jade se grăbi să schimbe tonul.

- Îmi pare rău, Donna Dee. Sper să te invite Hutch.
Sincer, chiar sper.

Balul de absolvire, care urma să aibă loc în mai, deja i se părea lui Jade un eveniment comun și pueril. Nu vedea în el decât încă o amânare a momentului în care ea și Gary aveau să-și poată vedea de viețile lor. Cu siguranță nu considera că era un eveniment pentru care să te agiți peste măsură, dar poate că asta era și din cauză că ea avea deja un partener sigur în Gary. Spre deosebire de Donna Dee, ea nu trebuia să-și facă griji, să se gândească cu groază la rușinea de a nu avea un partener în acea noapte de pomină.

- Nu văd pe cine altcineva ar putea să invite Hutch, nu? întrebă Donna Dee, îngrijorată.

- Sigur.

Jade se uită la ceasul de la mână.

- De ce durează atât de mult? Trebuie să ajung acasă până la zece, altfel iar începe mama.

- Și trebuie să vă rămână ceva timp și pentru parcare, ha?

Donna Dee își privi visătoare prietena și șopti:

- Când te sărută Gary, ia spune, simți că o să mori?

- Da, răspunse Jade, tremurând ușor. Și asta din cauză că trebuie să ne oprim.

- Nu trebuie.

Sprâncenele subțiri și negre ale lui Jade se împreunară într-o încruntare.

- Dacă eu și Gary ne iubim, cum ar putea fi rău, Donna Dee?

- N-am zis eu că-i rău.

- Dar așa zice pastorul. Și Biblia la fel. Și mama. Toată lumea.

- Toată lumea spune că desfrânarea...

- Nu folosi cuvântul ăsta. E atât de urât.

- Tu cum i-ai spune atunci?

- Să faci dragoste.

Donna Dee ridică din umeri.

- Același lucru. În orice caz, toată lumea zice că-i un păcat să faci dragoste când nu ești căsătorit, dar chiar crede cineva treaba asta?

Donna Dee își scutură părul drept și negru.

- Nu prea cred. Cred că toată lumea în afară de noi păcătuiește de mama focului și se distrează pe cinste. Dacă-ș avea ocazia, eu aș face-o.

- Serios? Întrebă Jade, dorindu-și susținerea prietenei ei.

- Dacă mi-ar cere-o Hutch, poți fi sigură că da.

Jade se uită la Gary prin parbrizul mașinii și simți un val cald de plăcere, amestecat cu neliniște.

- Poate că nu-i păcat. Poate că e timpul ca eu și Gary să nu mai plecăm atâta urechea la ce spune pastorul și să ne ascultăm instinctele. Of, pur și simplu nu știu! gemu ea. Am vorbit până am despicat firu-n paișpe, dar, când terminăm, suntem chiar mai frustrați decât înainte.

- Of, zău așa! mormăi Donna Dee. Eu mă întorc înăuntru. Pa!

- Stai, Donna Dee! spuse Jade, prinzând-o de mână. Te-ai supărat?

- Nu.

- Pari supărată.

- Păi, zău așa, Jade, ce n-aș da eu să am problemele tale! Ce n-aș da să am părul tău negru, cu onduleuri naturale, și tenul tău impecabil! Ce n-aș da să am un iubit care să saliveze după corpul meu, dar să mă și respecte! Ce n-aș da să am un creier ca un computer și bursă completă pentru facultate!

- Nu am primit încă bursa, spuse Jade, încercând să minimizeze complimentele indirecte ale Donnei Dee.

- Oh, dar o s-o primești. E doar o chestiune de timp. Totul iese întotdeauna bine pentru tine, Jade. De-asta mă enervează la culme să te aud cum te vaiți. Ce motive

ai tu să te plângi? Ești superbă fără să încerci măcar. Ești deșteaptă. Ești populară. Probabil că o să termini șefă de promoție și, dacă n-o să fii tu, atunci o să fie băiatul care adoră pământul pe care calci și aerul pe care îl respiri. Dacă vrei să ți-o tragi cu el până delirezi, fă-o! Și dacă nu, nu. Dar mai lasă-mă cu chestia asta, bine? După această izbucnire, Donna Dee înjură în barbă. Pe un ton ceva mai potolit, spuse: Ar trebui să mă plătești că-ți sunt cea mai bună prietenă, Jade. Să știi că nu-i treabă ușoară.

Își luă poșeta și coborî din mașină, închizând portiera în spatele ei.

- Salut, Gary!

Tonul lui Neal era înșelător de prietenos. Lamar și Hutch repetară salutul, în același fel.

- Salut, băieți.

Zâmbetul lui Gary era deschis și naiv.

- Ce se-ntâmplă?

- Nu prea multe, răspunse Neal. Ai aflat ceva despre bursă?

- Nu încă. Și nici Jade n-a aflat încă nimic. Totuși, ar trebui să știm cât de curând.

- Vrei și alune pe înghețatele alea, Gary? întrebă chelnerița de la fereastră.

- Sigur.

- Sigur, îl îngână Neal. Privi spre mașina în care aștepta Jade. Lui Jade îi plac alunele. Cât mai mari.

Hutch izbucni în râs. Lamar chicoti. Zâmbetul lui Gary dispăru.

- Încetează, Neal! spuse el supărat.

Privi peste umăr, înspre mașină. Cu un gest nevinoovat, Neal ridică mâinile.

- Am glumit. Ce, nu știi de glumă?

Ca în joacă, îl lovi pe Gary cu pumnul în umăr. Gary se dădu înapoi, furios.

- Nu, când e vorba de Jade.

- Poftim, Gary, spuse chelnerița, întinzându-i cele două înghețate prin fereastra de servire. Una cu caramel și una cu ciocolată. Un dolar și cincizeci de cenți.

- Mulțumesc.

Gary plăti, apoi trase două șervețele din cutie și luă câte un cornet în fiecare mână. Se întoarse să plece, dar Neal îi blocă drumul, flancat de Hutch și Lamar.

- Care-i a lui Jade?

Scăpându-i sensul ascuns al acestei întrebări aparent nevinovate, Gary ridică din umeri.

- Cea de caramel.

Fiecare înghețată avea deasupra o cireășă mare și roșie. Neal apucă cireșa de codiță și o ridică de pe moțul de frișcă. O trase cu buzele în gură apoi, cu un gest dramatic, rupse codița. Răsuci cireșa în gură, apoi o prinse între dinții din față, depărtând buzele. Uitându-se fix la Jade, își înfipse sugestiv dinții în cireășă, apoi o mestecă lasciv, înainte să o înghită.

Se uită apoi din nou la Gary și îi zâmbi cu superioritate.

- Spune-i iubitei tale că mi-a făcut plăcere să-i mănânc cireșa.

- Nenorocitul dracului! Mănâncă asta!

Gary îndesă una din înghețate în mutra îngâmfată a lui Neal.

Neal, luat complet pe nepregătite, se dădu înapoi împleticindu-se, încându-se cu mizeria care îi acoperea fața. Gary profită de avantaj. Își vârî piciorul pe după călcâiul lui Neal și trase cu putere, dărâmându-l din picioare. Neal se prăbuși pe asfalt, cu Gary deasupra lui.

- Ține-ți gura aia murdară închisă, când vine vorba de Jade.

Aruncă a doua înghețată în poala lui Neal, apoi se întoarse nervos la mașină.

Neal sări în picioare înnebunit de furie, răcnind amenințări.

- O să te omor pentru asta, Parker! Nimeni nu-mi face mie așa ceva și scapă nepedepsit!

Începu să realizeze că se dădea în spectacol și-și îndreptă furia în altă direcție.

- Pentru Dumnezeu! le strigă el celor doi prieteni, care rămăseseră paralizați de șoc, după ce-l văzuseră pe Neal pus la pământ. Aveți de gând să stați acolo, cu mâinile în fund? Ajutați-mă!

Hutch și Lamar zoriră spre el, oferindu-i batiste și șervețele. În timp ce-și ștergea fața, Neal privi chiorâș după mașina lui Gary. Poate că țărănoiul își imagina că i-o făcuse, dar nu știa ce-l așteaptă.

capitolul 2

- Ar fi trebuit să-l bat până n-ar mai fi știut cum îl cheamă!

- Te-ai făcut înțeleș, Gary.

Jade râse amintindu-și de expresia prostită a lui Neal, cu înghețata rece picurându-i pe nas.

- De ce nu i-am dat ce merita de fapt?

- Pentru că tu nu ești din epoca primitivă, așa ca el. O bătaie este sub demnitatea ta. În plus, erai în minoritate. Ar fi trebuit să te bați și cu Hutch și cu Lamar.

- Nu mi-e frică de ei!

Lui Jade i se părea ridicol să consume atâta energie pe orgoliul masculin, dar făcu tot ce putu ca să-i gâdile mândria lui Gary.

- Te rog, nu te mai agita! Nu merită să te superi atâta pentru Neal Patchett.

- Ceva tipic pentru el, răspunse Gary, cu dispreț. O aluzie cu subînțeleș. Mintea ăstuia e o fosă septică. Te-a insultat! Se lovi cu pumnul în palma mâinii opuse. Dumnezeuule, ce nenorocit! Nu-mi pasă cât e de bogat, e o jigodie!

- Și, știind asta, de ce-l lași să ne strice momentele petrecute împreună? Trebuie să mă-ntorc acasă în curând.

Gary avea părul șaten, moale, și ochi tandri, de culoarea chihlimbarului. Pe chipul lui se potrivea mai degrabă o expresie blajină, decât una încărcată de furie.

La reproșul blând al lui Jade, fața i se relaxă, revenind la expresia obișnuită. Îi mângâie obrazul cu dosul palmei.

- Ai dreptate. Neal ar fi încântat să știe că ne-a distrus seara. Doar că nu suport să aud numele tău ieșind din gura lui murdară.

Jade își trecu degetele prin părul lui.

- Te iubesc, Gary Parker.

- Și eu te iubesc.

Sărutând-o cu ardoare și pasiune, își puse o mână pe spatele ei, lipind-o de el atât cât se putea în spațiul incomod din mașină. Parcase într-un loc izolat, pe un drum care trecea pe lângă mlaștinile care se formau în timpul fluxului.

Afară, seara de februarie era rece și umedă. În mașină era cald și se făcea și mai cald. În doar câteva minute, ferestrele se aburiră. Jade și Gary respirau greu, trupurile lor tinere erau aprinse de acea puternică dorință trupească pe care pastorul o condamnase în predica din acea seară. Gary își îngropă degetele în părul ei des, negru precum cerneala. Cealaltă mână și-o strecură sub puloverul ei.

- Jade?

Ridică privirea spre el. Ochii ei erau încărcăți de dorință.

- Știi că te iubesc, da?

Îi luă mâna și i-o puse pe sânul ei.

- Știu că mă iubești.

Erau împreună din clasa a zecea. Până atunci, Jade fusese însoțită la balurile școlare de băieți ai căror părinți serveau drept supraveghetori.

Se întâlnise cu băieți vineri seara, la film, dar Donna Dee fusese întotdeauna cu ea.

În afară de câteva săruturi caste de noapte bună și de ținutul de mână, Jade nu avusese nici un fel de contact intim cu sexul opus înainte să iasă cu Gary. Nu își dorise.

La a doua întâlnire, Gary îi depărtase buzele și o sărutase cu adevărat. Unele fete susțineau că le place asta. Altele găseau ideea în sine revoltătoare. După acea seară, Jade crezuse cu tărie că cel de-al doilea grup era compus din fete care nu fuseseră niciodată sărutate cu adevărat. Pentru ea, fusese cea mai delicioasă senzație pe care o trăise vreodată.

Luni în șir, aceste săruturi atât de satisfăcătoare fuseseră tot ce se întâmpla între ei. Intimitatea lor crescuse treptat, pe măsură ce atracția fizică inițială se maturiza în ceva mai puternic. Își dorise să-i simtă mâna pe sânii ei cu mult înainte ca el să aibă curajul s-o pună acolo. O atinsese la început prin haine, apoi îndrăznise să se strecoare dedesubt și să-i atingă pielea. Acum sânul ei îi umplea mâna care îl masa ușor.

Își potoliră o idee ardoarea cu care se sărutau ca să poată simți pe deplin plăcerea mângâierilor. Buzele lui le atinseră pe ale ei în clipa în care Jade își strecură mâna pe sub geaca lui de piele și îi deschise cămașa. Îi mângâie pieptul neted și tare. Cu o îndemânare dobandită de-a lungul timpului, Gary îi deschise sutienul, la spate. Îi atinse sfârcurile. Se întăriră sub mângâierea degetelor lui.

Jade scoase un murmur de încântare. Când își lipi gura deschisă de un sfârc și începu să se joace cu limba, scoase un geamăt de dorință.

- Gary, vreau să facem dragoste.

- Știu. Știu, răspunse el.

Chiloții îi veneau strâmți pe ea, dar Gary își strecură mâna prin ei, în pădurea deasă de cârlionți. Abia în ultimele săptămâni ajunseseră atât de departe. Era încă ceva nou și ciudat, și minunat să simtă degetele lui Gary mângâindu-i cea mai sensibilă zonă a trupului.

Își mușcă buza de jos ca să-și înăbușe gemetele de plăcere. Sânii îi erau ridicați și excitați la maximum, iar Gary îi mângâia blând cu limba. Ar fi vrut să plângă de bucuria de a-și împărți trupul cu al lui.

În seara aceea, se hotărî să-i întoarcă plăcerea pe care el i-o oferea cu atâta generozitate. Îi adora trupul înalt și solid de atlet și voia să-l cunoască mai intim. Își strecură mâna între coapsele lui și, ușor jenată, își apăsă palma pe șlițul pantalonilor.

Capul lui Gary se dădu brusc pe spate. Trase aer în piept cu un șuierat. Mâna cu care o mângâia rămase nemișcată.

- Jade?

Se simțea rușinată, dar se încăpățână să-și lase mâna acolo unde era, să nu și-o tragă.

- Hmm?

- Nu trebuie să faci asta. Adică, nu vreau să crezi că mă aștept să faci asta.

- Știu. Dar vreau s-o fac.

Îl apăsă mai tare cu palma.

Repetându-i numele în șoaptă, își desfăcu cât putea mai repede cureaua, un nasture și fermoarul, apoi, ezitând, îi ghidă mâna în pantalonii lui. Pielea îi era fierbinte sub lenjerie. Era încordat și tare. Îi strânse degetele în jurul bărbăției lui. Jade fu șocată de cât era de mare. Avusese idee, firește, dar să simtă, prin haine, o umflătură apăsând în abdomenul ei era cu totul altceva decât să-i strângă în mână sexul dilatat la maximum.

În timp ce el o săruta cu patimă, Jade începu timidă să-l exploreze. Mâna i se mișcă alunecând în sus și-n jos, iar mișcarea îi tăie răsuflarea lui Gary. Îi rosti numele într-un geamăt și-și strecură un deget între buzele groase ale sexului ei.

Mișcarea îi provocă o senzație cum Jade nu mai simțise în viața ei. Își ridică șoldurile, întinzându-se spre el, spre ceva ce nu putea clar să definească. Din nou, Gary își mișcă degetul. Parcă ar fi fost asaltată de artificii de patru iulie. Întreg trupul îi era străbătut de furnicături.

- Gary?

Era o descoperire minunată. Voia să-i spună și lui, să o împartă cu el.

- Gary?

Mâna ei se strânse în jurul lui.

Cu un geamăt adânc și frustrat, Gary se trase de lângă ea și se ridică în capul oaselor. Îi dădu mâna la o parte.

- Oprește-te! Dacă nu te oprești, o să fac mizerie.

- Nu-mi pasă, șopti ea.

- Îmi pasă mie. Își puse ambele mâini pe volan și-și lipi fruntea de încheieturile albite. Jade, m-am săturat de prostiile astea! Vreau atât de tare s-o facem!

Fiorii promițători pe care îi simțise începeau acum să se retragă. Îi părea rău. Fuseseră uluitori, îi tăiaseră răsuflarea, aproape că o speriaseră, dar își dorea să fi aflat spre ce conduceau. Oare spre un orgasm?

Însă îngrijorarea ei principală era pentru Gary, care, știa, era mult mai frustrat decât ea. Se duse lângă el și îl mângâie pe cap.

- Nu știu ce-i mai rău, spuse el, cu voce răgușită. Să nu te ating deloc, sau să te ating până când simt că te doresc atât de tare că mă doare tot corpul.

- Cred că ar fi mult mai rău să nu ne atingem deloc. Cel puțin pentru mine.

- Și pentru mine ar fi îngrozitor. Dar nu putem continua așa.

- Atunci, hai să n-o facem!

Își înălță capul și se uită la ea. Preț de câteva clipe, ochii lui căprui îi cercetară fața. Apoi coborî privirea și clătină din cap, cu regret.

- Nu putem, Jade. Ești tot ce am mai bun în viața mea. Nu vreau să stric asta.

- Și ce s-ar strica dacă am face dragoste?

- Dacă ai rămâne însărcinată?

- N-aș rămâne. Am avea grijă.

- Tot ar fi un risc. Atunci, șansele noastre de a scăpa din locul ăsta - arată cu bărbia înspre parbriz - s-ar duce dracului! Eu m-aș trezi nevoit să cultiv soia pentru Ivan Patchett, iar tu ai ajunge să lucrezi la una dintre fabricile lui nenorocite. Toată lumea ar spune că n-am avut mai multă minte decât taică-meu și ar avea dreptate.

Pentru că liota micuților Parker se mărea de la un an la altul, tot orașul glumea că tatăl lui Gary, Otis, nu știa când să se oprească. Era doar unul din stigmatele de care Gary era hotărât să scape.

O trase pe Jade la pieptul lui și-și sprijini bărbia pe creștetul capului ei.

- Nu ne putem risca șansa de a avea o viață mai bună.

- Dacă facem dragoste acum nu înseamnă neapărat că ne sacrificăm viitorul.

- Totuși, mă sperie riscul. Singurele clipe când mă simt cu adevărat bine sunt atunci când sunt cu tine, Jade. În restul timpului mă simt atât de singur! Pare o nebunie, nu? Cum să mă simt singur cu șase frați și surori mai mici în casă? Dar e adevărat. Uneori mă gândesc că sunt un copil găsit, că nu sunt al părinților mei. Tata s-a resemnat cu câmpuri inundate și recolte putrezite și să-și vândă produsele într-un oraș feudal ca Palmetto. Nu-i place să fie sărac și ignorant, dar nu face nimic ca să iasă din situația asta. Ia orice catadicsește să-i arunce Ivan Patchett și se bucură de ce primește. Ei bine, și eu sunt sărac, dar nu sunt ignorant. Și categoric nu mă las dus de căpăstru de unul ca Patchett. Nu o să fiu ca tata, n-o să accept lucrurile așa cum sunt doar pentru că așa au fost întotdeauna. Eu o să fac ceva cu viața mea. Știu că pot, Jade, dacă te am pe tine lângă mine.

Îi luă palma și și-o apăsă pe buze, lăsând-o acolo în timp ce vorbea:

- Dar, până atunci, mi-e groază să nu te dezamăgesc.

- N-ai putea să mă dezamăgești.

- Într-una din zile, s-ar putea să ajungi la concluzia că nu merită bătaia de cap. S-ar putea să te hotărăști că vrei un băiat care nu are o cale atât de lungă de străbătut, care nu are nimic de demonstrat. Unul așa ca Neal.

Își trase mâna de pe buzele lui și îl privi clipind furioasă.

- Să nu-mi mai spui niciodată așa ceva! Sună a ceva ce mi-ar spune mama și știi cât de tare mă enervează

când începe să facă de capul ei planuri pentru viitorul meu.

- Poate că are întru câțva dreptate cu ceea ce spune, Jade. O fată așa de frumoasă ca tine merită pe cineva cu bani și statut social, pe cineva care să-i poată așterne lumea la picioare. Asta vreau să fac eu. Dar dacă-ți pierzi răbdarea înainte să reușesc?

- Ascultă-mă bine, Gary Parker. Nu dau doi bani pe statutul social. Nu tânjesc după o viață luxoasă. Am și eu ambițiile mele, fie că te iubesc pe tine, fie nu. O bursă este doar unul dintre mulți pași. La fel ca tine, trebuie și eu să scap de rușinea familiei mele. Singura lume pe care mi-o doresc la picioare este cea pe care o să mi-o creez singură. Își înmuie tonul și îl cuprinse cu brațele pe după gât. Pe care o s-o creăm împreună.

- Ești nemaipomenită, știi? Închise strâns ochii și șopti pătimaș: Dumnezeu, cât mă bucur că m-ai ales pe mine.

Casa în care stătea Jade împreună cu mama ei fusese construită la scurt timp după al Doilea Război Mondial, pentru a caza personalul militar postat pe lângă canale. În cei treizeci de ani care trecuseră de atunci, cartierul de căsuțe mici cu cercevele albe se degradase. Culorile pastelate nu mai erau șic și vesele, ci deveniseră jerpelite și triste.

Spre deosebire de cele din vecini, casa Sperry era îngrijită. Era mică, cu doar două dormitoare și o singură baie. Sufrageria era dreptunghiulară, cu ferestre înguste la care atârnav draperii grele. Era singura încăpere în care exista covor. Mobila nu era scumpă, însă totul era de o curățenie impecabilă, pentru că Velta Sperry ura din suflet orice formă de mizerie. Nu permitea nici măcar plante în casă, pentru că acestea creșteau în ghivece cu pământ. Singurul lux din sufragerie era un televizor color, pe care Velta în cumpărase în rate de la Sears.

Stătea în fotoliu și se uita la televizor în clipa în care Jade intră în încăpere. Velta își privi critic fiica, căutând

semne care s-o dea de gol că-și făcuse de cap în mod necuviincios cu băiatul ăla, Parker. Nu reuși să găsească nimic în neregulă, dar știa că Jade era suficient de isteasă cât să ascundă dovezile compromițătoare.

O întâmpină spunându-i:

- Era să nu ajungi până la zece.
- Dar am ajuns. Abia acum e zece.
- Slujba s-a terminat de câteva ore.
- Ne-am dus la Dairy Barn. Toată lumea a fost acolo.
- Probabil că a condus cu viteză ca să te-aducă la

timp acasă.

Veltei nu-i plăcea prietenul lui Jade și nu-i spunea niciodată pe nume, dacă acest lucru putea fi evitat.

- Nu a avut viteză. Gary este un șofer foarte atent. Știi asta, mamă.

- Nu te certa cu mine! spuse Velta, ridicând vocea.

- Nu-l mai critica pe Gary.

Velta nu-l plăcea pe Gary pentru că, spunea ea, Jade petrecea mult prea mult timp cu el, timp pe care ea și Jade l-ar fi putut petrece împreună. În realitate, motivul era originea lui Gary. Era fiul unui cultivator de soia. Erau deja prea mulți copii în familia Parker și, în mod dezgustător, continuau să mai producă câte unul la fiecare aproximativ zece luni. Otis Parker era mereu dator pe undeva. Velta știa pentru că lucra la biroul de credite, ca dactilografă și administrator de dosare. Velta nu avea prea multă considerație pentru nici un om care nu avea bani.

Ar fi fost tipic pentru băiatul lui Parker s-o lase gravidă pe Jade. Spera ca fata ei să fie destul de deșteaptă cât să nu lase să se-ntâmpile una ca asta, dar, din nefericire, odată cu trăsăturile frumoase, fata moștenise de la taică-său și latura romantică și pasională.

Ochii Veltei se îndreptară spre poza înrămată de pe masă. Ochii albaștri și veseli ai lui Ronald Sperry - atât de asemănători cu ochii lui Jade - o priveau din fotografie. Șapca soldățească îi stătea înclinată pe cărlionții negri. Medalia de Onoare a Congresului îi atârna

la gât. Alte decorații erau prinse pe buzunarul de la piept al uniformei militare, ca mărturie a curajului de care dăduse dovadă în conflictul din Coreea.

Velta avusese șaisprezece ani când scripitorul erou de război din Palmetto se întorsese acasă. Nimeni în orașelul de provincie nu primise vreodată asemenea distincții. Toată lumea venise să-l întâmpine la tren, în clipa în care acesta trăsesese în depou. Fusese întins covorul roșu pentru fiul favorit al orașului, care venea direct de la Washington D.C., unde luase parte la o masă în cinstea lui. Dăduse chiar mâna cu președintele.

Velta îi fusese prezentată la un dans organizat de primărie în onoarea lui. Chiar în acea seară, în timp ce dansau pe melodiile lui Patti Page și Frank Sinatra, se hotărâse să se mărite cu Ronald Sperry.

În următorii doi ani, se ținuse cu nerușinare după el, fără să renunțe până n-o ceruse în căsătorie. Ca nu care cumva să se întâmple ceva, Velta avusese grijă să fie căsătoriți nu mai târziu de o săptămână.

Din nefericire, în Palmetto nu existau comuniști nord-coreeni. Trecură ani de la întoarcerea lui triumfală, fără ca Ronald să găsească ceva de făcut cu viața lui. Nu avea ambiții grandioase. Deși era uluitor de frumos, nu-și dorea să fie imaginea Medaliei de Onoare, așa cum făcuse Audie Murphy. Nu aspira spre celebritate cinematografică. Orfan și fără nici un ban, se înrolase în armată doar că să aibă unde să doarmă și ce să mănânce. Fusese soldatul ideal pentru că existase întotdeauna cineva care să-i spună ce să facă și când s-o facă. Ofițerii îi ordonaseră să tragă drept și să omoare comuniștii și, pentru că era un țințaș excelent, exact asta făcuse. În după-amiaza în care eliminase douăzeci și doi de coreeni, nu-i trecuse nici o clipă prin minte că faptele lui meritau o medalie.

Era popular și îndrăgit. Avea o charismă și un magnetism de care oamenii erau atrași în mod natural. Toată lumea-l plăcea pe Ron Sperry.

Totuși, statul cu băieții la taclale în sala de biliard nu producea un venit. Trecuse de la o slujbă fără noimă și fără viitor la alta. Cu fiecare dintre ele, speranțele Veltei creșteau. Asta avea să fie cea care să-i aducă în rândul celor bogați. Medalia de Onoare îi câștiga pe dată respectul celorlalți, dar nu și bogăția și statutul social pe care le râvnea Velta. Nici măcar o Medalie de Onoare nu te propulsa în societatea sudistă dacă nu aveai un bunic distins și o avere de familie impresionantă.

Velta fusese a patra dintr-o familie cu nouă copii. Tatăl ei fusese agricultor, până ce picase mort în spațele plugului, lăsându-și fără nici un căpătâi nevasta și toate odraslele care nu se căsătoriseră încă. Familia fusese nevoită să apeleze la mila celorlalți pentru mâncare și adăpost.

Mai mult decât de sărăcie și de foame, Velta se temea de dispreț. Când cununa de lauri de pe capul lui Ron începuse să pălească, presupusese imediat că oamenii râdeau de ei pe la spate. Îl dojenea neîncetat că risipise singura lor șansă de a avea bani și celebritate. Îl amenința și îl lua cu binișorul, dar lui Ron pur și simplu îi lipsea inițiativa de a munci pentru a-și câștiga existența. Velta refuza să-l lase să se înroleze din nou în armată. Ar fi fost prea înjositor, o recunoaștere a înfrângerii, îi spusese.

Ajunsă la capătul răbdărilor, se hotărâse deja să-l părăsească atunci când, după șase ani în care nu se întâmplase nimic, se trezise însărcinată cu Jade. Velta se agățase atunci de speranța că un copil avea să-l motiveze pe soțul ei să facă ceva pe măsura succesului pe care îl avusese ca soldat.

Dar, după nașterea lui Jade, Velta fusese cea care se dusesese să muncească la fabrica lui Ivan Patchett.

Ultimii zece ani din viața lui Ron fuseseră presărați cu slujbe găsite și slujbe pierdute, cu visuri mari care nu se concretizau niciodată, cu promisiuni diluate de cantități din ce în ce mai mari de alcool.

Într-o zi, când Jade era la școală și Velta la muncă, Ron murise în timp ce-și curăța pușca. Din fericire, șeful Jolly catalogase moartea drept un accident. Orașul donase bani pentru ca Velta și Jade să călătorească până la cimitirul Arlington National, unde Ronald Sperry avusese parte de o înmormântare de erou.

Privindu-i acum fotografia, Velta nu simțea nici cea mai mică nostalgie. Ron fusese chipeș, dulce și pasional până în ziua în care murise, dar la ce-i folosise?

Lui Jade, pe de altă parte, îi era și acum dor de el. Velta privea cu ranchiună acest atașament al fetei față de amintirea tatălui ei, la fel cum, în timpul vieții, fusese geloasă pe dragostea orbească dintre ei. Ron o trăgea adesea pe fiica lui pe genunchi și îi spunea: „O să te descurci în viață, păpușă. Ești frumoasă ca mine și îndârjită ca maică-ta. Să nu-ți fie niciodată frică și o să te descurci“.

Jade avea să facă mai mult decât să se descurce. Dacă Velta avea vreun cuvânt de spus, Jade avea să facă o căsătorie mai bună decât făcuse ea.

- A sunat Neal Patchett ceva mai devreme, spuse ea, zâmbind pentru prima dată de când Jade se întorsese acasă. E absolut fermecător băiatul ăsta!

- E un jegos!

Velta fu mirată de vehemența lui Jade.

- E urât să vorbești așa.

- Neal e urât.

- Urât? Jumătate din fetele din liceu și-ar da brațul drept numai să le sune pe ele.

- Atunci, n-au decât să-l aibă!

- Sunt sigură că nu e prea târziu să-l suni.

Jade scutură din cap.

- Trebuie să citesc un capitol la istorie până mâine.

- Jade! strigă Velta pe ton poruncitor, când fata se îndreptă spre dormitorul ei. E nepoliticos să nu returnezi un apel, mai ales când e vorba de Neal Patchett.

- Nu vreau să vorbesc cu Neal, mamă.

- Dar stai ore întregi la telefon cu băiatul ăla Parker.

Jade își strânse buzele și rămase așa preț de câteva secunde, înainte să spună:

- Am de învățat. Noapte bună.

Velta închise televizorul și veni după Jade în dormitor, prinzând ușa înainte să se închidă.

- Pierzi prea mult timp cu învățatul. Nu e firesc.

Jade își scoase fusta și puloverul și le atârna cuminte în șifonierul îngust.

- Trebuie să-mi păstrez media ca să câștig o bursă.

- O bursă! șuieră Velta. Numai la asta te gândești!

- Pentru că numai așa îmi permit să merg la facultate.

- Ceea ce, după mine, e o mare pierdere de timp pentru o fată așa de frumoasă ca tine.

Jade se întoarse de la dulap cu fața spre mama ei.

- Mamă, nu vreau să ne certăm iar pe tema asta. Mă duc la facultate, fie că ești de acord, fie că nu.

- Nu e vorba că nu sunt de acord. Doar că nu mi se pare necesar.

- Ba este, dacă vreau o carieră.

- O să-ți pierzi tot timpul și toți banii și până la urmă tot măritată o săajungi.

- Femeile pot să se și mărite și să aibă și-o carieră în ziua de azi.

Velta traversă încăperea, îi prinse bărbia lui Jade între degete și îi înclină capul pe spate, scoțând la iveală semnul mic și roșu de pe gâtul lui Jade, manifestând apoi dispreț atât pentru semn, cât și pentru fiica ei.

- Ce șanse o să ai să te mai măriți cu cineva de treabă dacă rămâi borțoasă cu băiatul ăla, Parker?

- Gary n-o să mă lase însărcinată. Și este cel mai decent om pe care îl cunosc. Cu Gary o să mă mărit, mamă.

- Jade, băieții conving fetele să facă lucruri pe care n-ar trebui să le facă, spunându-le că le iubesc. Dacă-i cedezi băiatului ăstuia, n-o să te mai vrea nici un băiat care să merite.

Jade se prăbuși pe marginea patului și, ridicând privirea spre mama ei, clătină cu tristețe din cap.

- Nu am cedat nimănui, mamă. Când o s-o fac, o să fie cu Gary și o să fie pentru că ne iubim.

Velta pufni.

- Ești prea tânără ca să știi ce-i iubirea.

Ochii lui Jade căpătară o nuanță mai adâncă de albastru, semn că începea să se înfurie.

- N-ai spune asta dacă aş susține că sunt îndrăgostită de Neal Patchett. Atunci m-ai îndemna să-l prind în capcană, prin orice fel de metode... chiar dacă asta ar însemna să fac sex cu el.

- Cel puțin ai fi cineva în orașul ăsta dacă te-ai mărita cu el.

- Sunt cineva!

Velta își încleștă pumnii pe lângă corp.

- Ești la fel ca taică-tău - cu capul în nori, idealistă.

- Nu-i nimic rău în a avea obiective.

- Obiective? pufni Velta, disprețuitor. Ciudat cuvânt pe care să-l aduci într-o conversație despre taică-tău. Nu și-a atins nici măcar un singur obiectiv în toată viața lui. Toți anii în care am fost căsătoriți, nu a făcut nimic care să merite.

- Pe mine m-a iubit! i-o întoarce Jade. Sau nu consideri că asta a meritat?

Velta se întoarce și se duse înțepată până la ușă. Înainte să iasă, spuse:

- Când eram de vârsta ta, m-am măritat cu eroul orașului. În momentul de față, ăsta e Gary pentru tine. Arată bine, este un atlet de valoare, președintele clasei, tot ce și-ar putea dori o fată.

Velta pufni.

- Ascultă la mine, eroii se trec, Jade. Pălesc, așa ca niște perdele ieftine. Tot ce contează cu adevărat sunt banii. Oricâte premii ar câștiga băiatul ăsta, Parker, nu va fi niciodată altceva decât primul născut al lui Otis Parker. Îmi doresc mai mult pentru tine.

- Nu, mamă! spuse Jade încet. Îți dorești ceva mai bun pentru tine.

Velta trânti ușa în spatele ei.

*

Jade stătea pe un taburet înalt, ronțâind dintr-un fursec. Tocurile pantofilor îi erau prinse în inelul de crom care încercuia picioarele scaunului. Cartea de chimie era deschisă pe genunchi.

După școală și timp de o jumătate de zi duminica, Jade lucra la magazinul universal Frații Jones. În timpul săptămânii, începea tura la patru și lucra până când Velta venea să o ia în drumul spre casă de la muncă, de obicei în jur de ora șase.

Nu era o tură lungă, dar îi dădea lui Pete, ultimul rămas din cei trei frați, șansa de a sta un timp cu soția lui bolnavă, care era la un centru de îngrijire medicală, iar lui Jade îi asigura ceva bănuți de buzunar.

Era un magazin bătrân, din acelea care se puteau întâlni din ce în ce mai rar. Scândurile podelei de lemn erau acoperite cu o peliculă ca de ceară, formată de la uleiul de lămâie care, timp de zeci de ani, fusese aplicat cu mopul pentru curățenie. În după-amiezile reci de iarnă, bătrânii se adunau în jurul sobei de fontă din spațele încăperii și discutau despre afacerile lumii în timp ce mestecau tutun și jucau domino.

Furcile atârnavă cu dinții în jos din cârlige înșurubate în tavan. Un client putea cumpăra de aici tot ce-i trebuia pentru un cal sau pentru un nou-născut. Putea să cumpere un pachet de cărți de joc, un set de zaruri sau o Biblie. Diversitatea mărfii și a clienților făcea ca slujba să fie mai puțin plictisitoare.

Jade încerca să se concentreze la materialul pe care îl citea, dar mintea îi zbura de la chimie la propriile ei probleme, în special la cele cu maică-sa, care refuza să ia în serios dragostea lui Jade pentru Gary și dorința ei arzătoare de a pretinde mai mult de la viață, nu doar un soț, o casă și copii, după cum era obiceiul.

Familia era importantă, și Jade își dorea o familie. Dar își dorea mai mult. Cele mai multe fete din clasa ei se resemnaseră deja că o să lucreze pentru Ivan Patchett până când se măritau și începeau să aibă copii,

care aveau, la rândul lor, să ajungă în cele din urmă să lucreze pentru Neal.

Jade și Gary împărtășeau ambiția de a rupe acest cerc înfiorător.

Cu intenție sau nu, Ron Sperry sădise în fiica lui curajul care lui îi lipsise, o dorință de a-și crea o viață mai bună decât cea pe care o avuseseră părinții ei. Cel puțin, în privința asta Jade și mama ei erau de acord. Doar țelul final era diferit... și felul în care fiecare dintre ele considera că trebuie să atingă acest țel.

Jade se temea că neînțelegerile dintre ele nu aveau să dispară niciodată, mai ales în privința lui Gary.

Gary era încă o sursă de îngrijorare în acea după-amiază mohorâtă. Nici unul din ei nu primise încă vreo veste de la comisiile de acordare a burselor. Acest lucru, împreună cu frustrarea sexuală din ce în ce mai mare și cu viața grea pe care le-o făcea Neal la școală în urma incidentului de la Dairy Barn, îi făcea pe amândoi nervoși, și păreau să nu mai aibă răbdare unul cu celălalt.

Aveau nevoie de o pauză. Poate că, dacă vremea urma să fie frumoasă în weekend, aveau să facă un grătar pe plajă sau să meargă la o plimbare lungă cu mașina – ceva care să-i relaxeze pe amândoi și să aducă lucrurile înapoi pe făgașul normal.

Încă se mai gândea la asta, când sună clopoțelul de deasupra intrării. Jade ridică privirea din carte și o văzu pe Donna Dee dând buzna pe ușă. Avea obrajii îmbujorați și pieptul îi sălta din cauza respirației întretăiate.

Jade sări în picioare, și cartea de chimie căzu pe dușumea cu o bufnitură puternică.

- Ce, Doamne, iartă-mă, s-a întâmplat?

Donna Dee își făcu vânt cu mâna și trase de câteva ori adânc aer în piept.

- Vin de la școală. Domnul Patterson m-a rugat să rămân și să-l ajut cu niște dosare.

- Și?

- Ai primit-o! Bursa!

Jade își simți inima palpitând. Nu îndrăznea să creadă ce auzise, așa că repetă:

- Am primit-o? O bursă?

Donna Dee dădu repede din cap.

- La South Carolina.

- De unde știi? Ești sigură?

- Am văzut scrisoarea pe biroul domnului Patterson. Arăta foarte oficial, cu sigilii aurii și chestii de-astea. Am văzut numele tău și așa, ca din greșeală, dar, de fapt dinadins, am trântit-o pe jos când mă întindeam după dosarul pe care...

- Donna Dee!

- Bine. În fine, am citit scrisoarea. Decanul sau cineva îl felicita pe directorul liceului nostru pentru că Liceul Palmetto a reușit să aibă doi elevi atât de buni.

Ochii lui Jade se măriră.

- Doi?

Donna Dee ridică mâinile în laterale și spuse pițigăiat:

- Și Gary a primit una!

Începură amândouă apoi să strige și să chicotească. Strângându-se de mâini, țopăiră până când borcanele cu bomboane de pe teighea începură să se zgâlțâie.

- Dumnezeu mare! Oh, nu-mi vine să cred! Cât? Scria cât?

- Scria *bursă școlară completă*. Asta nu-nseamnă că acoperă toate cheltuielile?

- Nu știu. Sper că da. Oh, dar sunt recunoscătoare pentru oricât ar fi, spuse Jade, cu răsuflarea tăiată. Trebuie să-i spun lui Gary. Mai era la școală? L-ai văzut pe teren?

Echipa liceului se pregătea pentru campionat antrenându-se în fiecare zi, după școală.

- Nu. I-am spus domnului Patterson că mi-era rău și că trebuia să plec. Am dat fuga la stadion și m-am uitat după Gary. Voiam să-l iau cu mine, ca să-ți spunem împreună.

- Poate că era în vestiar.

Donna Dee scutură din cap.

- Am întrebat. Marvie Hibbs a spus că l-a văzut plecând.

Jade se uită la pendula de pe perete. Era înconjurată de ceasuri cu cuc, și toate arătau cinci și jumătate.

- Uneori, domnul Jones se întoarce înainte de șase. Sunt sigură c-o să mă lase să plec azi cu cinci minute mai devreme.

- De ce?

- Ca să mă duc să-i spun lui Gary.

- De ce nu-l suni?

- Vreau să-i spun personal. Mă duci tu cu mașina până la el acasă? Te rog, Donna Dee!

- Poate că știe deja, spuse Donna Dee. Sunt sigură că decanul v-a trimis și vouă scrisori. Probabil că a ta te așteaptă deja acasă.

- E adevărat. Dar familia Parker e pe ruta poștei rurale. Uneori, primesc corespondența o zi mai târziu. În plus, trebuie să-l văd. Azi. Acum! Te rog, Donna Dee!

- Bine. Dar mama ta? Ce-o să se întâmple când o să vină să te ia acasă?

- O să-i spună domnul Jones unde m-am dus.

- O să fie foarte supărată dacă o să vorbești cu Gary înainte să-i spui ei.

- Atunci, n-are decât să se supere. Gary trebuie să afle primul.

Bătrânul domn Jones nu știe ce să înțeleagă când intră în magazin, câteva minute mai târziu, și Jade Sperry tăbări pe el cu brațele întinse. Îl strânse cu putere și îi sărută obrazul brăzdat de riduri.

- Domnule Jones, s-a întâmplat ceva foarte important. Știu că e devreme, dar mă lăsați să plec acum? O să recuperez în altă seară. Vă rog?

Vorbea repede, și cuvintele i se amestecau.

- Păi, având în vedere că pari pe punctul să explodezi, îmi închipui că n-am încotro.

- Mulțumesc! Mulțumesc!

Îi sărută din nou obrazul și se duse repede în camera din spate, ca să-și ia cărțile, haina și geanta. Era prea

entuziasmată ca să mai simtă frigul, așa că mototoli haina la piept, își ridică manualul de chimie de pe jos și se îndreptă ca o săgeată spre ușa magazinului. Donna Dee fusese distrasă momentan de o nouă colecție de farduri sidefate pentru pleoape. Jade o împinse spre ușă.

- Ne vedem mâine, domnule Jones! Când vine mama să mă ia, vă rog să-i spuneți că am plecat cu Donna Dee și că o să ajung acasă peste vreo oră. Și că am niște vești foarte bune.

- O să-i spun.

- Mulțumesc din nou. La revedere!

- Să aveți grijă fetelor, da?

Împiedicându-se una de cealaltă, Donna Dee și Jade ieșiră în grabă pe ușă și străbătură trotuarul până la mașina Donnei Dee.

Jade își aruncă lucrurile pe bancheta din spate și intră în mașină, în timp ce Donna Dee urca la volan.

Trecură de cele câteva semafoare din oraș și, peste doar câteva minute, înaintau în viteză pe șoseaua cu două benzi.

Era o seară mohorâtă, cu ceață joasă, dar fetele mergeau cu ferestrele lăsate și cu radioul dat la maximum.

Cu cât se îndepărtau mai mult de oraș, cu atât mai puțin plăcut devenea peisajul. Trecură pe lângă locuințe atât de dărăpănate, încât n-ar fi putut fi numite case. Acoperișurile și verandele erau căzute. La ferestre erau coli de hârtie în loc de geamuri, și obloanele atârnavu nereparate. Mașini vechi și utilaje de fermă de mult nefolosite erau lăsate să ruginească prin curți, servind ca adăpost pentru găinile și rațele pricăjite. Așa era tot drumul până pe coastă, preț de câțiva kilometri.

Dincolo de țărm, Atlanticul era presărat cu insule. Comunitățile izolate de acolo nu aparțineau secolului douăzeci. Sărăcia era în floare. Adeseori nu existau instalații sanitare. Între insule și țărm erau mlaștini de flux în care colcăiau insecte purtătoare de boli, care chinuiau și mai mult societatea sudică. Boli provocate de malnutriție și de o proastă igienă, care fuseseră

stârpitate în mai toate țările occidentale, puteau fi încă întâlnite aici.

În opinia lui Jade, climatul economic din această parte a statului era deplorabil. Nu era de mirare că pe Gary îl cuprindea adeseori deznădejdea când se gândea la diferențele socio-economice existente.

Cei din familia Parker erau săraci după majoritatea standardelor, dar trăiau ca niște regi în comparație cu mulți alții.

Industriile care prosperau în Piedmont, în partea de nord-vest a statului South Carolina, încă se chinuiau să prindă rădăcini în sud. Turismul era o industrie importantă de-a lungul coastei, dar adesea dezvoltatorii de stațiuni respingeau zonele industriale, de teama poluării care le-ar fi putut strica locurile de joacă pentru cei bogați. Între timp, fermieri precum Otis Parker încercau să-și asigure existența dintr-o parcelă de teren epuizată și distrusă de inundații, iar despoți precum Ivan Patchett se îngrășau sugând tot ce se putea de la ceilalți.

Situația trebuia să se schimbe. Poate că ea și Gary aveau să fie niște pionieri în această direcție, primii dintr-o nouă generație din sud care să...

- Oh, la dracu'!

Înjurătura o smulse pe Jade din visurile ei mărețe.

- Ce s-a întâmplat?

- Am rămas fără benzină.

- Ce?

Se uită la indicator, nevenindu-i să creadă.

- N-am vorbit clar? Am rămas fără benzină.

Donna Dee lăasă mașina să alunece și să se oprească pe un refugiu de lângă drum. Jade se holba uluită la prietena ei.

- Cum ai putut să rămâi fără benzină?

- De la atâta entuziasm, am uitat să verific înainte să ieșim din oraș.

- Și acum ce ne facem?

- Presupun că așteptăm să treacă cineva.

- Oh, grozav!

Jade se prăbuși pe spătarul scaunului și-și prinse puntea nasului între degete. După o scurtă tăcere, Donna Dee spuse:

– Hei, am greșit, bine? Oricine pe lumea asta, în afară de tine, are voie să mai greșească din când în când. Știu că ești nerăbdătoare să-l vezi pe Gary și înțeleg de ce. Îmi pare rău.

Scuzele ei o făcură pe Jade să se simtă rușinată. Dacă nu ar fi fost Donna Dee, nici n-ar fi știut încă despre bursă.

– Nu, eu trebuie să-mi cer scuze.

O împunse în braț până când Donna Dee se întoarse și se uită la ea. Jade îi zâmbi, scuzându-se.

– Nu am vrut să te critic.

Un rânjet îi întinse colțurile gurii Donnei Dee, o gură mult prea mică pentru dinții ei.

– Nu-i nimic.

Apoi cele două fete începură să râdă.

– Afurisită situație! exclamă Donna Dee. Scoțându-și capul pe fereastra deschisă, strigă teatral: Ajutor! Ajutor! Două domnițe frumoase la ananghie!

– Ești o idioată! Bagă capul înapoi în mașină! Ți se udă părul.

Donna Dee opri farurile ca să nu se consume bateria mașinii și se puseră pe așteptat. Soarele apusese înainte să iasă din oraș. Era întuneric pe drumul de țară.

După cincisprezece minute în care nu trecu nici măcar o mașină, Jade începu să-și facă griji.

– Nu e chiar așa de frig și s-a oprit ploaia. Poate c-ar trebui să ne întoarcem pe jos în oraș.

Donna Dee o privi ca și cum își pierduse mințile.

– Sunt câțiva kilometri!

– Putem măcar să mergem până la cea mai apropiată casă cu un telefon.

Donna Dee privi temătoare peste umăr.

– Vrei să te duci să bați la una din casele alea de negri? Oh, nu! Nici gând! S-ar putea să nu mai fim văzute vreodată.

- Doar pentru că sunt negri nu înseamnă că sunt periculoși. Nu-i cu nimic mai riscant decât să facem autostopul. Nu știm cine-ar putea să oprească.

- Risc cu autostopul.

Continuară să se certe, până când Donna Dee arătă înspre șosea.

- Faruri! Deschise repede portiera și se duse în mijlocul drumului, fluturându-și brațele deasupra capului și strigând: Uuu-iii! Hei! Oprește!

Șoferul mașinii sport accelerează în mod intenționat. Donna Dee se postă fermă în mijlocul șoselei, cu câte un picior de-o parte și de cealaltă a benzii de marcaj. Mașina se opri cu un scârțâit de frâne la numai câțiva centimetri distanță de ea.

- Neal Patchett, nenorocitul! strigă Donna Dee. Puteai să mă omori.

Neal ridică piciorul de pe frână, și mașina alunecă în față până când bara lovi genunchii noduroși ai Donnei Dee. Fata făcu doi pași în spate, înjurându-l. În mașină, Hutch și Lamar se prăpădeau de râs. Neal o văzu pe Jade prin ferestrele deschise ale mașinii Donnei Dee.

- Ce căutați voi aici, doamnelor?

- Ne duceam acasă la Gary și am rămas fără benzină, îi explică Donna Dee. Aveți benzină?

Hutch scoase un râgâit ca o explozie de tun.

- S-a terminat.

Donna Dee îi aruncă o privire străpungătoare.

- Atunci, ne puteți duce până la o benzinărie din oraș? O să-l sun pe tata de acolo și-o să ne aducă el înapoi.

Hutch deschise portiera de lângă șofer și coborî din mașină, părând că nu se mai termină.

- Zi vă rugăm frumos, o necăji el.

Lamar, aflat ca de obicei pe bancheta din spate, se aplecă în față.

- Nu oferim nimic pe gratis, să știți.

- Vai, ce drăgălași sunteți! spuse Donna Dee, cu vocea încărcată de sarcasm. Abia mă pot stăpâni.

Jade privi îngrozită cum Neal coboară din mașină și se apropie agale de mașina Donnei Dee. Fără să ia în seamă noroiul de pe marginea drumului, veni în dreptul ușii pasagerului și o deschise.

- Ieși!

- Miroși ca o distilerie! comentă ea, aprinzându-se.

- Am desfăcut vreo câteva beri după școală. Am fost la pescuit.

- Și-ați prins ceva?

- Nu până acum.

Lui Jade nu-i plăcea cum sunau aceste cuvinte, dar alese să le ignore. Atentă să nu-l atingă, îl ocoli și se duse la ceilalți. Din acea seară de la Dairy Barn, Neal o provocase mai mult decât de obicei, sunase frecvent la ea acasă și îi blocase drumul pe coridoarele școlii. Îl evita cât putea de mult. Simțea că i se zburlește pielea ori de câte ori îl vedea și, după ceea ce se întâmplase în acea seară cu câteva săptămâni în urmă, nici nu mai încerca să-și ascundă dezgustul.

Neal Patchett se născuse cu șanse pe care nu numai că nu știa să le aprecieze, dar de care își bătea pur și simplu joc. Jade nu putea tolera o asemenea nepăsare și risipă, mai ales când un băiat conștiincios, așa ca Gary, trebuia să muncească din greu pentru cel mai mic avantaj. Neal era leneș și crea probleme la școală, aproape provocând profesorii să-l lase corijent sau să-i dea muștrări disciplinare. Știa că n-o să se întâmple. Cei mai mulți dintre ei aveau rude apropiate care lucrau, într-un fel sau altul, pentru Ivan.

Jade era de părere că întreg comportamentul lui Neal depășea dorința caracteristică a unui adolescent de a face pe nebunul. Unele dintre farsele lui nu erau doar simple copilării, atingeau limita cruzimii. În orice spunea sau făcea exista o notă de răutate pură. În opinia ei, era mai periculos decât își dădeau seama majoritatea oamenilor. O parte din repulsia pe care o simțea pentru el provenea într-un instinct primar care îi spunea să se teamă.

- Cum o să încăpem cu toții acolo? întrebă Donna Dee, privind cu îndoială interiorul mașinii sport, prin parbriz.

- Știu eu, zise Neal. Împinse în față scaunul șoferului. Urcă acolo, lângă Lamar, îi spuse lui Jade.

Nu exista banchetă în spate, doar un spațiu sub luneta înclinată. Jade ezită.

- Poate că ar fi mai bine să rămân în mașina Doanei Dee.

- Să rămâi aici singură? țipă Donna Dee.

- N-ar trebui să dureze prea mult, spuse Jade. Maximum treizeci de minute. Sincer, nu mă deranjează să rămân aici.

- Urcă!

- Neal are dreptate, Jade, protestă Donna Dee. Nu poți să rămâi aici singură, pe întuneric. Urcă în spate cu Lamar. Eu o să stau în brațe la Hutch.

Părea mulțumită de acest aranjament. Jade nu împărtășea entuziasmul prietenei ei. Avea un puternic sentiment că nu era ceva în regulă, dar își spuse că era caraghioasă. Neal conducea ca un liliac scăpat din străfundurile iadului, dar probabil că ar fi fost mai în siguranță cu grupul decât singură, pe o șosea pustie, în ploaie, în toiul nopții.

Trecu peste scaun și se strecură în spațiul îngust, lângă Lamar, care se strădui să-i facă loc.

- Bună, Jade.

- Bună.

Îi zâmbi lui Lamar. Părea mereu gata să-și ceară scuze și dornic să mulțumească. Lui Jade îi părea rău pentru el. Nu putea înțelege de ce își pierdea vremea cu Neal.

Neal urcă la volan și închise portiera.

- Hutch, treci înăuntru!

Hutch se supuse. Donna Dee ocoli mașina și se duse în dreptul portierei de lângă șofer. Înainte să apuce să urce, Neal îi spuse lui Hutch:

- Închide ușa!

Hutch închise portiera și se uită curios la Neal.

- Și Donna Dee?

Neal tură motorul.

- Ea rămâne aici.

Donna Dee înhăță mânerul portierei, dar Neal se întinse peste Hutch și apăsă butonul de blocare a ușilor.

- Lasă-mă să intru, nenorocitul! strigă Donna Dee, lovind cu pumnii în geam.

Îngrijorat, Hutch spuse:

- Neal, n-ar trebui s-o lăsăm...

- Taci!

- Las-o să intre!

Jade se întinse printre cele două scaune din față, peste Hutch, încercând să ajungă la mânerul portierei.

- Deschide, Donna Dee! Repede!

Dezactivă butonul de blocare, dar, înainte ca Donna Dee să poată deschide ușa, Neal lăsă frâna de mână și mașina țâșni în față.

- Dacă ea nu vine, nu vin nici eu! strigă Jade.

Mai preocupată acum să iasă din mașină decât s-o lase pe Donna Dee să intre, se întinse din nou spre portieră.

- Prinde-i mâinile, Hutch!

Deși executa o întoarcere periculoasă pe șoseaua udă de la ploaie și de la uleiul scurs din mașină, Neal nu ridică vocea. Calmul lui de gheață o înspăimântă pe Jade.

- Nu!

Începu să se zbată, împotrivindu-se încercărilor lui Hutch de a o ține potolită. Dădea din mâini, îl lovea, încerca să se strecoare printre scaunele din față și să ajungă cel puțin într-o poziție în care să aibă acces la mânerul portierei. Cotul ei îl lovi pe Neal în ureche.

- Dumnezeu! Nu poți s-o ții, Lamar? Trebuie să conduc, ce Dumnezeu!

Lamar o prinse pe după talie. Jade țipă și izbi lunața cu călcâiul. Se lansă înspre schimbătorul de viteze, dar Neal îi aplică o lovitură de karate peste încheietură, și Jade simți cum îi amortește mâna. Preț de o clipă,

o văzu pe Donna Dee în lumina farurilor. Stătea în mijlocul drumului, clipind rapid.

- Donna Dee, ajută-mă!

Hutch îi prinse încheietura și o strânse bine. Brațele lui Lamar i se strânseră în jurul taliei. Mașina țâșni în întuneric.

- Lăsați-mă să ies de aici!

- Ce facem, Neal? întrebă Hutch.

- Ne distrăm și noi puțin.

Băgă întra cincea.

- Asta nu-i distracție, nenorocitul! strigă Jade. Du-mă înapoi la Donna Dee! N-o puteți lăsa singură acolo. O să-i fie frică.

- E foarte întuneric afară, Neal, observă Lamar, ușor intimidat.

- Vrei să cobori?

- Nu, doar că...

- Atunci, taci!

Prietenii lui Neal îl ascultară cumiți și nu mai spuseră nimic. Jade încercă să-și recapete calmul și să-și potolească frica. Băieții ăștia nu erau niște străini, îi știa dintotdeauna. Lamar și Hutch erau proști, dar, în sinea lor, de treabă. Neal, pe de altă parte, era cu totul altceva.

- Nu ne îndreptăm spre oraș, Neal, observă Hutch. Unde o duci?

- Se ducea să-l vadă pe Gary, nu?

- Și o ducem noi la Gary acasă? întrebă Lamar, ezitând.

- Hutch, îmi dai, te rog, drumul? întrebă Jade calmă. Mă doare încheietura.

- Scuze!

Îi dădu drumul. La fel și Lamar.

- Te ducem doar până la Gary acasă, Jade, spuse el, cu un râs scurt. Apoi poate să te ducă el până la mașina Donnei Dee. Probabil că tatăl lui are o canistră pe care o folosește pentru tractor...

Jade se uită la Lamar, dar nu-i întoarse zâmbetul șters.

Se aşternu tăcerea. Dacă ar fi fost o situaţie normală, ar fi stat la taclale, ar fi făcut glume, ar fi vorbit despre testul la chimie de a doua zi. Tăcerea încordată o neli-niştea pe Jade. Dacă cei doi prieteni nedespărţiţi ai lui Neal nu se simţeau în largul lor, atunci ea avea categoric motive să se teamă.

- O să apară în curând drumul spre casa lui Parker, spuse Hutch.

Neal nu încetini.

- Cam peste vreo cincizeci de metri, pe dreapta, Neal.

Maşina trecu în viteză pe lângă drumul îngust de ţară, care se oprea la ferma familiei Parker.

- Ce faci? întrebă Jade, privind profilul frumos al lui Neal. Lasă-mă să cobor! Merg pe jos de la intersecţie.

- Neal, ce mama dracului? întrebă Hutch.

- Vreau să ne oprim undeva mai întâi.

Inima lui Jade începu să bată cu groază. Cu o oră în urmă, sărbătorise vestea bună că primise bursa. Acum palmele îi erau acoperite de o sudoare rece şi îi era foarte frică.

Neal făcu stânga pe următorul drum, care nu era cine ştie ce drum. Iarba uscată acoperea două urme, nepavate şi foarte denivelate. Farurile se ridicau şi cădeau asemenea luminilor de pe o geamandură în largul mării.

- Ne întoarcem la canal? întrebă Lamar.

- Da.

- De ce?

- Am uitat ceva, spuse Neal.

Hutch îşi privi chiorâş prietenul, ca şi cum nu l-ar fi crezut, dar nu spuse nimic.

Pământul de sub roţi devenea din ce în ce mai moale, pe măsură ce se apropiau de apă. Neal opri maşina. Opri motorul, dar lăsă farurile aprinse.

- Toată lumea jos!

Deschise portiera şi păşi pe pământul mocirlos. Hutch, ezită, apoi făcu la fel. Jade îl auzi întrebând:

- Ce căutăm aici, Neal? Ce ai uitat?

Lamar o îmboldi.

- Mai bine coboară. Când îi intră lui Neal ceva în cap, cel mai bine e să faci ca el. Altfel se enervează.

- N-are decât să se enerveze, din partea mea. Nu-mi pasă deloc!

Neal se duse în spatele mașinii, descuie ușa portbagajului break și o ridică.

- Am zis să ieșiți!

- Du-te dracului!

- Lamar, ajută-mă!

Neal îi prinse brațul lui Jade. Nu se așteptase și scoase un țipăt de durere în clipa în care o trase în față. Lamar o împinse de fund. Dacă nu ar fi pus piciorul jos, ar fi căzut cu fața în noroi.

Își îndreptă spatele și îl străpunse cu privirea pe Neal, smulgându-și brațul din strânsoarea lui.

- Nu mă atinge!

- Sau ce? O mă bată iar iubitul tău cu două înghețate?

Scoase un sunet disprețuitor, apoi îi întoarse spatele și se îndreptă spre o ladă frigorifică, parțial ascunsă în iarba uscată.

- Vrei o bere?

- Nu.

- Hutch? Lamar?

Neal deschise lada, scoase trei beri și, fără să aștepte răspunsul celorlalți, le aruncă fiecareia câte o doză. O desfăcu pe a lui și bău cu nesaț. Hutch și Lamar îl imită.

Jade se sprijini de partea din spate a mașinii, făcând eforturi să-i ignore și frecându-și brațele ca să alunge răcoarea nopții. Nu se gândise să-și ia haina și cărțile din mașina Donnei Dee.

Era o noapte foarte întunecată. Norii joși și denși blocau cu desăvârșire luna. În apropiere, putea auzi mișcarea înceată a apei, dar nu putea vedea nimic dincolo de peticul îngust de lumină pe care îl creau farurile mașinii.

Vântul bătea ușor, dar era rece și pătrundea până în oase.

Neal își termină berea. Mototoli doza de aluminiu în pumn și o aruncă în iarba înaltă de pe malul canalului îngust. În jur se vedeau alte astfel de cutii de bere.

- Putem să plecăm acum?

Jade încercă să pară categorică, în ciuda faptului că tremura. Neal se apropie încet de ea.

- Nu încă.

- De ce nu?

- Pentru că, înainte să plecăm, zise el, cu o voce tărăgănată, noi trei o să ți-o tragem.

capitolul 3

Donna Dee era într-o mare încurcătură. Nu i se părea în regulă ca ea să fie în siguranță, acasă, în timp ce nimeni nu aflase încă ce se întâmplase cu Jade. Cu siguranță, dacă Jade ar fi ajuns acasă, ar fi sunat-o.

Donna Dee așteptase în mașina ei abandonată doar cinci minute, înainte ca o familie de fermieri într-un break să oprească și să se ofere s-o ducă în oraș. Tatăl ei venise la benzinărie, umpluse o canistră cu benzină și o dusesse înapoi la mașina ei. Fusesse înapoi în Palmetto la mai puțin de douăzeci de minute după ce Neal, Hutch și Lamar plecaseră cu Jade.

Gândul că fusese lăsată în urmă încă o durea. Cum îndrăzniseră să plece așa și s-o abandoneze? Și de ce n-o lăsaseră pe Jade să coboare din mașină, când fusese evident că nu voia să meargă singură cu ei?

Neal Patchett ar fi trebuit pus la zid și împușcat între ochi.

Ca de obicei, Hutch făcuse așa cum îi spusese Neal, fără nici cel mai mic protest. O rodea pe Donna Dee că lui Hutch îi păsa atât de puțin de ea încât o abandonase în felul ăsta, singură pe marginea șoselei, în mijlocul

noptii, pradă oricărei secături s-ar fi întâmplat să treacă pe acolo.

Firește, ideea de a fi luată pe sus și dusă în noapte de Hutch Jolly era înnebunitor de romantică, una dintre fanteziile cu care se delectase de nenumărate ori. Deși Neal și Lamar nu erau prezenți în visul ei atunci când o răpea Hutch, Donna Dee tot fusese invidioasă pe aventura lui Jade.

Acum, singură în dormitorul ei, Donna Dee se întreba ce să facă în legătură cu Jade. Oare Neal încercase să o aducă înapoi în locul de unde o luase sau o adusese în oraș, sau o dusesse direct acasă la Gary? Nu exista decât un singur fel de a afla.

Donna Dee se întinse după telefon și începu să formeze numărul familiei Parker. Dar dacă Jade nu era acolo? După recenta altercație dintre ei, de la Dairy Barn, Gary ar fi luat-o razna când ar fi aflat ce făcuse Neal.

Donna Dee nu voia să-i facă neazuri lui Jade, nici cu mama ei, nici cu Gary. Și nici nu voia să se supere cineva pe ea. Dar nu se putea relaxa până nu afla ce se-ntâmplase.

Hotărându-se în cele din urmă, sună.

- A plecat?

- Da, Velta, spuse Pete Jones. M-am întors de la centrul medical puțin înainte de șase. Jade și fata aia, Monroe, practic topăiau de fericire. Când am lăsat-o pe Jade să plece mai devreme, au plecat ca din pușcă. Mi-a spus să-ți transmit că o să fie acasă într-o oră și că are vești bune.

Veltei nu-i plăceau surprizele, nici măcar cele plăcute. Mai ales în seara aceea nu avea chef de una. Era obosită. O durea spatele fiindcă stătuse toată ziua aplecată deasupra biroului. Îi era foame. Voia să ajungă acasă, să mănânce, să facă o baie lungă și să se culce.

Velta abia împlinise patruzeci de ani, dar își arăta pe deplin vârsta, ba chiar încă ceva în plus, în momente ca cel de față, când își țuguia buzele enervată.

- Nu-i stă în fire lui Jade să plece fără să-mi ceară întâi voie.

Pete Jones râse înfundat.

- S-a întâmplat ceva important. Picioarele lui Jade abia dacă atingeau pământul.

- Ți-a spus care era vestea cea mare?

- Nu.

- Ei bine, vine ea curând, spuse Velta, cu prefăcută indiferență, conștientă că nu avea rost să dea apă la moară bârfelor. Mulțumesc, domnule Jones. Noapte bună.

În drum spre casă, Velta privi cu atenție străzile, încercând să zărească mașina Donnei Dee. Escapada asta era probabil numai vina ei. De când părinții Donnei Dee îi dăduseră rabla aia, fetele aveau mult prea multă independență. De-asta Velta n-o lăsa niciodată pe Jade să ia mașina, decât dacă-i spunea unde se duce și cât timp o să lipsească. Oamenii nu aveau o părere bună despre fetele cu prea multă libertate.

Când ajunsese acasă, Velta era furioasă. Cutia poștală era plină de scrisori și reclame pe care era mult prea obosită și nervoasă ca să le sorteze. Aruncă totul pe masa din bucătărie, fără să le arunce măcar o privire.

Își încălzi niște supă. Tocmai terminase baia când sună telefonul.

- Alo?

- Bună seară, doamnă Sperry. Sunt Donna Dee. Pot să vorbesc cu Jade, vă rog?

- Domnul Jones mi-a spus că e cu tine!

- Ăă, păi, a fost. Nu a ajuns încă acasă?

- Donna Dee, vreau o explicație completă și o vreau acum. Jade a plecat de la magazin înainte de șase și e aproape nouă. Unde este?

- Ne duceam acasă la Gary și am rămas fără benzină.

- De ce vă duceți acasă la familia Parker la ora asta?

- Voia să-i spună ceva lui Gary.

- Ceva ce nu-i putea spune la telefon?

- Doamnă Sperry, vă rog să nu insistați să vă spun, se văicări Donna Dee. Trebuie să aflați de la Jade. În orice

caz, am rămas fără benzină pe la jumătatea drumului. Neal Patchett a trecut pe acolo. Hutch și Lamar erau cu el. Au, ăă, au luat-o pe Jade cu ei.

- Unde au luat-o?

- Nu știu. Au plecat cu mașina și pe mine m-au lăsat baltă. Presupun că li s-a părut o glumă, dar e cel mai urât lucru pe care l-a făcut vreodată Neal.

- Tu ești acasă acum?

- Am ajuns de ceva vreme. Îi spuse cum se întorsese în oraș. Am crezut că Jade a ajuns acasă până acum - că a adus-o ori Neal, ori Gary. Când i-am văzut ultima oară, se îndreptau înspre ferma Parker.

- Ei bine, nu-i aici. Și nici n-a sunat.

- Credeți că Jade este bine? întrebă Donna Dee, ezitând.

- Dacă Neal a dus-o acasă la Gary, probabil că a pierdut noțiunea timpului. M-am tot certat cu ea în ultima vreme pentru că ajunge târziu acasă.

- De ce nu s-a întors după mine?

- Cât timp ai stat singură acolo?

- Nu prea mult.

- Probabil că erai deja în drum spre oraș până s-a întors ea.

- Presupun. Dar poate că una din noi ar trebui să sune acasă la Gary ca să fim sigure că e acolo. N-am sunat până acum pentru că Gary și Neal sunt deja certați. Lui Gary nu i-ar plăcea să știe că Jade a plecat cu mașina lui Neal.

- Ei bine, dacă-i la el acasă, a aflat deja, nu crezi?

- Așa este, spuse Donna Dee încet, dându-și abia acum seama de acest amănunt logic. Poate că s-a supărat, și Jade încearcă să-l împace.

- Nu-ți face griji, Donna Dee. Sun eu la familia Parker. Noapte bună.

Velta se gândi să sune la familia Parker, dar se hotărî să n-o facă. Dacă Jade era cu Gary, era în siguranță. Dacă era cu Neal Patchett, de ce să-l supere pe Gary? Era mai bine să nu știe.

Un zâmbet înflori în colțul gurii Veltei și o scânteie rară îi aprinse ochii cenușii. Dacă Jade era cu Neal, cu atât mai bine. Poate că o seară în compania lui ar fi făcut-o să-și schimbe părerea. Poate că ajungea să-și dea seama cât de important era să socializeze cu oamenii care contau și cât de grozav ar fi fost să se îndrăgostească de un băiat bogat, în loc de unul sărac.

Ținând cont de toate detaliile, poate că era cel mai bun lucru care s-ar fi putut întâmpla.

Dacă ar fi fost numai după Jade, probabil că ar fi rămas întinsă în noroiul de lângă canal până murea de foame, de sete sau atacată de vreun animal. Totuși, instinctul de supraviețuire era prea puternic. N-avea să știe niciodată cât timp zăcuse în întuneric, chircită în poziție fetală, amorțită de brutalitatea care îi zguduise trupul.

Norii plâneau pentru ea. Burnița care căzuse intermitent întreaga zi se transformase într-o ploaie deplorabilă. Înghețată, rușinată și revoltată, își întinse în cele din urmă trupul și reuși să se ridice în mâini și în genunchi.

Se târi așa vreo câțiva metri și găsi un pantof pe care îl pierduse la un moment dat în timpul atacului, când lovise cu piciorul. Bâjbâi prin întuneric încercând să-i găsească perechea, dar nu reuși. Nu conta. Nimic nu conta. Mai bine murea decât să trăiască.

Nu, nu era complet adevărat. Pentru că, mai puternică decât dorința ei de a supraviețui, era hotărârea de a-i vedea pe Hutch Jolly, Lamar Griffith și Neal Patchett pedepsiți pentru ce-i făcuseră.

Cu acest gând arzându-i ca o torță în suflet, făcu eforturi să se ridice și încercă să-și aranjeze cât de cât bluza. Nasturii îi fuseseră rupți. Tot ce putu face fu să-și prindă sutienul la loc.

O dureau sânii.

Norii de pe cer ascundeau luna. Nu exista nimic ca să înmoaie bezna. Cu mâinile întinse, își croi drum prin

luminiș ca și cum ar fi fost oarbă și nu-și dădu seama unde se afla decât abia când se împiedică de urmele adânci pe care roțile mașinii lui Neal le lăsaseră în noroi.

Căzând din nou în patru labe, se târî de-a lungul urmelor, știind că, dacă se ținea după ele, aveau să o conducă în cele din urmă la șosea. O creatură nocturnă ieși din tufișuri și îi tăie șuierând calea. Jade își trase mâinile, se dădu înapoi îngrozită și își ținu răsuflarea, ascultând. Trecură câteva minute. Când nu auzi nimic altceva decât bătăile inimii ei și nu simți nici o mișcare în iarba înaltă de lângă drumul îngust, continuă să avanseze, centimetru cu centimetru, pe lângă urmele de roți, concentrându-se doar să-și așeze o palmă pe pământul rece și mocirlos, apoi pe cealaltă. Își târî genunchii după ea până când și aceștia o dureau la fel ca tot restul corpului. Ploaia îi intra prin guler, îi aluneca pe spate și îi lipea părul de cap.

De mai multe ori fu tentată să renunțe. Voia să se întindă pe jos și să moară, pentru că, în doar câteva ore, viața ei devenise întunecată și urâtă. Nu voia să accepte ce se întâmplase cu ea, nici să se gândească la urmările devastatoare.

Dar, dacă ea renunța, violatorii ar fi scăpat basma curată. Așa că mergea mai departe. Mână, genunchi, mână, genunchi, mână, genunchi.

După ce părură să fi trecut câteva ore, ajunse la șanțul de pe marginea șoselei. Continuând să se târască, întinse mâna ca să atingă asfaltul. Cu un strigăt răgușit de bucurie se prăbuși întinsă pe șosea și rămase așa, cu fața în jos, ca și cum ar fi vrut să o îmbrățișeze. Ca un pelerin care ajunsese în sfârșit la altarul sfânt. Simțea asfaltul tare sub obraz, dar rămase totuși așa, ca să se odihnească. Dacă ajunsese până aici, putea ajunge până în oraș, până la spital, până la biroul șerifului.

Slavă Domnului că supraviețuise ca să poată spune ce se întâmplase! Hutch, Lamar și Neal n-aveau să fie greu

de găsit. În funcție de cât îi lua ca să ajungă înapoi în oraș, aveau să fie în spatele gratiilor în câteva ore.

Cu mult înainte să fie suficient de odihnită și gata să se ridice, se forță să stea pe picioare. Mănată de nevoia de a-și pedepsi violatorii, începu să meargă, împleticindu-se, pe mijlocul drumului. Era mai puțin periculos să urmeze banda albă, întreruptă, decât să orbecăiască pe marginea denivelată a drumului.

În timp ce se mișca înainte, tot înainte, încercă să calculeze cât timp i-ar fi luat să ajungă în Palmetto. Sau ar fi fost mai bine să încerce să ajungă doar până la prima casă pe care o găsea în drum? De acolo, ar fi putut să sune și să ceară ajutor.

Cu siguranță mama ei era înnebunită de îngrijorare. Velta voia să știe unde era Jade în fiecare secundă din zi. Cu siguranță Donna Dee anunțase pe cineva că fusese răpită – dacă nu cumva Donna Dee fusese și ea violată.

– Oh, Doamne, te rog, nu! murmură ea pentru sine.

Spera și își imagina că voluntarii le căutau deja, răscolind întreg ținutul. Poate că, până ajungea ea în oraș, cei trei atacatori aveau să fie deja arestați.

Mașina aproape că o lovi înainte să-și dea seama că era acolo. Fusese atât de cufundată în gânduri, încât farurile slabe nu o anunțaseră de apropierea autoturismului.

Neal! Se întorsese după ea. Nu fusese încă arestat. Se întorsese s-o rănească din nou, poate s-o omoare ca să nu depună mărturie împotriva lui.

Jade traversă împleticindu-se șoseaua și se aruncă în șanț. Pe fund, era apă până la nivelul genunchiului. Mirosea urât. Simțea mâzga rece strecurându-i-se printre degetele goale de la picioare.

Totuși, frica era mai puternică decât repulsia.

Scâncind, cuprinsă de panică, se afundă în trestia și iarba ce părea să se agațe de tivul fustei ei. Când ajunse la gardul de sârmă ghimpată, se ghemui la pământ, ascunzându-se, încercând să devină invizibilă.

Mașina încetini și se apropie de marginea drumului. Când lumina farurilor căzu pe ea, se opri.

- Oh, nu!

Își băgă capul în umăr și-și protejă mijlocul cu brațele încrucișate, care sângerau de la zecile de zgârieturi făcute de spinii tufișurilor din șanț.

- Donșoară! Donșoară! Ce faci aici la ora asta din noapte?

Era o voce de negru. La fel și mâinile care se întindeau spre ea.

- Donșoară, ești rănită?

Îi atinse umărul. Jade se trase în spate. Bărbatul își retrase numaidecât mâinile.

- Nu-ți fac nimic, donșoară. Ce ți s-a întâmplat?

În lumina fasciculelor îngemănate ale farurilor, era doar o siluetă, dar Jade distinse o salopetă și o pălărie pleoștită.

Din nou, întinse mâinile spre ea. De data asta, nu se trase. Bărbatul o prinse de subsuori și dădu încet în spate, trăgând-o după el, scoțând-o din șanț.

Continuând să o sprijine cu o mână așezată sub brațul ei, bărbatul deschise portiera de lângă scaunul pasagerului și o ajută să urce în camioneta lui veche. Portiera se închise cu o bufnitură tare de metal ruginit, care o sperie.

Mașina era uscată, dar nu avea radiator. Jade începu să tremure necontrolat.

- Unde te duci, donșoară? întrebă bărbatul, urcând la volan. Locuiești pe aici?

- Poți să mă duci la spital, te rog?

Nu-și recunoștea propria voce. Era răgușită de la cât țipase. Neal o lovise pentru că țipa. Hutch îi acoperise gura cu mâna lui mare. Țipetele ei îl intimidaseră pe Lamar.

- La spital? Sigur, donșoară. Acu' odihnește-te! Totul o să fie bine.

Jade făcu așa cum îi sugerase. Își lăsă capul pe spătarul scaunului și închise ochii. Era în siguranță. Lacrimi

calde i se rostogoliră din ochii închiși, alunecându-i pe obraji. Plânse în tăcere în timp de camioneta antică hurducăia pe șosea.

Fie ațipise, fie își pierduse pentru o vreme cunoștința, pentru că i se păru că mașina se oprește aproape numai-decât. Bărbatul coborî și veni să-i deschidă portiera.

- Mulțumesc, șopti ea, în timp ce o ajuta să coboare.

Când păși pe pământ, partea de jos a trupului începu să-i pulseze de durere. Se legănă pe picioare și fu nevoie să se prindă de un stâlp ca să nu cadă. Închise ochii și-și lipi obrazul de metalul rece, până când amețea se mai potoli.

- Mulțumesc, repetă ea.

Se întoarse spre bărbatul care o salvase cu atâta bună-tate, dar văzu camioneta dând cu spatele.

- Nu, stai!

Își duse mâna la ochi ca să-i protejeze de lumina farurilor, dar nu-și putu da seama cum arătau nici omul, nici mașina. Nu avea număr de înmatriculare. Odată ieșită în drumul principal, camioneta prinse viteză și dispăru în noapte și în ploaie. Jade bănuia că omul se grăbea să plece ca să se apere de cei care aveau să tragă numaidecât concluzia că fusese implicat în violarea unei victime albe.

Din nefericire, erau încă mulți în Palmetto care, într-o astfel de situație, ar fi acționat mai întâi și ar fi pus întrebări abia după aceea.

Înaintă ezitând înspre ușile glisante, din sticlă, pe care cuvântul URGENTE era scris cu litere roșii, de neon. Ușile se deschiseră. În spatele lor, lumina albastră, fluorescentă, era deranjantă. Se temea să se expună strălucirii ei, așa că rămase în ușă, așteptând să o observe cineva. Două asistente și un bărbat care părea să fie îngrijitor stăteau la palavre și râdeau la recepție.

Jade crezuse că o să se bucure să raporteze atacul, dar acum că sosise clipa, se simțea îngrozită. Era doar primul dintre pașii mulți și dificili până avea să se facă dreptate. Totuși, ca să-și atingă scopul, era dispusă

să înfrunte orice dificultăți și situații jenante pe care le-ar fi întâlnit.

Lăsând o dără de noroi în urma ei, își făcu curaj și se îndreptă, târându-și picioarele, spre biroul de la recepție.

- Mă scuzați!

Trei perechi de ochi se întoarseră spre ea.

- Mă puteți ajuta, vă rog?

În clipa în care o văzură, pe chipul celor trei apărură o expresie șocată, care rămase preț de câteva secunde. Apoi îngrijitorul se dădu la o parte, una din asistente puse mâna pe telefon și cealaltă ieși de după birou ca să o sprijine pe Jade.

- Ce ți s-a întâmplat, scumpo? Ai avut un accident?

- Am fost violată.

Asistenta îi aruncă o privire ascuțită.

- Violată? Aici, în Palmetto?

- Lângă un canal, aproape de șoseaua principală.

- Doamne, Dumnezeule!

Jade era acut de conștientă de prezența îngrijitorului, care asculta fiecare cuvânt și se holba la sânii ei, prin bluza deschisă. Cealaltă asistentă vorbea la telefon.

- Dr. Harvey, avem nevoie de dumneavoastră la urgențe. A venit o fată. Spune că a fost violată.

- Am fost violată!

Vocea lui Jade cedă. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Ar fi vrut ca îngrijitorul să nu se mai holbeze la ea.

- Haide, scumpo! Să te așezăm aici și să așteptăm doctorul. Vrei să chemăm pe cineva?

- Nu înainte să mă curăț.

Asistenta o conduse într-o cameră micuță de examinare. Perdeaua pe care o trase în jurul mesei era subțire și se tot umfla, asemenea unei parașute.

- Doamne, Doamne, în ce hal ești! Scoate-ți hainele astea. Totul. Doctorul va trebui să-ți facă un examen pelvian. Știi tu... Pune-ți asta!

Asistenta îi întinse o cămașă de spital, în dungi albastre și albe.

- N-o puteți face dumneavoastră? întrebă Jade, cu vocea tremurândă.

- Ce să fac, scumpo?

Asistenta înșira niște instrumente din inox. Arătau groaznic și o speriau.

- Examinarea.

Nu voia un bărbat lângă ea, care s-o mai și atingă. Nu credea că putea supraviețui dacă trebuia să-și desfacă picioarele și să se expună în fața unui bărbat.

- Îmi pare rău, scumpo, nu. El ți-a făcut zgârieturile astea pe mâini?

- Ei. Au fost trei.

Îngrozită, asistenta șopti:

- Negri?

- Nu, albi.

Femeia păru ușurată.

- Sun șeriful. Doctorul o să ajungă cât de curând.

Asistenta dispăru dincolo de perdea, lăsând-o pe Jade singură. Încet, simțind dureri la fiecare mișcare, își scoase hainele. Își puse bluza udă și pătată, fusta și sutienul într-o grămadă pe podea. Ciorapii și chiloții nu-i mai avea, după cum nu mai avea nici pantofii.

În lumina puternică, își privi trupul, apăsându-și pumnul pe buze ca să nu țipe. Era murdară. De la genunchi în jos, picioarele îi erau acoperite de noroi. Pe brațe avea zgârieturi lungi, care sângerau. Genunchii și podul palmelor sângerau sub mai multe straturi de mizerie.

Dar, cel mai rău, abdomenul și pielea dintre coapse îi erau mânjite de o substanță lipicioasă, amestecată cu propriul ei sânge. Se simțea mai murdară decât un vecu public. Grăbindu-se să ajungă la chiuveta de inox de alături, vomită puternic.

- Domnișoară, ăă, Sperry?

Vocea bărbătească se auzi din spatele perdelei. Silueta doctorului se vedea prin materialul subțire. Jade își simți gura umplându-i-se de un gust amar, sufocant, tuși, apoi își curăță gâtul care o ardea.

- Trebuie să vă examinez, domnișoară Sperry.
- Doar... o clipă.

Cu mișcări stângace, reuși în cele din urmă să-și tragă cămașa de spital peste cap. Tivul abia dacă îi ajungea până în partea de sus a coapselor. Urcă pe masa de consult și trase materialul în jos, acoperindu-se cât putea mai mult.

- Bine.

Sistemul ei primi încă un șoc neplăcut. Doctorul era foarte tânăr. Avea o față îngrozitor de proaspătă, care părea să aibă prea rar nevoie de un bărbierit. Ochii lui erau strălucitori și plini de întrebări. Sperase să fie cineva care să semene cu blândul medic de familie din celebrele tablouri ale lui Norman Rockwell - un domn în vârstă, cărunt, cu burtică și ochelari.

Doctorul probabil că îi simți aversiunea. Făcu eforturi să se poarte și să vorbească cât mai blând și mai compătimitor, probabil pentru că nu voia să se pricopsească cu o față isterică pe cap.

- Următoarele minute vor fi inconfortabile, domnișoară Sperry. O să vă examinez, o să fac niște fotografii Polaroid, o să vă pun întrebări. Mă tem că unele dintre ele vor fi jenante. Hai să terminăm cu ele mai întâi, bine?

Trecând la treabă, deschise coperta metalică a unei fișe medicale și scoase un pix din buzunarul de la piept al halatului alb.

- Numele întreg?
- Jade Elizabeth Sperry.
- Vârsta?
- Optsprezece ani.
- Data nașterii?

Notă informațiile în spațiul desemnat în formularul oficial. Apoi, așa cum o avertizase, întrebările deveniră mai jenante.

- Data ultimei menstruații?
- Nu-mi amintesc.
- Trebuie să știu. Măcar o aproximare.

Frecându-și tâmplele, Jade încercă să-și amintească. Îi dădu o dată ce părea probabilă. Doctorul o notă.

- Boli venerice?

Întrebarea o blocă.

- Poftim?

- Ai avut vreodată o boală venerică sau contact sexual cu cineva care să aibă?

Ceva înăuntrul ei cedă, și furia i se dezlănțui.

- Până în seara asta, eram virgină!

În acea clipă, Jade își dădu seama că își pierduse inocența în acea seară, în mai multe feluri.

- Înțeleg. Bine.

Medicul notă pe fișă.

- Bărbatul...

- Bărbații! I-am spus deja asistentei că au fost trei. Nu v-a spus?

- Nu, îmi pare rău. Trei?

- Trei.

- Toți trei au ajuns la penetrare?

Buza de jos începu să-i tremure. O prinse între dinți.

- Da.

- Sunteți sigură?

- Da!

- Au ejaculat toți trei?

Aproape că vomită din nou. Înghițind un nou val de fiere, spuse cu voce uscată:

- Da.

- Sunteți sigură, domnișoară Sperry? întrebă doctorul sceptic. Vreau să spun, dacă erați virgină, poate că nu v-ați dat seama...

Îl privi lung, dar nu avea suficientă energie cât să păstreze prea mult furia. Umerii îi căzură într-o postură învinsă.

- Toți trei au... făcut asta.

Doctorul lăasă coperta să cadă peste fișă și puse pixul la loc în buzunar. Scoase capul prin perdea și chemă asistenta.

Femeia o ajută pe Jade să se întindă, apoi îi așează picioarele în dispozitivele reci de metal. Doctorul își băgă mâinile într-o pereche de mănuși de cauciuc, plesnindu-le la încheieturi. Se așează pe un scăunel jos din capătul mesei de consult și potrive lumina orbitoare. Îi atinse coapsele lovite și le depărtă mai mult. Jade scoase un mic sunet de protest.

- V-am avertizat că va fi inconfortabil, domnișoară Sperry. Voi încerca să nu vă rănesc.

Nu se putea uita la el când îi vorbea. În schimb strânse cu putere ochii în clipa în care îl simți introducând în ea ceva dur, rece și deranjant. Strânse cu putere marginile mesei pe care era întinsă.

- Încercați să vă relaxați. Ați făcut bine, să știți. E bine că nu v-ați dus acasă, să faceți un duș înainte să veniți aici.

Nu putea purta o conversație, nu când era atât de expusă în fața lui și a asistentei. Pielea îi era rece și lipicioasă, dar un fior puternic de jenă îi încălzea venele. Capul îi bubuia și simțea fiecare bătaie a inimii lovindu-i timpanele.

- Credeți că-i puteți identifica pe cei trei?

- Oh, da. Îi pot identifica.

- Ei, măcar asta e bine. O să plătească pentru ce-au făcut. Asta în cazul în care nu vă pierdeți curajul și nu vă retrageți acuzațiile înainte să se ajungă la proces.

- Sigur n-o să-mi pierd curajul! jură ea, încleștând maxilarul.

- Gata, am terminat! Cu excepția părului pubian. Nu e numai al dumneavoastră. O să-l strâng aici. Și asta o să ajungă la laborator.

Jade se încordă și ținu ochii închiși până când o simți pe asistentă dându-i jos picioarele și ajutând-o să se ridice în șezut. Doctorul îi luă probe de sub unghii cu un băț din lemn de portocal, apoi își scoase mănușile și le aruncă într-un coș de gunoi.

- Stați în picioare, în fața perdelei, îi spuse lui Jade, luând aparatul Polaroid. Îi spuse asistentei cum să-i aranjeze cămașa.

Preț de câteva minute, fu fotografiată din față și din spate. Nu rămase nici o clipă complet dezbrăcată, dar ar fi putut să fie. Doctorul îi fotografie fața, umerii, sânii, abdomenul, coapsele, fundul, orice loc în care exista o zgârietură sau o vânătăie. Nu erau multe. Neal avusese grijă cu treaba asta.

- Și zgârieturile de pe brațe și genunchi?

Jade clătină din cap.

- Astea mi le-am făcut mai târziu, când m-am târât până la șosea.

- Bine. O să completez raportul și-o să trimit probele la laborator. Nu mai e nimeni acolo la ora asta, dar o să se poată apuca de ele mâine, la prima oră. Asistenta o să vă conducă la un duș. O să vă dăm noi niște haine de spital. Ale dumneavoastră merg și ele la laborator.

Jade dădu din cap.

- Mulțumesc.

Doctorul ieși în grabă, luând probele de laborator cu el.

- Vino cu mine, scumpo!

Asistenta trase perdeaua și se îndreptă spre ușă. Jade ezită, trăgând de cămașa scurtă.

- Așa? Abia dacă-mi acoperă fundul.

- Suntem într-un spital. Nu observă nimeni.

Jade se gândi că îngrijitorul avea să observe. Totuși, nu părea să aibă de ales. Ieși pe coridor în urma asistentei, mergând cu pași mici, ca să nu fluture tivul cămășii.

- Ai noroc. Dr. Harvey a venit de la un spital dintr-un oraș mare. Știe ce trebuie făcut, comentă asistenta.

Trecură prin niște uși rotative pe care scria DOAR PENTRU PERSONALUL SPITALULUI și intrară într-o zonă de relaxare, unde mai multe asistente beau cafea și ronțăiau câte ceva luat de la automat.

Îi aruncară priviri curioase în timp ce străbătea încăperea în urma asistentei.

- Aici, spuse femeia, ținând deschisă ușa vestiarului pentru femei. Găsești prosoape și orice altceva îți trebuie în dulapul de lângă dușuri. Ai și un irigator acolo.

Jade ar fi vrut ca femeia să vorbească mai încet. Toată lumea se holba la ea.

- Nu am folosit niciodată un irigator.

- Nu-i cine știe ce. Găsești instrucțiunile pe cutie.

Jade intră în camera cu dușuri. Așa cum spusese asistentă, găsi tot ce-i trebuia în dulap. Își scoase cămașa de spital și intră în cabina de duș. Din fericire, apa era fierbinte. Jade răsuci robinetul până ce simți că o opărește. O lăsă cât putea îndura de fierbinte și se bucură să simtă durerea. Era curățătoare, purificatoare. Voia să spele de pe corpul ei orice urmă hidoasă pe care o lăsaseră. O uimea că o îndurase atâta vreme pe pielea ei, fără să-și piardă mințile.

După ce se spală de trei ori cu săpun, își ridică un picior pe suportul de săpun și-și spală zona dintre coapse. O durea atât de rău încât îi dădură lacrimile, dar frecă și frecă, până când pielea i se înroși, aproape să se zdrelească. Cu mișcări stângace, folosi irigatorul și se bucură. În cele din urmă își scoase noroiul din păr cu șampon și își clăti gura de mai multe ori cu apă fierbinte.

După aceea se simți mai bine, deși știa că nu avea să se mai simtă niciodată complet curată. Fusese murdărită - mintal, fizic și emoțional. Nu mai putea fi niciodată ce fusese. Acest gând o lăsă neconsolată și furioasă.

Se uscă, apoi își șterse părul cu un prosop aspru. Mai multe perechi de salopete verzi, chirurgicale, erau împăturite pe raftul de sus al dulapului. A doua pereche pe care o încercă i se potrivea acceptabil. Botoșii de hârtie ar fi trebuit puși peste pantofi, dar îi încălță pe picioarele goale.

Cu gesturi timide, deschise ușa și privi în camera de odihnă. Asistentă era singură, stătea pe o canapea și se uita la un talk-show la televizor. Când o văzu pe Jade, se ridică.

- Vrei ceva? O cola? O cafea?

- Nu, mulțumesc.

- Au sunat de la recepție. Ajutorul de șerif a venit să stea de vorbă cu tine.

- Sunt gata.

Botoșii de hârtie foșneau pe podea. Ajutorul de șerif stătea la taclale cu îngrijitorul și cu dr. Harvey când Jade și asistenta se apropiară de biroul de recepție al camerei de urgențe. Ofițerul legii își dădu pălăria pe spate, luă o poziție autoritară și o privi suspicios.

- Domnișoara Sperry?

- Eu sunt.

- Vă rog, luați loc aici.

Cu grijă, Jade se așază pe marginea unei canapele de vinil, de culoare lila. Bărbatul se trânti într-un scaun, cu fața spre ea. Dr. Harvey rămase în picioare, la capătul canapelei. Ajutorul de șerif, care era la fel de tânăr ca și doctorul, scoase un caietel cu spirală din buzunarul hainei de uniformă.

- Dr. Harvey spune că susțineți că ați fost violată în această seară.

Jade se uită de la unul la celălalt, nevenindu-i să creadă.

- De ce spune toată lumea că susțin una sau că *am spus* alta? Am fost violată. Credeți că mint?

- O clipă. Nimeni nu vă acuză că ați minți. Încerc doar să aflu ce s-a întâmplat. Calmați-vă, bine?

Jade făcu un efort. Nu era ușor. Trebuia să facă apel la toate rezervele ei de autodisciplină ca să nu înceapă să urle. Îngrijitorul și asistentele se strânseseră din nou la biroul din apropiere. Jade nu credea că e paranoică când presupunea că șușoteau despre ea. Din când în când, unul dintre ei, sau chiar toți, priveau în direcția ei, apoi întorceau repede capul și-și reluau conversația.

- Care este numele dumneavoastră complet? Întrebă ajutorul de șerif.

Imaginea începu să se încetoșeze. Își dădu seama că ochii i se umpleau de lacrimi.

- Am fost violată, spuse ea, apăsând cuvintele. Cei care m-au violat sunt liberi, în timp ce eu stau aici și sunt umilită și insultată. Trase aer în piept, tremurând. I-am dat deja doctorului numele meu complet, adresa, data nașterii și tot ce trebuie. N-ați prefera să știți ce mi s-a întâmplat în seara asta și cine a comis fapta?

- Toate la timpul lor, răspunse bărbatul, nemișcat de cuvintele ei rostite printre lacrimi. Aceasta este procedura standard la o astfel de plângere. Dacă se ajunge la proces, n-ai vrea ca dintr-o greșeală de birocrație cei vinovați să scape, nu, domnișorico?

- Ar fi mai bine să-i răspundeți la întrebare, domnișoară Sperry, sugeră doctorul, vorbind blând și respectuos. Până la urmă, o să fie mai rapid așa. Pot să vă aduc ceva de băut?

- Nu, mulțumesc.

- Vă pot da un sedativ, dacă vreți.

Jade scutură viguros din cap. Îndreptându-și din nou atenția spre ajutorul de șerif, îi răspunse sec la întrebările de rutină.

- Acum, în legătură cu seara asta, spuse bărbatul, după ce-și dresе vocea. I-ai spus doctorului Harvey că trei bărbați te-au atacat și te-au forțat să întreprii raporturi sexuale cu ei.

- Așa este.

- Erau înarmați?

- Nu.

- Nu? Nu te-au amenințat cu arma, nimic de genul ăsta?

- Erau mult mai puternici ca mine. M-au trântit la pământ și m-au ținut cu forța.

- Hmm... Au realizat toți penetrarea?

- Găsiți asta în raportul meu, domnule ofițer, spuse dr. Harvey, încercând s-o ajute.

- Eu sunt cel care pune întrebările acum, doctore. Mulțumesc. Răspundeți, domnișoară Sperry.

- Da, spuse Jade. Toți au... penetrat și au terminat actul.

- Ați fost sodomizată?

- Nu, nu a fost.

Doctorul răspunse din nou în locul ei, când Jade păru prea șocată de întrebare ca să poată răspunde.

- Ați fost forțată să faceți sex oral?

Jade clătină din cap, în timp ce îl lăsa încet în jos.

- Nu.

- Unde a avut loc acest presupus atac?

Presupus? Cuvântul o enerva, dar răspunse la întrebare.

- Lângă un canal de pe șoseaua de coastă. Nu cred că are un nume. E doar o potecă. V-aș putea conduce acolo. Dacă nu le-au luat ei, puteți găsi acolo obiecte de îmbrăcăminte care-mi aparțin.

- Ne puteți face o descriere a presupușilor agresori?

- Pot mai mult decât atât, domnule ofițer. Pot să vă dau numele lor.

- Le știți numele?

- Oh, da.

- Ei, atunci asta ne e de mare ajutor. Spuneți!

Creionul aștepta nerăbdător pe agenda cu spirală.

- Lamar Griffith.

Creionul zgârie cu zgomot hârtia. Apoi, lăsându-și capul într-o parte cu o expresie nedumerită, ajutorul de șerif citi numele pe care tocmai îl notase. Se uită la Jade.

- Puștiul lui Myrajane Griffith?

- Lamar Griffith, repetă Jade, cu hotărâre. Neal Patchett.

Tot sângele se scurse de pe chipul ofițerului, care își umezi agitat buzele.

- Și Hutch Jolly.

Preț de câteva clipe, o privi fără să clipească. Apoi, aplecându-se în față, cu nasul la doar câțiva centimetri de al ei, șopti:

- Îți bați joc de mine, nu-i așa?

Îi smulse carnetul și creionul din mână și scrise chiar ea cele trei nume, cu litere mari de tipar. Împungând hârtia cu vârful creionului, strigă:

- Astea sunt numele bărbaților care m-au violat. Este datoria dumneavoastră să vă asigurați că sunt arestați și băgați la închisoare!

Bărbatul înghiți vizibil și privi spre doctor, ca și cum i-ar fi cerut ajutorul.

- Domnișoară... ăă... ăă...

- Sperry! strigă ea.

- Domnișoară Sperry, nu se poate să vorbiți serios.

- Vorbesc cât se poate de serios.

- Sigur v-ați încurcat.

- Neal, Hutch și Lamar m-au răpit de la mașina prietenei mele. M-au dus în locul ăla izolat, unde m-au violat toți trei. După care m-au lăsat acolo... Sări în picioare. De ce stai acolo și te uiți ca prostu'? Vezi ce s-a întâmplat cu Donna Dee! Du-te după băieții ăia! Pune-le cătușele! Du-i la închisoare!

- Domnișoară Sperry... Doctorul îi luă brațul. O duse înapoi la canapea și îi făcu semn asistentei. Poate c-ar fi mai bine să-i aduci un valium.

- N-o să-l iau! strigă Jade, dându-i la o parte brațul. Adresându-se ajutorului de șerif, spuse: Dacă nu ești capabil să-i prinzi pe nenorociții ăștia, cheamă pe cineva care e în stare.

- Zău așa... Tocmai ai spus că unul dintre violatori e fiul șefului meu.

- Exact. Hutch a fost al doilea. A fost cel mai dur. Și cel mai mare. Aproape că m-a sufocat.

Nu-și dădu seama că-și încheștase atât de strâns pumnii decât abia când începu să simtă durere. Își privi mâinile și observă semilunile pe care unghiile ei le săpaseră în palmă.

- Ar fi mai bine să-l chemi pe șerif, spuse doctorul.

- Dumnezeu mare! spuse ofițerul, ridicându-se fără nici o tragere de inimă. Își trecu mâna peste fața tânără, dolofană. Nu-mi place deloc treaba asta. Să vezi ce-o

să iasă când o să-i spun șerifului că fiu-său și băiatul lui Ivan Patchett au fost acuzați de viol.

O oră mai târziu, Jade stătea singură în camera de interogatoriu. Mirosea a tutun rânced și a transpirație.

Ajutorul de șerif o adusese direct de la spital la tribunal și o băgase acolo, ca și cum, cu asta, s-ar fi spălat pe mâini de toată afacerea neplăcută.

Jade era sigură că, înainte să se termine, lucrurile aveau să devină și mai urâte. Ramificațiile legale erau copleșitoare, dar nu erau nimic în comparație cu afroturile personale pe care avea să fie nevoită să le îndure.

Cum o să-i spună lui Gary?

Nu se putea gândi la asta acum, altfel și-ar fi pierdut mințile. Trebuia să se concentreze la ce se întâmpla aici și acum – Donna Dee, de exemplu. Jade era îngrijorată pentru ea. Nu era imposibil ca, după ce terminaseră cu ea, băieții să se fi întors și să-i fi făcut același lucru Donnei Dee. Poate că ăsta fusese planul lui Neal – să le separe ca să fie astfel complet neajutorate. Poate că Donna Dee era acum grav rănită, zăcând cine știe pe unde, lipsită de cunoștință.

Gândurile îi fură întrerupte în clipa în care șeriful Fritz Jolly intră în încăpere. În loc de uniformă, purta blugi și o cămașă de pijama, sub o vestă de vânătoare cu imprimeu de camuflaj. În mod clar, fusese sculat din pat. Fire de păr ruginii îi ieșeau din barbă și obraji.

– Bună seara, Jade.

– Bună seara, șerif Jolly.

Îi vindea adesea tutun de mestecat la magazin. Întotdeauna erau prietenoși unul cu celălalt. Acum își coborî silueta masivă, impunătoare, pe scaunul așezat în fața ei și-și împreună mâinile pe masa zgâriată dintre ei.

– Înțeleg că ai intrat într-o dandana în seara asta.

– Nu am intrat eu în nici o dandana, domnule șerif Jolly.

– Povestește-mi!

– Pot să aștept până când ajunge și mama?

Nu voia să fie nevoită să spună de mai multe ori povestea.

- Doctorul de la spital mi-a promis că o sună să-i spună să vină aici.

Ajutorul de șerif nu-i lăsase timp lui Jade să sune chiar ea.

- Velta e deja aici, nervoasă nevoie mare, spuse bărbatul. Dar vreau să aud ce ai de zis înainte s-o aducem pe ea.

- De ce am fost băgată în camera de interogatoriu?

- Pentru că e un loc privat, potrivit pentru ce avem noi de vorbit.

Îl privi cu neîncredere.

- Eu nu am făcut nimic rău.

- Nimeni nu zice c-ai făcut. Ce s-a întâmplat?

Se priviră în ochi preț de câteva clipe, dar șeriful câștigă. Jade își coborî privirea spre pumnii strânși și trase aer în piept.

- Neal, Lamar și Hutch ne-au găsit pe Donna Dee și pe mine când rămăsesem fără benzină. Pe mine m-au luat în mașina lui Neal, împotriva voinței mele. M-au dus într-un loc în care băuseră bere și pescuiseră ceva mai devreme și... Își înalță capul și îl privi în ochi. Și m-au violat pe rând.

Bărbatul o privi preț de câteva clipe lungi, dar nu spuse nimic. Jade adăugă:

- Mă tem să nu fi pățit ceva și Donna Dee.

- Mi-a spus ajutorul de șerif că ai întrebat de ea. Am sunat la ea acasă. E acolo. N-a pățit nimic.

Jade oftă adânc, ușurată.

- Slavă Cerului!

Când vorbi din nou, vocea șerifului era joasă, cu un ton ce îndemna la confidențialitate:

- Este o acuzație foarte gravă pe care le-o aduci băieților, Jade.

- Violul este o faptă foarte gravă.

- Îmi vine greu să cred că ar putea face așa ceva.

- Și mie mi-a fost greu să cred. Ieri, pe vremea asta, n-aș fi crezut că e posibil.

- Atunci, zise el, de ce nu-mi spui ce s-a întâmplat cu adevărat?

capitolul 4

În camera lui Neal era încă întuneric în clipa în care taică-său trânti ușa de perete și năvăli înăuntru. Ivan veni direct în dreptul patului, trase pătura și îl pocni pe Neal cu palma peste fundul gol.

- Pramatie ce ești!

Neal se rostogoli de cealaltă parte a patului și sări în picioare. Tatăl și fiul se uitară unul la celălalt, peste patul cu așternuturi mototolite. Neal era dezbrăcat. Ivan avea pe el o pereche de boxeri și un maiou alb, demodat.

Părul gri-cenușiu îi stătea ridicat în mai multe puncte în jurul capului. Chiar și așa, nu era o figură comică. Încruntarea de pe chipul lui era crâncenă.

- Ce mama dracului te-a apucat? întrebă Neal, punându-și mâinile în șoldurile înguste. Era ciufulit, adormit și îmbufnat. Trupul lui frumos, cu mușchi tari, era mai degrabă o moștenire genetică decât rezultatul unor eforturi fizice susținute. Se descurca bine la meciuri, pe teren, dar Neal nu făcea sport decât dacă era absolut necesar. Considera că trupul lui zvelt și puternic era ceva firesc, nimic mai mult decât ce i se cuvenea.

- Tocmai am primit un telefon de la Fritz, îi spuse Ivan.

- Și? E mijlocul nopții. Eu mă culc la loc.

- Te culci pe dracu'!

Capul lui Neal era deja la jumătatea drumului spre pernă, când Ivan îl prinse de păr și îl trase în sus. Îl lovi repede cu piciorul în dos. Neal se izbi de peretele de lângă el. Se răsuci pe călcâie, cu pumnii ridicați, gata de bătaie.

- Ai violat o fată aseară?

Neal își coborî imediat pumnii.

- Nu știu despre ce dracu' vorbești.

- Vorbesc despre Jade Sperry, care e acum la tribunal și te acuză de viol, despre asta vorbesc! Ivan îl împunse pe Neal în piept cu arătătorul subțire. Ai face bine să-mi spui adevărul, băiete.

Urletele lui Ivan ar fi sculat și morții din morminte.

Privirea lui Neal săgetă diverse unghiuri ale dormitorului, oprindu-se preț de câteva clipe la câteva obiecte, înainte de a se întoarce în cele din urmă la chipul lui Ivan, care părea să sufle flăcări pe nări.

- Dacă zice că a fost viol, atunci este o minciună gogonată.

- Așadar, știi despre ce vorbesc, mincinos afurisit...

- Nu mint! strigă Neal. Eu, Hutch și Lamar am luat-o cu noi la pescuit. Am băut niște bere. Ne-am distrat. Fata a devenit prietenoasă - vreau să spun *foarte* prietenoasă, tată. A căpătat ce și-a dorit.

Ivan îl privi lung, lumina zorilor reflectându-se în ochii lui vicleni ca niște cioburi de sticlă.

- Pe dracu'! Fata aia nu e o vagaboandă. Și nu se dezlipește de Parker. De ce s-ar fi dus cu voi, trei derbedei?

Neal înjură în barbă și-și trecu o mână prin părul răvășit.

- Crede-mă, tată, a vrut-o! A căutat-o! Se poartă de parcă ar fi topită după Parker și de parcă n-ar avea ochi pentru nimeni altul, dar, de câte ori are ocazia, se gudură pe lângă mine. Apoi, când îi apare iubitul, începe iar să-mi vorbească de sus și să se poarte de parcă aș fi un rahat de câine în care a călcat din greșeală. Îți imaginezi că pot să suport să se poarte o fată așa cu mine? Pe toți dracii, nu! Aseară m-am hotărât să-i arăt ce înseamnă un bărbat adevărat. Dacă ea vrea să-i zică viol, e problema ei.

- S-o crezi tu! Ivan îi ascultase explicația lui Neal cu surprinzătoare răbdare. Acum, scrâșnea din dinți.

Nu este doar problema ei. A făcut-o problema șerifului. Și acum este problema mea!

Neal se scărpină cu nesimțire între picioare.

- Și ce-ai de gând să faci?

- Absolut nimic.

- Ha?

Neal se dezumflă o idee.

- Nu fac absolut nimic până când nu ești sincer cu mine și nu-mi spui ce s-a întâmplat. Ai forțat-o pe fata aia?

Umerii lui Neal se încordară.

- Lucrurile au devenit mai dure la un moment dat. Se grăbi însă să adauge: Dar așa a vrut ea!

- Și Hutch și Lamar?

- Au vrut și ei o bucatică, spuse Neal, apoi rânji. Nu sunt egoist.

Ivan aproape că îl pocni pentru această impertinență, apoi însă hotărî să nu agite și mai tare spiritele și-și coborî mâna ridicată.

- Pe Hutch îl văd în stare. Dar nu mi-l pot imagina pe caraghiosul ăla al lui Myrajane băgându-se cu forța între picioarele unei fete.

- Lamar a trebuit împins puțin de la spate, dar s-a descurcat până la urmă.

Se auzi o bătaie în ușă. Se întoarseră și o văzură pe menajera lor, Eula, în ușă.

- Să vă pregătesc cafeaua de dimineață, domnule Patchett?

- Nu! lătră Ivan. O să te-anunț eu când o să vreau cafeaua!

- Sigur, domnule. Întrebam doar.

Se retrase. Ivan privi preț de câteva clipe ușa goală, apoi îi spuse lui Neal:

- De ce nu v-ați dus în cartierul de negri și nu v-ați ales o fată care să-și țină gura? De ce-a trebuit s-o împungi fix pe Jade Sperry?

- Fiindcă a căutat-o cu lumânarea, de-asta!

- Dumnezeu, ce încurcătură!

Neal, aparent neîngrijorat, se duse și-și puse blugii pe care îi atârnase pe tăblia de la picioarele patului cu o seară în urmă.

- Ce-o să faci, tată?

- Nu știu încă. Lasă-mă să mă gândesc. Ivan pășea în sus și-n jos în lungul patului. Să știi că te-ar putea băga după gratii destul de mulțisor pentru o condamnare de viol.

- Asta-i o porcărie! zise Neal bâlbâindu-se. Nu e adevărat! Nu pot trimite un om la închisoare pentru că i-a tras-o unei fete căreia, pe toți dracii, trebuia să i-o tragă cineva!

- Eu știu asta, și tu știi asta. Trebuie doar să ne asigurăm că toată lumea gândește ca noi.

- Ei bine, eu nu merg la închisoare, asta-i sigur. Am auzit eu ce le fac negrii băieților albi în închisoare. Trebuie să faci ceva, tată!

- Taci și lasă-mă să mă gândesc! strigă Ivan. Apoi, dintr-odată, îl plesni pe Neal peste față. Idiotule! Mi-ai stricat toată ziua!

Jade își lăsă capul pe brațele pe care le pusese pe masa din camera de interogatoriu. Își simțea pleoapele fierbinți și avea senzația de nisip în ochi. Fusese ținută la tribunal toată noaptea. I se permisesese să se ducă la toaletă o singură dată, și atunci un ajutor de șerif o escortase până acolo și înapoi. Avea senzația că e în arest în vreme ce, din câte știa ea, nu se făcuse încă nici un demers pentru a-i prinde pe atacatorii ei.

Îi spusese de două ori povestea ei șerifului Jolly, cu descrieri precise. Când povestise a doua oară, nu schimbăse nici măcar un singur cuvânt din ce spusese prima dată. Memoria ei remarcabilă îi fusese întotdeauna de folos în școală. În această seară, o folosise ca să relateze cât mai exact ce se întâmplase în timpul violului. Oricât de jenante ar fi fost detaliile, nu sărise peste ele.

Fără să fie abuziv, șeriful încercase s-o încurce.

- Jade, Hutch era acasă când am plecat, acum ceva vreme.

- Nu știu unde este acum. Știu doar unde a fost și ce a făcut în jurul orei șapte, în această seară.

- Atunci spui că s-a întâmplat?

- Atunci s-a întâmplat. Hutch nu era acasă la ora șapte, nu-i așa?

- S-a întors pe la nouă și a spus că a fost cu Neal și cu Lamar.

- Așa este. M-au violat pe mine.

Fritz își trecuse o mână mare peste fața roșcovană, întinzând pielea lăsată.

- Cum explici timpul dintre ora șapte, când s-a petrecut presupusul viol, și ora la care ai ajuns la spital, anume... Se uită în carnetul cu spirală al ajutorului de șerif. Ai ajuns la spital la unsprezece treizeci și patru.

- Mult timp după ce au plecat, am zăcut acolo. Apoi m-am târât până la șosea. Când a apărut mașina în spatele meu...

- Parcă ai zic că era o camionetă.

- Am zis. Era o camionetă. Dar, la început, mi-am imaginat că era mașina lui Neal. Am intrat în panică și am încercat să mă ascund în șanț. Bărbatul de culoare m-a convins să ies din șanț și să urc în camioneta lui. M-a dus la spital.

- Nu ți-a spus numele lui?

- Nu.

- Și nu îl poți descrie?

- Era întuneric. Tot ce știu e că avea pălărie și salopetă.

- Ar putea fi orice bărbat din sud. Mă întreb de ce nu a intrat în spital cu tine, dacă s-a purtat atât de frumos? De ce s-a evaporat în aer?

- Dumneavoastră, dacă ați fi un negru de pe-aici și ați fi adus la spital o fată albă, care fusese în mod clar violată, ați mai fi rămas să vedeți ce se întâmplă, domnule șerif Jolly?

Avu bunul-simț să pară stânjenit. Apoi spuse:

- Sunt unele femei albe care ar prefera să moară decât să fie violate de un negru.

Jade se ridică de pe scaun, se duse în spatele lui și se prinse de spătar în timp ce-l sfredelea pe șerif cu privirea, peste masă.

- Credeți că am fost luată de un negru, violată de el și acum vreau să-i transform pe fiul dumneavoastră și pe prietenii lui în țapi ispășitori? Asta este teoria dumneavoastră?

- Trebuie să iau în considerare toate posibilitățile, Jade. Mai ales când propriul meu fiu este acuzat de o faptă atât de gravă.

- Atunci, în loc să mă hărțuiți pe mine, de ce nu-l luați pe Hutch la întrebări?

- Intenționez să fac și asta.

La scurt timp după aceea, îi îngăduise mamei lui Jade să-și vadă fiica. Velta era întotdeauna bine aranjată, așa că fu un șoc pentru Jade să o vadă zorită și neîngrijită. Dădu buzna în camera de interogatoriu, aproape dărâ-mându-l pe șeriful Jolly în graba ei.

- Jade! Ce s-a întâmplat? Nimeni nu-mi spune nimic. Unde-ai fost?

În acel moment, ultimul lucru de care avea Jade nevoie era să răspundă la și mai multe întrebări. Avea nevoie să fie strânsă în brațe și alinată. Avea nevoie de acceptare totală. În schimb, mama ei îi cerea răspunsuri. În locul ei, Jade presupunea că ar fi reacționat la fel, dar asta nu o făcea să se simtă cu nimic mai bine.

Pe chipul Veltei nu apăru nici un fel de emoție când Jade îi spuse ce se întâmplase.

După câteva secunde în care privi în gol, repetă prostită:

- Ai fost violată?

- Da, mamă.

Cu o mișcare stânjenită, întinse mâna și netezi şu-vițele de păr care se uscaseră în unduiri rebele în jurul feței lui Jade.

- Cine a fost?

Când îi spuse, Velta își trase mâna ca și cum Jade ar fi electrocutat-o.

- Asta... Asta-i o nebunie, Jade. Îi cunoști pe băieții ăștia de când te-ai născut. Nu ar putea face așa ceva.

- Dar au făcut-o! Ochii i se umplură de lacrimi. Nu mă crezi, mamă?

- Ba sigur că da, Jade. Sigur că te cred.

Jade nu era convinsă, dar nu avea energia și puterea psihică de a încerca să o convingă. La rugămintea șerifului, spuse din nou întreaga poveste pentru mama ei. Când Jade termină, șeriful plecă, spunând că o să se întoarcă.

După ce rămaseră singure, Jade și mama ei nu-și spusera nimic important. Velta o întrebă dacă era bine, și Jade, gândindu-se la absurditatea întrebării, răspunsese simplu că da. De când îi mângâiasse părul, Velta nu o mai atinsese.

Când se crăpă de ziuă, ajutorul de șerif apăru și îi oferii Veltei o cană de cafea proaspăt făcută. Jade ceru o apă minerală ca să-și umezească gâtul care o durea. O durea să înghită, în parte din cauza puhoiului de lacrimi nevărsate pe care le oprise în gât.

Dintr-odată, ușa camerei de interogatoriu se deschise de perete. Jade își înălță capul, dându-și seama că probabil ațipise, din cauza epuizării. Scoase un scurt strigăt de spaimă când prima persoană care intră pe ușă fu Neal Patchett. Începu să respire repede și neregulat, ca și cum ar fi alergat.

- Ce caută el aici?

Ivan Patchett și șeriful Jolly intrară în urma lui Neal.

- Aduci niște acuzații foarte grave, domnișoară, îi spuse Ivan. Când m-a sunat Fritz și mi-a spus ce se întâmplă, am vrut să văd dacă poți să-mi acuzi băiatul în față. Bună, Velta.

Mama lui Jade reacționează la vederea lui Ivan cam în același fel în care reacționase fata ei când îl văzuse pe Neal.

- Bună, Ivan.

- Derbedeii ăștia ai noștri au creat o mare dandana în dimineața asta, nu?

- Eu nu am creat nimic! sări Jade, revoltată de încercarea lui Ivan de a o atrage pe mama ei de partea lui, împotriva ei. Mie mi s-a făcut ceva! Fără voia mea!

- Oh, haide, Jade! zise Neal, vorbind pentru prima oară. Pentru Dumnezeu, chiar te aștepți să te creadă cineva că ai fost violată?

- Nimeni nu trebuie să mă creadă pe cuvânt. Oamenii n-au decît să se uite la pozele pe care mi le-au făcut la spital. Probele de la laborator vor dovedi că spun adevărul.

Neal se așeză pe colțul mesei.

- Nu spun că nu s-a întîmplat, zise el, încetișor. Spun doar că exagerezi toată povestea.

Oricât de frumos ar fi fost, lui Jade i se părea de-a dreptul respingător.

- Bun, hai să ne calmăm! spuse șeriful Jolly, preluând comanda. Neal, vino aici, te rog! Arată apoi un loc lângă perete. Ivan, tu așază-te pe scaunul ăla.

Ivan se așeză. Se uită la Velta.

- O să ți se plătească ziua de azi.

- Mulțumesc.

Jade o străpunse cu privirea pe maică-sa, furioasă de respectul pe care i-l arăta lui Ivan Patchett.

- Acum, Jade, spuse Fritz, atrăgându-i din nou atenția. Te rog să ne spui încă o dată povestea, ca să audă și Ivan, și Neal.

Era o provocare dură. Nu știa dacă putea relata cu voce tare detaliile violului, de față cu Neal și cu tatăl lui. Totuși, când se va ajunge la proces, va avea un public și mai numeros.

Ivan o privea cu indulgență, dar Jade putea ghici intransigența care se ascundea în spatele expresiei binevoitoare. Neal era sprijinit cu spatele de peretele opus, cu brațele strânse la piept. Avea un zâmbet îngâmfat, sigur pe el.

- Da, Jade. Aș vrea să aud și eu cum te-am violat.

Tonul lui disprețuitor îi dădu un imbold. Nu avea să scape după tot ce-i făcuse, chiar dacă ar fi trebuit să repete întreaga poveste oribilă de o mie de ori.

După ce sorbi din sifonul cald pe care i-l adusese ceva mai devreme ajutorul de șerif, începu cu momentul în care mașina Donnei Dee rămăsese fără benzină și termină cu clipa în care ajunsese la spital.

- Restul, termină ea cu voce ștearsă, e de acum o chestiune de probe.

- Ați reușit să-l găsiți pe acest negru misterios? îl întrebă Ivan pe Fritz.

- Hmm.

Un zâmbet satisfăcut apăru pe buzele lui Ivan.

- Nu l-am inventat! insistă Jade. În starea în care eram, nu aș fi putut să merg pe jos până în oraș!

- Asta vrea să spună și tata, zise Neal. Nu erai nici pe departe într-o stare atât de proastă pe cât susții. Ai avut suficient timp să te întorci pe jos în oraș, și exact asta ai făcut. Pe drum, ți s-a făcut frică. Ai început să te gândești la Parker și la ce-o să zică el când o să audă despre petrecerea noastră.

Jade sări din scaun.

- Să nu-ndrăznești să-i rostești numele! Nu ești vrednic! Mai bine mă mai violezi o dată decât să te-aud târându-i numele lui Gary în mizeria asta!

- Jade, pentru Dumnezeu, stai jos!

Velta o prinse de braț și o trase înapoi pe scaun.

Ivan își aprinse un trabuc și stinse neglijent chibritul, fluturându-l, înainte să-l arunce pe jos. Șeriful Jolly spuse:

- Neal, nu ești obligat să răspunzi nici unei acuzații.

- Nu mă deranjează. Minte.

- Ivan, ești sigur că nu vrei să-ți suni avocatul?

- Am renunțat la acest drept, Fritz. De ce să-l deranjăm la o oră atât de matinală? Nu avem nimic de ascuns. Întreabă-l pe băiat orice vrei.

Fritz i se adresă lui Neal:

- Ce s-a întâmplat când le-ai găsit pe Donna Dee și pe Jade?

- Exact ce-a spus Jade, răspunse el. Ne-am oferit să o luăm cu noi. S-a urcat de bunăvoie în mașina mea. Ba chiar a trebuit să treacă peste scaun, ca să ajungă pe bancheta din spate cu Lamar.

- Nu ai forțat-o să urce în mașină?

- Pe toți dracii, nu.

- Asta pentru că am crezut că o să vină și Donna Dee, se grăbi Jade să adauge. Când am văzut că aveau de gând să o lase acolo, am încercat să cobor. M-au ținut. Nu m-au lăsat să ies din mașină.

Neal râse.

- A fost o glumă. O joacă de-a răpitul. Ne prosteam și noi... Neal continuă povestea de acolo și le spuse cum ajunseseră în locul de lângă canal. Jade a coborât și s-a așezat acolo în timp ce noi am băut bere.

- Nu aveam unde să mă duc, explică ea. Când ai spus ce-ai spus și mi-am dat seama ce aveai de gând să faci, am luat-o la fugă. Spune-le, Neal. Știi că e adevărat. Am încercat să fug de voi!

- Neal, ce i-ai spus? întrebă Fritz.

- I-am spus că o să i-o tragem.

Velta își puse o mână pe inimă și-și încrucișă picioarele. Ivan pufăi din trabuc. Fritz își frecă tâmpla.

- Așa a zis și Jade.

- Atunci m-am întors și am luat-o la fugă spre șosea, spuse Jade. Nu am ajuns departe. Neal m-a prins de păr și m-a tras la pământ.

Neal ridică ușor din umeri.

- A zis ceva de genul: „S-o credeți voi!“ Dar râdea.

- Nu am spus nimic de genul ăsta și în nici un caz nu râdeam. Eram speriată.

- De trei prieteni? pufni Ivan a neîncredere.

- E adevărat că a luat-o la fugă, spuse Neal. Dar nu cu viteză, nu ca și cum n-ar fi vrut să fie prinsă. Am prins-o de păr, e adevărat. Ne-am hârjonit. S-a împotrivit o idee - așa, de spectacol.

- Asta e o minciună! șopti Jade, cu o voce răgușită, scuturând ca apucata din cap. E o minciună! M-a lovit! Mi-a rupt...

Îi veni o idee. Privi spre blugii murdari de noroi ai lui Neal. Erau aceiași pe care îi purtase cu o seară în urmă.

- Mi-a rupt dresul, apoi chiloții. I-a pus în buzunarul de la blugi. Uitați-vă în buzunarul lui.

- Neal?

Fritz îi făcu semn din cap băiatului să-și arate buzunarele.

Ivan întoarse capul și se uită peste umăr la Neal, care trăgea ceva din buzunarul drept. Scoase o pereche de chiloți galbeni. Velta îi recunoscuse și-și acoperi gura cu mâna ca să-și înăbușe un strigăt.

Neal se uită la Jade, cu ochii încărcăți de regret. Încet, spuse:

- Tu mi-ai spus să-i păstrez ca amintire, scumpo. Ai uitat?

- Minte!

Sări de pe scaun și înconjură masa, cu degetele chir-cite ca niște gheare îndreptate spre fața lui diabolică. Fritz o prinse de talie și o ținu în loc.

Ușa se deschise și un ajutor de șerif băgă capul înăuntru.

- Domnule șerif, e totul în regulă aici?

- Totul e bine, îl asigură șeriful.

- Aă, domnule șerif, în legătură cu analizele de la laborator...

- Da, vreau să citesc raportul oficial imediat ce va fi disponibil.

- Tocmai asta este, domnule șerif.

Își mută fâstâcit greutatea de pe un picior pe celălalt.

- Asta venisem să vă spun. Dintr-o greșeală, toate probele au fost aruncate. Întreaga trusă de probe prelevate de la domnișoara Sperry a fost arsă în incineratorul spitalului în această dimineață.

Când auzi aceste cuvinte, Jade simți că o părăsesc puterile. Se prăbuși peste brațul lui Fritz și îi dădu voie să o conducă înapoi la scaunul ei.

Cu un strigăt chinuit, se prăbuși pe el. Toate dovezile fizice ale violului fuseseră distruse. Chiar dacă medicul de la urgențe ar fi depus mărturie, tot ce putea el spune era că întreținuse un raport sexual ce părea să fi fost dur. La un interogatoriu condus de un avocat profesionist, mărturia lui nu ar fi folosit la nimic. În plus, medicul nu-i putea identifica pe atacatori.

Nimic din ce fusese spus în această încăpere nu ar fi fost admis ca probă într-o sală de judecată, nici măcar mărturisirea lui Neal că întreținuse raporturi intime cu ea. Își putea schimba complet povestea, putea nega că fusese implicat în vreun fel în incident. Din clipa aceasta, era cuvântul lui Jade împotriva cuvântului lor.

Dar, din întinericul apăsător al disperării ce amenința să o sufocă, apărură o rază de speranță.

Dintr-odată, ridică privirea.

- Donna Dee.

- Ce?

Șeriful Jolly se întoarse spre ea.

- Sunați-o pe Donna Dee. O să vă spună ea că m-am împotrivit. M-a văzut încercând să ies din mașina lui Neal. O să confirme că nu m-am dus cu ei de bunăvoie.

Fritz se uită la ceas, apoi îi spuse ofițerului său:

- Sună acasă la Joe Monroe. Încearcă s-o prinzi pe fiică-sa înainte să plece la școală. Spune-i că vreau să treacă pe aici, dar nu-i spune de ce.

Ajutorul de șerif își scoase pălăria și ieși pe ușă.

Se puseră pe așteptat. Velta luă chiloții lui Jade de pe masă și îi îndesă în poșetă. Ivan ceru o cafea, care îi fu adusă și servită de o funcționară servilă.

Neal ieși numai cât să-și ia o Cola de la aparatul din hol.

Ca să nu se mai uite la el, Jade își așeză din nou capul pe brațe, cu ochii închiși.

Își dorea nespuse să doarmă. Voia să-și dea jos salopeta verde de chirurg și botoșii ăia ridicoli. Voia să se pieptene și să se spele pe dinți. Voia intimitate, ca să poată plânge în voie pentru ceea ce pierduse pentru totdeauna.

- Gary... Gary... spuse ea, într-un geamăt mut. El n-o s-o învinovățească pe ea pentru viol, dar nu era atât de naivă încât să creadă că tot ce se întâmplase nu o să aibă un impact dramatic asupra relației lor. Iar asta o durea în asemenea măsură, încât Jade încercă să se gândească la altceva.

- De cât timp lucrezi pentru mine, Velta? îl auzi pe Ivan întrebând-o pe maică-sa.

Încă mai pufăia din trabucul ăla nenorocit. Fumul îi dădea lui Jade o stare de greață.

- De mult timp.

- Ar fi mare păcat dacă ar trebui să ne despărțim din cauza acestei neînțelegeri.

Jade ridică privirea spre el.

- Nu încercați să o intimidați, domnule Patchett. Sper ca mama mea să nu mai lucreze nici măcar o zi în afurisita aia de fabrică a dumneavoastră. Nu vreau ca banii pe care îi câștigă acolo să plătească pentru mâncarea pe care o mănânc și pentru hainele pe care le port.

În mod obișnuit, Jade nu ar fi vorbit niciodată așa cu un adult. Dar fusese victima unui atac crud și dureros și, asemenea unui animal rănit, contraataca.

Ivan își scutură trabucul pe dușumea. Se încruntă cu o expresie dezaprobatore.

- Ar trebui să-i pui botniță cățelei ăsteia, Velta. Latră ceva al dracului.

Velta se întoarse spre Jade și îi șopti:

- Taci! De ce încerci să înrăutățești lucrurile?

În acel moment, șeriful Jolly o băgă pe ușă pe Donna Dee.

Fata ezită timid, înainte să intre în cameră. Ochii ei căprui săreau de la un chip la altul.

- Ce este? Ce s-a întâmplat? De ce ești îmbrăcată așa?

- Te rog să intri, Donna Dee.

Șeriful o împinse de la spate și îi trase singurul scaun care mai rămăsese.

- Stai jos! Vrem să-ți punem câteva întrebări.

- În legătură cu ce?

Vocea îi tremura de teamă. Nu știa ce se petrece.

- Ce s-a întâmplat? A fost omorât cineva? întrebă ea, speriată.

- Nimic chiar atât de grav, încercă șeriful să o liniștească. Vream doar să ne lămurești în legătură cu câteva aspecte.

- Eu? În legătură cu ce?

- S-a întâmplat ceva ieri seară, după ce ai rămas fără benzină, spuse el.

- Eu am ajuns bine acasă... Dar nu și Jade.

Donna Dee se întoarse spre Jade.

- Ce s-a întâmplat? Arăți groaznic.

- Am fost violată.

Donna Dee scoase o exclamație șuierătoare. Ochii ei mici aproape că ieșiră din orbite.

- Violată? Dumnezeu mare, Jade, pe bune?

- Așa zice ea, spuse Neal trăgănat.

Donna Dee se întoarse spre el ca un resort.

- Era cu voi! Cum a putut să fie violată?

- Ei au fost ! El, Hutch și Lamar m-au violat!

Preț de câteva clipe, pe chipul Donnei Dee se citi un șoc absolut.

- Hutch te-a violat? șuieră ea.

- Minte! zise Neal.

- Taci! Vocea șerifului Jolly plesni ca un bici. Tăceți cu toții! Asta-i departamentul meu. Eu sunt șeful, eu pun întrebările aici.

Se opri ca să se asigure că Jade și Neal se potoliseră, înainte să i se adreseze Donnei Dee, care se uita la Jade, clipind rapid.

Jade privi cum ochii căprui ai prietenei ei înregistrează părul ei răvășit, zgârieturile de pe brațele ei, uniforma de spital.

- Violată?

Buzele i se mișcaseră, dar nu scoase nici un sunet, fie pentru că-i era frică de șerif, fie pentru că nu putea să creadă.

Jade simțea că o sugrumă emoția. Cu nespusă amărăciune, dădu din cap.

- Donna Dee?

Șeriful așteptă până când fata își îndreptă atenția din nou asupra lui.

- Jade susține că băieții au apărut în timp ce voi rămăseserăți în pană pe șoseaua de pe lângă coastă. A spus că au convins-o să urce în mașina lui Neal, apoi au refuzat să-i dea drumul când a devenit evident faptul că nu aveau de gând să te ia și pe tine. Jade spune că s-a zbatut destul de mult să iasă din mașină. A spus că a țipat și că a lovit cu mâinile și picioarele în parbriz. Neal susține că totul a fost în joacă. Zice că Jade nu avea cum să nu știe că era doar o glumă. Îmi dau seama că nu ai cum să depui mărturie în legătură cu ce s-a petrecut mai târziu, dar aș vrea să aflu ce părere ai tu în legătură cu starea de spirit în care se găseau cu toții când băieții au plecat cu Jade în mașină.

Ivan se întinse peste masă și-și puse o mână pe brațul Donnei Dee.

- Înțelege că nu negăm că băieții s-au distrat cu Jade.

Privirea Donnei Dee alunecă spre Jade. Aceasta o străpuse cu o privire ascuțită.

- Au avut-o toți trei, pe rând. Neal a recunoscut asta. Dar, acum că Jade a avut timp să se gândească, se pare că s-a răzgândit și îi acuză pe băieți că au forțat-o să se ducă cu ei. Crezi că spune adevărul?

- Ivan! spuse Fritz, pe un ton aspru. Preiau eu de aici.

Cu o neliniște din ce în ce mai mare, Jade privi cum expresia Donnei Dee se schimba treptat. La început, când intrase în încăpere, fusese speriată și nedumerită. Apoi, după ce auzise că Jade fusese agresată, Donna Dee se uitase la ea cu compasiune. Acum însă, Donna Dee o privea cu o expresie ce semăna a suspiciune. Ivan Patchett îi alimentase acest sentiment dând o complexitate sexuală întregului incident și atenuând în mod intenționat violența. Și el, la fel ca toată lumea, cunoștea sentimentele Donnei Dee vizavi de Hutch și reușise să aprindă în ea scânteia geloziei.

- Donna Dee, nu a fost vina mea! spuse Jade cu tărie, simțind cum îi cedează vocea. Nu am făcut nimic ca să-i provoc. Nici măcar nu am vrut să mă duc cu ei. Ai fost acolo. Știi asta. M-au obligat!

- Donna Dee?

Donna Dee își ținu privirea lipită de chipul implorator al lui Jade chiar în timp ce întorcea capul spre șerif. În cele din urmă, se uită la acesta.

- Cred că băuseră.

- Neal a recunoscut și acest lucru. Dar erau violenți? Ostili? V-au amenințat în vreun fel?

Donna Dee își umezi buzele cu limba.

- Nu. Se purtau ca de obicei. Făceau pe șmecherii... Știți... Cum sunt ei mereu.

- Spune-le ce s-a întâmplat după ce am urcat în mașină, o îndemnă Jade. Ai văzut că m-am împotrivit, Donna Dee.

Donna Dee îi adresă lui Jade o privire exasperată, înainte să spună:

- Are dreptate.

Jade se prăbuși pe scaun, ușurată. Închise ochii și trase prima gură adâncă și liniștitoare de aer în câteva ore bune. În sfârșit, cineva era de partea ei și îi susținea povestea.

- După ce a urcat în mașină, spuse Donna Dee, Jade a început să lovească în fereastră.

- Exact! Așa v-am spus și eu, mai știți?

- Ai zice că încerca să iasă din mașină? întrebă șeriful, ignorând-o pe Jade.

- Îhî. Lamar o trăgea în spate. Încerca să se întindă printre scaune și să ajungă la mânerul ușii sau la schimbătorul de viteze. Neal a pocnit-o peste mâini. Cred că Hutch a prins-o de încheieturi.

- Așa este! Uite!

Jade întinse mâinile în față, arătându-și încheieturile, fiecare încercuită de câte un inel vânăt.

Când îi văzu încheieturile, șeriful Jolly se încruntă. Privi plăcile de gresie dintre picioare, mușcându-și fără milă buza de jos. Ridică privirea spre Ivan.

- Atunci, chiar au luat-o cu forța.

- Da! strigă Jade.

- Nu am spus asta.

După exclamația exaltată a lui Jade, cuvintele Donnei Dee răsunară cu un ecou sec.

- Ce?

Jade se uită la Donna Dee, uluită.

- A fost o luptă în mașină, se grăbi fata să spună. Dar băieții se prosteau doar. Se jucau cu Jade, la fel cum se jucau și cu mine, lăsându-mă în urmă.

Jade sări din scaun.

- Ce spui, Donna Dee?

- Stai jos, Jade!

- Haide, încetează odată! spuse Neal, pe un ton plictisit.

- Jade, nu te porți rațional, spuse Velta.

- Nu spune adevărul și știe foarte bine!

Jade, ieșită din minți de extenuare și neputință, îndreptă un deget acuzator spre Donna Dee. De când dovezile fizice fuseseră distruse - și era convinsă că nu fusese un accident - singura ei speranță de a obține o condamnare era să aibă un martor ocular. Donna Dee nu fusese de față când se petrecuse atacul în sine, dar i-ar fi putut susține afirmația lui Jade cum că fusese ținută cu forța în mașina lui Neal. Aceasta, împreună

cu mărturia doctorului, ar fi trezit suficiente îndoieli în mintea juraților.

Jade își puse palmele întinse pe masă și se aplecă spre Donna Dee.

- Știu că încerci să-l aperi pe Hutch, dar este un violator! M-a violat pe mine! spuse ea, accentuând fiecare cuvânt dur.

- Hutch nu ar face așa ceva.

- A făcut-o!

Donna Dee se trase de lângă Jade și privi temătoare înspre șeriful Jolly.

- Asta e tot ce știu. Pot să plec acum?

- Donna Dee, nu face asta! o imploră Jade, în timp ce șeriful o dădea la o parte și o ajuta pe Donna Dee să se ridice.

Încercă să-i prindă celălalt braț, dar Donna Dee îi dădu la o parte mâna cu care o strângea.

- Hutch nu merită protecția ta! strigă Jade. M-a violat. Pentru numele lui Dumnezeu, Donna Dee, te rog, spune-le adevărul!

Donna Dee se răsuci pe călcâie, aruncând fulgere din ochi.

- Adevărul? Bine, o să le spun adevărul! Li se adresa celorlalți. Acum câteva săptămâni, Jade a spus că s-a săturat să aștepte să se mărite ca să facă sex. A spus că nu reușea să-l convingă pe Gary să o facă. Își întoarse privirea otrăvită spre Jade. Se pare că ai avut ocazia aseară, nu? De trei ori! O dată cu Neal. O dată cu Lamar. Și o dată cu... cu Hutch.

Jade deschise gura să vorbească, dar era prea uluită ca să poată scoate vreun sunet. Donna Dee îi aruncă o ultimă privire încărcată de ură, înainte să deschidă ușa și să iasă, călcând apăsător.

După ce trânti ușa în urma ei, se așternu o tăcere apăsătoare. Neal vorbi primul:

- V-am spus eu că a vrut-o.

Șeriful îi aruncă o privire chiorâșă, dar Jade era prea amortită ca să observe.

- Neal, spuse Fritz, poți să pleci. Ivan, așteaptă-mă afară! Vreau să vorbesc cu tine înainte să pleci. În timp ce se ridica, Ivan își puse o mână pe umărul Veltei, în semn de consolare. În urâtă poveste ne-au băgat copiii ăștia ai noștri.

Ieși în urma lui Neal.

- Încă ai opțiunea de a înregistra o plângere oficială, Jade.

Trecură câteva clipe până ce cuvintele șerifului pătrunseră în mintea ei. Era încă amorțită de lovitura provocată de trădarea Donnei Dee.

- Vrei să îi acuzi în mod oficial pe băieți de viol?

- Da.

Fritz îi aruncă o privire rapidă Veltei, apoi se uită din nou la Jade.

- Te sfătuiesc să te gândești foarte bine înainte să semnezi hârtiile.

- Nu am la ce să mă gândesc, spuse ea. M-au violat. Și o să sufere pentru asta tot atât cât am suferit și eu.

Trădarea Donnei Dee o durea aproape la fel de mult ca violul în sine. În inima ei, o incluse și pe fosta ei prietenă când spuse:

- O să plătească pentru ce au făcut!

Șeriful oftă exasperat și se îndreptă spre ușă.

- Bine, atunci. Du-te acasă. O să pun să fie dactilografiate hârtiile și o să ți le trimit mai târziu.

capitolul 5

Șeriful Jolly străbătu sala cu birouri, plină acum că intrase în tură schimbul de dimineață. Simțind că șeful era în toane proaste, nimeni nu-i blocă drumul. Ba chiar toată lumea se strădui să se țină cât mai departe de el și să nu-i întâlnească privirea, în timp ce șeriful se îndrepta spre biroul lui privat, unde-l aștepta Ivan Patchett.

Fritz intră și închise ușa. Ivan devora o gogoasă. O înmuie în cafea și înfulecă o treime dintr-o singură mușcătură.

- Al dracului de bune gogoșile astea, Fritz.

- Este tot ce te preocupă în această dimineață, Ivan? Gogoșile?

Fritz se prăbuși în scaun. Își puse coatele pe birou și-și trecu toate cele zece degete prin părul des și ondulat. În liceu, un dobitoc cu gură mare îl luase peste picior și îl strigase: „Hei, Roșcovanule!” Abia dacă mai scăpase cu viață. Nimeni nu mai îndrăznise vreodată să folosească porecla asta pentru Fritz.

Ivan Patchett nu era intimidat nici de mușchii lui Fritz, nici de poziția pe care acesta o ocupa în comunitate. Ivan putea aranja ca Fritz să fie ales în continuare sau ca toată lumea să voteze împotriva lui, după cum avea chef. Și amândoi știau asta.

Din punct de vedere fizic, Ivan era cu mult mai puțin impunător. Părul cărunț începuse să i se rărească, dar nu dramatic. Era de înălțime și de talie medie. Nu era deosebit de musculos, dar nici slab nu părea. Hainele lui nu erau nici conservatoare, nici bătătoare la ochi - doar confortabile.

Dar mediocritatea lui Ivan se termina la ochii lui. Aceștia reflectau o aroganță supremă, aroganța omului care știe că este, în mod indiscutabil, cel mai bogat și mai influent om din trei regiuni, pe care știe că, dacă vrea, le poate stăpâni și conduce asemenea unui prinț. Ochii lui Ivan luceau ca scânteile dintr-un foc. Iar acest foc era o manifestare a lăcomiei rapace care îl stăpânea.

Lui Ivan Patchett îi plăcea cine și ce era și ar fi făcut orice ca să protejeze controlul tiranic pe care îl deținea în regatul său. Îi plăcea să știe că e temut mai mult decât îi plăceau sexul, pariurile sau chiar banii.

Își crescuse fiul să fie exact ca el.

Linse glazura de pe degetele pe care nu exista nici un inel. În opinia lui Ivan, doar filfizonii purtau bijuterii.

- Aș putea să-ți spun, Fritz, că nu-mi place ce văd.

- Ce anume?

- Îți zvâcnesc sprâncenele. De câte ori ești îngrijorat, îți zvâcnesc sprâncenele.

- Ei bine, îmi pare al dracului de rău, Ivan! spuse Fritz înțepat. Dar sunt o idee îngrijorat atunci când fiul meu e acuzat că ar fi violat o fată. Ba sunt chiar al dracului de îngrijorat.

- N-o să creadă nimeni acuzația asta!

- Ești sigur? Pe mine aproape că m-a făcut s-o cred. Jade nu e o ușuratică, genul de fată care să vrea să se distreze cu trei băieți populari, doar ca să aibă cu ce să se dea mare. De ce ar fi inventat povestea asta? E frumoasă și deșteaptă, și pe cale să facă ceva cu viața ei. Ce ar avea de câștigat din toată povestea asta urâtă, dacă nu e nimic adevărat?

- De unde dracu' să știu eu? spuse Ivan, trădând primele semne de furie. Atenție, poate. Sau poate că se certase cu iubitul și s-a gândit să se răzbune pe el în felul ăsta!

- Nu crezi asta, la fel cum nu cred nici eu, Ivan. Știi foarte bine că a fost mai mult în toată povestea asta decât niște puști care se jucau și au întrecut măsura.

Fritz îl privi mijind ochii.

- Cineva de la spital îți era dator, nu-i așa? Și, în dimineața asta, s-a achitat de datorie.

Ivan nici măcar nu clipi.

- Ești sigur că vrei să întrebi asta, domnule șerif? Ești sigur că vrei să știi?

- Nu-mi place să cred că cineva a distrus în mod intenționat probe ale poliției. Îmi vine să vărs.

Ivan se aplecă în față. Ochii îi străluceau.

- Vrei ca numele lui Hutch să fie legat de o acuzație de viol?

- Pe toți dracii, sigur că nu!

- Atunci, relaxează-te, spuse Ivan. Urmându-și propriul sfat, se lăsă pe spătarul scaunului și sorbi din nou

din cafea. E totul rezolvat. În câteva zile, povestea o să fie fumată.

Fritz aruncă o privire îngrijorată spre ușă.

- Fata aia intenționează să îi acuze în mod oficial.

- O să se răzgândească.

- Și dacă nu?

- O s-o facă.

- Și dacă nu? repetă Fritz, aproape strigând.

Ivan râse, înfundat.

- Dacă nu se potolește, o să facem în așa fel încât toată lumea s-o creadă o curvă mincinoasă.

Fritz simți că i se întoarce stomacul pe dos.

- Cine ar crede așa ceva despre Jade?

- Când o să termin eu cu ea, spuse Ivan, cu un rânjel periculos, o să fie bărbați din tot ținutul care o să susțină că au călărit-o pân-au lăsat-o lată, iar lumea o să ardă de dorință să creadă fiecare cuvântul.

Fritz se simțea rău. Trebuia să iasă la aer curat. Se ridică și spuse:

- Scuză-mă, Ivan! Sunt aici de la miezul nopții. Mă duc acasă să fac un duș și să mănânc ceva.

Ivan se ridică și el.

- Știi ce mi se pare mie cel mai greu de crezut în toată povestea asta? Că păcăliciul ăla de Lamar a reușit s-o scoale. Aș fi dat bani să văd asta.

Râse și îl bătu pe Fritz pe spate. Fritz abia se stăpâni să nu se tragă de sub atingerea lui.

- Neal a spus că Hutch a sărit pe ea ca un mistreț în călduri. Băiatul tău ce zice?

- N-am apucat încă să vorbesc cu el. Am sunat-o pe Dora și i-am spus să nu-l lase să plece la școală. E unul dintre motivele pentru care vreau să ajung acasă. Vreau să-l aud pe Hutch spunându-mi că nu a forțat-o pe fata aia să facă nimic din ce nu voia.

Ivan îi prinse brațul și i-l răsuci, deși Fritz era considerabil mai mare decât el.

- Ascultă-mă bine, șerifule! șuieră el. Puțin mă interesează ce-ți spune sau ce nu-ți spune Hutch, n-o să existe

nici o confesiune publică – nici în boxa martorilor, nici la altarul bisericii, nicăieri! M-ai auzit? Ai băgat bine la cap?

– Ivan, dacă sunt vinovați...

– Vinovați pe dracu'! Vinovați de ce? Că și-au tras-o? De când e asta o crimă pentru niște tăurași în călduri? După aceea, fetei i s-a făcut frică. Ridică din umeri. E de înțeles, presupun. Probabil că băieții noștri n-au dat dovadă de prea mare finețe. Dar nu e rănită. O să treacă peste incident. Dacă băieții noștri ajung la închisoare, viața le va fi distrusă. Își apropie fața foarte mult de a lui Fritz. Băiatul meu nu o să stea nici măcar o singură zi la închisoare pentru o fustă nenorocită! Puțin îmi pasă cât de tare îl muștră conștiința pe Hutch sau cât de etic și de moral îți închipui tu că ești! Ai să îngropi incidentul ăsta, Fritz. Acum!

Ivan îi dădu drumul și făcu un pas înapoi. Își trecu mâna peste părul plin de gel. Își rulă umerii, ca să se relaxeze. Apoi, forțându-și un zâmbet larg, deschise ușa și ieși nonșalant în sala cu birouri.

Fritz îl privi pe Ivan plecând. Îl ura pentru înfumurarea lui, îl disprețuia pentru lipsa de moralitate și îl admira pentru îndrăzneala fără limite. Strigă un nume. Peste numai câteva clipe, secretara apăru în fața lui.

– Da, domnule?

– După ce dactilografiezi plângerea, du-o acasă la Sperry și las-o acolo. Cu cea mai feroce încruntare de care era în stare, Fritz privi fix în ochii secretarei. După care, uită totul. Dacă aflu vreodată că ai suflat o vorbă despre ce o să fie scris acolo, o să regreti amarnic. Și mă refer la tot restul vieții tale.

Secretara înghiți în sec.

– Da, domnule.

Fritz dădu din cap, știind că se făcuse înțeles.

– Dacă întreabă cineva, mă întorc într-o oră.

Fritz avu nevoie doar de cinci minute ca să ajungă acasă. Locuia la doar câteva străzi distanță de centrul

oraşului Palmetto, unde cel mai înalt bloc, Citizens First National Bank, avea numai trei etaje. Oraşul în sine avea o populaţie de zece mii de locuitori, deşi, de zece ori pe atâţia trăiau în zona rurală.

Cartierul în care se afla casa familiei Jolly era vechi şi confortabil. Fritz şi Dora cumpăraseră casa imediat după ce se căsătoriseră, gândindu-se la droaia de copii pe care să-i instaleze în numeroasele dormitoare. Din nefericire, Dorei îi apăruse o tumoare ovariană la scurt timp după naşterea lui Hutch şi fusese nevoită să sufere o histerectomie totală.

Transformase unul dintre dormitoarele de rezervă în cameră de cusut. Fritz şi Hutch depozitau în celălalt echipamentul de pescuit şi vânătoare.

Dora spăla vasele în bucătărie când Fritz intră pe uşa din spate şi-şi scoase vesta.

- Bună. Mai e caldă cafeaua?

Dora Jolly era o femeie înaltă şi subţire, a cărei personalitate, veselă în tinereţe, căpătase o permanentă resemnare posacă după sterilizarea prematură. Era o gospodină eficientă, dar nu mai era fata veselă şi iubitoare cu care se însurase Fritz.

Îşi şterse mâinile pe prosopul de vase.

- Ce se întâmplă, Fritz? De ce ai fost chemat la birou în toiul nopţii? De ce mi-ai spus să nu-l trimit pe Hutch la şcoală?

Fritz îşi turnă singur cafeaua.

- Unde e?

- Sus, în camera lui. Se poartă la fel de ciudat ca tine. I-am pregătit micul dejun, dar nu a mâncat mai nimic. Ceva este în neregulă cu voi amândoi. Vreau să ştiu ce anume.

- Ba nu vrei, Dora. Crede-mă, nu vrei să ştii. Mai bine las-o aşa.

Fritz îşi aşează cana cu cafeaua neterminată pe suprafaţa de scurgere, din porţelan, a chiuvetei, apoi ieşi din bucătărie. Uşa dormitorului lui Hutch era închisă. Fritz bătă o dată, tare, apoi o deschise şi intră.

Hutch era îmbrăcat, dar fără pantofi. Stătea întins pe patul nefăcut, ridicat pe pernă, privind îmbufnat undeva în spațiu. În spatele pistruiilor, pielea lui părea mai palidă ca de obicei. Cu o seară în urmă, spusese că se alesese cu zgârietura lungă de pe obraz de la o ramură de copac, care îl lovisese în timp ce mergea în urma lui Neal. Acum că știa adevărul, Fritz își simți stomacul întorcându-i-se pe dos când o văzu.

Hutch îl privi îngrijorat cum se apropie de pat și se așază pe margine.

- Maică-ta a spus că n-ai mâncat micul dejun.

- Nu, domnule.

- Te simți rău?

Răsuci între degete șnururile cuverturii de pe pat și ridică laconic din umeri. Fritz interogase prea mulți suspecti ca să nu recunoască o expresie vinovată, atunci când o vedea. Senzația de greață i se accentuă.

- Ei, băiete? Ce e cu tine?

- Nimic.

- Ce-ar fi să nu mai faci pe nebunul? spuse Fritz încordat. Spune-mi!

- Ce să-ți spun?

Fritz își pierdu răbdarea.

- Încerc din răspuseri să nu te pocnesc de să te las lat. Te-aș sfătui să fii isteț și să începi să vorbești. Să scapi de bătaia pe care mi-e groază că o meriți cu vârf și-ndesat.

Firul de ață de care atârna controlul lui Hutch plesni. Începu să înghită cu convulsii. Pieptul îi sălta și îi cobora. Umerii lați începură să-i tremure. Părea pe punctul de a izbucni în lacrimi sau de a vomita. În cele din urmă, zise:

- Ai aflat despre Jade, presupun.

- Am aflat că a ajuns la spital astă-noapte, pe la unsprezece și jumătate.

- Unsprezece și jumătate! exclamă Hutch.

- Spune că un bărbat negru, pe care nu-l poate identifica, o luat-o dintr-un șanț de pe șoseaua de coastă

și a dus-o la spital cu mașina. Susține că tu, Neal și Lamar ați violat-o în grup.

Hutch își ridică genunchii și-și puse coatele pe ei, împingându-și podul palmelor în orbite.

- Nu știu ce-a fost cu mine, tată. Jur pe Dumnezeu, nu mi-am dat seama ce-am făcut decât după ce se terminase.

Fritz își simți dintr-odată pieptul greu ca un sac de beton. Ultimul licăr de speranță deșartă, că poate totuși fata mințea, pâlپai și se stinse. Cu un gest epuizat, își trecu mâna peste față.

- Ai violat-o pe fata aia?

- N-am vrut, spuse Hutch, printre suspine. Parcă m-a cuprins o nebunie... Pe toți! Parcă eram undeva, într-o parte, și mă uitam la mine din afară. Nu-mi venea să cred ce fac, dar nici nu mă puteam opri.

Fritz își ascultă fiul relatând, printre bolboroseli, incidentul. Fiecare cuvânt era asemenea unei țepușe care i se înfigea în cap. Povestea lui Hutch se potrivea cu cea a lui Jade, aproape cuvânt cu cuvânt.

- Și ați lăsat-o acolo? întrebă Fritz, când Hutch se opri în cele din urmă.

- Ce puteam face? Neal a spus...

- Neal a spus! țipă Fritz. Asta o să faci întotdeauna? Ce-ți spune Neal? Nu ești în stare să gândești singur? Neal a spus: „Hai s-o violăm pe Sperry!“, așa că ai scos instrumentul la înaintare. Dacă Neal ar fi spus: „Acum, Hutch, taie-ți boașele și mănâncă-le“, ai fi făcut și asta?

- Păi, cam la fel e și cu tine și cu Ivan, nu?

Fritz aproape că-l plesni peste față. Ridicase chiar mâna, dar o coborî la loc. Adevărul urât al cuvintelor lui Hutch îl opreau să-l lovească.

Pentru ce-l lovea? Voia să-l pedepsească pe Hutch, sau pe el însuși și conștiința lui vinovată?

Descurajat, lăsă mâna jos și capul îi căzu în barbă. După câteva clipe, Hutch spuse:

- Îmi pare rău, tată. N-am vrut.

- E-n regulă, fiule. În dimineața asta nu ne putem ascunde de adevăr, oricât ar fi el de urât.

- I-ai spus mamei despre... Jade?

Fritz clătină din cap.

- O să merg la închisoare?

- Nu, dacă reușesc eu să împiedic asta. Nu aș vrea ca vreun alt deținut să-ți facă ce i-ai făcut aseară fetei ăleia tu și prietenii tăi.

Fața mare și masculină a lui Hutch se schimonosi ca a unui copil. Începu să plângă tare, cu suspine răgușite. Cu gesturi stângace, Fritz îl îmbrățișă și îl bătut pe spate.

- Nu am vrut, tată! Îți jur pe Dumnezeu! Îmi pare foarte rău!

Fritz îl credea. Ba chiar bănuia că Hutch era amorozat de fată și că ultimul lucru pe care l-ar fi vrut ar fi fost să-i facă vreun rău. Fiul lui nu avea un dram de răutate în toată ființa lui. Lăsat în pace, nu ar fi comis niciodată un act de violență. Dar fusese cu Neal. Neal fusese instigatorul. Întotdeauna era el. Fritz se temea de mult timp de o astfel de calamitate. Doar că nu știuse ce formă avea să îmbrace. Niciodată, în coșmarurile lui cele mai groaznice, nu și-ar fi imaginat un asemenea dezastru.

Sufletul lui Neal era deformat. Ivan îi repetase iar și iar până îi băgase în cap că era special, și băiatul ajunsese s-o creadă. Nimic nu-l oprea să ia întotdeauna ce-și dorea. Și nu dădea niciodată socoteală nimănui. În consecință, Neal se considera deasupra legilor cărora li se supuneau ceilalți.

Pe Fritz nu-l surprindea că Neal îi alesese pe Hutch și pe Lamar să fie prietenii lui. În primul rând, erau singurii care îl suportau. În al doilea rând, aveau personalități maleabile. Nu se răzvrăteau niciodată, făceau mereu orice voia Neal. Le era mai frică de el decât le era de alte persoane cu autoritate, inclusiv de părinții lor. Neal era viclean și știa să se joace cu orgoliile

și cu complexe lor, în așa fel încât să-i păstreze devoțați orbește și supuși.

Fritz știa că Ivan putea îngropa incidentul. Îi văzuse de prea multe ori mașinațiunile la lucru, nu se îndoia de puterea lui. Chiar dacă se ajungea la un proces – și era foarte puțin probabil să se ajungă atât de departe –, băieții nu ar fi fost niciodată condamnați în Palmetto County. Cel puțin jumătate din jurați ar fi fost angajați ai lui Patchett, iar pe ceilalți Ivan i-ar fi cumpărat. Reputația lui Jade Sperry ar fi fost terfelită public.

Nu, Hutch n-o să ajungă la închisoare. Dar o greșeală de o asemenea amploare nu dispărea pur și simplu, ștearsă cu buretele ca o propoziție scrisă cu creta pe tablă. Fritz avea măcar atâtea convingeri religioase cât să se teamă de iad. Și nu credea că trebuia neapărat să mori ca să ajungi acolo. Un păcătos putea întâlni iadul pe pământ.

– Îmi închipui că o să-ți pară mult mai rău până o să se termine totul, băiete. Și mi-e milă de tine.

Fritz știa că ceea ce făcea acum era, pe termen lung, rău pentru băiat și un păcat colosal împotriva fetei. Dar alternativa era să permită ca toată viața lui Hutch să fie distrusă de o singură greșeală prostească. Putea vreun părinte să facă asta? Era prea mult. Fritz nu mai putea acum decât să spere că nu o să apuce să vadă ziua în care Hutch avea să dea socoteală.

– Ține-ți gura! îi spuse el fiului său. Să nu vorbești cu nimeni despre asta. Cu cât sunt mai puțini cei care știu, cu atât mai bine. Eu și Ivan o să rezolvăm cumva.

În ciuda razelor plâpânde de soare ce încercau să străpungă stratul înalt și subțire de nori, Jade și Velta se întoarseră acasă într-o atmosferă rece și sumbră. Jade porni căldura. Aerul cald care începu să sufle prin ventilația din tavan avea miros de praf ars.

Străbătu holul, înspre dormitorul ei. Rămase în prag, privind încăperea atât de cunoscută. Rămăsese neatinsă

în cele douăzeci și patru de ore de când ieșise pe ușă. Ea, pe de altă parte, fusese schimbată pentru totdeauna.

Uriașa pierde o izbi din nou, asemenea unui val uriaș. Aceste atacuri de regret deveneau familiare, dar erau încă atât de proaspete și de noi, încât fiecare dintre ele avea un impact teribil. Va trebui să învețe să fie tare și să le facă față.

– Jade, vrei să-ți pregătesc ceva? O cană de cacao? Ceva de mâncare?

Se întoarce și se uită la mama ei. Chipul Veltei era calm, dar ochii îi erau stinși, goi. Era amabilă din necesitate. Lui Jade îi fu dintr-odată groaznic de dor de tatăl ei, care avea obiceiul să o ia pe genunchi și să o lege în balansoarul vechi, care scârțâia. „Să nu-ți fie frică niciodată, Jade!”

– Nu, mulțumesc, mamă. O să-mi iau singură ceva mai târziu, după ce fac o baie și mă îmbrac.

– Cred că ar trebui să vorbim.

– Serios?

– Nu fi obraznică, Jade! se rățoi Velta, îndreptându-și indignată spatele. Mă găsești în bucătărie.

Se răsuci pe călcâie și ieși în hol cu pas apăsător.

Jade închise ușa camerei și-și scoase salopeta chirurgicală. Își surprinse întâmplător reflexia în oglinda măsuței de toaletă. Grăbită să-și ascundă trupul gol de propriii ochi, luă un halat din dulap și îl înfășură strâns în jurul corpului.

În baie, umplu cada cu apă fierbinte, se scufundă în ea până la bărbie, apoi își băgă și capul sub apă.

Ar fi vrut să poată inspira adânc, să-și umple plămânii cu apă opărită, să-și pună capăt vieții.

Dar, firește, nu putea. Nu curajul îi lipsea ca să se sinucidă, ci liniștea. Și nu avea să mai cunoască vreodată liniștea și pacea sufletească până nu se făcea dreptate. În clipa în care înțelese acest lucru, îi fu extrem de clar ce avea de făcut.

Velta nu uită ce spusese. Când ieși din camera ei, Jade o găsi așteptând în bucătărie. Așezată la masa mică

și pătrată, amesteca zahăr într-o cană de cafea instant. După ce-și turnă un pahar de lapte, Jade se așază și ea.

- Un ajutor de șerif a adus asta la ușă. A spus să o citești înaintea să te duci la tribunal.

Jade privi plicul lung și alb, așezat pe masă, între ele, dar nu spuse nimic.

- Nu înțeleg cum ai putut să ajungi într-o astfel de situație, Jade, începu Velta. Chiar nu înțeleg.

Jade sorbi din lapte.

- Dar nu ar trebui să înrăutățești și mai mult lucrurile înaintând acuzații oficiale împotriva băieților ălor.

Velta trase un șervețel din cutia de plastic de pe mijlocul mesei și șterse cafeaua care se vărsase în farfurioară.

Jade își fixă ochii asupra paharului de lapte din fața ei și lăsa cuvintele maică-sii să treacă pe lângă ea, ca apa peste niște pietre netede. Singura cale de a supraviețui era să se detașeze de prezent, să-și transporte mintea într-un moment viitor, când lucrurile aveau să fie altfel.

- Îți imaginezi ce efect ar avea asupra noastră un proces de viol? Velta își frecă brațele, ca și cum gândul i-ar fi dat fiori. Toată lumea o să-și amintească pentru tot restul vieții tale. Oamenii o să uite că tatăl tău a câștigat Medalia de Onoare. Ori de câte ori va fi menționat numele tău, o să fie în legătură cu incidentul ăsta nefericit.

Cuvintele mamei ei, care încerca să minimalizeze situația, îi spulberară concentrația lui Jade. Închise ochii și-și lăsa capul pe spate, sprijinindu-l de spătarul scaunului. Cu un act de voință, suprimă cuvintele amare și usturătoare care îi umpleau pieptul, cerând arzător să fie exprimate.

- Din multe puncte de vedere, șeriful avea dreptate, Jade. Cred, sincer, că se gândea la binele tău. Dacă faci publică toată povestea asta, n-o să fie bine pentru nimeni. Ivan o să mă dea afară, fără doar și poate. Nu poate să mă lase să lucrez pentru el, când copiii noștri se înfruntă în sala de judecată. Și, dacă-mi pierd slujba, ce-o să ne facem?

Velta se opri să tragă aer în piept, apoi sorbi din nou din cafea.

- Doar voi patru știți ce s-a întâmplat cu adevărat acolo. Băieții ăia o să spună o cu totul altă poveste, Jade. O să fie cuvântul lor împotriva cuvântului tău. Trei contra unu. Pe cine-ți închipui că o să creadă lumea? O să se spună că ai căutat-o cu lumânarea când te-ai urcat cu ei în mașina lui Neal.

Velta bătu în masă cu unghia degetului arătător.

- Victima unui viol este întotdeauna considerată vinovată. Poate că nu e drept, dar așa se întâmplă. Oamenii o să spună că ești drăguță și că știi asta. O să spună că te-ai jucat cu băieții ăia până i-ai făcut să-și piardă controlul. Oamenii care te-au lăudat, care au spus că ești eleva ideală și o fată bună, credincioasă și cuminte o să înceapă să te privească într-o cu totul altă lumină. Unii poate că o să înceapă chiar să spună minciuni despre tine, doar ca să pară mai importanți și să ocupe un rol principal în mijlocul bârfelor. În scurt timp, nici una din noi n-o să mai poată ține capul sus în orașul ăsta. Velta oftă. După povestea asta, poți să-ți iei adio de la speranța că o să te măriți cu cineva important. Aș vrea să te gândești la toate astea înainte să începi să dai din gură.

Jade se ridică, se duse la chiuvetă și aruncă laptele care îi mai rămăsese. Apoi se întoarse să o înfrunte pe maică-sa.

- M-am răzgândit, mamă. N-o să îi acuz.

Buzele Veltei se întredeschiseră în ceea ce, în cazul ei, se numea zâmbet.

- Oh, Jade...

- Așteaptă, mamă! Înainte să spui ceva, vreau să fiu sigură că știi motivele pentru care n-o s-o fac. Nu m-am răzgândit ca urmare a vreunui sfat pe care l-am primit de la tine sau de la șeriful Jolly. Și puțin îmi pasă dacă Ivan Patchett te concediază chiar în după-amiaza asta. De fapt, dacă tu nu ai tupeul să te duci la el și să-ți dai demisia, chiar aș prefera să te dea afară. Urăsc ideea

de a depinde de el pentru orice. Totodată nu-mi pasă câtuși de puțin ce ar însemna un proces pentru reputația ta sau pentru a mea. Nu-mi pasă ce crede lumea despre mine. Oricine poate crede o asemenea minciună despre mine își pierde orice valoare în ochii mei. Singurul motiv pentru care nu vreau acest proces este Gary. Relația noastră ar ajunge atunci subiect de interes pentru toată lumea. Străinii ar discuta despre noi la coadă. Nu aș putea suporta să știu că ceva atât de frumos și de pur ca felul în care ne-am iubit noi doi este transformat în ceva urât și rușinos, de care lumea să râdă pe la spate. Îl iubesc prea mult ca să-l supun la așa ceva. Îți poți imagina cum s-ar simți dacă ar ști că trei băieți au... s-au... s-au vărsat în mine?

Lacrimile i se rostogoliră pe obraz. O crăpătură păru să se deschidă în pieptul ei, ca o fisură în pământ, și șopti:

- Nu, mamă. Tu nu poți să-ți imaginezi ce-ar însemna asta pentru Gary, dar eu pot. Ar vrea să-i omoare. Ar fi foarte posibil chiar să încerce și să-și distrugă astfel tot viitorul. Un avocat deștept - și Ivan și-l poate permite pe cel mai bun - ar putea chiar să-l citeze pe Gary ca martor și să-l oblige să depună mărturie împotriva caracterului meu. Și atunci ar fi nevoit fie să expună public toate intimitățile dintre noi, fie să mintă sub jurământ. Nu voi permite așa ceva. Resemnata, dar hotărâtă, își șterse lacrimile de pe obraji. În cele din urmă, îmi dau seama că un proces n-ar face decât să amâne inevitabilul.

- Ce vrei să spui? întrebă Velta.

- Eu sunt cea care va trebui să se asigure că Neal, Hutch și Lamar plătesc pentru ce au făcut. Nu știu cum, dar într-o zi o să mă răzbun. Instantaneu, lacrimile i se uscară. De ce să trec prin toate procedurile legale, când oricum e clar că ei o să câștige? De ce să-l pun pe Gary să treacă prin tot acest calvar? O să sufere destul când o să mă despart de el. Apoi adăugă pe un ton sec: Apropo, mamă, am primit bursele. Scrisoarea a venit

ieri. Mă duceam să-i dau vestea cea bună când Donna Dee a rămas fără benzină.

Nedreptatea situației era copleșitoare și simți că o părăsesc puterile. Se prăbuși peste blatul de bucătărie. Velta se ridică de pe scaun și-și scutură scurt mâinile.

- Ei bine, indiferent de motive, mă bucur să aud că ai de gând să-ți vezi de viața ta. Cel mai bun lucru pe care l-ai putea face ar fi să uiți tot ce s-a întâmplat.

Capul lui Jade se înalță ca împins de-un resort. O energie violentă mocnea în adâncul ochilor ei albaștri. Deși stătea nemișcată, trupul îi era încordat și tremura. Când vorbi, vocea îi era calmă și atât de controlată, că-ți dădea fiori.

- Nu voi uita niciodată.

Până la a doua pauză, tricoul lui Lamar era pătat la subsuoară de cercuri de transpirație. Era agitat, supărat și confuz. Neal și Hutch nu erau în acea zi la școală. Numai asta și era suficient ca să se simtă pierdut. Se gândise și el să rămână acasă, dar asta ar fi însemnat să inventeze o scuză pentru maică-sa. Pe cât posibil, Lamar evita orice fel de interacțiune cu Myrajane, mai ales dacă aceasta implica o minciună. Myrajane mirosea minciuna de la distanță. În timpul pauzei de la prânz, directorul liceului, domnul Patterson, anunțase întregii școli că elevii Gary Parker și Jade Sperry din anul terminal primiseră burse complete la universitate. Toată lumea aplaudase.

- Știu că veți dori să-i felicitați personal pe acești elevieminenți, spusese directorul la interfon. Din nefericire, Jade lipsește azi, dar nu uitați să o felicitați când se va întoarce la școală.

Când auzi că Jade lipsește, Lamar începu să transpire de-a binelea. Între ore, îl întâlnește pe Gary Parker pe hol, dar se prefăcu că nu-l vede, ca să nu fie nevoit să vorbească cu el. O să mai poată privi vreodată în ochii lui Gary, după ceea ce-i făcuse prietenei lui? Cu o noapte în urmă, simțise un fel de mândrie secretă în urma isprăvii

lui sexuale. Totuși, în lumina rece a zilei, își amintise că succesul lui fusese pe socoteala lui Jade.

Văzându-l pe Gary acceptând elegant felicitările colegilor de clasă, Lamar se simți copleșit de vinovăție. Cu spatele plecat sub povara rușinii și a groazei, intra cu capul înainte în cea mai apropiată toaletă și vărsă în veceu.

Avea a patra oră cu Donna Dee Monroe. Când intra în clasă, fu ușurat să o vadă așezată în banca ei, dar sentimentul fu de scurtă durată. Stomacul i se încordă amenințător în clipa în care privirile li se întâlneau. Își dădu seama, după felul în care se uita la el, că știa. Știa. Cumva aflase ce se întâmplase după ce o lăsaseră baltă, în mijlocul șoselei. Privirea cu care îl fixă îl făcu să se simtă mai rău decât la una dintre crizele pe care le făcea maică-sa în legătură cu multele lui defecte. Se simțea gol și expus. Ar fi vrut să se târască într-o gaură și să se ascundă. În schimb, trebuia să îndure cincizeci și cinci de minute de engleză. Minutele treceau cu o încetineală chinuitoare.

Cine-i spusese Donnei Dee? Jade, presupunea. Dar când? Cum? Ultima oară când o văzuse, Jade zăcea întinsă pe pământ, cu genunchii strânși la piept. Își amintea cum se gândise că ar fi fost mai bine dacă ar fi murit. Atunci n-ar mai fi fost nimeni care să spună ce făcuseră. Maică-sa n-ar mai fi aflat. Firește, alungase repede gândul, înainte ca Domnul să-l audă și să-l trăsnească pe loc.

Se pare că Jade nu fusese rănită atât de grav pe cât i se păruse. Era evident, pentru că Donna Dee știa. Oh, Doamne! Dacă știa Donna Dee, atunci o să afle și alții și, în cele din urmă, o să audă și maică-sa. O să existe urmări. Orice-ar fi spus Neal, n-aveau cum să nu fie. Până acum, probabil că aflase și șeriful Jolly. Chiar dacă era implicat fiul lui, șeriful era un om integru. O să facă ce era corect. În orice clipă, un ajutor de șerif încruntat o să dea năvală pe ușa clasei, cu arma într-o mână și fluturând în cealaltă un mandat pentru arestarea lui Lamar Griffith.

Sângele i se scurse atât de repede din cap, încât trebui să se întindă pe bancă de teamă să nu leșine. Pielea-i era lipicioasă. Simțea că iar îi vine să verse.

Lamar se gândi să fugă din clasă, să străbată tot orașul și să se arunce la mila procurorului. Mai bine să-și toarne prietenii decât să ascundă dovezi, mai bine să și-l facă pe Ivan Patchett dușman pe viață, mai bine să fie băgat după gratii, cu hoți, proxeneți și criminali în serie, decât să înfrunte furia care s-ar fi dezlănțuit în maică-sa.

Totuși, Lamar rată șansa de a se năpusti afară pe ușă. În timp ce elevii ar fi trebuit să fie cufundați în lectura lui Alexander Pope, Donna Dee se apropie de catedră și rugă în șoaptă profesoara să o lase să se ducă până la cabinetul medical.

- Ce s-a întâmplat? întrebă profesoara.

- Nu mă simt bine. Știți...

Îi adresează profesoarei acea privire pe care o schimbă femeile ca să-și dea de înțeles că sunt la menstruație.

- Sigur, scumpo. Du-te acasă și întinde-te și pune-ți ceva cald pe abdomen.

Pe ascuns, Lamar o urmărește pe Donna Dee plecând. În clipa în care închidea ușa clasei, fata se uită direct la el, dar Lamar nu reuși să interpreteze mesajul acestei comunicări tăcute. Parcă i-ar fi transmis să-și țină gura și să nu spună nimic.

Până la sfârșitul zilei, când se terminară toate orele, simțea că nu-l mai susțin genunchii și abia reuși să ajungă până la mașină. Pentru că nu știa ce altceva să facă sau unde în altă parte să caute răspunsuri, merse acasă la Neal.

Casa Patchett era o proprietate de lux. Din șosea, un drum cu pietriș se unduia prin pădurea deasă. Peluza îngrijită care înconjură casa era mare cât un teren de fotbal. Trei stejari bătrâni de câteva sute de ani o protejau cu bolta lor deasă. Rădăcinile șerpuiau pe la suprafața pământului asemenea unor dâre de lavă.

Casa de cărămidă, cu etaj, era impresionantă, dar Myrajane Griffith o disprețuia.

- Bătrânul Rufus Patchett nu a avut un dram de bun-gust. A proiectat casa cu opt coloane pe verandă, când șase ar fi fost suficiente și ar fi arătat mult mai bine. Rufus a vrut să-i dea peste nas tatei, construind o casă mai mare decât a noastră. E de prost-gust să fii atât de ostentativ, spunea ea adesea.

. Recent însă, se contrazisese singură, spunând:

- E o rușine felul în care Ivan a lăsat casa aia să se degradeze. Are nevoie de mâna unei femei. Ar fi trebuit să se recăsătorească de mult. Femeia aia care lucrează pentru el, Eula, nu e o menajeră bună. E leneșă și obraznică.

Lamar avusese bunul-simț să-și țină gura închisă și să nu întrebe de unde obținuse maică-sa această informație. Din câte știa el, nu pusese niciodată piciorul în casa lui Patchett. Îl dusese de multe ori până acolo cu mașina, dar nu fusese niciodată invitată să intre.

Tatăl lui Ivan, Rufus, făcuse avere din bumbac. Sudoarea culegătorilor de bumbac, a oamenilor care munceau pământul și care făceau ginul intrase în mortarul care lega laolaltă cărămizile pastelate. Rufus fusese deștept. În timp ce contemporanii lui se tocmeau cu brokerii ca să mai stoarcă un bănuț pentru un balot de bumbac într-o piață în declin, el începuse să cultive soia. La fel ca familia lui Myrajane, cei mai mulți cultivatori de bumbac pierduseră totul. Îi vânduseră lui Rufus loturi întregi de teren la a zecea parte din preț, doar ca să nu mai fie nevoiți să plătească impozit pentru pământul pe care nu-și mai permiteau să-l cultive.

Rufus fusese înfometat după pământ și înghițise proprietăți în stânga și în dreapta. Ignorând disprețul celorlalți, continuase să cultive soia. Când afacerea devenise profitabilă, construisese fabrica pentru a face chiar el produsul final. După moartea lui Rufus, Ivan moștenește tot pământul și fabrica, și puterea care deriva din

acestea. Într-o zi, totul avea să-i revină lui Neal. Apoi fiului lui Neal.

Lamar, în loc să fie invidios pe prietenul lui, se simțea ușurat că pe el nu-l aștepta o asemenea răspundere. Fusesse sufocat de înverșunatul orgoliu al familiei Cowan și, sincer, îl găsea distructiv și stupid. La ce le folosise? Din marea familie Cowan nu mai rămăseseră decât unul sau doi veri îndepărtați și Myrajane, care era zgârcită, apucătoare și posesivă. Îi făcuse viața un iad tatălui lui Lamar, care murise, dar căruia băiatul încă-i mai simțea lipsa. Poate că, dacă maică-sa ar fi fost săracă de la bun început, ar fi fost cu toții mai fericiți.

Când se apropie de casă, Lamar văzu că nu era singurul musafir al lui Neal. Mașina lui Hutch era parcată în față, pe alea circulară.

Eula deschise ușa. Conștiincios, Lamar își șterse picioarele pe preș înainte să pășească în vestibulul de marmură.

- Bună, Eula. Neal e acasă?

- E sus, cu Hutch. La el în dormitor.

Lamar urcă în viteză treptele înclinate și deschise a doua ușă pe stânga, după balcon. Neal stătea pe jos, cu spatele lipit de pat. Hutch era într-un fotoliu, cu umerii lăsați. În mod remarcabil, Neal arăta la fel ca întotdeauna. Pistruii lui Hutch păreau să fi devenit mai pronunțați peste noapte. Sau poate pielea de sub ei era nefiresc de palidă? Zgârietura de pe obraz ieșea proeminent în evidență.

- Salut, zise Neal. Intră! Vrei o bere?

- Nu, mersi.

Hutch nu spuse nimic. Privirile li se intersectară preț de-o clipă, dar, din cauza secretului păcătos pe care îl împărtășeau acum, lui Lamar îi era greu să se uite direct la prietenii lui. Se pare că și Hutch simțea la fel. Neal nu părea afectat.

- Cum a fost azi la școală, Lamar?

- Bine, presupun.

- S-a întâmplat ceva demn de luat în seamă?

Luă o gură de bere.

- Nu. După o scurtă pauză, adăugă: Domnul Patchett a anunțat că Gary și Jade au primit burse la universitate.

Îi aruncă lui Hutch o privire fugară. Hutch se albi și mai mult la față.

- Nu mai spune! zise Neal tărăgănat. Ca să vezi! Bravo lor!

Hutch se ridică din fotoliu și se duse la fereastră, lăsând în urmă un șuvoi de blasfemii. Cu ochii pe Hutch, Neal sorbi din nou din bere.

- Pe tine ce te roade? Nu te bucuri că-ai primit burse?

Batjocura și ironia se simțeau în spatele acestor cuvinte. Furios, Hutch se răsuci pe călcâie.

- Nici măcar n-o să vorbim despre asta? O să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic?

Acum că Hutch deschisese subiectul, Lamar se simțea ușurat că putea în sfârșit să vorbească cu cineva.

- Dumnezeuule, am fost speriat de moarte toată ziua.

- Speriat? De ce? întrebă Neal batjocoritor.

- Să nu o pățim, de ce crezi?

Neal își îndreptă spatele, clătinând din cap ca și cum neliniștea lui Lamar l-ar fi nedumerit.

- Așa cum v-am spus aseară, n-o să pățim nimic. Nu mă ascuți atunci când îți spun ceva, Lamar? Nu am făcut nimic rău.

Lamar se uită la Hutch. Hutch nu era la fel de neafectat ca Neal, dar nu voia să vorbească și să riște să pară laș și să-l supere pe Neal. Lamar era pe cont propriu. Se agăță cu ambele mâini de bruma de curaj care îi mai rămăsese și se ținu bine.

- Unii oameni ar putea să vadă altfel lucrurile, Neal.

- Care oameni?

- Oamenii care o să audă ce s-a întâmplat.

- Și cine-o să le spună? Jade? Pufni. Nu prea cred.

- I-a spus lui tata, zise Hutch.

- I-a spus lui taică-tău? întrebă Lamar, cu o voce pițigăiată.

Genunchii cedară sub el și se prăbuși cu zgomot pe dușumea.

- Și ce-a făcut?

- Absolut nimic! zise Neal.

Evident enervat, se ridică și mai luă o bere din pachetul de șase doze. Când o deschise, spuma i se ridică peste mână. În timp ce se scutura, spuse:

- Voi doi chiar că mă scoateți din sărite. Dacă o să vă vadă lumea arătând și purtându-vă ca și cum v-ați simți vinovați de ceva, chiar că o să vă creadă vinovați.

- Poate că suntem.

Privirea lui Neal îl săgetă pe Lamar. Lamar se simți ca o insectă prinsă într-o cursă, dar trebuia să-și descarce povara de pe piept, altfel ar fi explodat.

- Orice-ai spune tu, Neal, eu nu cred că Jade a vrut să... să... știi tu.

- Ești nebun?

Cuvintele năvăliră de pe buzele lui Hutch ca și cum ar fi fost împinse de o presiune interioară:

- Bineînțeles că n-a vrut, idiotule! S-a zbătut ca apucata. Am violat-o, pur și simplu.

- Dumnezeu!

Lamar se prăbuși într-o parte. Își simțea intestinele transformate în apă. Se temea să nu facă pe el. Credea că o să vomite iar. Dar, dacă se făcea de rușine, ce mai conta? Oricum avea să fie mort în clipa în care o să afle maică-sa ce făcuse.

- Taci! șuieră Neal. Amândoi, tăceți odată! Dinții lui dreپți și albi erau încreștați și dezveliți. Ascultați aici, cretinilor! Fetele fac porcării dintr-astea tot timpul. Sigur, a opus ceva rezistență. Crezi că voia să ne ducem să spunem la toată lumea că a făcut de bunăvoie sex în grup? Înainte să apucăm noi să le spunem celorlalți băieți că e o ușuratică, a avut grijă să vină cu povestea asta, ca să picăm noi prost. Nu pricepeți?

Hutch părea suficient de disperat ca să se agațe de orice pretext, oricât ar fi fost de neverosimil. Lamar ar fi vrut și el să-l creadă pe Neal, dar, de câte ori explicațiile

lui Neal începeau să pară logice, Lamar își amintea forța cu care se luptase Jade și cât de îngrozită arătase în clipa în care el și Hutch o ținuseră la pământ pentru Neal.

Hutch își șterse transpirația de pe frunte cu dosul palmei. Pielea albă ca varul arăta de parcă ar fi fost stropită cu rugină.

- Probabil că n-ar fi trebuit s-o lăsăm acolo.

- A reușit să se întoarcă în oraș, nu?

- Cum s-a întors? întrebă Lamar.

Neal îi spuse ce știa și tot ce aflase în acea dimineață, în biroul șerifului.

- Am avut impresia că Donna Dee știa, spuse Lamar, când Neal termină.

- Donna Dee a garantat pentru noi, spuse Neal. Și-a dat seama că Jade a știut în ce se bagă când s-a urcat în mașină cu trei berbeci tineri, pe jumătate beți. Poate că ar fi trebuit s-o invităm și pe Donna Dee la petrecerea noastră. Rânji și plescăi din buze. Deși, nu-mi imaginez că ar fi fost la fel de bună ca prietena ei, Jade. N-am mai avut niciodată așa o păsărică dulce.

Lamar își coborî privirea spre mâinile pe care și le ținea inerte în poală.

- Donna Dee s-a supărat pe Jade pentru că și-a tras-o cu tine, îi spuse Neal lui Hutch. Aproape că i se vedea fumul ieșindu-i din urechi. Asta e chiar moartă după tine. De ce nu ești drăguț cu ea, Hutch? Dă-i și ei să guste puțin din ce i-ai dat lui Jade.

Mâinile mari ale lui Hutch se încleștară. Fața lui își recăpătă culoarea. Ba chiar se făcu roșie ca sfecla. Se știa despre Hutch că-și pierdea repede răbdarea și se aprindea foarte ușor, cu oricine, mai puțin cu Neal. Dar există un început pentru orice. Lamar își ținu respirația, temându-se de ce avea să urmeze. În mod clar, Hutch își dădu seama că nu era cazul să-l supere pe Neal. Roșeața îi păli și-și descleștă pumnii.

- Eu mă duc acasă.

Traversă bocănind camera. Înainte să ajungă la ușă, Neal îi blocă drumul.

- Aș fi foarte dezamăgit dacă cei doi prieteni ai mei s-ar dovedi niște lași și ar începe să cotcodăcească. Îl incluse pe Lamar în privirea de avertisment pe care i-o adresează lui Hutch. Jade a stârnit un roi de viespi în dimineța asta, dar s-a terminat. M-a sunat bătrânu' acu' ceva vreme ca să-mi spună că l-a anunțat pe Fritz că n-o să depună plângere. E ca și cum ar fi recunoscut că a vrut-o. Când nici unul din cei doi nu răspunse, zise: Ei? Nu-i așa?

Cei doi priviră unul la celălalt, nehotărâți. În cele din urmă, Lamar mormăi:

- Cum spui tu, Neal.

- Bine. Atunci, relaxați-vă!

- Tata nu mă mai lasă seara afară timp de două săptămâni, zise Hutch. Ne vedem mai târziu.

După ce plecă, Neal își ridică mâinile sus deasupra capului și se întinse, căscând larg.

- Bătrânu' m-a tras din pat înainte să răsară soarele azi-dimineață. Mi-a fost somn toată ziua. Luă berea și o termină dintr-o înghițitură. Vrei să mergem să aruncăm la coș?

- Nu. Trebuie, ăă, și eu trebuie să ajung acasă.

Lamar se ridică în picioare. Cu mișcări stângace, reuși în cele din urmă să-și încheie fermoarul gecii, își băgă mâinile în buzunare, apoi le scoase iar.

- Mama o să afle ce s-a întâmplat, Neal?

- De ce? întrebă Neal cu un rânjel de aligator. Ți-e frică?

- La dracu', normal că mi-e frică! recunoscu Lamar, cu un râs slab.

Neal îl lovi cu palma între umeri.

- N-o să afle. Și, chiar dac-o să afle, ce dacă? Ți-ai tras-o și tu. Mare chestie! Dintr-odată, îl prinse de fund și îi șopti încetisor: I-ai tras-o de mama focului, băiete. Am fost foarte mândru de tine.

Îl strânse înainte să-i dea drumul, râzând în felul lui nepăsător, caracteristic.

Lamar își luă rămas-bun și coborî scările. Plafonul înalt al casei îl făcea să se simtă mic și parcă închis într-o cușcă. Se opri o clipă și respiră adânc, ca să se calmeze. Când se sprijini de balustradă, își dădu seama că începuse iar să transpire. Buza de sus îi era acoperită de broboane. Palmele îi erau reci și lipicioase.

Și, spre marea lui surprindere, mai observă încă un lucru: mădularul îi era tare. Foarte tare. Ca urmare a faptului că vorbise despre performanțele lui sexuale de noaptea trecută. Nu știa dacă să se bucure sau să vomite din nou.

capitolul 6

Gary Parker o blocă pe Donna Dee Monroe lângă mașina ei, în parcare elevilor, imediat după clopoțelul de la trei și jumătate. Bănuiala lui că îl evita îi fu confirmată. Când îl văzu, fata aproape că scăpă cărțile.

- Gary! De ce... De ce nu ești la antrenament?

- Vreau să vorbesc cu tine, Donna Dee.

- Despre ce?

Își aruncă dintr-o mișcare cărțile pe bancheta din spate și urcă la volan, nerăbdătoare să plece.

Gary băgă mâna pe geam și smulse cheile din contact.

- Hei, ce...?

- Vreau să știu ce se întâmplă cu Jade.

- Cu Jade? repetă ea.

- Da, cu Jade. O cunoști? Jade Sperry, prietena ta cea mai bună?

- Da, spuse fata, cu o expresie dintr-odată ostilă. Ce-i cu ea?

- De ce lipsește de atâta vreme de la școală? Ce-i cu ea? De câte ori o sun, mama ei îmi spune că e bolnavă. Jade nu vrea să vorbească cu mine deloc. Tu ai văzut-o?

- Nu, de săptămâna trecută, i-o reteză ea rece. Dacă mama ei zice că-i bolnavă, presupun că-i bolnavă.

- Nici tu nu ai vorbit cu Jade?

- Nu.

- Nu cred asta, Donna Dee. Ești prietena ei cea mai bună.

- Da, iar tu ești iubitul ei. Dacă nu vorbește cu tine, de ce crezi că ar vorbi cu mine? Te rog să-mi dai cheile. Trebuie să ajung acasă.

Întinse palma deschisă. Gary o ignoră.

- Vrei să spui că ai încercat să vorbești cu Jade și a refuzat?

Chipul ei mic era schimonosit într-o expresie de nehotărâre și enervare.

- Ascultă, Gary. Dacă vrei să știi, ne-am certat și nu mai vorbim.

O privi cu vădită uimire.

- Cred că glumești.

- Nu glumesc.

- Din ce cauză v-ați certat?

- Nu pot să-ți spun. Acum, te rog...

Se întinse după chei, dar Gary le ținu în așa fel încât să nu ajungă la ele.

- Gary, dă-mi cheile!

- Nu până nu-mi spui ce mama dracului se întâmplă!

În mod normal, Gary era temperat. Furia pe care o încerca acum era rezultatul frustrării și al fricii. De câteva zile, simțea că nu era ceva în regulă. Colegii îl priveau cu coada ochiului. De mai multe ori, conversații șoptite încetaseră în clipa în care apăruse el. Jade avea o boală misterioasă. Nimic nu mai fusese normal din ziua în care aflase despre bursă. Deși nu avea nici un argument solid pe care să-și bazeze suspiciunile, avea un puternic sentiment că viața îi fusese dată peste cap.

- Ce se întâmplă cu Jade? Întrebă el.

- Dacă vrei să știi ce-i cu Jade, întreab-o pe ea!

Donna Dee înșfăcă repede cheile, înainte să apuce s-o oprească. Totuși, Gary băgă mâna prin fereastra deschisă și îi prinse brațul.

- Are vreo legătură cu Neal?

Capul Donnei Dee se răsuci atât de repede, încât i se auzi gâtul trosnind.

- Ce te face să spui asta?

- Pentru că este foarte nesuferit - mai mult decât de obicei. Dintr-odată, se poartă de parcă ar fi cel mai bun prieten al meu, doar că este transparent de fals. Parcă ar ști ceva ce eu nu știu, și totul ar fi o glumă pentru el.

Agitată, Donna Dee își umezi buzele. Ochiul îi zburau dintr-o direcție în alta. Părea ca prinsă în capcană, ceea ce-i dădea lui Gary cumplita senzație că avusese dreptate.

- Această bruscă prietenie a lui Neal față de mine are vreo legătură cu Jade?

- Trebuie să plec.

- Donna Dee!

- Trebuie să plec!

Porni mașina și ieși din parcare fără să privească înapoi.

- La dracu'!

Gary se duse alergând la mașina lui. Nu luase în mod conștient hotărârea de a chiuli de la antrenament. Pur și simplu reacționase la dorința impetuoasă de a o vedea pe Jade numaidecât. Și avea s-o vadă, chiar dacă ar fi trebuit să-i doboare ușa cu pumnii.

Jade recunoscuse sunetul mașinii lui. Se duse la fereastră din sufragerie și îl privi coborând, urcând în fugă treptele de la intrare și lovind de două ori în ușă. Involuntar, scoase un geamăt de dor înainte de a se calma și de a deschide ușa.

- Jade!

- Bună, Gary.

Un zâmbet larg apărui pe chipul lui. Era limpede că se simțea nespus de fericit și ușurat să o vadă.

- În afară de faptul că ești slabă și pari obosită, arăți normal.

- La ce te așteptai?

- Nu știu, spuse el supărat. Poate la niște răni deschise, infectate.

O prinse de partea de sus a brațelor și o strânse cu putere la piept. Păru să nu observe că nu se topise la pieptul lui, cum făcea de obicei.

- Am fost mort de îngrijorare din cauza ta, șopti în părul ei. Mă bucur să văd că ești bine.

Ea fu cea care puse capăt îmbrățișării. Dându-se la o parte din prag, îl invită în casă. Gary aruncă o privire vinovată peste umăr.

- Ești sigură că e-n regulă? Mama ta nu-i acasă...

- E-n regulă.

În situația de față, faptul că încălca una dintre regulile de fier ale Veltei era cea mai mică grijă a lui Jade. După ce închise ușa, Gary o lipi din nou de el și o privi cu ochi flămânzi.

- Ce e cu tine, Jade? Cred că ai fost foarte bolnavă. Mama ta a spus că nu poți să vii până la telefon.

- Așa am rugat-o eu să-ți spună.

O privi întrebător.

- Stai jos, Gary!

Întorcându-se cu spatele la el, se duse la un scaun și se așeză. Când ridică privirea spre el, era evident că nu îi înțelegea atitudinea. Și lui Jade îi era tot mai greu să joace acest joc.

Atingerea tandră a lui Gary îi amintise de alte atingeri, care nu fuseseră tandre. Deși mintea ei știa că era o diferență uriașă, trupul ei nu părea în stare să facă deosebirea dintre mângâierile lui și brutalitățile atacatorilor. Presupunea că ar fi trebuit să fie recunoscătoare. Fără dorința fizică, avea să-i fie mai ușor să facă ce trebuia făcut.

Gary veni lângă ea, îngenunche în fața scaunului și îi strânse mâinile cu putere într-ale lui.

- Jade, nu înțeleg. Ce naiba se întâmplă?

- Ce nu înțelegi?

- Nimic! De ce n-ai mai venit la școală? De ce n-ai mai vorbit cu mine?

- Am fost bolnavă.

- Prea bolnavă ca să vii până la telefon?

Făcu un efort să vorbească cu răceală.

- Trebuie să-ți spun ceva, Gary.

- Oh, Doamne, nu! șopti el, răgușit. Se aplecă și-și îngropă fața în poala ei, strângând în pumni materialul halatului pe care îl purta. Ai o boală fatală? O să mori?

Jade simți cum i se frânge inima. Nu rezistă să nu-și treacă degetele prin părul lui șaten și ondulat. I se răsucea printre degete, ca și cum ar fi avut o viață proprie. Îl mângâie tandru pe cap. Un suspin ieși de pe buzele lui; era un ecou al celui pe care ea și-l stăpânise. Înainte să cedeze, îi ridică încet capul.

- Nu e nimic de genul ăsta. Nu o să mor. Îi atinse fața, mângâindu-i cu degetele fiecare trăsătură. Doar că...

Începu de mai multe ori, înainte să poată spune:

- Am fost bolnavă... emoțional.

Gary repetă cuvintele, de parcă ar fi fost dintr-o altă limbă.

- Din ce motiv?

- Am fost mult prea stresată.

- La școală?

Îi atinse părul, dându-i o șuviță la o parte de pe față. Jade rezistă impulsului de a-și odihni obrazul în palma lui.

- Asta o să treacă acum, că am primit bursa. Hei, nici măcar nu ne-am văzut din ziua în care am primit vestea. Felicitări!

- Și ție.

- Cum o să sărbătorim?

Privirea i se tulbură și mâna îi alunecă pe sânul ei.

- Știu cum mi-ar plăcea.

- Nu! strigă ea cu un șuierat, trăgându-se de sub atingerea lui.

Gary rămase atât de uimit, încât nu-i fu greu să-l dea la o parte în clipa în care se ridică de pe scaun. Mișcările îi erau bruște, nelegate, ca și cum abia ar fi învățat să meargă.

- Jade?

Se răsuci pe călcâie, cu fața spre el. O privea uluit.

- Nu înțelegi ce încerc să-ți spun? Am fost stresată din cauza școlii, dar și din alte motive. În special din cauza noastră.

- Ce mama dracului spui acolo?

Își dădea seama că era cu atât mai rău cu cât trăgea mai mult de timp. Nu avea cum să facă asta fără să-l rănească pe Gary, fără să sufere și ea.

- Ești băiat deștept, zise, cu o notă intenționată de iritare. Nu poți să citești printre rânduri? Trebuie să ți-o zic pe șleau? Nu înțelegi ce încerc să-ți spun?

Gary se ridică în picioare. Își puse mâinile în șoldurile înguste și-și lăsă capul într-o parte.

- Încerci să te desparți de mine?

- Cred... Cred că avem nevoie de o pauză, da. Lucrurile ajunseseră prea departe, începeau să scape de sub control. Trebuie să facem un pas în spate.

Brațele lui Gary îi căzură pe lângă corp.

- Nu pot să cred asta, Jade.

Se duse lângă ea și încercă să o ia în brațe. Îl îndepărtă.

- Nu mai suport presiunea sexuală din partea ta, Gary.

- De parcă tu nu ai pus presiune sexuală pe mine? strigă el.

- Desigur! Știu că am făcut-o. Asta-i și ideea. Nu-i sănătos pentru nici unul din noi să încingem focuri pe care să nu le putem stinge.

- N-au trecut decât câteva săptămâni de când ai sugerat să le stingem.

- M-am răzgândit. Ar trebui să așteptăm, să ne lăsăm suficient timp ca să fim siguri că luăm deciziile corecte. Își umezi repede buzele. Dar nici măcar asta nu e suficient. Trebuie să ne întâlnim și cu alte persoane. Suntem împreună de când eram suficient de mari cât să fim într-o relație. Vreau să... să începi să te vezi cu alte fete.

Preț de câteva clipe, o privi mut de uluire. Apoi ochii i se mijiră într-o expresie de suspiciune.

- Chestia asta are ceva de-a face cu Neal Patchett, nu-i așa?

Jade avu senzația că se deschide o trapă sub ea. Se simți căzând printr-un vid negru.

- Nu, negă ea, cu o voce răgușită.

În mod clar, Gary îi interpretează groaza drept vinovăție.

- Nu pe dracu'! mârâi el. Se ține scai de mine de mai bine de-o săptămână. De când te-ai îmbolnăvit tu. Se poartă ca un om care are un secret delicios, pe care moare de dorință să-l spună. Acum știu care este. A vrut să-mi dea peste nas. Ai ieșit cu el, nu-i așa?

- Nu.

- Nu mă minți, te rog! Și Donnei Dee i se citea vina pe față când am menționat numele lui. Din cauza asta v-ați certat?

- Donna Dee? spuse Jade, pe un ton încărcat.

- M-am ținut după ea azi, la școală. Mă evita aproape la fel de înverșunat ca și tine.

- Și ce ți-a spus?

- Nu-ți face griji, nu te-a dat de gol. Clătină din cap. Așadar, în sfârșit ai cedat farmecului irezistibil al lui Neal. Presupun că mama ta e fericită.

Părul negru al lui Jade i se răsuci ca un bici în clipa în care scutură cu violență din cap.

- Nu. Îl detest. Știi asta, Gary.

- Așa spui. Se balansa pe călcâie, abia reușind să-și stăpânească furia. Poate c-o să-l întreb personal.

Se întoarce spre ușă, dar nu făcuse nici doi pași, când Jade se lansă spre el și îi sări în spate.

- Nu, Gary, nu! Stai departe de el!

Se întoarce și o lipi furios de el.

- Dacă a trebuit să mă înșeli, de ce-a trebuit să fie cu Patchett?

- Greșești, Gary. Te rog să nu crezi că...

- Cu Patchett, pentru Dumnezeu!

Îi dădu drumul atât de brusc, încât Jade făcu doi pași în spate, împiedicându-se. Gary deschise furios ușa și ieși.

Nu privi în urmă, deși Jade știa că o auzise strigându-l, până când mașina ajunsese la jumătatea străzii.

Întră împleticindu-se înapoi în casă și se prăbuși lângă ușă. Lacrimile pe care le reținuse cu un suprem efort, erupseră acum într-un torent. Plânse până când rămase fără lacrimi, apoi fu cuprinsă de suspine uscate, care îi scuturau întregul trup.

La început, Gary se gândi să se ducă direct la casa Patchett și să-l înfrunte pe Neal, față în față. Probabil că ar fi învins într-o luptă cinstită, dar nu voia să-i dea nenorocitului satisfacția de a ști că-l provocase. O să-l lase cu mutra lui îngâmfată și cu rânjetul ăla dobitoc, dacă asta voia.

Gary Parker nu se cobora la nivelul lui.

Până când ajunsese acasă, furia lui Gary se transformase în disperare. Când intră în curte, ferma îi păru mai urâtă ca niciodată. Ura casa veche, cu vopseaua jupuită și veranda lăsată. Ura găinile care ciuguleau prin curte și ura duhoarea cocinii de porci. Îl deranjau râsetele și vocile vesele ale fraților lui mai mici, care veniseră în fugă să-l prindă de picioare și nu-l lăsau să meargă.

- Gary, mama a zis că trebuie să mă ajuți la aritmetică în seara asta.

- Gary, spune-i lui Stevie să nu se mai țină după mine.

- Gary, poți să mă duci în oraș?

- Liniște!

Șase perechi de ochi uluiți se ridicară spre el, privindu-l uimiți. Gary se uită la cercul de fețe, detestându-le expresiile iubitoare și pline de încredere. Cine-și imaginău că este? Vreun sfânt?

Îi împinse la o parte din drum și, speriiind găinile, traversă în fugă curtea, spre hambar. Acolo găsi un colț întunecat și se prăbuși în fân, acoperindu-și capul cu brațele. Disperarea, ura și dragostea se luptau în el.

Își dorea mai presus de orice să plece cât mai departe de aici. Ura sărăcia și urâtenia, și mizeria, și lipsa

de intimitate. Dar își iubea familia. În visurile lui, se întorcea de la facultate ca un Moș Crăciun încărcat de daruri pe care le împărțea alor lui. Dar responsabilitatea da a transforma acest vis în realitate era o povară grea.

Adeseori se gândea pur și simplu să dispară.

N-ar fi făcut-o niciodată, desigur. Nu numai pentru că simțul răspunderii era atât de adânc înrădăcinat în el, ci și datorită lui Jade. Ea făcea ca toată urâtenia din viața lui să fie suportabilă, pentru că ea era promisiunea că nu avea să fie mereu așa. Era nucleul tuturor speranțelor lui.

- Dumnezeu! gemu el.

Cum putea îndura viața fără ea? Jade, își spuse el înecat de durere, ce s-a întâmplat cu tine, cu viitorul nostru? Își făcuseră planuri să termine facultatea, apoi să se întoarcă în Palmetto, unde să construiască o comunitate mai dreaptă, mai egală. Acum părea că Jade trecuse de partea cealaltă - a familiei Patchett. Cum putuse?

- Gary?

Tatăl lui intră pe ușa mare a hambarului. Otis Parker nu avea încă cincizeci de ani, dar arăta cu cel puțin zece ani mai bătrân. Era slab și uscat, un bărbat micuț cu umerii veșnic plecați. Salopeta îi atârna largă pe trupul osos. Își găsi fiul într-un colț întunecat, așezat pe o movilă de fân cu miros putred.

- Gary? Copiii spun că te porți urât.

- Nu pot să am o clipă de liniște pe-aici?

- S-a întâmplat ceva la școală?

- Nu! Vreau doar puțină intimitate.

Gary simțea nevoia să se repeadă la cineva, iar tatăl lui era o țintă convenabilă.

- Măcar o dată, nu poți să mă lași în pace? strigă el.

- Bine. Otis se întoarce să plece. Nu uita să dai lăturile la porc.

Gary sări în picioare, cu pumnii strânși.

- Ascultă aici, bătrâne! Am dat lăturile nenorocitului de porc pentru ultima oară. M-am săturat până peste cap de lăturile porcului. M-am săturat să fiu înconjurat

de copii care țipă, pentru că tu n-ai avut suficientă minte să nu-i faci. M-am săturat de locul ăsta și de mirosul putred al eșecului tău. M-am săturat de școală și de profesori care vorbesc despre burse, când adevărul este că nimănui nu-i pasă de nimic. E nasol să fii băiat bun. Nu ajungi nicăieri. Nicăieri!

Odată furia și energia consumate, Gary se prăbuși în genunchi pe paiele murdare și începu să plângă. Trecu-
ră câteva minute înainte să simtă mâna aspră a tatălui
său scuturându-i umărul.

- Se pare că ți-ar prinde bine o dușcă.

Otis îi întinse un borcan cu un lichid transparent. Gary întinse mâna ezitând, deșurubă capacul și adulmecă. Apoi luă o gură. Lichidul îi arse gâtul, până în stomac. Tușind și șuierând, îi întinse borcanul înapoi lui Otis, care luă la rândul lui o înghițitură zdravănă.

- Să nu-i spui maică-tii.

- De unde-l ai?

- Cred că e timpul să știi despre Georgie. E o negresă care face rachiul de ani buni. Nu costă prea mult. Ori-cum, e tot ce-mi permit. Îl țin ascuns sub șaua aia ve-che, dacă ai vreodată nevoie când nu sunt pe-aici. Otis puse cu grijă înapoi capacul borcanului. Ai probleme cu femeile?

Gary ridică laconic din umeri, deși gândul la tră-darea lui Jade îi ardea stomacul mai rău decât o făcu-se rachiul.

- În lumea asta pe care a lăsat-o Dumnezeu, femeile sunt singurele care pot face un om să o ia razna și să se poarte și să vorbească așa cum ai făcut-o tu. Otis îl privi aspru. Nu mi-a plăcut ce-ai spus despre frații și surorile tale, pentru că nu a fost respectuos la adresa mamei tale.

- Îmi pare rău. N-am vorbit serios.

- Ba da. Dar vreau să știi că fiecare dintre copiii noștri s-a născut din dragoste. Și suntem mândri de fiecare dintre ei. Ochii lui Otis se umeziră. Dar cel mai mândri suntem de tine. Nu pot să-mi dau seama, pentru nimic

în lume, de unde ai ieșit tu atât de deștept... Presupun că ți-e rușine cu noi.

- Nu-mi este, tată.

Cu un oftat, Otis spuse:

- Nu sunt atât de prost încât să nu-mi dau seama de ce nu-ți inviți niciodată prietenii aici, Gary. E limpede de văzut. Ascultă, eu și mama ta nu vrem să ai o educație ca să poți să ai grijă de noi și de ceilalți copii. Vrem să pleci de aici dintr-un singur motiv - pentru că tu îți dorești atât de mult lucrul ăsta. Nu vrei să fii un ratat, așa, ca mine. Tot ce am avut eu vreodată a fost peticul ăsta amărât de pământ și, pe toți dracii, nu-i cine știe ce. Și nici măcar nu l-am cumpărat eu, ci tata. Eu am făcut tot ce-am putut ca să-l păstrez.

Gary simți cum aproape că-l sufocă remușcarea pentru ceea ce spusese. Otis îl simți și, cu un gest de iertare, îl bătu pe fiu-său pe genunchi, apoi se sprijini în el ca să se ridice.

- Te-ai certat cu Jade?

Gary încuviință din cap.

- Ei, o să treacă. O femeie trebuie să mai aibă și toane din când în când, altfel n-ar fi femeie. Când le-apucă, cel mai bine e să le lași în pace o vreme. După ce-i dădu acest sfat înțelept, Otis o luă agale spre ușă. Se apropie ora cinei. Ar fi bine să-ți termini treburile.

Gary își privi tatăl îndepărtându-se. Străbătu cu mersul lui lent și crăcănat curtea în paragină, plină de găinaț și de jucării vechi și rupte. Gary își acoperi fața cu mâinile, dorindu-și ca, atunci când le dădea jos și deschidea ochii, să fie la milioane de kilometri depărtare, lipsit de orice obligație.

Toată lumea, inclusiv familia lui, aștepta prea multe de la el. Era sortit eșecului înainte de a începe. Indiferent ce ar fi realizat, ce lucruri mărețe ar fi făcut, nu s-ar fi putut niciodată ridica la înălțimea așteptărilor tuturor. N-o să poată niciodată să fie îndeajuns de bun, suficient de bogat. N-o să poată niciodată să fie Neal Patchett.

Pentru Dumnezeu, Jade trebuia să se ducă chiar la el? Și ce dacă Neal era cel mai bogat băiat din oraș? Jade știa cât e de superficial. Cum suportase să-l lase s-o atingă?

În timp ce privea peisajul deplorabil din jur, răspunsul se formă dintr-odată limpede în mintea lui Gary: Neal Patchett nu venea niciodată la școală cu găinaț pe pantofi.

Indignarea îl rodea așa cum rachiul îi rodea stomacul. O să-i pară rău. Cât de curând, o să se întoarcă în genunchi la el. Neal îi picase doar cu tronc, asta era tot. N-o să dureze. Pe el, pe Gary, îl iubea ea cu adevărat. Sentimentele dintre ei erau mult prea adânci pentru a fi pur și simplu aruncate la o parte. Mai devreme sau mai târziu, o să-i vină mintea la cap. Până atunci, el o să... o să ce?

Sentimentul responsabilității își înălță capul urât și îl ridică în picioare. Se duse să dea lăturile porcului.

capitolul 7

- Hei, Jade!

Jade se întoarse cu spatele la dulap, strângând manualele la piept. Atât de puțini colegi îi mai vorbeau, încât era surprinsă și încântată că cineva - oricine - i se adresa.

Detaliile nu erau clare, dar zvonul prin Liceul Palmetto era că Jade îl înșelase pe Gary Parker cu Neal Patchett. Se spunea că, din cauză că-l dusesese de nas, Gary îi dăduse papucii. În două luni și jumătate ajunsese din cea mai căutată fată de clasa a douăsprezecea o renegată a societății adolescente. În timp ce colegii ei erau prinși în vârtejul pregătirilor festivităților de dinainte de absolvire, Jade era ocolită.

Și bârfele nu erau doar între zidurile liceului. Se răspândiseră în întreaga comunitate. Când ajunseseră la urechile lui Pete Jones, acesta o dăduse afară

de la magazinul lui, sub pretextul că prefera un băiat care să lucreze pentru el.

Lucrurile nu stăteau mai bine nici acasă. Velta se plângea că era tratată cu răceală la muncă.

- Mi-am auzit colegele șușotind despre tine. Nu ți-am spus că o să fii învinovățită pentru ce s-a întâmplat? Ar fi trebuit să-i spui negrului ăluia să te aducă direct acasă. A fost o mare greșeală să te duci la spital. Când ai făcut asta, ți-ai pecetluit soarta. Și pe a mea la fel.

Jade nu avea pe nimeni cu care să vorbească. N-avea s-o ierte niciodată pe Donna Dee pentru că o trădase.

Și se părea că nici Donna Dee nu o iertase pe ea, pentru că-i stârnise libidoul lui Hutch. Prăpastia care se căscase între ele era mult prea adâncă, dar, pentru că nu exista nimeni care să-i ia locul Donnei Dee, Jade avea senzația că, odată cu cea mai bună prietenă și confidentă, își pierduse o mână sau un picior.

Însă lacrimile amare pe care le vărsa în fiecare noapte erau din cauză că îl pierduse pe Gary. Era evident din atitudinea lui că și el credea minciunile care circulau despre ea. Furia și confuzia lui erau un teren fertil pentru suspiciunile urâte pe care Neal Patchett le sădise și le cultivase.

Viclean și subtil asemenea șarpelui din grădina raiului, Neal continua să-l chinuiască pe Gary cu aluzii și apropouri. Se ținea scai de Jade, aruncându-i priviri cu subînțeles, care sugerau că împărțeau un secret picant. Atitudinea lui sugestivă îi făcea greață lui Jade. Dar și mai mult îl ura din cauza lui Gary. Încrederea și mândria lui suferiseră niște lovituri la fel de puternice și de brutale ca și trupul ei.

- Bună, Patrice, îi spuse ea fetei care avusese curajul să înfrunte curentul și să i se adreseze.

Patrice Waltey era dolofană, cu părul decolorat și sălbatică. Jade nu-și amintea să fi avut o conversație cu ea din clasa a noua, când linia dintre fetele bune și cele rele fusese trasată cu precizie. Până de curând, fuseseră în părțile opuse ale acestei linii.

Mama lui Patrice obținuse recent cel de-al patrulea divorț și era în căutarea soțului numărul cinci. Viața ei amoroasă extrem de activă o ținuse mereu atât de ocupată, încât Patrice fusese lăsată de capul ei. Ca urmare, experimentase și trăise multe în optsprezece ani.

- Nu vreau să fiu indiscretă, mă înțelegi, șopti ea, apropiindu-se de Jade. Dar ești borțoasă?

Încheieturile degetelor lui Jade se albiră pe cotorul cărților.

- Firește că nu. Ce te face să întrebi așa ceva?

Patrice plesni din buze ușor iritată și adăugă, cu o notă de compasiune:

- Uite ce e, Jade, am zis că nu vreau să fiu indiscretă, dar știu care sunt semnele, da? Eu am trecut de trei ori prin asta.

Jade lăsă capul în jos, trecându-și neatentă degetul prin spirala argintie a caietului.

- Nu m-am simțit prea bine în ultima vreme, asta-i tot.

- Cât ți-a întârziat?

Jade simți cum se prăbușește lumea înăuntrul ei.

- Două luni.

- Doamne, Dumnezeu! Și lumea zice că ești deșteaptă! Nu prea mai ai mult timp, fato. Trebuie să faci ceva repede.

Jade refuzase să se gândească la ce putea însemna faptul că-i întârziase menstruația. Nici măcar nu se gândise la ce-o să facă dacă posibilitatea devenea realitate.

- O să scapi de el, nu?

- Nu... Nu m-am gândit...

- Ei bine, dacă te hotărăști, pot să te ajut, se oferi Patrice.

- De ce m-ai ajuta?

- E copilul lui Neal Patchett?

Patrice auzise zvonurile. Jade ridică din umeri, dând de înțeles că nu putea fi sigură al cui era copilul pe care îl purta.

- Ei bine, în caz că este copilul lui Neal, vreau să te ajut.

Patrice scoase un pachet și-și aprinse o țigară, deși nu avea voie să fumeze înăuntrul școlii. Își dădu capul pe spate și suflă un cerc de fum spre tavan.

- Nenorocitul mi-a făcut și mie același lucru, în vara de după clasa a opta. A fost prima oară. Mama a făcut o adevărată criză. Tatăl meu vitreg de la vremea aia a refuzat să plătească pentru avort, așa că mama s-a dus să-i ceară banii tatălui lui Neal. Hei, vrei o țigară? Pari cam verde la față.

Jade își flutură mâna în față, ca să alunge fumul.

- Nu, mulțumesc.

- Unde eram? Oh, da. În orice caz, bătrânul Ivan ne-a dat cinci sute de dolari. M-am dus la Georgie, în orașul negrilor. Nu ia decât cincizeci, așa că ne-am ales și cu bani din asta. Și, ce să vezi? spuse Patrice, evident iritată. Mama i-a păstrat pe toți, până la ultimul cent. În orice caz, pot să vorbesc cu Georgie pentru tine. E destul de pretențioasă și nu ia pe nimeni fără recomandare, înțelegi? Și știe să păstreze un secret, pentru că nu vrea să aibă de suferit celelalte afaceri.

- Care afaceri?

Patrice coborî vocea:

- În afară de avorturi, mai face și alte chestii ilegale, deși se presupune că e cusătoreasă. Dacă nu ai prea mulți bani și nu vrei să afle nimeni, du-te la Georgie. Trase din nou din țigară. Hei, știu că sunt multe de digerat. Poți să-mi spui să mă duc dracului și-o să mă duc. Nu mă privește, nici într-un fel, nici în altul.

- Apreciez oferta, Patrice, dar trebuie să mă gândesc. Nici măcar nu sunt sigură că sunt... că va fi necesar.

Patrice coborî privirea spre abdomenul lui Jade și ridică din umeri.

- Sigur. Înțeleg, puștoaico. Prima oară și eu am făcut pe mine de frică. Dar maică-mea a zis că nu acceptă în ruptul capului un plod plângăcios în casă. În plus Neal Patchett e un nenorocit. Ce om în toate mințile și-ar dori un copil cu el?

Gândul îi întoarse lui Jade stomacul pe dos.

- O să-ți spun dacă mă hotărâsc, Patrice. Mulțumesc.

Se duse în fugă la cea mai apropiată toaletă. Câteva minute mai târziu, ieșea din cabină. Simțindu-se slăbită, se aplecă peste lavoar și-și stropi fața cu apă.

- Nu e un copil, șopti ea reflecției palide din oglindă. Nu e nimic. Doar o mizerie.

După aceea, ori de câte ori se întâlneau pe coridor, Patrice ridica o sprânceană. Jade se prefăcea că nu observă, deși Patrice o făcuse să admită că mai exista încă o consecință severă a violului.

Era însărcinată.

Refuza în continuare să se gândească la făt ca la un individ, ca la un copil. Voise să amâne luarea unei decizii până după momentul în care-și primea diploma, care era peste doar câteva săptămâni. Dar viața dinăuntru ei creștea.

Era foarte atentă la felul în care se îmbrăca. Chiar și așa, dacă Patrice ghicise, era doar o chestiune de timp până aveau să ghicească și alții. Cea mai cumplită teamă a ei era ca, la un moment dat, cineva să nu-i împărtășească bănuielile lui Gary. El nu trebuia să afle nicio dată. O sarcină era o dovadă de netăgăduit că fusese cu altcineva. Putea termina liceul fără ca el să afle? Îndrăzneă să încerce?

În ciuda tuturor celor întâmplare, fusese desemnată a doua din serie. Gary era șef de promoție. Era foarte mândră de el, deși nu îndrăzneă să-l felicite personal. Începuse să iasă cu altă fată și, când se întâmpla să se întâlnească pe coridor, întorcea întotdeauna capul.

Onoarea de a fi a doua din serie era un premiu de consolare de care era mândră. Era un loc câștigat cu ani de studiu și muncă grea. Câștigase această onoare cu foarte puțin ajutor din partea mamei ei. Și afurisită să fie dacă avea să-i lase pe Neal și pe prietenii lui să-i răpească și asta.

Când avea să stea la microfon, pentru discursul de dinaintea decernării diplomelor, voia să-și privească

agresorii în ochi. N-o s-o vadă îngenunchată. Îi violaseră trupul și îi distruseseră reputația, dar voia să plece cu demnitatea intactă.

Dar dacă oamenii aveau să râdă pe la spate din cauza sarcinii pe care n-o să reușească să o ascundă?

În timpul săptămânii balului de absolvire, în vreme ce colegele ei își făceau planuri mari pentru weekendul important, Jade se chinuia cu problema ei.

În timpul unei pauze, o abordase pe una dintre consiliere.

- Cu cine vii la bal, Jade?
- Nu vin, doamnă Trenton.
- Nu vii? Nu te-a invitat nimeni?
- Exact.

O invitase Neal, dar Jade îi închisese telefonul fără să catadicsească măcar să-i răspundă invitației ironice. Avusese chiar tupeul să sugereze să meargă la dublu, el și ea împreună cu Hutch și cu Donna Dee.

Doamna Trenton o examinează cu atenție.

- Aș vrea să treci pe la mine pe la birou într-una din zilele astea, Jade. Cred că trebuie să discutăm.

„Știe.“

În timp ce mergea pe coridorul școlii, Jade își dădu seama că alegerea de a acționa acum sau de a aștepta îi fusese luată. Iar pentru asta aproape că se simțea ușurată. Nu trebuia să se mai chinuiască cu dilema, să-și analizeze opțiunile. Trebuia doar să acționeze, să urmeze pașii, să termine totul cât mai repede cu putință. Când se terminară cursurile, o căută pe Patrice Watley.

Jade fusese rareori în acea parte a orașului – și nicio dată singură. Ca să ajungă acolo, trebuia să traverseze și-nele de cale ferată și să treacă prin depozitul abandonat și pe lângă fabrica de bumbac, care nu mai era funcțională. Abia după aceea intra oficial în orașul negrilor.

Cu câțiva ani în urmă, Velta angajase o negresă ca să le calce rufele. Ori de câte ori mergeau acasă la ea, Velta îi spunea lui Jade să rămână în mașină și să nu

vorbească cu nimeni. După câteva luni, Velta ajunsese la concluzia că era prea scump să plătească pe cineva pentru călcat.

- În plus, o auzise Jade spunând unei prietene, mă sperie de moarte să mă duc acolo. Nu știi niciodată ce-o să-ți facă.

Copil fiind, Jade nu înțelegea de ce se temea Velta că ar fi putut să li se întâmple atunci când se aventurau dincolo de șine. Nimeni nu se apropiase vreodată de mașină, nimeni nu vorbise cu ele, nimeni nu manifestase nici cel mai mic interes față de ele, nu existase nici o umbră de amenințare. De fapt, doamna care le călca rufele îi trimitea întotdeauna lui Jade câteva fursecuri învelite într-un șervețel. Niște discuri grase, aurii, cu mult unt și presărate cu zahăr - arătau și miroseau de-ți lăsa gura apă. Totuși, nu avusese niciodată ocazia să afle ce gust aveau. Velta refuzase să o lase să le mănânce și le arunca în clipa în care se întorceau acasă.

Jade parcă mașina mamei ei sub un liliac indian, la o stradă distanță de adresa pe care i-o mângălise Patrice. Când îi îndesase peticul de hârtie în mână, îi șoptise:

- O s-o sun pe Georgie și o să-i spun să te aștepte. Să ai banii la tine.

Banii, cam tot ce pusese deoparte când lucrase la magazinul lui Pete Jones, erau în cartea de buzunar pe care o ținea sub braț în timp ce înainta pe trotuarul crăpat și denivelat. O parte din paranoia și prejudecățile Veltei se lipiseră de ea, și lui Jade îi fu rușine înțelegând acest lucru. Mergea cu ochii plecați, fără să privească nici în stânga, nici în dreapta în timp ce trecea pe lângă șirul de case micuțe, lipite zid lângă zid pe loturile înguste.

Casa lui Georgie arăta exact la fel ca toate celelalte. În ciuda senzației de frică pe care o simțea rece ca gheața în stomac și a lamei arzătoare pe care conștiința i-o înfigea în inimă, Jade era curioasă ce se petrecea acolo. Casa era lată doar cât două încăperi, dar era adâncă, în așa fel încât veranda din spate era aproape la același nivel

cu aleea din spatele casei. Fusesse vopsită cândva, deși acum vopseaua albă era doar o amintire îndepărtată. Acoperișul verde, din hârtie îmbibată cu smoală, era peticit și se descojea. Hornul de metal ruginise și lăsase o pată maronie care se scurgea ca sângele pe zidul exterior.

- Nu te lăsa înșelată de aparențe, îi spusese Patrice. Bătrâna Georgie e o negresă bogată. Ar putea șantaja jumătate din populația orașului, dacă ar avea chef.

De afară, nu părea să fie cineva acasă. Niște obloane grele fuseseră trase la ferestre. Făcându-și curaj, Jade se duse în fața casei, urcă pe verandă și bătu în rama ușii de plasă.

Simți zeci de ochi ațintindu-se în spatele ei de prin ascunzători, dar se calmă spunându-și că era doar imaginația ei. Nu îndrăzni să se întoarcă, nici ca să-și infirme, nici ca să-și confirme temerile.

Își dădu dintr-odată seama că nu mai era nimeni altcineva pe stradă - nu trecea nici o mașină, nu existau copii care să se joace în curtea din față sau mame care să împingă cărucioare pe trotuar. Vecinii lui Georgie se temeau la fel de mult de vizitatorii albi pe cât se temeau albi să se aventureze în acest cartier. Regretabila schismă rasială era unul dintre aspectele pe care ea și Gary visaseră să-l schimbe.

Ușa din față se deschise încet, și Jade o văzu pentru prima oară pe Georgie prin paravanul de plasă. Era mult mai tânără decât se așteptase, sau poate că doar părea tânără, pentru că avea fața netedă, fără riduri. Buzele pline îi erau scoase în evidență cu un ruj de culoare roșu aprins. Ochii ei erau niște discuri implacabile de abanos. Era înaltă și atât de slabă, încât picioarele și mâinile îi păreau parcă de păianjen. Părul îi fusese tăiat scurt, în așa fel încât să formeze un fel de cască în jurul capului. Purta o cămașă lila, din bumbac. Jade fu ușurată să vadă că era imaculat de curată.

Înghiți în sec.

- Numele meu este Jade. Cred că a sunat Patrice pentru mine.

Georgie dădu la o parte ușa de plasă, și Jade păși în casă. Nu simți mirosuri neplăcute, așa cum se temuse că s-ar putea să se întâmple. Se întrebă ce puneă Georgie în toate borcanele pe care le vedea peste tot. Erau lăzi întregi, întinse prin tot holul.

Femeia ridică mâna și îi făcu semn lui Jade să o ia înainte. Îndreptându-se spre spatele casei, Jade urmă coridorul care despărțea casa în jumătate și forma o linie dreaptă de la ușa din față la cea din spate.

În tăcere, un ceas de perete ticăia neobișnuit de tare. Din bucătărie se auzea fluieratul subțire și ascuțit al unui ceainic pus pe foc.

Georgie indică o cameră pe stânga. Singurul lucru din ea, în afară de o masă acoperită cu o mușama albă, era un dulap de medicamente demodat, din email alb. Jade rămase în prag, ezitând.

- De ce-ai venit la mine?

Sări ca arsă când auzi vocea șoptită a lui Georgie, deși femeia o speria mult mai puțin decât masa cu mușama albă și dulapul de medicamente, în care erau obiecte din inox cu care puteai mutila sau chiar ucide un om.

- Am o problemă care trebuie rezolvată, răspunse Jade, cu vocea răgușită.

Georgie întinse mâna. La început, gestul o nedumeri pe Jade. Când își dădu seama ce însemna, scotoci în poșetă după portofel, scoase cinci bancnote de zece dolari și le puse, una peste alta, în palma roz a lui Georgie. Era destul de profesionistă cât să solicite plata în avans, dar suficient de stilată încât să nu o ceară în mod direct. Banii dispărură în buzunarul fustei ei. Nu-i mulțumi lui Jade.

- Te rog să-ți scoți chiloții și să te întinzi pe masă.

Dinții lui Jade începură să clănțanească. Acum că soseise clipa, se simțea copleșită de groază. Își puse cu mișcări neîndemânatică poșeta la capătul mesei și-și scoase

chiloții pe sub fustă, pășind apoi afară din ei. Aplecându-se ca să-i ridice, întrebă:

- Nu ar trebui să mă dezbrac de tot?

- Nu până nu te examinez. S-ar putea să n-o fac.

- De ce nu? Aproape la fel de mult pe cât se temea de avort, Jade se temea să nu fie respinsă. Trebuie s-o faci. Mi-ai luat deja banii.

- Întinde-te, te rog! spuse femeia, pe un ton care nu era lipsit de blândețe.

Jade se întinse. Georgie îi ridică fusta, i-o împături pe piept, lăsând-o expusă de la brâu în jos. Jade întoarse capul și-și fixă privirea în peretele gol.

- Unele fete vin la mine prea târziu, îi explică Georgie. Își puse mâinile pe partea de jos a abdomenului lui Jade și începu să-l maseze. Nu le pot ajuta dacă așteaptă prea mult.

- Nu e prea târziu pentru mine. Am întrebat-o pe Patrice.

- O să vedem.

Georgie continua să-i maseze abdomenul lui Jade. Avea ochii închiși. Își lăsa doar mâinile să o ghideze prin spațiul dintre oasele ei pelviene, urcând până la buric și coborând până la triunghiul pubian. În cele din urmă, mulțumită, îi întinse mâna și o ajută să se ridice, apoi îi coborî fusta la loc.

Jade rămase pe marginea patului, cu picioarele bălângănindu-i în aer. Simțea mușamaua rece, clinică și străină pe pielea ei goală. Încercă să nu se gândească la asta.

- O s-o faci?

- E copilul băiatului, Patchett?

- Nu e un copil, protestă Jade. E un... un nimic.

- Neal Patchett l-a pus acolo?

- Nu pot fi sigură. Au fost trei. Neal a fost unul dintre ei. Ceilalți doi erau prietenii lui. Se uită fix în ochii lui Georgie și îi spuse: M-au violat.

Femeia îi susținu mult timp privirea. Apoi, încet, spuse:

- Credeam că violează doar fete negre. Dezbracă-te!
O să te ajut.

Jade înainta încet pe trotuar, cu pași mici și atenți. Măinile îi erau reci și cleioase și simțea că are febră. Ba tremura, ba transpira. Georgie o sfătuisese să nu plece atât de repede, dar insistase. Se lăsa seara. Trebuia să găsească o explicație rezonabilă pentru Velta, când o să apară târziu ca s-o ia de la fabrică. Dar nu se gândea la asta acum.

Cu mâinile tremurând, descuie portiera mașinii. Mult timp rămase acolo, privind prin parbriz florile de culoare roz aprins ale liliacului indian, gândindu-se. În cele din urmă, când se simți ceva mai bine, porni mașina și ieși în stradă, apoi conduse cu viteză până când casa Georgiei rămase departe în urmă.

Trebuia să-l vadă pe Gary.

Își spuse că cel mai rău lucru pe care putea să-l facă era să o respingă, iar asta o făcuse deja. Dar, dacă-i spunea totul, tot ce se întâmplase în acea noapte, dacă-i spunea tot ce nu știa, poate că o primea înapoi.

Gândul la brațele lui care să o cuprindă, iubitoare și protectoare, o făcură să apese mai tare pe accelerație. De ce, se întrebă, așteptase atât de mult ca să-i spună adevărul? Gary o cunoștea mai bine decât oricine altcineva pe lume. Dacă-și punea sufletul la picioarele lui, cu siguranță și-ar fi dat seama că fusese o victimă. O să-i explice că reticența ei fusese o încercare de a-l proteja de umilința publică. Dar, pentru că era oricum umilit și luat peste picior, tăcerea ei nu mai era nici eficientă, nici necesară.

De ce să-i lase pe Neal, pe Hutch și pe Lamar să aibă atât de mult control asupra vieții lor? Ea și Gary erau puternici, tineri și inteligenți. Împreună, siguri unul de dragostea celuilalt, puteau lăsa acest episod în urmă, puteau să plece pentru totdeauna din Palmetto și să-și construiască un viitor.

Gândul apropierei fizice o speria. Dar Gary era tandru. O să aibă răbdare până când temerile și reticența ei erau nimicite.

Nu își făcea iluzii că viața de acum înainte avea să fie ușoară. Știa că îi cerea mult lui Gary. Ar fi trebuit să fie dispus să accepte o situație de neacceptat. Dar ar fi făcut-o, dacă o iubea suficient – și trebuia să creadă că o iubea. Se întâlnea cu altă fată, dar, de câte ori îi văzuse împreună, înainte să apuce să-și pună masca de indiferență, Jade citise în ochii lui căprui o durere și o dorință egale cu ale ei. Acest gând îi dădu curaj și accelera în amurg.

Cu lumina aprinsă înăuntru și revărsându-se prin ferestre, casa Parker semăna cu un dovleac de Halloween. Jade o văzu pe doamna Parker privind prin geamul de la bucătărie când auzi mașina oprindu-se în fața casei. Fiindcă era o noapte caldă și înmiresmată, frații și surorile lui Gary erau încă afară și se jucau în curte. Otis se apropia cu tractorul spre casă, de peste câmp.

Jade coborî din mașină, surprinsă să constate că i se înmuiaseră genunchii. Era caraghioasă că se emoționa atât de mult să-l vadă pe Gary. Suferise la fel de mult ca și ea din cauza despărțirii. Nu putea decât să spera că va fi la fel de dornic să se împace.

Doamna Parker îi făcu semn din spatele ușii de plasă de la bucătărie.

– Jade, unde te-ai ascuns? Nu te-am văzut de o grămadă de vreme!

– Știu, zise ea, zâmbind pentru prima oară în câteva luni și îmbrățișându-le pe surioarele lui Gary. Cel puțin familia lui era dornică să o primească înapoi. Mi-a fost foarte dor de voi.

– Ghici ce, Jade? Joey a învățat în sfârșit să facă la oliță.

– Minunat!

– Dar tot trebuie să mai poarte scutec uneori.

– Știu să patinez acum, Jade.

Jade reacționează la fiecare veste în parte, făcând mare caz de toate nimicurile care erau atât de importante pentru ei.

- Unde e fratele vostru?

Mașina lui era acolo, așa că știa că era acasă.

- E în hambar.

- Mama i-a spus să dea de mâncare porcului înainte de masă.

- Știți, aș vrea să mă duc să-l văd acum.

Jade îi dădu ușor la o parte pe copii.

- Rămâi la cină?

- Nu știu. Mai vedem.

- Mamă! strigă unul dintre băieți înspre casă. Poate Jade să rămână la cină?

Jade îi făcu semn cu mâna lui Otis în timp ce traversa curtea, având grijă pe unde calcă. Otis își scoase pălăria și o flutură deasupra capului, în semn de salut.

Se simțea încurajată de primirea călduroasă pe care i-o făcuse familia lui Gary. Fie nu auziseră zvonurile despre ea, fie refuzaseră să le creadă.

- Gary? Gary?

Intră pe ușa largă, încercând să-și adapteze ochii la întuneric în timp ce cerceta cu privirea spațiul larg. Mirosul de fân era puternic.

- Gary, spune ceva! strigă ea, cu un râs nervos. Unde ești? Ce faci aici, pe întuneric?

Nu făcea nimic - doar se legăna la capătul funiei cu care se spânzurase de grindă.

capitolul 8

Atlanta, 1981

Dillon Burke, întins pe patul de hotel îmbrăcat doar în pantalonii de la costum, își smulgea absent părul de pe piept cu privirea ațintită spre ușa băii, de unde aștepta să apară mireasa lui. Se simțea mai mult decât

ușor amețit, deși băuse doar un singur pahar de șampanie din cele care curseseră liber pe tot timpul petrecerii pe care o organizaseră părinții Debrei. Cei din familia Newberry erau bapțiști, dar consumau alcool. Grație contribuțiilor atât de generoase pe care le făceau bisericii, preotul închisese ochii atunci când fuseseră destupate sticlele.

Dillon însă era îmbătat de dragoste și de fericire. Zâmbi amintindu-și cum Debra îi vărsase șampanie pe mână când băuseră unul pentru celălalt. Fără să țină seama de cei din jur, i-o ștersese cu limba.

Bunica lui îl sfătuisese întotdeauna să-și găsească o fată baptistă.

- Sunt fete cuminți, în cea mai mare parte, spunea ea. Dar nu trăiesc împovărate de sentimentul de vinovăție, cum se întâmplă cu fetele catolice.

În cazul Debrei, bunica Burke avusese dreptate. Fibra ei morală era dură, ca de oțel, dar era o creatură extrem de senzuală. De la familia ei mare și zgomotoasă învățase să-și exprime deschis afecțiunea, fără rușine sau timiditate.

Dillon aștepta acum cu nerăbdare acea iubire generoasă și fără restricții. Numai gândul era îndeajuns ca să-l umple de dorință. Pantalonii închiriați deveniseră inconfortabil de strâmți. Se ridică din pat și călcă pe covorul de pluș, ducându-se la fereastra care oferea o vedere panoramică asupra centrului Atlantei. Era amurg. Prin tot orașul, luminile începeau să pâlpâie. Trase mulțumit aer în plămâni, făcând să i se întindă pieptul lat. Doamne, viața chiar putea fi frumoasă! A lui era. Avusese un început mai greu, dar norocul începea în sfârșit să-l prindă din urmă.

Auzi ușa de la baie deschizându-se și, când se întoarce, o văzu pe Debra scăldată într-o lumină aurie. Părul ei blond îi forma o aură transparentă în jurul capului. În timp ce se apropia de el, sânii i se legănau, fluizi și ademenitori, sub cămașa de noapte din satin alb. La fiecare

pas, materialul senzual i se lipea câteva clipe de corp, subliniindu-i triumphiul dintre coapse.

O trase spre el și o sărută cu un patos sălbatic – și simți gust de apă de gură.

– Ce? întrebă Debra încet, când îl simți zâmbind peste buzele ei.

– Ai făcut gargară?

– Dacă vrei să știi, da, am făcut. După ce m-am spălat pe dinți, imediat după ce am ieșit din cadă.

– Ai făcut baie? întrebă el, împungând-o cu nasul în gâtul cald și plăcut mirositor.

– Cred că se obișnuiește ca o mireasă să se îmbăieze înainte de a se arăta mirelui ei.

– Vrei să fac și eu un duș?

– Nu. Oftă, înclinându-și capul într-o parte, ca să-i ofere un acces mai bun la gâtul ei. Nu vreau să faci nimic altceva decât ce faci în clipa asta.

Dillon râse înfundat.

– Sunt convins.

Își coborî mâinile pe sânii ei și-și plimbă încheieturile în sus și-n jos peste vârfuri, până le simți mărindu-se.

– Vezi? Am avut dreptate.

Cuprinzând-o în brațe, o lipi de el și o sărută cu pasiune. Când în sfârșit o lăsă să respire, spuse:

– Te iubesc, Debra.

O iubea aproape din clipa în care o văzuse. Se cunoscuseră în prima zi a semestrului de toamnă de la Georgia Tech. Fiind amândoi studenți în ani terminali, erau înscriși la un curs de engleză avansată. Pentru Dillon era unul din opționalele la alegere. Pentru Debra, cu specializare în lingvistică, cursul despre originile limbii engleze era obligatoriu.

După primele cuvinte care ieșiseră din gura profesorului efeminat, Dillon se gândea deja că va trebui să treacă prin neplăcuta procedură de rearanjare a orarului. Nu credea că putea suporta intonația nazală a profesorului trei ore pe săptămână, timp de un semestru întreg.

Apoi Debra năvălise pe ușă, la cinci minute după începerea cursului, cu părul blond ciufulit, cu obrajii îmbujorați de jenă, cerându-și scuze că nu reușise să găsească sala, cu respirația întretăiată după ce urcase în fugă două etaje.

Dillon se îndrăgostise pe loc.

După curs, își croise loc dând din coate printre ceilalți studenți, ducându-se după fata care îl făcuse să se răzgândească în legătură cu schimbarea de orar.

- Bună, spusese el, ajungând în dreptul Debei Newberry.

Îi reținuse numele atunci când îl spusese profesorului, care fusese deranjat de întrerupere.

Ridicase spre Dillon ochii de culoarea mării în Caraibe.

- Bună.

- Ești a cuiva?

Ajunseseră în dreptul scărilor. Se opri și se întoarse cu fața spre el.

- Poftim?

Împingând-o în spate ca să nu blocheze scara, Dillon repetă întrebarea.

- Sunt a mea, răspunse ea, pe un ton care ar fi făcut-o mândră pe Gloria Steinem.

- Nu ai nici un iubit stabil, soț, persoană importantă în viața ta?

- Nu. Deși nu-mi dau seama de ce e treaba ta.

- Ajungeam și aici. Ai vrea să te culci cu mine?

- Nu știu. Aș vrea?

Ar fi putut să-l ignore și să coboare pur și simplu scăările. Ar fi putut să se supere și să-i ardă o palmă peste față. Ar fi putut să se simtă ofensată și să-i țină o prelegere despre sexism. În schimb, reacția ei fusese exact cea pe care o sperase - în afară de capitularea totală, desigur. Întorsese gluma asupra lui. Îi pusese întrebarea cu un zâmbet atât de cuceritor, încât era imposibil să se fi supărat.

Cu foarte puține excepții, femeilor le plăcea cum arăta. Dillon recunoștea acest lucru cu modestie pentru că, la urma urmei, nu avea nici un merit pentru trăsăturile lui frumoase. Genetica era răspunzătoare pentru ele. El, unul, nu făcuse niciodată caz de ochii lui de culoarea alunei, însă femeile păreau să creadă că punctele aurii din interiorul lor erau deosebite și incitante. Pretindeau că-i invidiază genele lungi și negre și şuvițele care îi apăreau în părul șaten pe timpul verii.

Când Debra îl măsură cu privirea, Dillon simți, pentru prima oară în mulți ani, că-i pasă ce crede o femeie despre felul în care arată. Se pare că îl găsi pe placul ei și consideră că merită să flirteze. Se hotărâră să bea o cafea împreună și o terminaseră deja pe a doua când îl întrebă în sfârșit cum îl cheamă. De la început, nu contase.

Abia de Ziua Recunoștinței, ajunseseră în sfârșit în pat, împreună. Erau de câteva luni împreună, terminând de obicei întâlnirile cu săruturi și mângâieri fierbinți. Cu un suprem autocontrol, Dillon se stăpânise să ceară mai mult.

În acea după-amiază, în urma unei mese enorme de Ziua Recunoștinței, erau în bucătăria familiei Newberry când Debra spusese:

- Dillon, hai să facem dragoste!

Nu pierduse timpul și o scosese repede din casa ticsită de rude, apoi o dusesse la cel mai apropiat motel.

- Ar fi trebuit să-mi spui că ești virgină, șoptise el după aceea.

Văzându-i incertitudinea de pe chip, se cuibărise mai aproape de el.

- N-am vrut să mă crezi o ciudată.

- Știi ce înseamnă asta, nu?

- Că n-o să mă mai respecti mâine-dimineață? întrebă ea, jucăușă.

- Nu. Înseamnă că trebuie să ne căsătorim.

- Speram să spui asta.

Amânaseră nunta șapte luni, ca să termine mai întâi facultatea și pentru că Debra visase întotdeauna să aibă o nuntă tradițională, în luna iunie. În plus, era nevoie de timp ca să pregătești o petrecere pentru cinci sute de invitați.

Acum că toată agitația se terminase, Dillon își ridică mireasa în brațe și o întinse încet pe pat.

- Nu vrei să scot chestia asta? întrebă ea, atingându-și partea din față a cămășii de noapte.

- Nu încă. Probabil că ai dat o avere pe ea. Ar fi cazul să puci s-o porți mai mult de cinci secunde. În plus, adăugă el, îmi place cum se simte.

Își trecu mâinile peste abdomenul ei în timp ce o săruta. Sub mâinile lui mari, o simțea ca pe o păpușă, gata oricând să se așeze exact așa cum își dorea. Dillon nu profita niciodată de dorința ei de a-l mulțumi și era mereu atent să nu o rănească. Avu grijă acum să nu apese prea tare când îi prinse în mâini talia îngustă și o trase cu burta peste fața lui. O sărută prin țesătura lucioasă.

- Hmm, gemu ea, când el o întinse pe perne. Iubește-mă acum, Dillon.

- Te iubesc!

Deși mădularul îi era atât de tare încât îl durea, nu voia ca primul act de dragoste dintre ei ca soț și soție să fie unul grăbit și neremarcabil. Așteptase întreaga viață să se simtă una cu o altă persoană. Debra era acea persoană. Ocazia trebuia tratată cu solemnitatea cuvenită.

Punându-și degetele peste coastele ei, îi mângâie curba sânilor. Stratul de mătase dintre pielea lui și a ei nu făcea decât să accentueze plăcerea pe care o simțea mângâind-o și văzându-i răspunsul.

Reacționând la rugămintea ei șoptită, îi scoase un sân prin decolteul adânc și îi prinse sfârcul între buze. Îl supse ritmic, apoi buzele lui părură să facă o vrajă erotică.

- Dillon, te rog...

Mâna îi alunecă în chiloții ei. Debra își ridică șoldurile și se freacă de podul mâinii lui. Probabil că ar fi rezistat, dacă Debra nu i-ar fi desfăcut pantalonii și nu și-ar fi așezat mâna pe tăria lui.

- Dumnezeu! șuieră el, ghidându-i degetele peste punctul cel mai sensibil.

Ca urmare, consumarea căsătoriei lui se întâmplă cu el îmbrăcat încă în pantalonii de costum și cu ea în furoul sexy. Abia mai târziu rămaseră goi, unul în brațele celuilalt, cu dorința doar pe moment satisfăcută.

- Am cel mai frumos soț din întreaga lume!

Debra era întinsă peste pieptul lui, mângâindu-l cu buzele și gâdilându-i cu nasul firele rare de păr.

- Frumos? zise el sceptic. N-aș prea crede.

Dillon clătină cu încăpățănare din cap.

- Frumos.

Îi sărută pieptul și râse când Dillon scoase un geamăt de plăcere.

- Te-am corupt, o necăji el. Înainte să mă întâlnești, erai o fată cuminte.

- Asta pentru că nu știam ce pierd.

După ce acceptase să se mărite cu el, Dillon își îngăduise să creadă că poate că îl iubea cu adevărat, deși Debra i-o spusese de nenumărate ori. Ar fi fost mult prea frumos și un noroc prea mare pentru el. Nu merita o persoană atât de frumoasă și de pură ca Debra Newberry. Nu făcuse nimic ca să câștige aprobarea totală a familiei ei. Lucrul ăsta îl deranja pe Dillon și, în cele din urmă, condusesese la o discuție aprinsă între ei.

În mijlocul certei, Debra îl întrebase:

- Ce secret cumplit te temi că o să descopăr, atât de cumplit încât n-o să te mai iubesc?

- Am cazier, izbucni el. Crezi că părinții tăi o să-și dorească un ginere care a stat după gratii?

- Nu voi ști ce să cred până n-o să-mi spui, Dillon.

Părinții lui fuseseră uciși când Dillon avea opt ani.

- Veneau să mă ia din tabăra de vară. A fost unul dintre accidente alea oribile de pe autostradă. Unui tir i s-a desprins remorca. Mașina lor a ajuns sub roți.

Pentru că nu avusesse cine altcineva să-l ia, Dillon fusese lăsat în custodia mamei tatălui său.

- Bunica Burke a făcut tot ce-a putut, dar eram un copil furios. Totul a fost în regulă, înainte să moară mama și tata. Tata ne asigura tot ce ne trebuia. Mama era atentă și iubitoare. Nu părea drept, nici pentru ei, nici pentru mine, că fuseseră omorâți. Am început să fac probleme la școală. Notele mele s-au dus dracului. O uram pe bunica pentru că încerca să le ia locul părinților mei, deși, când mă gândesc acum, îmi dau seama ce povară eram pentru ea în acel moment al vieții. În cele din urmă, mi-am dat seama că asta era soarta care-mi fusese hărăzită și că trebuia să fac tot ce puteam cu ce aveam. Timp de câțiva ani, totul a fost bine. Apoi, când aveam paisprezece ani, bunica s-a îmbolnăvit. A trebuit să se ducă la spital. Când am întrebat cât de gravă era boala ei, doctorii mi-au îndrugat o grămadă de porcării și m-au îndemnat să cred în voia Domnului. În momentul ăla mi-am dat seama că bunica o să moară și ea. Spre lauda ei, ea cel puțin mi-a spus-o direct: „Îmi pare rău că te las singur, Dillon, a zis, dar nu am ce face“. După ce a murit, am fost dat în plasament. Mai erau cinci copii în afară de mine. Auzeam mereu vorbindu-se despre un război într-un loc numit Vietnam, dar eram sigur că nu se putea compara cu luptele și certurile care aveau loc în casă, în special între cei doi adulți. L-am văzut pe el lovind-o pe ea de mai multe ori. În ziua în care am împlinit șaisprezece ani, am fugit. M-am gândit că mi-ar fi fost mai bine singur decât în casa aia. Ar fi trebuit să mă aștepte niște bani în cont, dar m-au tot dus cu vorba până când mi-am dat seama că cineva, probabil familia la care fusesem în plasament, pusese mâna pe bani. Descoperirea nu m-a afectat prea tare, am luat-o doar ca pe un obstacol minor. Eram sigur că mă puteam descurca de unul singur, dar, firește, n-am putut - nu fără

să fur ca să nu mor de foame. În cele din urmă am fost arestat și trimis la o „școală de reeducare pentru băieții cu probleme“, ceea ce este doar un eufemism pentru închisoare. Din ziua în care am ajuns acolo, am început să fac planuri de evadare. Am și încercat de două ori. A doua oară, unul dintre consilierii de acolo m-a bătut de m-a lăsat lat.

- Îngrozitor! murmură Debra, cu compasiune.

Dillon zâmbi cu jumătate de gură.

- La început, așa am crezut și eu. Mai târziu, omul mi-a explicat că trebuia să fie sigur că-mi captase în totalitate atenția, pentru ca sfaturile lui să fie cu adevărat ascultate. Mi-a explicat că, într-adevăr, cine făcuse cărțile îmi dăduse o mână foarte urâtă, dar că depindea numai de mine cum alegeam să joc mâna asta. Puteam fie să continui așa cum începusem, până când mă alegeam cu o condamnare pe viață, fie să aleg să schimb lucrurile și să întorc circumstanțele în favoarea mea.

- Evident, i-ai urmat sfatul.

- Mi-am luat diploma de liceu acolo. Când am ieșit, consilierul mi-a aranjat să lucrez la compania de utilități publice, să fac schițe și alte chestii de-astea. Am reușit astfel să-mi plătesc facultatea și să-mi asigur un acoperiș deasupra capului. Restul îl știi.

Debra îl privi cu o ușoară enervare.

- Asta-i tot? Țsta e tot trecutul tău sordid, plin de secrete?

- Nu e destul?

- Dillon, erai copil! Ai făcut câteva greșeli.

Dillon clătină cu încăpățănare din cap.

- N-am mai fost copil de la vârsta de opt ani, când părinții mei au fost sfârtecați. Din acel moment, am fost responsabil pentru tot ce-am făcut.

- Bine... Așadar unele dintre greșelile tale au fost mai grave decât în mod obișnuit, iar consecințele mai severe. Nu fi atât de aspru cu tine! Te-ai ridicat deasupra erorilor tinereții. Aș vrea să-l cunosc pe consilierul ăla și să-i mulțumesc personal că te-a adus pe calea cea bună.

- Și eu aș vrea să-l întâlnești. Din păcate, la scurt timp după ce am plecat eu, un alt puști l-a înjunghiat în timpul unei sesiuni de consiliere, apoi a stat și s-a uitat cum sângerează până a murit. Așa că, încheiase Dillon, eu nu am pe cine să invit la nunta asta simandicoasă pe care o pregătește mama ta.

- Vei fi tu acolo, spusese Debra, îmbrățișându-l. Și, pentru că mă faci atât de fericită, asta e tot ce contează pentru familia mea.

Familia Newberry era o familie veche, dintr-o comunitate bogată. Părinții Debrei proveniseră din familii numeroase. Debra avea trei frați și două surori. În afară de una dintre surori, toți erau căsătoriți, așa că, la fiecare întâlnire, era o armată de mătuși, unchi și verișori.

Dillon fusese primit cu brațele deschise de toată lumea. La început, fusese rezervat. Era un mecanism de apărare. Se temea că, dacă se bucura prea tare, ar fi stricat totul. La fel cum se temuse să accepte dragostea simplă și pură a Debrei.

Dar acum, când stăteau întinși unul lângă celălalt, după ce făcuseră prima oară dragoste ca soț și soție, Dillon își îngădui luxul de a se bucura de norocul lui. Câștigase diploma universitară care avea să-i deschidă uși spre noi oportunități. Făcea parte dintr-o familie mare și iubitoare, ceva ce nu avusese până atunci. Mireasa lui era deșteaptă și dulce, amuzantă și sexy.

Îi prinse o șuviță de păr în pumn și îi ridică încet capul de pe pieptul lui, întorcând-o cu fața spre el.

- Nu mai face așa.

- De ce? Nu-ți place?

- Îmi place atât de mult, că s-ar putea să te alegi cu mai mult decât îți doreai.

- Imposibil!

Zâmbind, își lipi buzele de abdomenul lui și îl sărută.

- Dillon?

- Hmm?

- Învață-mă cum să, știi tu, cum să fac dragoste cu tine cu gura.

Ochii lui adormiți, pe jumătate închiși, se deschiseră brusc. Cu excepția perioadei petrecute în institutul de corecție, Dillon luase întotdeauna disponibilitatea sexului ca pe un lucru firesc. De la bun început, îi fusese servit pe tavă.

Într-o dimineață, în timpul vacanței de vară de după clasa a noua, cineva bătuse la ușa bunicii lui, și Dillon deschisese.

Doamna Chandler, vecina de alături, era tânără și vivace. Avea ochi mari, sâni mari și picioare lungi, pe care și le arăta adesea îmbrăcându-se cu pantaloni foarte scurți și strâmți, care îi conturau fesele. Soțul ei era șofer de camion la Safeway și lipsea mai tot timpul de acasă. Plictiseala o aducea adesea pe doamna Chandler în vizită la bunica Burke.

- Bună, Dillon. Bunica ta e acasă?

Știa foarte bine că bunica lui nu era acasă, pentru că mașina ei nu era în față. Dillon, cu recalcitranta tipică vârstei, fusese tentat să-i spună acest lucru. Dar ar fi fost nepoliticos, iar bunica lui îl învățase bunele maniere.

- Bunica a plecat la cumpărături.

- Vai de mine!

Doamna Chandler bătu din gene.

- Mi-a spus să trec și să iau niște cupoane pe care mi le-a decupat. Știi tu unde le-a pus?

- Sunt pe masa din hol.

- Le-aș putea lua acum, te rog? Tocmai mă pregăteam și eu să mă duc la magazin, când mi-am adus aminte că nu le-am luat.

Dillon își dădu seama că și asta era o minciună. Nu era îmbrăcată de cumpărături. Era îmbrăcată ca să seducă. Din curiozitate, deschisese ușa de plasă. Doamna Chandler intrase în casă cu pas săltăreț. Dillon nu schițase nici o mișcare înspre masă.

În schimb, rămase în hol, cu fața spre doamna Chandler. Era deja mai înalt decât ea. Femeia făcu un comentariu despre înălțimea lui, în timp ce-și plimba mâinile în susul și-n josul brațelor lui goale și peste

pieptul musculos, dar fără păr. Nu era încă pe deplin dezvoltat, dar arăta un potențial uriaș.

-Vai de mine, Dillon! Nu mi-am dat seama cât de mare te-ai făcut.

Trupul lui tânăr era asaltat de hormoni masculini, capul îi vâjâia de dorință.

-Și dumneavoastră la fel. Vreau să spun, sunteți mare.

Ochii îi coborâseră pe sânii ei. Aureolele mari și întunecate se vedeau clar pe sub tricoul strâmt, de bumbac.

În câteva secunde, toate hainele fuseseră scoase și doamna Chandler îi ghida fața spre sfârcurile ei roz, pe care i le vâra printre buze. Mașina bunicii Burke apărură în fața casei tocmai când tânăra și necredincioasa soție din vecini băgase mâna în chiloții lui Dillon și începuse să exploreze.

Două zile mai târziu, doamna Chandler devenise suficient de disperată cât să riște să fie prinsă. Se strecurase pe ușa din spate în timp ce bunica lui Dillon își făcea somnul de după-amiază. Își lipise degetul arătător pe buzele țuguiate și îi făcuse semn să intre în dormitorul lui. În timp ce înaintau tiptil prin hol, auziseră sfârăiturile încete ale bătrânei răsunând prin ușa deschisă a dormitorului ei.

De îndată ce Dillon închisese ușa camerei lui, doamna Chandler tăbărâse pe el ca o felină înfometată. Lipsindu-i acea finețe care vine doar din experiență, Dillon se comportase la fel de lacom. Când termină, singura ei nemulțumire fu că durase prea puțin. Bătându-l ușor pe mână, spuse:

-Mai lucrăm noi la asta.

-Cum? întrebă el, privind-o cu ochi căprui și serioși. Cum lucrăm la ea? șopti el. Ce-ar fi trebuit să fac? Arată-mi!

Grija lui fusese atât de neașteptată, dorința de a o mulțumi atât de sinceră, încât doamna Chandler plânsese.

Își petrecuse restul acelei veri învățându-l cum să o satisfacă și plângându-se că „goriloiul” ăla cu care era măritată nici măcar nu știa unde este și la ce folosește.

- Pur și simplu mi-o trage până mă doare atât de tare că de-abia mai merg și se crede un amant senzațional.

Dillon era un elev silitor. Învăță cum să satisfacă, cum să ofere unei femei ce-i trebuia și ce-și dorea. Era conștient tot timpul că doamna Chandler era soția altui bărbat. Știa că ce făceau ei era imoral. Își jura în repetate rânduri să se oprească. Apoi însă ea venea la el, excitată și dornică, și Dillon nu putea rezista ispitei și disponibilității ei. În plus, nu avea senzația că-i datora ceva șoferului de camion. Șoferul tirului care îi omorâse părinții părăsise fără nici o zgârietură oribila scenă.

La câteva zile după Ziua Muncii, doamna Chandler venise să-i spună bunicii că soțul ei era transferat.

- Ne mutăm în Little Rock weekendul viitor.

- Cale bătută! mormăise bunica, privind-o pe doamna Chandler trecând cu grijă prin gardul de trandafiri care separa cele două curți.

Dillon îi aruncase o privire ascuțită bunicii, gândindu-se dacă nu cumva bătrâna știuse întreaga vară ce se petrecea în fiecare după-amiază în dormitorul lui, în timp ce ea dormea într-al ei. Nu au mai vorbit niciodată despre doamna Chandler.

Dar Dillon nu o uitase. Presupunea că bărbații nu uită niciodată prima femeie pe care au cunoscut-o în mod intim. Îi folosise trupul ca pe un laborator de experimente, dar nu se simțea vinovat pentru asta. Ea venise la el și căpătase la fel de multă satisfacție - uneori chiar mai multă.

Aplicase lecțiile pe care le învățase de la doamna Chandler cu fetele mai ușuratică de la școală - cele mai multe erau mai mari decât el. Apoi, una dintre „surorile” din familia în care fusese plasat beneficiase de experiența lui. Era o fată masivă, cu respirație urât mirositoare și coșuri pe față, patetic de recunoscătoare pentru tandrețea pe care i-o arăta în fiecare noapte. Fetele pe care

le întâlnise pe străzi erau trecute și plictisite, iar întâlnirile cu ele erau aproape lipsite de impact emoțional.

Când fusese în sfârșit eliberat de la școala de corecție și intrase la facultate, era ca un țap în călduri. Din nou, natura fusese de partea lui. Atât din punct de vedere psihologic, cât și fizic, era mai matur decât vârsta lui. Potențialul pe care doamna Chandler îl ghicise în el la treisprezece ani, se realizase: avea un trup zvelt, înalt și puternic, era frumos și plăcut. Nu-i era cătuși de puțin greu să se împrietenească cu alți tineri de vârsta lui sau să atragă în patul lui studentele care îi cădeau cu tronc.

Prima femeie care îi făcuse sex oral fusese o târfă adusă de colegii din frăția lui la o petrecere. Femeia avea o rutină: își legăna sânii prin față, te rezolva cu gura, zece dolari, te rog. Fuseseră și alte ocazii de atunci, dar majoritatea femeilor abordau această latură a iubirii fizice cu o resemnare supusă, ca și cum ar fi știut că bărbatul se aștepta la asta, dar nu le-ar fi făcut nici o plăcere.

Niciodată nu i se întâmplase ca o femeie să ridice spre el privirea încărcată de dragoste și de dorință și să-l roage să o învețe cum să facă.

Îi lăsă părul să-i treacă printre degetele lui și spuse încet:

- Nu trebuie să faci asta.

Îl privi nedumerită.

- Vreau s-o fac. Ce, te rușinezi?

Dillon râse ușor, dându-și seama că așa era.

- Puțin.

- Vreau s-o fac bine.

- N-ai cum s-o faci greșit.

- Dar trebuie să existe o diferență între bine și mai bine.

Se ridică ușor peste el și-și lipi buzele de ale lui, șoptind:

- Învăță-mă cum e mai bine.

Mult mai târziu, Dillon își privi mireasa, care dormea liniștită lângă el. Era atât de frumoasă, încât simțea că-l

ineacă emoția. Mai mult decât atât, era un om frumos. Viclenia, în oricare dintre diversele ei forme, era ceva cu totul străin pentru Debra.

El era singurul bărbat care îi posedase vreodată trupul, iar acesta era un privilegiu a cărui valoare o înțelegea pe deplin. Îi dăruise inima ei, îi încredințase dragostea ei. Se baza pe el să-i asigure liniștea financiară și emoțională pentru tot restul vieții. Cea mai mare provocare pe care avea s-o înfrunte vreodată Dillon era să reușească să fie tot ce voia, tot ce avea nevoie Debra să fie.

Într-o șoptă feroce, care despică întunericul încăperii liniștite, își spuse:

- Să n-o dai în bară!

capitolul 9

- Domnule Burke, domnul Pilot vrea să vă vadă numaidecât.

Salutând militărește în glumă, Dillon dădu de înțeles că recepționase mesajul pe care secretara în trecere i-l strigase din ușa biroului compartimentat pe care îl împărțea cu încă trei colegi.

Își aruncă creionul și-și acoperi gura cu pumnul. Mormăi niște blestemății, ignorând privirile furișe ale colegilor.

Se ridică și-și smulse sacoul de pe spătarul scaunului. Fără să se obosească să-și răsucescă la loc mânecile suflecate, își îndesă brațele în sacou și ieși cu pas apăsător din birou. Era unul dintre sutele de birouri compartimentate care împânzeau spațiul vast ce aparținea companiei Pilot Engineering Industries, din Tallahassee. Numele era înșelător, fiindcă nu exista nici o legătură cu aviația. Firma de inginerie în construcții purta numele fondatorului și președintelui ei, Forrest G. Pilot. Se spunea că Forrest G. era un descendent al renumitului

Pilat din Pont și că moștenise înclinația strămoșului său spre crucificare.

Și se părea că astăzi Dillon Burke era cel ce avea să fie executat.

- Vă va primi imediat, domnul Burke. Vă rog să luați loc!

Secretara lui Forrest G. Pilot făcu semn din cap înspre un scaun din zona de recepție din fața sanctuarului intern.

Cu un aer beligerant, Dillon se trânti pe scaun. Era furios pe el însuși pentru comportamentul din ziua precedentă. Se pare că unul dintre spionii lui Pilot îi raportase că Dillon îl criticase în gura mare. Lui Pilot nu-i plăceau nemulțumiții. Pentru el, era ideal ca armata lui de roboței să-și facă treburile desemnate în spațiile în care fuseseră repartizați și să păstreze pentru sine eventualele opinii referitoare la managementul lui. Până ieri, Dillon respectase această politică nescrisă.

La început, se considerase norocos să fie angajat la Pilot Industries, o companie bine cunoscută în toată zona de sud-est. Nici el, nici Debra nu fuseseră deranjați de ideea de a se muta. Păruse o continuare a lunii lor de miere. Salariul de început nu fusese senzațional, dar Dillon fusese încrezător că putea urca repede. Considerase că, odată ce șefii îi vedeau potențialul, aveau să-și dorească să-l știe mulțumit, ca să nu riște să-l piardă și să plece la o firmă concurentă. Își imaginase o creștere salarială progresivă, până în vârf.

Nu fusese așa. Compania angaja zeci de tineri ingineri, direct de pe băncile facultății. Nici unul nu primea șansa unei avansări. Dillon nu juca în prima ligă și nici nu făcea bani mulți. Debra susținea că era cât se poate de fericită, deși Dillon își dădea seama că îi lipsea, cu siguranță, luxul în care o crescuse tatăl ei. Merita ceva mai mult decât apartamentul lor înghesuit, cu două camere.

Timpul părea să stea în loc pentru el. Își pierdea răbdarea cu fiecare zi care trecea. Își dorea atât de multe,

și nu avea nici o șansă să realizeze ceva la Pilot Engineering Industries. Și-ar fi dat demisia cu luni în urmă, dacă rata șomajului nu ar fi fost atât de mare. Până nu întrevedea o șansă excelentă în viitor, nu-și permitea să piardă slujba asta.

Interfonul de pe biroul secretarei bâzâi.

- Puteți intra acum, domnule Burke, spuse ea, cu o politețe rece.

Dillon își aranjă nodul cravatei în timp ce se apropia de ușa intimidantă. Apăsă agresiv clanța de alamă și împinse, deschizând ușa.

Pilot lăsă la o parte schița pe care o studia și se uită la Dillon peste rama argintie a ochelarilor de citit, făcându-i semn spre un scaun așezat de cealaltă parte a biroului. Dillon nu se lăsă intimidat de privirea lui Pilot. Îl așteptă pe el să vorbească. În cele din urmă, Pilot spuse:

- Înțeleg că nu ești mulțumit la noi, domnule Burke.

Dacă tot era să fie dat afară, nu avea nimic de pierdut dacă era sincer. Forrest G. Pilot n-avea decât să se ducă dracului, dacă nu-i plăcea ce avea el de spus. Știa că Debra ar fi fost prima care l-ar fi susținut pentru că vorbise pe șleau.

- Așa este, nu sunt.

- Îmi place să-mi știu angajații mulțumiți. În felul ăsta, locul de muncă este mai plăcut.

- Nu a fost intenția mea să creez vreo neplăcere. Am văzut ceva ce nu mi-a plăcut și mi-am exprimat opinia, atâta tot.

Pilot își scoase ochelarii, lăsând să i se vadă ochii urduși, și-și curăță lentilele cu o batistă de bumbac.

- De ce te-a supărat pe dumneata că domnul Greyson a fost numit supervizor al proiectului de clinică medicală?

- Nu m-a supărat. M-a enervat. Înaintasem o cerere oficială supervizorului meu pentru poziția asta. Omul m-a asigurat că o să ajungă pe biroul dumneavoastră.

- A ajuns.

- Oh, înțeleg. Și nu m-ai ales pe mine, ci pe Greyson.

- Domnul Greyson este în compania noastră de zece ani. Pe dumneata te-am angajat abia anul trecut, imediat după ce ai terminat Georgia Tech. Notele și lucrările demonstrative pe care le-ai prezentat la acel moment au fost suficient de impresionante cât să ne convingă să te angajăm, dar ești încă începător. Își deschise larg palmele. Domnul Greyson are mai multă experiență. .

- Eu am mai mult talent.

Sinceritatea lipsită de modestie a lui Dillon îl luă prin surprindere pe bărbatul mai în vârstă. Râse scurt.

- Și, din câte se pare, mai mult tupeu.

- Când am fost angajat, continuă Dillon, mi s-a promis șansa de a lucra la ceva concret. Cu povestea asta, se fac trei ocazii în care am fost trecut cu vederea în fața unor persoane mai puțin calificate. Sistemul dumneavoastră de avansare e foarte prost, domnule Pilot. Munca și talentul ar trebui recompensate, nu comprimate și îndesate în cutiuțele alea de sticlă pe care le numiți birouri.

- Domnule Burke...

- Sunt inginer. Vreau să construiesc. Când alți băieți desenau mașini și avioane, eu desenam clădiri ale viitorului și încercam să mă gândesc cum să le construiesc. Exasperat, se ridică de pe scaun și începu să pășească dintr-o parte în alta. Ce fac eu acolo, spuse el, arătând cu brațul înspre ușa biroului, făceam în primul an de facultate.

- Sunt persoane care consideră că să poți desena schițe la Pilot Engineering este o mare șansă.

- Să stau toată ziua într-un birou și să aștept să se facă ora cinci nu este ceea ce eu numesc o provocare. În orice caz, în câțiva ani, toată treaba asta o să se facă pe computer de niște simpli operatori care doar o să apese niște taste.

Pilot se lăsă pe spătarul scaunului.

- Și ce ai numi dumneata o provocare, domnule Burke?

- Să lucrez cu arhitectul, să-mi angajez toți subalteronii, să supervizez întregul proiect. Vreau să fiu acolo din clipa în care se întoarce prima lopată de pământ și până în momentul în care va fi înșurubat ultimul bec.

- În cazul ăsta, nu te pot ajuta.

Chiar dacă se așteptase să fie dat afară, în clipa în care auzi la propriu cuvintele, Dillon tresări. Dumnezeule, ce fusese în capul lui de se băgase într-o asemenea situație fără ieșire? Ce-o să facă acum? Din ce-o să trăiască el și soția lui?

- Prima lopată a fost deja întoarsă.

Dillon clipi, și imaginea lui Forrest G. Pilot deveni din nou clară.

- Poftim?

- De fapt, schelele de metal fuseseră deja ridicate înainte ca proiectul să fie lăsat în așteptare, din cauza managementului prost.

- Nu înțeleg.

- Stai jos, domnule Burke. Când Dillon se așează din nou, Pilot continuă: În timp ce dumneata te enervai pe mine pentru că nu-ți dădeam proiectul cu clinica medicală, eu te aveam în vedere pentru un altul.

Dillon înghiți cu greu, dar totuși avu prudența de a-și ține gura.

- În ciuda a ceea ce crezi, spuse Pilot, munca dumitale nu a trecut neobservată. Ai calități de lider. Mă mândresc cu faptul că mă pricep să adulesc tineri inteligenți și ambițioși. Cum ai spus și dumneata, unii oameni sunt mulțumiți cu munca de rutină. Alții, nu. Dumneata faci parte din a doua categorie. Din nefericire, ambiția, tinerețea și talentul nu sunt suficiente. Pentru a avea cu adevărat succes, un om trebuie să mai învețe și răbdarea, și autodisciplina. În clipa asta, ar trebui să te concediez pe loc pentru insolență. Dar n-o s-o fac, în mare pentru că talentul dumitale este prea valoros ca să-l ofer pe tavă concurenței. Și în al doilea rând, pentru că proiectul

pe care îl am în vedere necesită o persoană care să știe să fie abrazivă, atunci când e nevoie. Așa că acum este, cred, momentul să te calmezi și să-mi spui dacă te interesează proiectul la care m-am gândit pentru dumneata.

Dillon reuși să-și mențină demnitatea.

- Firește, mă interesează foarte mult.

- Înainte de a continua, trebuie să-ți spun că există un dezavantaj major în toată treaba asta.

„Evident“, își spuse Dillon, posomorându-se. Întotdeauna trebuia să existe un preț de plătit. Ceva bun era întotdeauna urmat de ceva în aceeași măsură de rău - era legea lui Newton reinterpretată din perspectiva lui Dillon Burke. Era felul în care cosmosul reușea să păstreze echilibrul. Totuși, nimic nu putea fi mai rău decât să se întoarcă în biroul de sticlă și la masa de schițe. Mișcarea era întotdeauna de preferat stăgării.

- Sunt dispus să accept aproape orice, domnule Pilot.

În seara aceea, Dillon veni acasă cu un buchet de flori, o pâine proaspăt scoasă din cuptor și o sticlă de vin.

- Care e ocazia? întrebă Debra cu răsuflarea tăiată, după ce o eliberă din sărutul arzător cu care o salutase.

- Ce avem la cină?

- Hamburgeri. De ce?

- Bine. Pentru că am luat vin roșu.

- Cred că ai mai băut o sticlă și în drum spre casă, zise ea mirosindu-l. Te porți foarte ciudat. Un soț care vine cu daruri în primul an de căsnicie este la fel de dubios ca un cal troian. Ai o aventură?

- Categorical! Își puse mâinile pe fundul ei și o trase spre el. Cu cea mai sexy fetișcană care s-a născut vreodată în Atlanta.

- Cine, mititica de mine?

- Nimeni alta, scumpete. Ia zi, spuse el, cu un rânjet provocator. Ai chef de prostii?

- Aha.

Se întrecură până în dormitor, își scoaseră hainele și făcură dragoste. După aceea, în timp ce Debra își trăgea răsuflarea întinsă pe cearșafurile mototolite, Dillon se strecură afară din cameră și se întoarse cu darurile pe care i le adusese. I le așeză în față.

- Ce au toate astea în comun? o întrebă.

- Toate reprezintă mită.

- Drăguț. Mai încearcă.

- Cred că ai avut o zi grozavă la muncă. Ce se întâmplă?

- Trebuie să-mi caut altă fată cu care să mă joc?

- Bine, bine... Flori, vin și pâine... Are vreo legătură cu sporii, sau cu mucegaiul, sau ceva de genul ăsta?

Dillon clătină din cap.

- Nu-i vorba atât de flori, cât de panglica din jurul lor.

- O panglică în dungi, roșu, alb și albastru.

Începu să intoneze imnul național.

- Altă țară cu steagul roșu, alb și albastru.

- Anglia.

- Alta.

Ridică sticla de vin și citi eticheta. Apoi, ridicând privirea întrebătoare spre Dillon, spuse:

- Franța?

Dillon rânji larg.

- Felicitări, tânără doamnă. Ați câștigat marele premiu!

- Și anume?

- Doi ani, poate chiar mai mult, la Paris.

- Dillon?

- De fapt, lângă Paris - la Versailles, acolo unde este palatul. Nu cred că te deranjează să locuiești în suburbie, nu?

Debra chicoti încântată.

- Dillon, ce tot spui acolo?

Îi spuse despre proiectul pe care i-l oferise Pilot.

- Este pentru o companie internațională de asigurări. Începuseră să construiască un nou complex de birouri pentru sediul european. Firma pe care o angajaseră s-a

dovedit incompetentă, și lucrul a fost sistat, până la angajarea unei companii noi.

- Pilot a licitat pentru proiect?

- Exact. Acum Pilot are nevoie de un inginer afurisit care să meargă acolo și să facă ordine.

- Și Forrest G. Pilot te-a ales pe tine!

Dillon își depărtă brațele de trupul gol, într-o încercare nereușită de a părea modest. Debra se repezi asupra lui. Dillon se prăbuși pe spate, trăgând-o după el și strivind fronzela.

- Îți vine să crezi că s-a temut că o să consider un dezavantaj faptul că va trebui să locuiesc în Franța? întrebă Dillon. Habar nu avea că visul de-o viață al soției mele este să se ducă în Franța și să-și perfecționeze cunoștințele lingvistice.

- I-ai spus asta?

- Hei, nu sunt prost. M-am prefăcut nemulțumit de faptul că va trebui să locuiesc în altă țară și i-am spus că vreau mai mulți bani, ca să accept.

- Și el ce-a zis?

- Mi-a mărit salariul cu o sută de dolari pe săptămână.

Dintr-un impuls de entuziasm, făcură din nou dragoste. Hamburgerii pe care Debra intenționase să-i servească la cină fură înlocuiți cu niște bucăți strivite de pâine și cu un vin calduț. După ce devorară ultima firimitură de pâine de secară și ultima picătură de vin, se întinseră peste florile împrăștiate pe pat și strivite și începură să discute ameliți despre viitorul lor însoțit.

Mutarea fu un coșmar. Trebuiau obținute pașapoarte și vize, trebuiau să-și ia rămas-bun de la rudele înlăcrimate, și o mulțime de flecușete trebuiau finalizate. Aceste responsabilități îi reveniră în mare Debrei, în timp ce Dillon era ocupat să se familiarizeze cu proiectul neterminat a cărui răspundere și-o asumase. Era nerăbdător să înceapă. În cele din urmă, plecă în Franța înaintea Debrei, ca să aranjeze detaliile legate de locuință, și o

așteptă la aeroportul Charles de Gaulle trei săptămâni mai târziu.

Odată trecută de punctul vamal, Debra se aruncă în brațele lui și rămaseră o vreme așa, ținându-se strâns. În timp ce o conducea prin aeroportul aglomerat, Dillon îi spuse în repetate rânduri cât de dor îi fusese de ea.

- Nu poți să mă păcălești, Burke, îl necăji ea, când intrară în parcare. Probabil că ai încercat deja o sumedenie de franțuzoaice în astea trei săptămâni.

Dillon râse și o conduse spre o mașină.

- Asta-i mașina noastră? întrebă ea, cu o voce nesigură.

- Mă tem că da.

- Dar e atât de mică.

- Este singura cu care te poți descurca în traficul de aici. Trebuie să poți să te strecuri, altfel rămâi blocat ore întregi.

Privi interiorul mașinii și îl compară cu picioarele lui Dillon.

- Tu încapi în ea?

- Mă cam înghesui. Ca urmare, am ceva să-ți spun. Pe un ton solemn, rosti: Nu pot să mai am copii.

Debra se apropie și puse mâna pe el.

- Atât timp cât funcționează, nu-mi pasă.

Dillon rămase o clipă șocat de această manifestare publică, dar Debra îi aminti că erau în Franța, și că francezii erau renumiți pentru toleranța lor când venea vorba de îndrăgostiți.

Dillon își ceru scuze pentru apartamentul pe care îl găsisese, care era la etajul al treilea al unei clădiri cu un lift în care nu avea încredere și pe care îi dădu ordin să nu-l folosească niciodată. Era o clădire îngustă, în care se simțea curentul peste tot, cu câte patru apartamente pe fiecare etaj.

- A fost tot ce mi-am permis, spuse Dillon cu regret, descuind ușa și deschizând-o larg. Totul este foarte scump aici.

Ceea ce lui Dillon i se păruse vechi și nepotrivit, pentru Debra era original și încântător.

- Avem și balcon! exclamă ea, alergând spre fereastră și dând la o parte jaluzelele.

- Dar priveliștea nu e cine știe ce.

Balconul se deschidea spre o curte interioară tristă și neglijată. Totuși, în câteva săptămâni, primule înflorerite zâmbeau din ghivecele pe care Debra le instalase la ferestre. Acoperise crăpăturile din pereți cu postere de călătorie colorate și făcuse huse din cearșafuri cu care să ascundă calitatea proastă a mobilei, care venise odată cu apartamentul. Curând, apartamentul se transformă într-un cămin pe care Dillon nu l-ar fi dat nici pentru Versaillesul din apropiere.

În weekenduri, parizienii plecau în masă la țară, lăsând Parisul pentru turiștii de genul soților Burke. Își lăsau mașina la marginea orașului și luau metroul. Cât de curând, deveniră adevărați experți în traficul subteran, cu multitudinea lui de niveluri, linii și stații. Ca niște gurmanzi înfometați la un ospăț, devorau tot ce era franțuzesc. Se îndrăgostiră de imaginile, mirosurile și sunetele orașului luminilor. Vâneau muzeele, parcurile și clădirile publice cu semnificație istorică și descopereau cafenele ascunse unde până și americanilor li se cereau prețuri rezonabile pentru mese delicioase.

Catedralele cu ferestre din vitralii erau sanctuare întunecate unde se refugiau ca să se sărute, nu să se roage. Hotdogii americani erau nimica toată în comparație cu cei care se vindeau în Montmartre, lângă tablouri originale.

Pentru a-și sărbători primul an de căsătorie, petrecură un weekend prelungit în ținutul vinurilor, gustând din bunătățile locale până începu să li se învârtă capul și dormind în hoteluri mici, unde saltelele de puf erau la fel de groase și de luxoase ca sosurile servite în saloanele intime.

Dar exista și un șarpe în paradisul lor.

Numele lui era Haskell Scanlan. Funcția lui Dillon era de inginer supervisor însărcinat cu construcția. Haskell se ocupa de aspectele birocratice - plăți, achiziții, contabilitate. Se întâlniseră pe fugă în Tallahassee. Dillon sperase că prima impresie pe care i-o crease bărbatul avea să se schimbe odată ce ajungeau în Franța. De dragul Debrei, sperase că vor putea fi prieteni cu Haskell și cu soția acestuia.

Din nefericire, Haskell Scanlan se dovedise la fel de nesuferit pe pământ străin pe cât i se păruse la el acasă. Nici unul dintre muncitori nu-l putea suferi. Stătea mereu cu ceasul în mână și le tăia din salariu dacă soseau cu treizeci de secunde mai târziu. Când șeful de șantier îl abordase și îi ceruse o creștere de salariu, Dillon, considerând solicitarea una întemeiată, i-o înaintase lui Haskell Scanlan. Acesta refuzase categoric să o ia măcar în considerație.

- Pentru Dumnezeu, mărește-le salariile! strigase Dillon, după o jumătate de oră de discuții aprinse.

- La toți?

- La toți.

- Asta n-o să facă decât să-i încurajeze să ceară și mai mult mai târziu.

- Zău așa, Haskell, ce-ți cer ei nu înseamnă mai mult de douăzeci de cenți pe oră.

- Dar, înmulțit, se adună.

- Bine, atunci mărește-le plata cu zece cenți pe oră. Ar fi o dovadă de bunăvoință și s-ar putea să fie suficient cât să-i țină la noi. Am pierdut doi tâmplari buni săptămâna trecută, pentru că scot mai mulți bani la noua arenă de sport decât pe șantierul nostru.

- Tâmplarii pe care i-ai pierdut au fost înlocuiți.

- Dar am pierdut câteva zile din programul de lucru cu interviurile. Nu-mi place să pierd timpul. Clădirea trebuie să fie complet terminată până vara viitoare. Aș vrea să o termin până la începutul primăverii.

- De ce?

- Pentru că Debra e însărcinată. Oricât de mult mi-ar plăcea aici, aş vrea ca bebeluşul să se nască acasă.

- Interesele personale n-ar trebui să fie mai importante decât interesele companiei.

- Mai du-te dracului!

- Nţ-nţ-nţ, fusese reacţia lui Haskell. N-ai decât să vorbeşti vulgar, dacă te face să te simţi mai bine. N-o să-mi schimbî părerea.

Dillon vorbise şi mai vulgar înainte ca discuţia să se termine.

- Nu-mi plece să trec peste hotărârea lui, îi spuse Dillon Debrei în acea seară, la cină, dar este un zgârcit afurisit, care nu vede dincolo de lungul nasului. Nu pare să priceapă că, dacă terminăm mai repede clădirea, economisim mai mulţi bani pentru Pilot Industries.

- Poate că eşti nevoit să treci peste hotărârea lui, spuse Debra. Nu poţi lucra eficient dacă te cerţi în permanenţă cu un om care este, în mod evident, invidios pe tine.

- Invidios?

Haskell şi soţia lui veniseră într-o seară la cină, la invitaţia Debrei, aşa că avusese şansa să îl observe.

- Dillon, fii realist! Tu eşti tot ce şi-ar dori el să fie. Tu eşti frumos, el nu este. Tu eşti înalt, puternic şi masculin, el este palid, pirpiriu şi slab. În ciuda barierii lingvistice, tu te înţelegi bine cu oamenii, dar pe el îl ridiculizează. Nu mi-ai spus tu că-i zic *dobitoc*, dar în franceză? Cred că nici măcar soţia lui nu-l place.

Dillon scoase un mârâit aprobator.

- S-ar putea să ai dreptate. Dar este o mare diferenţă între a identifica o problemă şi a o rezolva.

- Sună-l pe Pilot! Explică-i situaţia!

- Să-i dau un ultimatum? Alege între Haskell şi mine?

Dillon clătină din cap.

- Nu sunt încă dispus să risc asta. Haskell e de mai mult timp în companie, şi Pilot apreciază loialitatea. Dacă-l alege pe el şi nu pe mine, n-apuc să-mi mai termin

clădirea. Dincolo de faptul că am nevoie de slujbă, vreau să o văd gata pentru propria mea satisfacție.

Dillon pierdu încă doi muncitori săptămâna următoare. Își ieși din fire când Haskell refuză să-i dea un buget cu care să negocieze.

– Încearcă doar să te manipuleze, spuse el.

– Du-te dracului!

Dillon plecă repede, ca să nu cedeze tentației de a-l pocni pe Haskell în mutra zgârcită. Hotărî că nu avea încotro și trebuia să-l sune pe Pilot.

Pilot nu fu încântat.

– Nu mi-aș fi închipuit că trebuie să-mi fac griji în legătură cu conflicte de personalitate între doi așa-ziși profesioniști.

– Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez cu problema asta, dar, dacă Haskell continuă să țină cu dinții de bugetul companiei, voi pierde constructori calificați. Voi fi forțat să angajezi muncitori de mână a doua și cred că nici unul dintre noi nu vrea asta. Nu-i așa, domnule Pilot?

Urmă o tăcere marcată doar de pârâiturile caracteristice convorbirilor la mare distanță. În cele din urmă, Pilot spuse:

– Spune-i că am autorizat personal o creștere de zece cenți pe oră.

– Cincisprezece?

– Doisprezece și nimic mai mult, Burke. Și să nu mă mai amesteci în certurile voastre. Te-am pus șef peste proiectul ăsta, fii șef!

Pilot închise înainte ca Dillon să apuce să-i mulțumească. Își spuse că era mai bine așa. Altfel ar fi părut că Pilot îi făcea un favor, nu că luase o hotărâre pentru bunul mers al afacerii.

Haskell Scanlan nu văzu așa lucrurile.

– Te-ai dus cu pâra la tăticu'? întrebă el batjocoritor când Dillon îl informă de discuția pe care o avusese cu Pilot.

- I-am spus ce cred eu că este mai bine pentru proiectul ăsta.

- Oh, sigur, răspunse Haskell răutăcios. Pilot se uită la tine și se vede pe el în tinerețe. Dincolo de spoiala succesului, este la fel de nesăbuit și de necizelat ca și tine. Se mândrește că a realizat singur tot ce a realizat. Așa că să nu faci greșeala să-ți închipui că ai câștigat disputa asta din meritul tău. Ai câștigat doar pentru că ești genul șefului.

Pentru că, până la urmă, *câștigase*, lui Dillon nu-i păsa prea mult de opinia lui Haskell.

În afară de câteva zile de ploaie rece și mocănească, lucrurile pe șantier meraseră lin pe parcursul lunilor de toamnă. Dillon nu mai pierdu alți muncitori, pentru că oamenii știau că lui îi datorau mărirea de salariu. Oamenii păreau să aprecieze talentul lui de a-și aminti numele, felul în care știa să spună o glumă deocheată ca unul dintre băieți și instinctul care îi spunea când să intervină într-o dispută privată și când nu. Nu le cerea lor nimic din ce nu făcea el însuși. Își asuma riscuri, rămânea peste program și le câștigase respectul prin faptul că se amestecase printre ei, în loc să se țină la distanță.

Dillon prefera să-și cunoască intim clădirea - fiecare nit, fiecare cablu, fiecare cărămidă - în loc să se izoleze în rulota lui. Inspecta fiecare fază a construcției. Standardele lui înalte îi provocară următoarea altercație cu Haskell Scanlan.

- Ce dracu' e asta?

Dillon ținea în mână înmănușată o bucată de cablu electric. Nefericitul electrician pe care Dillon îl alesese la întâmplare ca să-l ia la întrebări, privi îngrijorat la curioșii care făcuseră cerc în jurul lor și, nevăzând pe nimeni dornic să-i sară în ajutor, începu să-i explice rapid în franceză.

Dillon nu înțelese nici măcar un cuvânt. Scutură cablul în fața bărbatului.

- Nu asta am comandat. De unde-ai luat asta?

Unul dintre electricieni vorbea cât de cât engleza. Îl bătu pe Dillon pe braț. Dillon se răsuci nervos pe călcâie.

- Ce vrei?

Bărbatul arată spre vraful de bobine. După o scurtă inspecție, Dillon se adresează bărbaților care acum stăteau degeaba.

- Nu mai instalați porcăriile astea. Ați înțeles?

Bărbatul care servise drept interpret le transmise mesajul celorlalți.

Ridicând pe umăr una dintre bobinele grele, Dillon folosi ascensorul de serviciu pentru a coborî la parter, apoi dădu buzna pe ușa rulotei. Scanlan, așezat la computerul lui, sări din reflex, speriat de întreruperea bruscă. Când îl văzu pe Dillon, se încruntă, manifestându-și dezaprobarea față de un asemenea comportament barbar.

- Vreau să știu ce mama dracului e asta!

Bobina cu cablul electric ateriză cu o bufnitură pe biroul lui Haskell. Bărbatul se trase repede în spate, pe scaunul cu roțile.

- Ce-ți închipui că faci? spuse el pițigăiat. Ia chestia aia de pe biroul meu!

Dillon își puse câte o mână de fiecare parte a mosurului metalic și se aplecă peste el.

- Ascultă la mine, caraghiosule! O să te pun să înghiți fiecare centimetru din porcăria asta, dacă nu-mi explici de ce nu ai cumpărat ce am scris acum câteva luni pe ordinul de achiziție. Ai zece secunde.

- Cablurile pe care le-ai comandat tu erau de trei ori mai scumpe, spuse Haskell, recăpătându-și întru câțva sângele-rece.

- Cablurile pe care le-am comandat eu sunt de trei ori mai bune și de trei ori *mai sigure*.

- Astea se ridică la standardele locale.

- Nu și la ale mele! spuse Dillon, printre dinții înțeleștați.

- Dacă nu aș fi știut că sunt destul de bune...

- Tu nu știi nimic! Clădirea asta o să fie înțesată cu aparate electronice, care mai de care mai sofisticate. Ca să evităm o catastrofă, trebuie să o dotăm cu cele mai bune cabluri existente pe piață.

Dillon înhăță telefonul și îl aruncă în poala contabilului, luându-l prin surprindere.

- Acum hai, pune-ți fundul ăla slăbănog la treabă și comandă cablurile pe care ți le-am cerut de la bun început. Vreau ca materialele să fie livrate cel târziu mâine la prânz, altfel ți-i trimit pe cap pe toți electricienii ăia care stau acum degeaba, ca să danseze la tine pe birou!

Telefonul ateriză cu zgomot pe podea în clipa în care Haskell sări în picioare.

- Nu poți să-mi vorbești în felul ăsta!

- Tocmai ți-am vorbit! Dillon arată cu un gest al capului înspre telefonul de pe jos. Pierzi timpul. Sună!

- Nu sun! Este responsabilitatea mea să mă asigur că nu exagerăm cu cheltuielile.

- Sunt de acord, atât timp cât asta nu compromite integritatea clădirii. Cum se întâmplă în cazul de față.

- Cablurile pe care le-am comandat sunt suficient de bune și, conform standardelor guvernamentale, suficient de sigure.

- Ei bine, conform lui Dillon Burke, sunt o porcărie! Refuz să le instalez în clădirea mea.

- Clădirea *ta?* zise Haskell, cu un rânjel de reptilă.

- Comandă cablurile pe care ți le-am cerut, Scanlan.

- Nu.

Lui Dillon îi plăcea armonia la fel ca oricui și evita certurile, atât cât se putea. Dar nu avea de gând să coboare standardele la primul său proiect. Și nici nu voia să apeleze din nou la Pilot. Pilot îi spusese deja să preia comanda.

- Fie suni în clipa asta, zise el calm, fie ești concediat.

Bărbia ascuțită a lui Haskell căzu, și gura îi rămase căscată.

- Nu poți să mă concediezi.

- Pe dracu' nu pot.

- Oh, da? Vedem noi ce are de zis domnul Pilot în legătură cu asta.

- Sunt sigur că o să vedem. Până atunci, consider-te eliminat din echipa acestui proiect. Și, dacă nu vrei să te bat până n-o să ți se mai distingă nimic din față, îți sugerez să te ții departe de mine până când pleci definitiv.

Cel mai mare dușman al Debrei era plictiseala. În primele luni ale șederii în Franța își făcuse de lucru cu decorarea apartamentului ținând cont de bugetul foarte mic și reușise să-l transforme admirabil, în măsura în care îi permiteau limitările clădirii.

Discutaseră despre posibilitatea de a-și găsi de lucru, dar nu era ceva fezabil. Nu existau posturi libere în școlile cu predare în limba engleză, iar proprietarii magazinelor preferau să angajeze conaționali de-ai lor, mai degrabă decât americani. Așa că făcea orele să treacă citind, plimbându-se pe străduțele înguste și pitorești și scriind scrisori lungi numeroaselor ei rude. Deși încerca să ascundă acest amănunt de Dillon, începu să i se facă dor de casă și deveni apatică. Trebuia să facă eforturi conștiente ca să nu cadă în depresie.

Sarcina îi dădu un nou imbold. Nu suferea nici un efect secundar neplăcut și jura că nu se simțise nicicând mai bine. Era plină de energie. În fiecare zi, ea și Dillon se minunau de schimbările subtile ale corpului ei. Această nouă intimitate dădu o nouă dimensiune dragostei lor.

Ca să treacă timpul mai repede până la venirea pe lume a copilului, Debra se înscrise la un curs de gătit, care se ținea la o scurtă distanță de mers pe jos de apartamentul lor. În afară de ea, mai erau încă patru femei și doi bărbați, toți la vârsta pensionării. Aceștia, împreună cu bunicuța bucătăreasă roiau în jurul ei ca niște cloști. După aceea, Debra începu să-și petreacă zilele fie la cursuri, fie în bucătăria micuță a apartamentului ei, exersând ce învățase, fie căutând prin piețele locale

ingredientele de care avea nevoie pentru a-și expune talentul culinar în fața lui Dillon. Ajungea acasă cu brațele încărcate și urca cu liftul vechi și uzat pe care Dillon îi interzisese să-l folosească.

În acea după-amiază, aproape că fusese prinsă, ajungând acasă cu doar câteva momente înaintea lui.

O îmbrățișă numai decît și plantă un sărut ferm pe buzele ei reci. Apoi, zâmbind larg, îi dădu drumul și îi spuse:

- Hai să mergem în Elveția!

- În Elveția?

- Da, știi, una dintre țările care se învecinează cu Franța? Capre și Heidi, Alpii și zăpadă, yo-do-la-dee-ho?

- Sigur că știu unde e Elveția. Ai uitat că am petrecut un weekend la Geneva?

- Acolo am avut camera cu oglindă pe tavan?

- Așadar îți amintești.

- Cum aș putea să uit? mârâi el, întinzându-se din nou după ea.

Buzele li se topiră într-un sărut.

- Nu avem nevoie de oglinzi pe tavan, șopti ea, când în sfârșit se opriră.

- Dar vreau să plecăm din oraș ca să sărbătorim.

- Ce sărbătorim?

- L-am concediat pe Haskell Scanlan astăzi.

Zâmbetul Debrei păli brusc. Dillon îi povesti ce se întîmplase.

- Nu mi-a plăcut deloc că a trebuit să recurg la o măsură atît de extremă, dar nu mi-a lăsat de ales.

Îi studie expresia îngrijorată.

- Nu crezi că am făcut bine?

- Cred că ai făcut foarte bine. Din păcate, părerea mea nu e la fel de importantă precum cea a lui Forrest G. Pilot.

- De-asta vreau să plecăm în Elveția în seara asta. Dacă va fi de acord cu decizia mea, ne alegem cu un weekend splendid în Alpi. Dacă o revocă, va trebui să-mi dau demisia din motive principiale, caz în care n-o

să ne mai permitem o excursie în Elveția. Și, dacă mă dă el afară, toate cele deja enumerate rămân valabile. Prin urmare, cât mai am încă un loc de muncă bine plătit și mă simt atât de exuberant, hai să dăm dracului tot restul și să plecăm.

Luară un tren expres până la Lausanne și încă unul până la Zermatt. Făcură glume cu studenții, stătură la povești cu o bunicuță din Montreux, care împlotea o căciuliță pentru cel de-al zecelea nepot și ronțăiră mâncarea pe care Debra avusese inspirația să o ia cu ea.

Dillon bău vin roșu, tare, dintr-o sticlă pe care i-o oferă unul dintre studenți, dar refuză să fumeze marijuana. Când perechea din fața lor începu să se giugiulească, Dillon și Debra se întrebă de ce să nu facă și ei la fel și se îmbrățișară și se sărutară până când adormiră.

În Zermatt, Dillon coborî pe schiuri pârtiile pentru experți. Debra nu i se putea alătura, din cauza sarcinii, așa că se consolă plimbându-se prin magazinele colorate și privind parada nesfârșită de bufoni. Se plimbară împreună într-o sanie trasă de cai și priviră patinatorii alunecând pe un lac înghețat. Se îndopară cu brânză topită, pâine neagră, vin alb și ciocolată elvețiană.

În tren, la întoarcerea spre casă, Dillon o trase lângă el și îi băgă capul sub bărbia lui.

- Asta a fost cu adevărat luna noastră de miere.

- Ce nu ți-a plăcut la vacanța în Bermude?

- Mi-a plăcut absolut totul. Dar atunci, erai doar mierea mea. Acum ești soția mea. Își strecură o mână în haina ei și i-o puse pe abdomenul umflat. Te iubesc.

În timp ce așteptau să schimbe trenurile în Lausanne, Debra cumpără o cutie de aspirină.

- Ce s-a întâmplat?

- Mă cam doare gâtul.

Debra dormi agitată tot drumul până la Paris și fu frecvent trezită de friguri.

- Mă doare când înghit, se plânse ea.

Dillon îi puse mâna pe frunte.

- Arzi toată. Mai ia niște aspirină!

- N-aș vrea, fără să întreb mai întâi doctorul. Poate că aspirina nu-i face bine copilului.

Când ajunseră la Paris, Dillon era îngrijorat, deși Debra îl asigura că durerea în gât era doar un rezultat al expunerii la aerul de munte. Înfruntă traficul de la ora de vârf de luni dimineată ca să o ducă la obstetricianul ei și ajunseră chiar când se deschidea cabinetul. Asistenta, atentă și grijulie, o conduse pe Debra într-o cameră de examinare și îi spuse lui Dillon să aștepte afară. Nu-i plăcea, dar așteptă. După ce mai multe paciente care așteptau la rând întoarseră capetele, își dădu seama că probabil arăta îngrozitor. Nu se bărbierise în timpul excursiei și aproape că nu închisese ochii toată noaptea, în tren.

În cele din urmă, fu condus în biroul privat al medicului.

- Doamna Burke are un gât foarte urât, spuse doctorul, într-o engleză marcată de un accent foarte pronunțat. Am luat...

Făcu un gest cu mâna.

- A luat o cultură, spuse Debra, cu o strâmbătură.

- Un streptococ? întrebă Dillon. Fără supărare, domnule doctor, dar, dacă e atât de grav, poate c-ar trebui să ne recomandați un specialist.

- De acord, spuse el, dând scurt din cap. Să așteptăm rezultatele de laborator. Vom ști mâine.

- Sunt sigură că o să fie bine, își liniști Debra soțul îngrijorat. Mi-a prescris un antibiotic. O să stau azi în pat și-o să te las să mă servești.

Dillon încercă să zâmbească la rândul lui, dar Debra părea atât de bolnavă, că nu putea găsi nici un motiv de zâmbit. O conduse în apartamentul lor și o băgă în pat, înainte să alerge două străzi până la cea mai apropiată farmacie pentru a lua medicamentele de pe rețetă. Debra înghiți capsula și bău o cană de ceai, apoi se cufundă într-un somn adânc.

Abia atunci își aminti Dillon să sune la muncă. Vorbi cu șeful de șantier pe care îl lăsase responsabil vinerea

trecută, înainte să plece. Francezul îi spuse că totul era în ordine și îl îndemnă să stea acasă, cu soția lui bolnavă. Cât fu ziua de lungă, stătu lângă patul Debrei, ațipind din când în când pe scaun, trezind-o doar când era timpul să ia medicamentul.

În ciuda febrei și a stării de rău, reuși să glumească când o luă în brațe și o duse la toaletă.

- Bine că nu s-a întâmplat asta când eram în nouă luni. N-ai mai fi putut să mă ridici.

Dillon mănă un sendviș la cină, dar pe ea nu reuși să o convingă să înghită nimic mai mult decât o cană de supă de vită.

- Dar deja-mi simt gâtul mai bine, spuse ea. Sunt doar foarte slăbită. Un somn bun peste noapte e tot ce-mi trebuie. După cum arăți, nu cred că ți-ar strica nici ție, spuse ea, trecându-și mâna peste bărbia lui țepoasă.

După ce-i dădu medicamentul, se dezbracă și se băgă în pat, lângă ea. Epuizat, adormi imediat ce puse capul pe pernă.

În timpul nopții, se trezi. Mijind ochii prin întuneric, se uită la ceasul de pe noptieră. Era timpul să-i dea Debrei încă o capsulă. Aprinse lampa.

Și țipă.

Buzele Debrei erau albastre, și ea era nemișcată.

- Oh, Dumnezeule! Debra! Debra!

Încălecă peste ea. Își lipi urechea de pieptul ei. Scoase un adânc suspin de ușurare când auzi o bătaie de inimă. Dar era slabă. Abia mai respira.

Dillon sări din pat și-și trase hainele pe el, fără să se mai obosească să se închidă la nasturi. Își îndesă picioarele goale în adidași. Ridicând-o pe Debra în brațe, așa înfășurată în pătură cum era, străbătu în fugă apartamentul întunecat și ieși pe hol. Coborî scările cu pași nesiguri. Să cheme o ambulanță sau să o ducă el la spital? Alese cea de a doua variantă, gândindu-se că, până găsea numărul și până reușea să se facă înțeles cu franceza lui limitată, ar fi putut fi prea târziu.

- Dumnezeule, nu, nu!

Un vânt puternic îi smulse cuvintele din gură în timp ce străbătea în fugă distanța până la mașină. O așeză pe Debra pe scaunul din față. Se prăbuși într-o parte și, din nou, vocea lui răgușită rosti o rugăciune.

Știa cu aproximație unde era cel mai apropiat spital și porni în viteză în acea direcție. Roțile scârțâiau pe asfalt și ecourile se ridicau pe pereții clădirilor tăcute în timp ce mașina vira în forță la colțurile străzilor. Ținea volanul cu stânga în timp ce cu dreapta îi masa încheietura Debrei. Îi spunea întruna cum că n-o s-o ierte niciodată dacă murea.

Personalul din camera de urgență înțelese numaidecât gravitatea situației și o luă pe o targă. Dillon trebui să fugă ca să se țină după ei. În dreptul unei uși pe care erau scrise niște cuvinte pe care nu le putea citi, trecerea îi fu oprită de niște oameni pe care nu-i înțelegea. Se luptă cu ei și încercă să se lansez printre uși, după targă. În cele din urmă, fu ținut și dus cu forța în sala de așteptare, unde o asistentă care vorbea engleza îl amenință că-l dă afară din spital dacă nu se calmează.

- Să mă calmez? strigă el, cu glasul răgușit. Soția mea arată de parcă-i moartă și-mi spuneți să mă calmez? Vreau să fiu cu ea.

Asistenta rămase pe poziții și, în cele din urmă, îl ajută să completeze diversele formulare necesare pentru internarea în spital. Apoi, rămas singur, Dillon se fâțâi încoace și-ncolo până când se simți prea obosit fizic și psihic ca să mai poată face un pas și se prăbuși pe un scaun.

Își lăsă capul în jos, apăsându-și degetele mari adânc în orbite și rugându-se unui Dumnezeu de care nu era sigur că există, dar în care, în mod paradoxal, nu avea încredere. Ce avea să-i mai răpească această zeitate egoistă? Nu pierduse destul până acum? Toți oamenii pe care îi iubise vreodată fuseseră luați de lângă el: părinții, bunica, consilierul de la școala de corecție care îi acordase un interes deosebit.

Era blestemat. „Oameni, aveți grijă! Dacă-l iubiți pe Dillon Burke, muriți!”

– Nu, nu! gemu el. Nu și Debra! Te rog, nu și Debra! Nu o lua și pe ea, nenorocitul!

Negocie cu puterea nevăzută, jurând să sacrifice orice dacă Debra ar fi fost salvată. Promise că va duce o viață bună, că-i va hrăni pe cei flămânzi și îi va îmbrăca pe cei goi. Jură să nu mai ceară niciodată nimic altceva, dacă i se acorda doar această mică favoare...

– Las-o să trăiască!

– Monsieur Burke?

Capul lui Dillon țâșni în sus. Un doctor stătea la doar câțiva pași de el.

– Da? Soția mea? Este...

– Soția dumneavoastră o să fie bine.

– Oh, Dumnezeu! suspină Dillon, și capul i se lipi de plăcile reci de faianță de pe peretele sălii de așteptare. Dumnezeu mare!

– A avut o reacție alergică la antibioticul prescris de dr. Gaultier. Nu era nimic în fișele medicale trimise din Statele Unite care să indice că era alergică la această substanță...

– Hei, nu am de gând să dau pe nimeni în judecată, îl întrerupse Dillon, revenindu-și. Debra trăiește și o să fie bine. E tot ce mă interesează.

Dillon era atât de ușurat, încât simțea că nu-l mai țin genunchii. Totul se întâmplase atât de repede. Viața era prețioasă. Viața era fragilă. Aici într-o clipă, dusă în următoarea. Fiecare secundă trebuia exploatată la maximum, pentru că nu știai niciodată care va fi ultima. Va trebui să-și amintească asta. Va trebui să-i spună Debrei despre revelația lui. O să devină filosofia lor de viață, pe care o s-o transmită...

Fericirea lui se opri brusc.

– Domnule doctor, spuse el, cu vocea sugrumată.

Știa deja răspunsul, dar trebuia să întrebe. Buzele îi erau crăpate, gura uscată de groază.

- Domnule doctor, nu ați spus nimic despre copil. Copilul este bine?

- Îmi pare rău, *Monsieur Burke*. Nu am mai putut face nimic pentru copil. Era deja mort când a sosit *Madame Burke*.

Dillon îl privi pe doctor fără să-l vadă. Negociase pentru viața Debrei, dar lăsase termenii nespecificați. Acum știa care fusese prețul.

capitolul 10

Morgantown, South Carolina, 1977

Dr. Mitchell R. Hearon, decanul Departamentului de relații cu studenții și asistență financiară de la Dander College, în Morgantown, South Carolina, deschise dosarul lui Jade Sperry și îi întinse o bucată de hârtie peste biroul aglomerat.

- Este o chitanță. Arat-o la biroul de burse în ziua în care te înregistrezi.

Privirea ei se mută de la el la hârtia pe care i-o întinse. Tipărit sub antetul administrației colegiului, era un cec pe numele ei. Încercă să clipească pentru a face cifrele să stea locului, dar nu reuși nici măcar atât.

- Suma va acoperi orele de curs, cărțile și toate taxele, spuse decanul. Cu cheltuielile existențiale va trebui să te descurci singură, deși colegiul va fi bucuros să-ți dea o listă cu locuri de cazare la prețuri mici.

Abia dacă îl putea auzi din cauza vâjâitului din urechi.

- Nu... Nu știu cum să vă mulțumesc, domnule Hearon.

- Poți să-mi mulțumești descurcându-te cât mai bine. Învață. Implică-te. Transformă-ți țelurile în realitate.

- Da, da. Așa voi face. Ușurarea și bucuria izbucniră din ea sub forma unui râs. Se ridică brusc, aproape

pierzându-și echilibrul. Vă mulțumesc! N-o să vă pară rău. O să...

- Cu multă plăcere, domnișoară Sperry. Cred că vei fi o achiziție de valoare pentru Colegiul Dander. Suntem o instituție mică, dar avem o reputație academică excelentă. Ne mândrim cu sârguința și integritatea studenților noștri.

Circumstanțele o fortasera pe Jade Sperry să renunțe la bursa de la South Carolina State. După ce lucrase mai bine de un an într-un outlet mare din Savannah, începuse să apeleze la alte universități și colegii pentru asistență financiară. Coborî din nou privirea spre cecul pe care îl ținea în mână, abia îndrăznind să creadă că era adevărat.

Ca să pună capăt interviului, dr. Hearon se ridică și îi întinse mâna.

- Aș aprecia o vizită, după ce te înregistrezi. M-ar interesa să văd ce cursuri alegi pentru primul semestru. Aici acordăm un interes personal fiecărui student.

- Promit că voi veni să vă văd. Vă mulțumesc încă o dată. Jade se grăbi spre ușă. După ce o deschise, îi aruncă o privire peste umăr. Oh, și mulțumiți-le din partea mea și celorlalți membri din comisia pentru burse.

- Așa o să fac. La revedere, domnișoară Sperry.

- La revedere.

Coridorul lung pe care se afla biroul era pustiu și tăcut. Jade ar fi vrut să-și strige fericirea înspre arcadele gotice, dar reuși să se stăpânească. Totuși, alergă spre ușile din capătul coridorului cu mult mai mult entuziasm decât impunea arhitectura sobră.

Odată ieșită din clădire, își dădu frâu liber exuberanței. Se sprijini de o coloană impunătoare și privi îndelung cecul, înainte de a-l strânge cu putere la piept. Apoi, după ce-l băgă cu mare grijă în poșetă, ieși de sub umbra verandei cu coloane a clădirii administrației și păși în strălucirea soarelui de sfârșit de vară.

Îi părea mai puternic și mai prietenos acum decât ceva mai devreme, când intrase în clădire. Florile

plantate cu grijă pe lângă alei zâmbeau vesel. Cerul era deosebit de albastru, norii albi, fără pete. Nu observase până atunci cât de intens de verde era iarba, sau poate iarba din campusul Colegiului Dander era neobișnuit de strălucitoare?

Se simțea la fel ca Dorothy din *Vrăjitorul din Oz*, aruncată dintr-odată dintr-o lume alb-negru într-una plină de culoare. Trecuse prin iad, dar supraviețuise și descoperise că viața merita totuși să te lupti pentru ea.

Auzi clopotele din turnul capelei campusului anunțând ora în timp ce trecea cu pas sprinten pe lângă bibliotecă. Se simțea cuprinsă de un sentiment de pace și optimism pe care nu-l mai trăise de când fusese violată. Astăzi i se oferise un nou început.

Mașina porni greu și abia atinsese 50 de kilometri pe oră când acul indicatorului arată că se încinsese motorul. Abia supraviețuise drumului din Savannah până aici. Pentru că era un drum de câteva ore, sosise cu o zi în urmă. După ce se cazase la Pine Haven Motor Court, Jade folosisese orele de lumină rămase ca să se familiarizeze cu comunitatea.

Campusul forma nucleul orașului, care, în opinia lui Jade, avea farmec și caracter. Singura industrie locală era colegiul, și singura construcție mai înaltă din oraș era clădirea administrativă, cu acoperișul ei boltit. De jur împrejurul campusului erau cartiere grațioase, cu case impunătoare în care locuiau membrii facultății. Zona comercială din Morgantown era compactă și suficientă pentru a satisface nevoile zonei.

Unde o să locuiască? O să reușească să găsească un apartament ieftin aproape de campus ca să poată veni la cursuri pe jos și să-i lase mașina Veltei? Semestrul de toamnă nu avea să înceapă decât abia peste o lună, dar erau atâtea de făcut înainte de asta! Ce să caute mai întâi: o slujbă cu jumătate de normă sau un loc în care să stea?

Parcă în fața căsuței cu numărul 3 și, cu un râs autoironic, se dojeni pentru că, în mod caracteristic,

se lăsase pradă grijilor. Astăzi o să se relaxeze și o să sărbătorească. Această bursă era primul pas înspre realizarea țelului ei suprem – acela de a-i vedea pe ucigașii lui Gary pedepsiți.

În aceeași măsură în care se făceau vinovați de viol, Neal Patchett, Hutch Jolly și Lamar Griffith erau răspunzători pentru sinuciderea lui Gary. Dacă hotărârea ei de a face dreptate slăbea vreodată, nu trebuia decât să-și amintească trupul lui Gary legănându-se la capătul funiei. Cu violența și minciunile lor, Neal și tovarășii lui îl împinseseră spre sinucidere.

Jade jurase să nu se odihnească până nu-i făcea să plătească. Răzbunarea n-avea să vină repede. Avea să fie un proces încet și chinuitor care ar fi putut dura ani întregi, dar era pregătită pentru asta. Mulțumită doctorului Hearon și comisiei lui, pornise deja la drum.

Așteptându-se să o găsească încuiată, fu mirată când ușa cabinei se deschise.

– Mamă? Am primit-o!

Jade păși în încăperea micuță, cu miros greu. Aparatul de aer condiționat din fereastră făcea eforturi să răcorească atmosfera, dar zadarnic.

Creierul ei înregistră trei lucruri deodată. O valiză împachetată era la picioarele mamei ei. Un bărbat pe care Jade ajunsese să-l deteste stătea de cealaltă parte a valizei. Și Graham, fiul ei, plângea în pătuțul portabil.

Jade se opri în prag și încercă să înțeleagă ce însemnau valizele împachetate. Privirea Veltei era sfidătoare, de piatră. Ochii bărbatului se mutau de la un obiect la altul, fără a-i întâlni pe ai lui Jade. Voia să ceară o explicație, dar instinctul matern fu mai puternic. Își aruncă geanta pe pat, se duse la leagăn și ridică în brațe copilul care plângea.

Îl strânse pe Graham la piept.

– Șșșt, dragule. Ce sa întâmplat? Mami e aici acum. Totul e bine. Îl legănă până când se opri din plâns, apoi i se adresa mamei ei: Ce caută el aici?

Numele bărbatului era Harvey nu știu cum, sau nu știu cum Harvey. Jade nu-și putea aminti. Și-l blocase în mod intenționat în minte, după ce-i rupsesse cartea de vizită și îi aruncase bucățile în față. Insistase că, dacă nu părăsea de bunăvoie salonul din maternitate, chema pe cineva să-l dea afară. Deși se prezentase drept fondatorul și directorul unei agenții de adopție, Jade avea altă interpretare pentru cariera lui. Era, pentru o agenție de adopții, cam ce este un furnizor de droguri pentru un farmacist.

Harvey fusese prietenul Veltei. Aceasta îi spusese lui Jade că bărbatul reprezenta rezolvarea tuturor problemelor lor – mai exact, copilul ilegal al lui Jade. Fără să o consulte, Velta îl adusese pe Harvey la spital, a doua zi după nașterea lui Graham. Harvey îi oferise câteva mii de dolari pentru băiețelul ei.

– Un nou-născut alb, băiat, fără defecte, aduce cel mai mare profit în afacerea noastră, spusese el.

În acel moment Jade făcuse o adevărată criză. Urletele și țipetele ei le deranjaseră pe celelalte paciente și alertaseră personalul spitalului.

Jade îl strânse mai tare la piept acum pe Graham și se uită chiorâș la maică-sa.

– Ți-am spus cu mult înainte să se nască Graham că n-o să-l dau niciodată spre adopție. Ți-am repetat acest lucru după ce s-a născut. Am vorbit serios atunci și vorbesc foarte serios și acum. Cere-i prietenului tău să plece, altfel chem poliția.

– Harvey nu este aici pentru tine sau pentru copilul tău, spuse Velta.

Jade se uită de la unul la celălalt.

– Atunci, ce cauți aici? Cum a știut unde să ne găsească?

– L-am sunat eu aseară și i-am spus unde suntem.

– De ce?

Graham începuse să se agite în îmbrățișarea ei strânsă, dar Jade nu se relaxă. În ciuda cuvintelor mamei ei, Jade se temea să nu încerce să-i ia copilul cu forța.

Din nefericire, problemele prin care trecuse nu avuseseră darul de a o apropia de mama ei. În ultimul an, relația dintre ele, și așa încordată, se deteriorase. Preocuparea lui Jade de a-și continua educația o enerva pe Velta. În opinia ei, soluția pentru cineva cu un copil din flori era să-și găsească un soț.

- Haide să ne întoarcem în Palmetto, Jade, sugerase ea într-o zi, la începutul verii, când spiritele erau încordate și erau amândouă arțăgoase din cauza căldurii. Și acolo am fi tot niște paria, dar cel puțin ne-am afla într-un mediu familiar. Dacă te-ai purta și tu cât de cât drăguț, sunt sigură că ai putea convinge pe unul din băieții de acolo să te ia de nevastă și să-l treacă pe Graham pe numele lui.

Jade aproape că o plesnise.

- De preferat pe Neal Patchett?

- Păi, ar fi de o mie de ori mai bine să trăim în casa aia frumoasă decât în dărăpănătura asta! strigase Velta, deschizându-și larg brațele ca să cuprindă apartamentul lor sărăcăcios din Savannah. Nimic nu s-ar fi întâmplat de la bun început, dacă ai fi fost mai drăguță cu el.

Jade îl luase pe Graham în brațe, fugise cu el afară și nu se întorsese decât abia după ce izbucnise furtuna. Velta nu mai adusesese niciodată vorba despre întoarcerea în Palmetto, așa că Jade presupusese că renunțase în cele din urmă la idee.

Se pare că așa fusese, însă avea acum un alt plan, în care era cumva implicat Harvey.

- Tot nu mi-ai explicat ce caută el aici, zise Jade.

- Din ziua în care a venit la spital, eu și Harvey ne-am întâlnit în mod regulat. În secret, desigur.

Jade îl strânse mai tare pe Graham la pieptul ei. Complotaseră împreună să-l ia pe Graham de lângă ea? O să încerce să o decadă din drepturile de mamă? Nu o să permită să se întâmple asta. Nimeni n-o să-i ia vreodată copilul!

- Harvey a avut bunul-simț să treacă cu vederea atitudinea ta, spuse Velta. Când îmi aduc aminte ce scenă

ai făcut la spital, nu-mi pot imagina de ce este atât de iertător, pot doar să cred că are o inimă bună. Velta se întoarse spre bărbat și îi zâmbi. În orice caz, ieri, când am ajuns, mi-am dat seama că te-ai îndrăgostit de locul ăsta. Indiferent ce vreau eu, ești hotărâtă până-n pânzele albe să urmezi școala de aici. Așa că aseară, când te-ai dus după hamburgeri, l-am sunat pe Harvey, la Savannah, și i-am spus că-i accept cererea în căsătorie.

Jade repetă, șocată:

- Cererea în căsătorie?

- Exact, răspunse Velta, sfidătoare. Te-am așteptat să te întorci, ca să putem pleca.

Jade îi privi cu gura căscată, nevenindu-i să creadă, apoi izbucni în râs.

- Mamă, doar nu vorbești serios! Chiar vrei să fugi în lume cu personajul ăsta? Spune-mi că glumești!

- Te asigur că nu glumesc. Harvey mi-a luat lucrurile din apartamentul din Savannah și le-a adus cu el. Poți să păstrezi tot ce-a rămas. Să mergem, Harvey, am așteptat destul.

Harvey, care nu spusese nici un cuvânt, luă geamantanul și se întoarse spre ușă. Velta veni în urma lui.

- Mamă, stai!

Jade îl puse pe Graham înapoi în pătuț, apoi alergă după mama ei, ajungând-o din urmă în dreptul unui sedan de culoare gri.

- Ți-ai pierdut mințile? Nu poți să fugi, pur și simplu!

- Sunt adult. Fac cum vreau.

Jade făcu un pas în spate. Velta îi aruncase în față cuvinte pe care chiar ea i le spusese nu demult, și încă de mai multe ori, în special când o informase pe Velta că hotărâse să păstreze copilul.

- Nu face asta! șopti Jade panicată. Știu că vrei doar să-mi faci în ciudă, mamă. Am nevoie de tine. Te rog, nu pleca!

- Da, ai nevoie de mine. Dar, ghinion, Jade. Ți-ai așternut singură plapuma. Nu am de gând să fac pe bona zi de zi, cât mergi tu la facultate.

Jade atacă din nou.

- Uită că am nevoie de tine ca să mă ajuți cu Graham. O să gădesc eu o soluție, se grăbi ea să adauge. Dar, mamă, te rog să te gândești la ce înseamnă asta pentru tine.

- Ți-e atât de greu să accepți că un bărbat mă poate găsi atrăgătoare?

- Firește că nu. Dar poate că-ți dorești atât de mult asta, încât vezi ceva ce nu e acolo. Te-ai gândit vreodată la asta? Cel puțin acordă-ți timp să-l cunoști mai bine.

- Nu mai am timp, Jade. De mult ar fi trebuit să fac ceva și pentru mine. M-am săturat să plătesc pentru greșelile tale. Din cauza ta, a trebuit să-mi dau demisia și mi-am pierdut slujba, a trebuit să-mi vând casa și să mă mut cu totul.

- Nu a fost vina mea! protestă Jade, cu o voce răgușită, agonizantă.

- Te-ai băgat singură în situația asta! Ai fost violată, apoi ai insistat să păstrezi copilul, când cel mai bine pentru toată lumea ar fi fost să scapi de el.

- Nu ar fi fost cel mai bine pentru mine, mamă. L-am dorit pe Graham. Îl iubesc.

- Ei bine, Harvey mă iubește pe mine, insistă Velta. După tot ce am suferit, vrea să mă ajute să mă distrez.

Jade simțea o responsabilitate față de mama ei. Era datoria ei de fiică să se amestece, ca să preîntâmpine un dezastru, chiar dacă asta însemna să o jignească. Mai bine să se aleagă cu orgoliul rănit decât să-și distruge viața.

- Nu e demn de tine, mamă, spuse Jade.

Aruncă o privire disprețuitoare înspre părul dat cu gel și costumul lucios al lui Harvey.

- Profită de emoțiile oamenilor, ca să se îmbogățească de pe urma lor. Face afaceri cu vieți omenești. Asta e genul de bărbat cu care vrei să te măriți? Tata a fost

decorat cu Medalia de Onoare. A fost un erou. Cum te poți gândi să...?

- Tatăl tău s-a sinucis, Jade!

- Nu e adevărat!

Velta miji ochii, într-o expresie malițioasă.

- Ne era bine până când ai apărut tu. Atunci Ron nu a mai suportat să trăiască cu noi și și-a zburat creierii. Așa că ai două sinucideri pe conștiință, Jade. Adevărul este că nu mi-ai creat decât probleme din ziua în care te-am conceput. Nu o să-mi trăiesc restul vieții în umbra ta distrugătoare.

Împingând-o la o parte pe Jade, deschise portiera scaunului de lângă șofer și urcă în mașină.

Harvey o închise cu zgomot în urma ei, apoi înconjură mașina și urcă la volan. Velta își ținu capul întors în timp ce mașina dădu în spate, apoi ieși în stradă.

- Mamă, nu! Jade alergă după mașină, dar aceasta porni în viteză. Mamă! strigă ea.

Privi în urma mașinii până când nu o mai văzu, apoi rămase privind în zare până când plânsetele lui Graham pătrunseră prin vălul de uluire care o înconjurase.

Fără să-și dea seama ce face, se întoarse la căsuța jalnică. Graham își flutura brațele dolofane într-o criză de supărare. Gura îi era larg deschisă, lăsând să i se vadă cei doi dinți, singurii pe care îi avea. Jade îi murmură cuvinte de alin în timp ce-i schimba scutecul. Se pare că, în graba ei de a-și face bagajul pentru a pleca cu Harvey, Velta nu catadicsise să-l schimbe nici măcar o dată cât timp Jade fusese plecată.

Se așază cu bebelușul pe pat și îl legănă, în timp ce aștepta să se încălzească biberonul. Când ajunse la temperatura dorită, îi băgă tetina în gură. Băiețelul o atacă lacom. Din cauză că era exagerat de mândăcios, Jade îl întârcase cu mult înainte să fie pregătită emoțional să renunțe să-l alăpteze.

Îi prinse bluza, înfigându-și degetelele mici și grase în materialul subțire. În timp ce bebelușul suga din tetina

de cauciuc, Jade îl ținea strâns în brațe, ca să aibă totuși senzația că îl hrănea din trupul ei.

Avea să rămână pentru totdeauna un mister pentru ea cum era posibil ca bebelușul ei atât de frumos și de dulce să fi fost urmarea unui act atât de urât ca un viol. Rareori asocia concepția lui Graham cu acel incident, pentru că asta ar fi forțat-o să încerce să ghicească a cui sămânță prinsese rădăcini în trupul ei. Nu voia să știe niciodată.

Separarea originii lui Graham de momentul violului avusese loc în acea după-amiază, în casa lui Georgie. Îi spusese lui Jade că se mândrea nu numai cu precizia în mânăuirea instrumentelor, ci și cu instinctele ei în ceea ce-i privea pe oameni. În acea după-amiază, instinctul o îndemnase să o întrebe pe tânăra și speriată Jade dacă își dorea cu adevărat să avorteze copilul.

- Nu pari genul de fată care vine de obicei să mă vadă, domnișoară Sperry. Așa a spus și ușuratica aia de Patrice Watley. Ești sigură că vrei să faci asta?

În clipa aceea Jade își dăduse seama că nu voia. Ca prin magie, fătul din ea încetase brusc să mai aibă vreo legătură cu violul. Copilul care creștea înăuntrul ei era al ei. Îl iubise instantaneu și total.

Revelația produsese un impact emoțional atât de puternic, încât se prăbușise pe masa acoperită cu mușama din casa lui Georgie. Timp de o jumătate de oră plânsese cu suspine, necontrolat, nu din disperare, ci de ușurare că fusese eliberată de hotărârea chinuitoare care o măcina de săptămâni bune.

Izbucnirea o lăsase slăbită, tremurând. În cele din urmă își venise în fire, îi mulțumise printre lacrimi lui Georgie și plecase. Georgie păstrase cei cincizeci de dolari, taxând cu același tarif o fată nehotărâtă pe care o convinsese să renunțe la avort pe cât ar fi luat pentru avortul în sine.

- Hai, râgâim acum?

Jade trase tetina din gura lui Graham. Bebelușul începu să se agite, dar se potoli când Jade îl mângâie pe spate și scoase un râgâit prelung.

- Vai de mine! exclamă ea. Chiar că a fost ceva!

Graham se uită la ea și zâmbi larg. Jade își simți întreg trupul cuprins de o infuzie de iubire, la fel de puternică precum un drog intravenos.

Își trecu degetul mare peste buza lui de jos, ștergând amestecul de lapte și salivă. Își șterse degetul, apoi îl așeză la loc la sân și îi dădu iar biberonul.

Zdruncinată și slăbită după atâta emoție, Jade plecase din casa lui Georgie în acea zi cu inima plină de noi speranțe. Dacă-i explica totul, cum ar fi trebuit să facă încă din noaptea violului, Gary ar fi înțeles. Bun și iubitor cum era, ar fi fost de acord cu decizia ei de a păstra copilul. Aveau să plece din Palmetto, să se căsătorească și să-și urmeze visurile împreună. Gary avea să crească copilul ca pe al lui și nimeni n-avea să știe vreodată că nu era așa. Cu aceste planuri în gând, se dusesse în viteză acasă la Gary.

Însă acesta era momentul în care ar fi dat orice ca memoria ei să o ia pe altă cale. Drumul spre ferma familiei Parker conducea întotdeauna la hambar și la imaginea groaznică ce o aștepta acolo.

- Dacă ai mai fi avut încredere în mine încă puțin!

Se aplecă și șopti cuvintele peste obrazul catifelat al lui Graham.

- De ce-ai făcut asta, Gary?

Știa de ce, desigur. Încrederea lui în ea fusese distrusă. Cei care o distruseseră își vedeau nestingheriți de viața lor - dar nu pentru totdeauna.

Domnul fusese milostiv într-o privință. Graham nu semăna câtuși de puțin cu nici unul dintre cei trei agresori. Nimic din trăsăturile lui nu-i trăda paternitatea. Avea părul negru și buclat, ca al ei. Ochii aveau să-i rămână albaștri și ușor ridicați la colțuri. Sigurul chip ce părea să se întrezărească în nutrița drăgălașă și rotofeie era cel al lui Ronald Sperry, care era o versiune masculină

a chipului ei. Jade era bucuroasă că Graham semăna cu tatăl ei.

Din ziua în care se întâmplase, Jade își dăduse seama că accidentul tatălui ei fusese dubios. Chiar și așa, fusese o lovitură brutală să audă adevărul spus chiar de mama ei. Velta negase întotdeauna cu vehemență că rana fatală și autoprovocată a soțului ei fusese intenționată. Faptul că în sfârșit recunoscuse că așa fusese și că sugerase că ea ar fi fost vinovată pentru asta îi demonstra lui Jade cât de adâncă era antipatia pe care mama ei o nutrea față de ea.

Fusese într-adevăr atât de disperat de nefericită trăind cu fiica ei, încât ajunsese să fugă cu un personaj atât de dubios ca Harvey? Așa se părea. Jade își dorea cu disperare o amintire caldă și frumoasă cu mama ei, pe care s-o poată păstra în inimă. Dar, deși cu tatăl ei avea o mulțime, nu exista nici o astfel de amintire cu Velta.

După ce Graham termină de mâncat, Jade nu-l puse înapoi în pătuț, ci continuă să-l țină lipit de ea, cum făcea adesea atunci când simțea nevoia de contact uman. Acum că șocul plecării Veltei își mai pierduse din putere, începea să-și dea treptat seama ce însemna abandonul ei pentru ea și pentru Graham.

Tot ce avea Jade la ea era un schimb de haine și vreo treizeci de dolari. Abia dacă i-ar fi ajuns să se întoarcă la Savannah. Și, odată ajunsă acolo, cum s-ar fi putut descurca singură cu mutarea în Morgantown?

- Ce ne facem, Graham? Își băgă nasul în gâtul lui cu miros dulce. Ce ne facem?

Cea mai simplă opțiune ar fi fost să se întoarcă la Savannah și să-și reia slujba de acolo, cu promisiunea că, de îndată ce strângea suficienți bani, avea să-și reia studiile.

Dar avea să-i fie de două ori mai greu să pună bani deoparte acum, că avea și grija copilului. O amânare avea să ducă la alta. Visul de răzbunare avea să se îndepărteze și mai mult de ea.

Nu, nu putea lăsa să se întâmple asta.

Trebuia să existe o cale. Dacă nu i se oferea o cale, avea să-și croiască singură una. Nu putea lăsa această șansă să treacă pe lângă ea. Sacrificase deja o bursă, nu avea de gând să mai sacrifice una.

capitolul 11

Echourile soneriei răsunară în interiorul casei. Era o casă respectabilă, construită în stil georgian. Cărămida roșie avea borduri albe și era accentuată de obloane negre, lucioase, la toate ferestrele. Era așezată departe de stradă, pe o peluză meticolos îngrijită. Picăturile de apă încă mai străluceau pe gazonul pe care stropitoarea automată îl udase de dimineață.

Evidenta bogăției o făcu pe Jade să se simtă stânjenită. Aruncă o privire critică fustei cu care se îmbrăcase, sperând că nu se vedeau prea rău cutele. Își umezi degetele cu limba și îl șterse pentru ultima oară pe Graham la guriță, tocmai când ușa din față era deschisă de o femeie micuță și frumoasă, cu părul blond-cenușiu. Jade presupunea că avea în jur de cincizeci de ani.

- Bună dimineața.

Ochii ei blânzi și cenușii fură atrași de îndată de Graham, apoi îi zâmbi amabil lui Jade.

- Te pot ajuta?

- Bună dimineața. Dumneavoastră sunteți doamna Hearon?

Femeia dădu din cap.

- Eu sunt.

- Numele meu este Jade Sperry. Îmi cer scuze că vă deranjez atât de devreme, dar voiam să-l prind pe domnul decan Hearon înainte să plece la birou.

Ideea de a-l lua pe Graham cu ea în campus fusese mai descurajantă decât gândul de a-l aduce acasă la decan.

- Mai este cumva aici?

- Ia micul dejun. Intră!

- Prefer să rămân aici, pe verandă, spuse Jade, ezitând. Nu durează mult ce vreau să-i spun.

- Atunci nu există nici un motiv să nu intri. Te rog! E băiețelul tău? Este adorabil.

Jade se trezi condusă prin niște încăperi frumoase și primitive. Trecură printr-o bucătărie însorită, unde mirosul îmbietor de ouă cu șuncă făcu să-i lase gura apă. În ultima vreme, dieta ei se compusese în principal din cereale și sendvișuri cu unt de arahide. Nu-și amintea când mâncase ultima oară mâncare gătită.

Intrară pe o verandă din spate, închisă cu geam, care se întindea pe toată lățimea casei. La o masă de fier forjat cu blat de sticlă, decanul Hearon își termina micul dejun. Ca și în ziua în care îl întâlnise în biroul lui, era îmbrăcat într-un costum maro, cu cravată, dar Jade și-l putea imagina într-un pulover cu petice în coate și pantaloni largi, cu turul lucios.

Părul grizonant îi încercuia capul chel asemenea unei cununi de lauri. Smocuri de păr îi ieșeau din urechi. Totuși, în loc să fie respingătoare, trăsăturile lui păroase erau foarte primitive. Fața-i era plăcută, ochii prietenoși și zâmbetul amabil. Ridică o privire curioasă în clipa în care soția lui intră cu Jade. Își scoase șervetul de bumbac pe care îl îndesase sub gulerul cămășii și se ridică.

- Ia te uită! Domnișoara Sperry, parcă? Ce surpriză plăcută!

- Mulțumesc.

Îl trecu pe Graham pe brațul stâng și îi întinse mâna dreaptă. După ce-și strânsesă mâna, decanul îi făcu semn spre un scaun de pe cealaltă parte a mesei și o invită să ia loc.

Jade se simțea agitată și stângace. Breteaua genții era pe cale să-i alunece de pe braț, și Graham se întindea spre frunzele unei ferigi de deasupra.

- Nu, mulțumesc, dr. Hearon. Nu pot să stau mult. Îmi cer scuze că v-am întrerupt masa, dar, după cum

i-am spus și doamnei Hearon, trebuia să vă văd înainte să plecați spre universitate.

- Mai am timp de o cafea. Mi-ar face plăcere dacă ai bea și tu una cu mine. Cathy, te rog... domnișoară Sperry?

Din nou, arată înspre scaun. Jade se așează, fiindcă nu voia să pară nepoliticoasă, dar mai mult pentru că era o treabă demnă de un expert să jongleze și cu Graham și cu geanta care amenința să alunece.

- Mulțumesc. Îmi cer scuze că am venit neanunțată. Ar fi trebuit să sun... Nu, Graham!

În ultima clipă, își împiedică fiul să mănânce frunzele pe care le rupsese din ferigă.

- Îmi pare rău. Sper că nu v-a distrus planta.

- Este a treia oară când îți ceri scuze de când ai intrat în încăpere, domnișoară Sperry. Sincer, o asemenea doză de remușcare începe să mă neliniștească.

- Și pe mine, spuse Cathy Hearon, apărând din nou pe verandă cu o tavă micuță.

Pe tavă erau o ceașcă, o farfurioară și o farfurie. Pe farfurie erau o bucată de pepene galben învelit într-o felie foarte subțire de *prosciutto* și o brioșă cu afine.

- Oh, nu am vrut să vă...

- Preferi ceai sau cafea?

Jade nu voia să-i jignească refuzându-le ospitalitatea. În plus, stomacul ei începuse să scoată zgomote.

- Ceai, vă rog, spuse ea, încet. Dacă nu vă deranjez prea tare.

- Cătuși de puțin. Îl am deja făcut.

Cathy Hearon se duse după ceai. Jade îi adresă un zâmbet chinuit decanului.

- Vă mulțumesc pentru ospitalitate.

- Cu plăcere. Unt?

Îi întinse o untieră de cristal Waterford. În timp ce întindea unt pe brioșa caldă, Jade îi dădu lui Graham inelul de cauciuc pentru dinți pe care îl lua cu ea oriunde se duceau. Momentan, băiețelul păru mulțumit să-l molfăie în timp ce ea mânca micul dejun.

Doamna Hearon îi turnă o ceașcă de ceai aromat de iasomie, apoi își ocupă locul la masă.

- Cum îl cheamă pe bebeluș?

- Graham.

- Graham. Îmi place. Foarte neobișnuit, nu-i așa, dragule?

- Aha. Domnișoara Sperry este tânăra din Palmetto de care ți-am povestit.

- Oh, da. Vezi dumneata, domnișoară Sperry, Mitch are rude îndepărtate în Palmetto.

Jade își îndreaptă privirea neliniștită asupra decanului. Nu spusese nimic despre Palmetto la întâlnirea lor precedentă. Nu ar fi vrut s-o întrebe: „Îl cunoști pe cutărescu?” Cu cât se spuneau mai puține despre Palmetto, cu atât ar fi fost mai bine, pentru că Jade nu voia să fie nevoită să mintă.

Din fericire, Graham le distrase atenția. Lovi cu inelul de cauciuc în marginea mesei, apoi îl aruncă pe jos și luă în loc o linguriță strălucitoare, de argint. Jade luă inelul de pe jos, dar lui Graham lingurița i se părea mai gustoasă.

Cathy râse, privindu-l cum molfăie.

- Nu are ce să-i facă linguriței. Poate s-o mestece cât vrea.

Decanul Hearon o privea cu atenție pe Jade.

- Nu-mi amintesc să-mi fi spus că ai un copil când ai venit să mă vezi, acum câteva săptămâni.

- Nu, nu v-am spus.

- Nu că ar fi treaba mea, firește. Și nu ar fi contat nici pentru comisia de acordare a bursei.

Jade își tamponă gura cu șervetul de pânză.

- Mă tem totuși că este treaba dumneavoastră, domnule decan. Este motivul pentru care am venit în această dimineață. Deschise poșeta, scoase cecul și îl întinse peste masă. Cu regret, trebuie să refuz bursa.

Doamna Hearon fu prima care întrerupse tăcerea lungă și încărcată.

- Domnișoară Sperry, știu câte ceva despre dumneata, pentru că mi-a povestit soțul meu. I-ai făcut o impresie favorabilă. Dar, dacă te face să te simți mai confortabil, pot să plec și să vă las să discutați singuri.

Jade fu mișcată de sensibilitatea ei.

- Nu este nevoie, doamnă Hearon. În orice caz, nu mai e nimic de spus. Își puse cureaua genții înapoi pe umăr, îl ridică pe Graham de pe genunchi și se ridică.

- Vă mulțumesc foarte mult pentru masă.

- O clipă, domnișoară Sperry, spuse decanul Hearon. Ia loc, te rog!

Așteptă până ce fata se așează. Punându-și ambele mâini sub bărbie, o cântări din priviri.

- Sincer, sunt uimit și dezamăgit. Rar mi-a fost dat să văd un candidat care să merite o bursă completă mai mult decât dumneata. Și nici vreunul mai încântat că a primit-o. Practic zburdai de fericire când ai ieșit din biroul meu. Ce s-a întâmplat de când ne-am văzut ultima oară?

Jade se gândi la o serie de minciuni credibile. Toți, îi fu imposibil să mintă când privi în ochii celor doi. Erau curioși, da, dar această neplăcută trăsătură umană era înmuiată de ceva mai puțin comun - preocupare sinceră.

- Mama mea a plecat.

În mod clar, răspunsul ei nu era unul la care se așteptaseră, așa că le dădu mai multe detalii:

- Mama avea grijă de Graham cât timp eram la lucru. Intenționeam să continui să lucrez după cursuri și în weekenduri, dar acum nu-mi voi mai putea permite să plătesc pe cineva să stea cu copilul, pe lângă cheltuielile existențiale.

- Cu siguranță...

Jade clătină din cap, oprindu-l pe decan.

- Am analizat toate opțiunile, credeți-mă.

Riscându-și slujba din Savannah, dăduse în fiecare săptămână fuga în Morgantown ca să caute o locuință, o slujbă și o creșă acceptabilă. Nu găsisese nimic.

- Orice centru de îngrijire pentru copii pe care l-aș putea lua în considerație - și recunosc că sunt foarte exigentă - costă mai mult decât îmi permit, chiar dacă orele de funcționare ar fi compatibile cu programul meu. Pe lângă asta, cu numărul mare de studenți care vor începe cursurile din toamnă, nu am reușit să-mi găsesc de lucru. Cum nu o mai am pe mama care să mă ajute, îmi este imposibil să mă înscriu semestrul acesta.

Își coborî privirea, fiindcă nu voia să-i lase să citească frica din ochii ei. Nu era în joc doar bursa la facultate și cariera ei, era în joc întreaga ei viață. Șeful din Savannah se săturase să-i tot ceară zile libere și o dăduse afară. Înainte să plece, Velta golise contul lor de economiile pe care reușiseră să le facă, luând cu ea tot ce rămăsese după vânzarea casei din Palmetto.

Jade mai rămăsese cu doar douăzeci de dolari. Cu doisprezece trebuia să plătească în acea seară camera de la Pine Haven Motor Court. Mâine avea să rămână fără bani. Presupunea că va trebui să se arunce la picioarele fostului șef din Savannah și să-l implore să o primească înapoi.

- Refuzarea bursei pare un gest drastic și dramatic, domnișoară Sperry, spuse decanul Hearon.

- Sunt de acord, dar, în momentul de față, nu am altă opțiune. Nu o să mă oprească să urmez o facultate, dr. Hearon. Vă promit. Am motivele mele pentru care-mi doresc să câștig o diplomă cât mai curând cu putință.

- Și aceste motive sunt...?

- Personale.

Răspunsul ei sec îl făcu să se încrunte.

- De ce ai solicitat bursa la Dander College?

- Sincer?

- Ai fost deosebit de sinceră până acum.

- Era unul dintre puținele colegii rămase în trei state la care nu încercasem. Mi s-a refuzat ajutor financiar de la zeci de alte colegii și universități. Aceasta fiind

o școală de natură bisericească, m-am bazat pe bunăvoința creștină.

- Și, dacă te refuzam și noi, ce aveai de gând să faci?

- Ceea ce am de gând să fac în continuare - să mai încerc.

Dr. Hearon își dresе vocea.

- Mă înșel când presupun că tatăl lui Graham...

- Tatăl lui Graham este mort.

Oamenii voiau întotdeauna să știe. Acesta îi păruse cel mai simplu răspuns. Se îndoia că oamenii o credeau, dar nu insistau.

- Știu eu o slujbă, spuse dintr-odată Cathy Hearon. Dragule, se întoarse spre soțul ei, o știi pe Dorothy Davis. Are magazinul ăla de unde-mi cumpăr mai toate hainele. Uitându-se la Jade, spuse: Chiar ieri, domnișoara Dorothy mi-a spus că ar căuta pe cineva care să-i țină registrele. Spune că a ajuns să vadă atât de prost, că nu mai poate citi chitanțele.

- Nu mă miră. Cred că se apropie de optzeci de ani, cotoroanța.

Cathy îl lovi peste mână pe soțul ei.

- Nu-l asculta, Jade. Domnișoara Dorothy e destul de scorțoasă, dar are un suflet foarte bun. A trebuit să fie dură ca să aibă succes în afaceri. Te-ar interesa?

- M-ar interesa orice, doamnă Hearon. Și chiar mă pricep la contabilitate și afaceri. Dar numai o slujbă nu mă ajută. Tot nu am găsit încă o creșă potrivită sau un loc unde să stau.

- Sunt sigură că se găsește ceva.

Jade se gândi la cei douăzeci de dolari din geanta ei. Nu putea să lase nici măcar o garanție pentru o locuință.

- Mă tem că nu, doamnă Hearon.

Decanul se uită la ceas și se ridică.

- O să întârzii dacă nu plec acum. Este timpul să spunem lucrurilor pe nume.

Își coborî sprâncenele stufoase într-o încercare zădărnica de a părea aspru.

- Domnișoară Sperry, eu cred că ești prea mândră să recunoști că, deși nu e vina dumitale, ești săracă lipită. Nu am văzut niciodată o persoană mai hotărâtă decât dumneata să capete o educație. Doar cele mai grave circumstanțe ar fi putut să-ți estompeze entuziasmul și hotărârea. Îți admir mândria. Pe de altă parte, continuă el pe tonul autoritar pe care îl folosea adesea ca să trezească studenții ațipiți, prea multă mândrie poate lucra împotriva noastră. Acum e momentul să lași mândria deoparte, să-ți expui vulnerabilitățile și să acorzi cuiva onoarea de a te ajuta. Sunt sigur că soția mea poate aranja să ocupe poziția de la domnișoara Davis, deși eu nu aș fi prea încântat de ofertă, în locul dumitale. E o cotoroanță bătrână și uscată, care nici măcar nu împachetează pe gratis cadourile de Crăciun. Dacă o să rezisti să lucrezi pentru ea, meriți să fii canonizată. În cele din urmă, în caz că n-ai observat, ochii lui Cathy se umezesc ori de câte ori se uită la Graham. Din nefericire, noi nu am avut copii. Sunt ferm convinși că o să-l răsfețe de mama focului cât timp o să stați cu noi.

- Cu dumneavoastră? strigă Jade. Oh, dar eu...

- Liniște, domnișoară Sperry. Nu am terminat și timpul e important. Un fapt pe care este evident că nu îl știi este acela că eu și Cathy am luat adesea în casa noastră câte un student merituos, timp de un semestru. Am hotărât să nu o facem anul ăsta numai pentru că primăvara trecută am avut o experiență neplăcută: tânărul a fugit cu două sfeșnice. Nu m-a deranjat atât de mult că am pierdut cele două sfeșnice, cât faptul că infailibilul meu instinct în ceea ce privește natura umană mă înșelase. Dumneata m-ai făcut să cred din nou. Așadar, dacă nu cumva ești prea atașată de argintărie, dumneata și fiul dumitale puteți locui aici oricât veți dori. În orice caz, o voi lua ca pe un afront personal dacă nu-ți voi vedea numele pe lista studenților de anul întâi până la sfârșitul perioadei de înscriere, care se termină azi. Foaia ta matricolă este aproape perfectă și ar fi o intolerabilă pierdere de intelect dacă nu ți-ai continua studiile

dintr-un motiv atât de meschin ca lipsa de bani. Cathy, am poftă de stridii prăjite diseară, la cină.

Cu o mișcare bruscă din mână, plecă. Cathy Hearon o bătu pe Jade pe braț.

- Așa e el uneori, dar o să te obișnuiești.

capitolul 12

Columbia, South Carolina, 1978

- Hei, Hutch! Credeam că ai murit! Intră, urât afurisit ce ești!

Neal Patchett ținu ușa deschisă ca prietenul lui să intre. Hutch păși în camera aglomerată.

- Sunteți ocupați?

- La dracu', nu. Mă bucur că ai venit. Lamar! strigă Neal. Aveam musafiri!

Găsind un loc între două postere cu Loni Anderson și echipa de majorete Callas Cowboys, Neal lovi cu pumnul în perete.

- Trage-ți scaunul ăla, Hutch, și ia loc! Vrei o bere?

- Da, mersi.

- Credeam că ești la antrenament, sportive!

Neal îl lovi ușor cu pumnul în umăr, apoi se duse în bucătărie, după o bere.

- Ar fi trebuit. Mai dă-l dracului! Hutch luă berea rece de la Neal, o dădu pe gât, apoi scoase un râgâit zgomotos. Ah, ce bună e! Salut, Lamar.

Lamar apăru din hol. Avea o cravată înflorată în jurul gâtului, deși era îmbrăcat în pantaloni scurți de blugi, fără tiv, și maiou. În mână avea o rachetă de tenis.

- Salut, Hutch. Cum mai merge antrenamentul la fotbal?

- Echipa e jalnică anul ăsta. Nu pariați pe vreun meci. Despachetai?

Lamar puse deoparte racheta de tenis și-și scoase cravata de la gât.

- Încercam să-mi organizez dormitorul.

- La ce te mai obosești? întrebă Hutch, trântindu-se pe fotoliul șubred. Oricum în câteva săptămâni o să fie totul distrus. De-asta îmi place.

Pentru al doilea an consecutiv, Neal și Lamar împărțeau o casă lângă campus. Casa era veche și încăpătoare și suficient de îndepărtată de vecini încât poliția să nu fie chemată decât abia atunci când petrecerea scăpa cu desăvârșire de sub control. În primul an de facultate, lui Hutch nu i se permisesese să locuiască împreună cu ei pentru că făcea parte din echipa de fotbal și trebuia să locuiască în căminul atleților. Îi invidiasse pentru libertatea de care se bucurau și pentru atmosfera relaxată din casă.

- Primăvara trecută, când Myrajane a venit să-l ia acasă pe Lamar, a aruncat o privire înăuntru și era cât pe-acți să leșine! zise Neal, prăpădindu-se de râs. Dacă n-ar fi fost taică-meu s-o prindă când a dat pe spate, i-ai fi văzut acum conturul pe veranda din față. Știi cum Wile E. Coyote lasă o urmă de forma lui când pică în deșert?

Luă o țigară de canabis din sertarul mesei, o aprinse și trase două fumuri. Hutch refuză cu regret atunci când Neal îi oferi și lui.

- Mai bine nu. Donna Dee simte mirosul de la un kilometru distanță. Totuși, aș mai bea o bere.

Neal îi întinse țigara lui Lamar, care pufăi în timp ce-l privea pe Hutch în stilul lui caracteristic, nervos și nesigur. Neal se întoarse din bucătărie și îi întinse lui Hutch încă o bere.

- Te ține din scurt nevastă-ta, ha?

Neal luă înapoi țigara și trase cu putere.

- Prost ce ești! De ce-a trebuit să te-nsoți tocmai când am ajuns în ferma asta de păsărele numită universitate?

- Nu-i chiar așa de rău, mârâi Hutch.

Neal își duse mâna la ureche și o făcu pâlnie.

- A ce miroase, Lamar?

- Miroase?

- Nu simți? Parcă miroase a gogoși arse!

- Du-te dracului!

Hutch goli și cea de-a doua bere și mototoli cutia de aluminiu în pumn.

- Cel puțin eu am parte de acțiune în fiecare seară.

- Și eu la fel, trăgăună Neal. Și fără să fiu însurat.

Prima întâlnire a lui Hutch cu Donna Dee fusese la balul de absolvire. Într-un fel, se simțise obligat să o invite. Părea că ea se aștepta la asta - și știau amândoi de ce, deși nu discutau niciodată despre ce se întâmpla-se. În timpul verii de după terminarea liceului, când nu era cu Neal și cu Lamar, Hutch fusese cu Donna Dee.

Hutch o plăcuse întotdeauna cât de cât, dar acum începea să o placă cu mult mai mult. Părerea proastă a lui Neal despre Donna Dee conta din ce în ce mai puțin de fiecare dată când o vedea. Deși cu siguranță nu era vreo frumusețe, era amuzantă și dulce și nu încăpea îndoială că-i era devotată. Nu lipsea niciodată duminica de la biserică, dar, la a doua întâlnire, mâna lui era deja în sutienul ei și la a treia merseseră deja aproape până la capăt.

Fusese ideea ei să urce pe bancheta din spate a mașinii lui după picnicul de pe plajă din patru iulie.

- Dar... Dar nu m-am gândit... Vreau să spun, Donna Dee, că nu am prezervativ la mine.

- E-n regulă, Hutch. Te iubesc atât de mult că nici măcar nu-mi pasă.

Hutch se gândise că, dacă ei nu-i păsa că era pe cale să-și piardă virginitatea, nu ar fi trebuit să facă nici el caz de metode anticoncepționale. Și nu-i spusese Neal odată că o fată virgină nu putea rămâne gravidă? În plus, era cam beat și foarte excitat, iar Donna Dee era atât de dornică să-l satisfacă, încât pofta trupească câștigă în cele din urmă lupta cu rațiunea. Din acea zi, avusese mereu la el o rezervă de prezervative, în caz că o apucau iar poftetele amoroase. Și avusese nevoie de câte unul la fiecare întâlnire.

- I-o tragi Donnei Dee? il întrebase Neal în weekendul de Ziua Muncii, în timp ce făceau schi nautic.

- Nu, mințise Hutch. E o fată cuminte. Știi asta.

Neal îl privise cu o expresie sceptică.

- N-aș vrea să cred că cel mai bun prieten al meu are secrete față de mine. Dacă n-ai intrat în chiloții ei, de ce-ți petreci atâta vreme cu ea?

- Pari gelos, Neal.

Lamar intenționase să facă o glumă. Însă chipul lui Neal se înnegrise de furie. Își strânsese lucrurile și se dusesse acasă. Pentru că barca cu motor și tot echipamentul erau ale lui, Hutch și Lamar fuseseră nevoiți să-și scurteze și ei vacanța.

Când Donna Dee îl informase veselă că întrunise la limită cerințele de admitere la universitate, Hutch promise vestea cu emoții amestecate. Voia să o vadă la școală și știa că i-ar fi fost dor de ea dacă n-o vedea, dar Neal avea planuri mari pentru el și Lamar.

- O să facem atâta tâmbălău, că o să intrăm în analele universității, le promisese Neal într-o seară, după ce se îmbătase. Și nici o păsărică n-o să ne scape!

În primul semestru, Hutch reușise să jongleze între poziția din echipa de fotbal, Donna Dee, cursurile de la facultate și așteptările pe care Neal le avea de la el. Pe teren, făcea așa cum i se spunea și lăsa planificarea jocului în seama celor de pe bancă. Fiindcă avea mai multe cursuri împreună cu Donna Dee, ea îi rezolva toate temele scrise. La schimb pentru acest serviciu, aștepta dragoste și afecțiune, pe care Hutch i le oferea bucuros când nu era prea obosit.

După meciurile de sâmbătă și toată noaptea de după, lua parte la dezmățul din casa lui Neal. Iarba, băutura și fetele se găseau întotdeauna din belșug. Și tocmai unul din aceste weekenduri provocase prima ceartă serioasă între el și Donna Dee.

- Le-am auzit pe trei dintre ele discutând în bibliotecă despre orgia din weekendul trecut, îi spusese, suflându-și nasul într-o batistă de hârtie. O blondă cu o vânătaie pe gât le spunea prietenelor ei că și-o trăsese cu un roșcovan din echipa de fotbal, dar că fusese atât

de dusă că nu-și mai amintea cum îl cheamă. Știu că tu ai fost, Hutch. Ești singurul cu părul roșu din toată echipa. Mi-ai spus că nu faceți niciodată nimic interesant acasă la Neal, că beți doar câteva beri. Te-ai culcat cu blonda aia?

Aproape că-l auzea pe Neal îmboldindu-l să mintă, ca să scape de ea. În schimb, un grăunte de integritate și de afecțiune îl făcu să privească cu deznădejde în ochii ei și să-i mărturisească:

- Cred că da, Donna Dee. Lucrurile scapă uneori de sub control acolo....

Donna Dee izbucnise în suspine, sperându-l pe Hutch și făcându-l să se simtă complet neputincios. Cu mișcări stângace, o cuprinsese cu un braț.

- Îmi pare rău, scumpo. N-a însemnat nimic. Când sunt cu altă fată nu-i ca atunci când sunt cu tine. Pe tine... Pe tine te iubesc.

Nu-i venea nici lui să creadă ce spusese, dar Donna Dee îl auzise clar. Capul i se ridicase brusc și îl privea dragăstos, cu ochii plini de lacrimi.

- Chiar, Hutch? Chiar mă iubești?

Hutch era năucit de ceea ce spusese. Înainte să apuce să-și revină, vorbeau deja despre un inel de logodnă cadou de Ziua Îndrăgostiților și de o nuntă în iunie. În timpul unei vizite acasă, în Palmetto, în care-și informaseră părinții cu privire la planurile lor, Fritz își exprimase îngrijorarea într-o discuție între patru ochi cu fiul său.

- Ești mult prea tânăr ca să te-nsori, fiule, spusese el.

- Știu, tată, dar ea își dorește foarte mult.

- Dar tu?

- Sigur. Adică, așa cred. Adică, da.

- Te însori cu ea pentru că o iubești?

- Sigur. Ce alt motiv aș avea?

Schimbaseră o privire cu subînțeles, care îl făcuse pe Hutch să se simtă stânjenit. În cele din urmă, Fritz oftase resemnat.

- Ei bine, dacă ești sigur că asta vrei...

Nunta avu loc în al doilea weekend din iunie. Cu trei zile înainte de nuntă, Donna Dee și Hutch erau în sufrageria părinților ei, cercetând darurile pe care le primiseră. Donna Dee puse deoparte setul de cuțite de friptură pe care tocmai îl despachetase și atârna panglica pe un umeras, care era deja plin de fundițe din satin.

- Hutch?

- Hm?

Se îndopa cu un sendviș cu salam pe care i-l făcuse doamna Monroe.

- Trebuie să te întreb ceva.

- Spune.

Donna Dee legă cu deosebită grijă funda cea nouă pe umeras, un obicei pe care îl începuse de la prima petrecere de nuntă.

- Doi oameni care sunt pe cale să se căsătorească ar trebui să-și spună totul, nu?

Hutch își linse de pe degete sarea care rămăsese de la chipsurile de cartofi.

- Presupun.

- Ei bine, e vorba de noaptea aia în care ați dus-o pe Jade la canal.

Hutch înlemni, cu degetele încă lipite de buze. Încet, își coborî mâna și se întoarse spre Donna Dee, deși nu reuși să privească în ochii ei. Mărul lui Adam, foarte pronunțat, se ridică și coborî atunci când înghiți.

- Ce-i cu ea?

- Nu e adevărat ce-a spus, nu-i așa? Nu ați violat-o, nu?

Donna Dee își întoarse spre el fața ascuțită.

Hutch se gândi dacă era mai bine să-i mărturisească adevărul sau să-i spună ce voia să audă. Însemna să recunoască fie că fusese părtaș la un viol, fie că o dorise pe cea mai bună prietenă a viitoarei lui soții. Oricum ar fi dat-o, tot prost era.

- Firește că n-a fost viol, mormăi el. Ne cunoștea doar, cum putea să fie viol?

- A încercat să vă oprească?

Umerii lui lați se ridicară și apoi căzură într-un gest resemnat.

- A... ăă... știi cum zic unele fete că nu vor, când de fapt vor?

Donna Dee întoarse privirea.

- Ai dorit-o, Hutch? Adică, trebuie să-ți fi dorit s-o faci cu ea, altfel n-ai fi putut.

Hutch își foi picioarele mari pe covorul din sufragerie.

- Nu a fost așa, Donna Dee. Își jur! A fost... A fost o nebunie. La naiba, nu știu cum altfel să-ți explic. Într-un gest exasperat, își depărtă larg mâinile, cu palmele ridicate. Nu e ca și cum m-am hotărât dintr-odată să i-o trag lui Jade, bine?

- Bine.

Donna Dee trase tremurând aer în piept, apoi expiră încet.

- Întotdeauna am crezut că a mințit când a spus că ați forțat-o. S-a dat atât de tare la tine, că pur și simplu n-ai putut să te abții, nu? La urma urmei, ești om. Ești bărbat. Și un bărbat are limitele lui.

Hutch nu spuse nimic despre felul rapid în care Donna Dee clipea din ochi, la fel cum nici ea nu menționează broboanele de sudoare care îi apăruseră pe buza de sus. Nici unul din ei nu era sincer, dar, pentru liniștea lor sufletească, era imperativ să continue să se înșele unul pe celălalt și să se amăgească pe ei înșiși.

La petrecerea de nuntă, Neal se strecură lângă Hutch și îi șopti:

- Ți-o recomand din toată inima pe domnișoara de onoare.

- Dar e verișoara Donnei Dee.

- Puțin îmi pasă a cui verișoară este, și-o trage ca o iepuroaică. Neal îl înghionti în coaste. Gândește-te cât de tare te-ai putea distra la reuniunile de familie.

- Ești nebun, mârâi Hutch, dând la o parte brațul pe care Neal i-l trecuse camaraderește peste umăr.

- Hei, prietene! O să te dai la fund acum că te-ai însurat? Zău, tare nu mi-ar plăcea să se întâmple asta.

În acea secundă, Hutch hotărî să-i fie credincios soției lui. Oricum ar fi dat-o la întors ca să poată fi cu conștiința împăcată, amândoi știau că Donna Dee mințise ca să-l scape de acuzația de viol. Gelozia ei față de Jade era justificată, deși era și acesta încă un amănunt pe care nici unul din ei nu-l spusese pe șleau. Erau legați de un păcat comun, la care Hutch nu voia să-l adauge și pe cel de a-i fi un soț necredincios. Ținând seama de ce-i făcuseră lui Jade, fidelitatea nu părea un preț prea mare.

După luna de miere pe care și-o petrecuseră pe Hilton Head Island, Hutch lucrase în departamentul tatălui său până când fusese chemat să se prezinte la antrenamente de echipa universității. Donna Dee era nerăbdătoare să-și aranjeze casa din Columbia. În opinia lui Hutch, instinctele ei gospodărești erau cam exagerate. Cu o seară în urmă, în timp ce despachetau un bibelou din porțelan delicat într-o cameră cu pereți din cărămidă, îl informase că avea de gând să mai reducă din cursurile pe care le urma.

- O să economisim banii pe care i-am fi cheltuit pe educația mea. În orice caz, nu dau eu pe dinafară de deșteptăciune, Hutch. La ce mi-ar folosi mie biologia sau științele umaniste? Știu deja tot ce-mi trebuie să știu despre asta, nu? Și îi făcu jucăuș cu ochiul. Mai iei încă pastile, nu?

- Sigur. De ce?

Observă că nu îl privise în ochi când îi răspunsese.

- Pentru că ultimul lucru care ne-ar trebui acum ar fi un copil de care să avem grijă.

- Știu și eu asta, nu fi caraghios!

- Le-am promis alor mei că n-o să mă las de școală dacă ne căsătorim. Cursurile pe care le am anul ăsta sunt grele. Antrenorul mă bate la cap că nu fac treabă suficient de bună. Nu-mi pot asuma alte responsabilități în momentul de față.

Donna Dee lăsa deoparte ce făcea, îl cuprinse cu brațele și îl sărută încet.

- După tot ce-am făcut pentru tine, nu știi că pentru mine fericirea ta e cea mai importantă?

Și uite-o iar - acea aluzie subtilă care îi amintea că-și riscase gâtul pentru el atunci când avusese disperată nevoie. O să-l manipuleze cu acest secret vinovat pentru tot restul vieții lor? Gândul îl sâcâise întreaga noapte și îl adusese la ușa lui Neal în după-amiaza aceea. De câte ori era cu Neal și Lamar se simțea de parcă s-ar fi întors la scena crimei. Și ca și cum ar fi zgândărit o măsea cariată. Cu cât o făcea mai mult, cu atât îl deranja mai tare. Problema era că nu se putea opri.

- Și ce mai face Donna Dee? îl întreabă acum Lamar. Nu am mai văzut-o de la nuntă.

Marijuana îl înmuiase pe Lamar. Stătea trântit pe un fotoliu, cu un picior bălângănindu-i-se peste unul din brațe.

- E bine. Vă transmite salutări la toți.

Neal scoase o sticlă nedesfăcută de Jack Daniels și îi deșurubă capacul, apoi luă o dușcă fără să-și mai toarne în pahar.

- I-ai spus Donnei Dee că vii aici?

- Sigur.

- Și are încredere să te lase cu noi? îngână Neal. E chiar mai proastă decât credeam.

Hutch văzu roșu în fața ochilor. Sări în picioare.

- Nu e chiar atât de proastă. Zice că ești plin de rahat și cred că are dreptate.

O luă spre ușă. Neal se rostogoli din fotoliu și păși în fața lui Hutch, blocându-i drumul.

- Nu pleca supărat! zise el împăciuitor. Te necăjeam și eu ca să mai râd de tine. Mai stai. Niște fete de la Delta Gamma au promis că vin să ne ajute să mai aranjăm pe aici. Și o să ne *aranjeze* și pe noi, zise el, cu un rânet. Sunt destul de multe, eu și Lamar nu le putem face față singuri.

- Nu, mersi, zise Hutch înțepat. Mă duc acasă la soția mea.

Încercă să treacă pe lângă Neal, dar, în ciuda alcoolului, Neal era încă agil și în deplin control al tuturor simțurilor.

- Frate, o să scapi vreodată de datoria față de ea?

Hutch înlemni.

- Datorie?

- Nu face pe prostul. Mă refer la faptul că o răsplătești pe Donna Dee pentru ce a făcut pentru noi.

Hutch îi aruncă lui Lamar o privire rapidă și vinovată, dar Lamar întorsese capul.

- Nu știu despre ce vorbești.

- Pe dracu' nu știi, zise Neal, cu un râs nesuferit. Te simți dator față de ea pentru că a mințit ca să te scape de pârnaie. Mai întâi i-ai tras-o. Apoi te-ai însurat cu ea. Acum dansezi așa cum îți cântă ea.

- Mai taci!

- Cred că ți-ar scoate ochii cu unghiile dacă ar ști cât de bine te-ai simțit cu prietena ei. N-am dreptate, Lamar? Întrebă el, privind spre celălalt băiat, care avea o expresie îngrozitor de chinuită. Noi doi ne-am simțit și noi bine, dar eu cred că amicul Hutch aici de față a luat cutiuța lui Jade drept un cadou special pentru el.

Hutch își apropie mutra la doar câțiva centimetri de fața lui Neal.

- Ești un nenorocit bolnav, Neal. Nu vreau să mai am de-a face cu tine.

Îl împinse la o parte și ieși ca vijelia pe ușă.

- Hei, Hutch! Neal n-a vorbit serios. Nu pleca!

Hutch merse mai departe fără să privească în urmă.

- O să te-ntorci tu! strigă Neal, prin plasa de la ușă. Știi cine are magazinul de bomboane. Când o să ți se facă poftă, o să te-ntorci tu.

La scurt timp după ce Hutch ieși nervos din casă, Lamar se retrase în dormitorul lui, lăsându-l pe Neal să bombăne și se înjure de unul singur. Neal nu-și pierdea adesea cumpătul, dar, când se întâmpla, lui Lamar îi era frică de el. Nu ar fi putut spune ce îl speria mai mult - crizele lui Neal sau perioadele lui sinistre de tăcere.

Când Neal devenea tăcut și retras în sine, și furia mocnea în el ca pucioasa în străfundurile iadului, aproape că-i puteai mirosi furia.

Lamar detesta să locuiască în casa aia, dar nu avea curajul să i-o spună lui Neal și să se mute. În tot timpul vacanței de vară fiersese la foc mocnit. Și-ar fi dorit ca maică-sa să-i ceară să schimbe universitatea sau să-i sugereze să stea un an acasă, înainte să-și continue studiile. Își dorea ceva, orice, care să-l salveze de încă un an sub teroarea lui Neal.

Nu se întâmplase însă nimic, și Lamar nu reușise să-și facă curajul să-i spună lui Neal că voia să locuiască în altă parte. Supus, își mutase lucrurile din Palmetto înapoi în casa veche pe care o închiriaseră pentru al doilea an. Cutiile și geamantanele erau încă înșirate de-a lungul pereților din dormitor, așteptând să fie despachetate. Fiindcă nu avea nici un pic de chef, se întinse pe pat și-și acoperi ochii cu brațul. Acum că Hutch plecase de tot, Lamar simțea că nu mai are nici o speranță de a scăpa vreodată de Neal. Dacă i-ar fi spus lui Neal că voia să se mute în altă parte, cine știe ce-ar fi putut face. Așa că se părea că nu avea încotro și trebuia să rămână acolo.

Petrecerea nu se termina niciodată. Neal se înconjura de oameni care pretindeau că-l plac. Lamar bănuia că le plăcea mai degrabă ce le puneă Neal la dispoziție decât îl plăceau pe Neal în sine. I se mai părea și că destul de mulți dintre aceștia se temeau să nu-l supere pe Neal, așa cum se temea și el. Îi intimidă și îi forța să-i accepte invitațiile.

Ușa era mereu deschisă oricărui străin venea în căutare de sex, alcool sau droguri ușoare. Cu șuvoiul constant de studenți în căutare de plăceri, Lamar aproape că nu mai avea intimitate. Chiar și când se retrăgea în camera lui și închidea ușa, întotdeauna se găsea cineva care să dea buzna peste el, căutând o baie sau un pat liber în care să se distreze.

Lui Lamar i se făcea rău numai când se gândea la încă nouă luni de desfrâu neîntrerupt. Neal era gelos pe orice îi submina tirania asupra prietenilor lui. Pretindea loialitate absolută și disponibilitate constantă. Și asta era motivul pentru care se luase în acea zi de Hutch. Neal era de fapt gelos pe Donna Dee pentru că îi acapara cea mai mare parte din timp lui Hutch.

Lovise adânc când adusesese vorba despre povestea cu Jade. Ei trei încercaseră să nu discute niciodată despre ce se întâmplase atunci. Chiar și după ce Gary Parker se spânzurase, iar Jade și mama ei plecaseră din Palmetto, evitaseră să lege aceste evenimente de ceea ce se întâmplase lângă canal, în acea seară cumplită și rece. Totuși, oricât de mult încercau să evite această conversație, subiectul apărea întotdeauna. Acum că se gândea, Neal era de obicei cel care îl aducea în discuție.

Oare Neal se folosea de incident ca să-i manipuleze, făcând exact lucrul de care o acuzase pe Donna Dee? Le amintea de cele întâmplate ori de câte ori voia ceva. În felul ăsta, îi ținea la locul lor. „Cât timp?” se întrebă Lamar. „Toată viața?” Gândul îi pătrundea ca un fior de gheață în oase. Ultimul lucru pe care îl dorea era să fie ținta ironiilor și a ridiculizărilor lui Neal. Ferească sfântul ca Neal să afle vreodată că era îndrăgostit!

Dincolo de faptul că nu avea nici o tragere de inimă să mai locuiască cu Neal încă doi ani, i se frângea inima să știe că-și lăsase în urmă nou descoperita iubire – profesor de engleză de la clasa a opta, la Palmetto Junior High. Se întâlniseră din întâmplare, la film. Prima lor întâlnire nu fusese deosebit de romantică, merseseră doar la o cafea, după film, dar stătuseră de vorbă până târziu după miezul nopții. Tot restul verii, se văzuseră aproape în fiecare seară. Într-o seară, după ce se plimbaseră pe malul mării, Lamar mărturisise, cu un nod în gât:

– Nu pot să te duc acasă. Stau cu mama.

– Și eu aș vrea să fiu cu tine.

Stabiliseră o întâlnire clandestină la un motel. Acolo, dacă nu ținea seama de violarea lui Jade Sperry, Lamar își pierduse virginitatea. Pentru că prietenii lui aveau greșita impresie că făcea sex de ani în șir, Lamar nu putea distruge mitul, așa că nu putuse să discute cu nimeni despre cea mai minunată noapte din viața lui.

Fusese meticulos de discret, ceea ce nu era deloc ușor când locuiai în aceeași casă cu Myrajane. Pentru măicăsa, nu conta câtuși de puțin că Lamar petrecuse deja un an departe de casă. În continuare, voia să știe unde este în fiecare clipă. Un înger păzitor îl ajutase și nu aflase nimic despre povestea cu Jade Sperry. Myrajane fusese printre primele persoane care se grăbiseră să o arate cu degetul pe Jade, după sinuciderea lui Gary. Știind cât era de nedrept, Lamar avusese mari muștrări de conștiință și fusese la un pas de a-i spune măicăsii adevărul. Totuși, lupta interioară nu fusese cine știe ce și, în cele din urmă, hotărâse că era mai înțelept să-și țină gura.

Până în ziua aceea, nu-i venea să creadă că avusese atâta noroc încât să scape fără nici cea mai mică consecință din povestea aia neplăcută. Având în permanență senzația că zilele lui liniștite erau numărate, luă toate măsurile de siguranță cu putință ca să se asigure că măicăsa nu afla de povestea lui de dragoste.

Acum avea două păcate pe conștiință. Și știa că viața are întotdeauna grijă ca fiecare să plătească pentru ce a făcut. Iar Lamar plătea pentru păcatele lui secrete fiind condamnat să petreacă încă un an sub tirania lui Neal.

Făcu un efort să se ridice și să se pregătească pentru seara care urma. Ar fi trebuit să-și desfacă bagajele înainte să vină fetele de la Delta Gamma. Altfel o să-i pună lucrurile cine știe pe unde și n-o să le mai găsească. Pentru că la asta se aștepta Neal, o să tragă ceva pe nas, o să se îmbete și probabil că o să aducă una din fetele de la Delta Gamma în dormitorul lui și o să facă sex.

Recenta filosofie a lui Lamar era că, pentru a supraviețui în această lume crudă, trebuia să faci ceea ce era necesar, chiar dacă nu-ți plăcea.

capitolul 13

Morgantown, South Carolina, 1977-1981

- Frate! Cât de nasol a fost examenul ăsta?

Jade îi zâmbi colegului care venise să meargă lângă ea, după ce ieșise din clădirea de științe.

- Da, a fost un examen foarte *nasol*.

Clopotele anunțară ora patru. Copacii aruncau umbre lungi și înclinate pe peluza din campus, și frunzele neastâmpărate de toamnă se rostogoleau în vântul energetic și rece.

- Biologia n-a fost niciodată punctul meu forte. Apro-po, eu sunt Hank Arnett.

- Îmi pare bine să te cunosc, Hank. Jade Sperry.

- Bună, Jade. Avea un zâmbet dezarmant. Și? Crezi că o să ieși examenul?

- Sunt aici cu bursă. Nu ajunge doar să-l iau. Trebuie să păstrez o anumită medie.

Hank fluieră.

- Asta-i greu.

- Dacă biologia nu e punctul tău forte, atunci care e? întrebă ea, de dragul conversației.

- Arta. Îl prefer pe Monet doamnei Curie în orice zi. Crezi că Picasso știa sau că-i păsa măcar cum se înmulțesc paramecii?

Jade râse.

- Eu mă specializez în economia de afaceri.

- Hmm. Ridică sprâncenele, ca și cum ar fi fost impresionat. Cu o față ca a ta, m-aș fi gândit la muzică. Sau poate la literatură.

- Nu. Marketing și management.

- Zău, instinctele mele au fost rău pe alături. Nici într-o mie de ani nu te-aș fi luat drept un mogul.

Jade interpretează cuvintele lui drept un compliment mascat.

- Ei bine, eu aici fac stânga.

Se opriă la intersecția a două alei pavate.

- Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Hank.

- Da, și mie. Știi, mă gândeam să bem o cafea. Cum sună?

- Sună bine, dar mă duc la muncă.

- Unde lucrezi?

- Chiar trebuie să plec, Hank. Pa!

Înainte să o poată opri, se răsuci pe călcâie și traversă în fugă parcare.

Hank Arnett o urmări cu privirea până când nu o mai putu vedea. Avea un temperament echilibrat, era înalt, cu brațele și picioarele lungi și subțiri și vorbea cu un pronunțat accent sudic. Umerii îi erau lați și osoși și își purta părul des și ondulat, de culoare castaniu-roșcat, strâns într-o coadă la spate. Chipul lui plăcut nu avea frumusețea unui star de cinema, dar sclipirea din ochi te cucerea pe loc. Hainele nu-i erau noi, dar erau șic și le purta cu o anumită eleganță sofisticată, fără a părea însă efeminat.

Una dintre virtuțile lui era tenacitatea. Înzestrat cu un sănătos simț al umorului, toanele vieții mai mult îl amuzau decât îl iritau. Jade avea să descopere asta în decursul primului an la Dander College. După prima lor întâlnire, Hank își formă obiceiul de a o conduce până la mașină, după cursul de biologie. Pentru că era ultimul curs din zi, după care trebuia să se prezinte la magazin, Jade avea întotdeauna o scuză bună pentru a-i refuza invitațiile la cafea. Deși îl plăcea foarte mult, îi descuraja încercările subtile înspre o întâlnire romantică.

Așa cum o avertizase decanul Mitch Hearon, domnișoara Dorothy Davis nu era chiar cea mai comodă persoană pentru care să lucrezi. O domnișoară bătrână - și defensiv de mândră de acest statut - era pretențioasă și foarte greu de mulțumit. În magazinul ei găseai ținuțe pentru femei, de la naștere până la înmormântare. Domnișoara Dorothy cunoștea personal fiecare obiect din magazinul ei, oricât ar fi fost de mic, și putea recita

din memorie numărul de inventar pentru aproape întreg registrul. Vânzătorii erau îngroziți de ea.

Eficiența și seriozitatea lui Jade îi câștigă aprobarea domnișoarei Dorothy. O plăcea pentru că era „o tânără cu capul pe umeri, nu ca restul”. Jade profita la maximum de timpul petrecut la magazin, învățând tot ce putea despre fabricarea și comercializarea hainelor și a altor produse textile și despre aspectele de zi cu zi ale unei afaceri.

Ajunsesse la concluzia că, pentru a distruge total familia Patchett, trebuia să-i atace pe frontul economic. Voia să-i lovească acolo unde-i durea cel mai mult – să-i lase fără bani și fără influența pe care aceștia o puteau cumpăra. Voia să le strice definitiv mașinăria puterii. Scopul ei final era să provoace în Palmetto o răsturnare economică, de pe urma căreia comunitatea să beneficieze și care să detroneze supremația familiei Patchett. Nu își făcea iluzii că va fi ușor. Trebuia să fie deșteaptă și versată și să aibă mai multă putere decât ei înainte să încerce măcar să facă acest lucru. Din acest moment, tot ce făcea era o pregătire pentru clipa în care o să se întoarcă și o să-i dărâme. Se trezea în fiecare dimineață gândindu-se la asta și adormea visând la victoria care era încă la ani depărtare.

Dacă n-ar fi fost Neal, n-ar fi avut loc nici un viol. El și tatăl lui erau țintele principale. Nu avea de gând să-i lase nici pe Hutch, pe Donna Dee sau pe Lamar să scape prea ușor, dar ei aveau să cadă drept consecință a distrugerii familiei Patchett.

Folosind un nume fals, își făcu abonament la *Palmetto Post*, ziarul local care se tipărea în fiecare zi, și ceru să-i fie livrat la cutia poștală din campus. În felul acesta, era la curent cu ce se întâmpla în orașul ei natal. În timpul verii citise anunțul căsătoriei dintre Donna Dee și Hutch. Jade se întrebasese dacă avusese trei domnișoare de onoare îmbrăcate în roz, așa cum își dorise întotdeauna. Avea grijă să nu aducă ziarul în casa soților Hearon, de teamă ca aceștia să nu descopere că era persona non

grata în orașul ei de baștină. Probabil că rudele lui Mitch erau cu adevărat „îndepărtate”, pentru că nu avea nici un fel de contact cu ele – nu primea telefoane sau vizite, nici măcar o felicitare cu *La mulți ani!* Subiectul nu mai venise niciodată în discuție, dar trebuiră să treacă luni bune înainte ca Jade să scape de teama că ar putea fi descoperită. Cei doi ajunseseră să însemne atât de mult pentru ea și pentru Graham, încât nu voia să apară ceva care să le strice relația.

Nu îi luau decât cincizeci de dolari pe lună pentru cameră și pentru mâncare, iar asta numai pentru că Jade era prea mândră ca să locuiască la ei pe degeaba. Domnișoara Dorothy îi făcea reducere de zece la sută la hainele pe care le cumpăra pentru ea. Dar să-l îmbrace pe Graham, care creștea atât de repede, era costisitor, după cum tot costisitoare erau și controalele la medicul pediatru și vaccinurile. Fiecare bănuț conta.

Pentru că nu-și permitea nimic care să-i pună în pericol slujba, nu fu deloc încântată să-l vadă într-o după-amiază pe Hank Arnett intrând pe neașteptate în magazinul domnișoarei Dorothy.

Jade, care era aplecată peste o cutie cu halate de catifea pe care o despacheta, își îndreptă brusc spatele.

– Ce cauți aici? Te rog să pleci. O să-mi pierd slujba.

– Nu te teme, Jade. Băbușa n-o să te dea afară. I-am spus că am un mesaj urgent de la proprietarul casei în care stai.

– De la dr. Hearon? Ce mesaj?

Chipul lui Hank se încreți în zeci de cute în clipa în care zâmbi.

– Stai la decanul Hearon? Ca să vezi! Se scărpină în cap. Nu mi-a trecut prin minte să caut prin casele profesorilor. Am verificat toate căminele și toate sediile organizațiilor de fete.

– Ce truc urât și murdar!

Întotdeauna evitase să-i răspundă clar, atunci când o întrebase unde locuia. O păcălise de data asta, dar îi era imposibil să rămână supărată pe Hank.

- Acum că ai aflat ce te interesa, te rog să pleci. Nu-mi permit să pierd slujba asta.

- O să plec în liniște, cu o condiție.

- Fără nici o condiție.

- Cum vrei tu.

Se așează pe un colț al biroului domnișoarei Dorothy și șterpeli un măr dintr-un coș de fructe, pe care domnișoara Dorothy le mânca cu o rigurozitate religioasă, pentru aportul de fibre.

Jade aruncă o privire neliniștită înspre ușa camerei de depozit, aproape așteptându-se să o vadă pe bătrâna domnișoară năvălind cu un preaviz de concediere în mână.

- Ce condiție? întrebă ea, în șoaptă.

- Măine, înainte de ora de biologie, trebuie să bei o cafea cu mine. Și să nu spui că ai cursuri, pentru că te-am văzut în bibliotecă la ora aia.

- Domnișoară Sperry?

Sunetul vocii domnișoarei Dorothy o făcu pe Jade să accepte în pripă invitația, în timp ce-l scotea pe Hank pe ușă afară, cu mărul îndesat în buzunarul gecii. Tânărul o salută militărește pe domnișoara Dorothy, cu mâna la tâmplă, în timp ce ieșea din magazin.

Nările subțiri ale bătrânei tremurară de indignare.

- Cine era tânărul ăla impertinent?

Jade îi dădu, bâlbâindu-se, o explicație plauzibilă, deși râdea în sine ei, gândindu-se cât de impertinent era, într-adevăr, Hank Arnett.

Se întâlneau la cafea a doua zi și-și făcură un obicei din asta. O invită să iasă și seara, la filme, la concerte, dar, spre dezamăgirea lui, Jade îl refuză de fiecare dată. Și alți băieți din campus se țineau după ea, dar Jade le tăia din scurt avansurile. Hank era singurul care o abordase într-un stil prietenesc, nonsexual și neamenințător, pe care îl putea tolera.

Într-o după-amiază însorită de la sfârșitul vacanței de Crăciun, Jade se juca cu Graham în curtea din spate, când Cathy veni să-i spună:

- Ai musafiri.

Hank traversă curtea cu pași mari și se trânti pe iarbă, lângă ea.

- Bună. Am întârziat câteva zile, dar Crăciun fericit și un An Nou cu bine!

- La fel și ție.

- Moșul a fost bun cu tine?

- Prea bun, spuse ea, amintindu-și de generozitatea stânjenitoare a soților Hearon, căreia nu-i putuse răspunde pe măsură. Te-ai întors devreme din Winston-Salem.

Hank ridică din umeri.

- Nu prea aveam ce face acasă, doar să mănânc. Mama a zis că par slab și și-a pus în cap să schimbe asta. I-am adus aminte că întotdeauna am fost slab, dar tot m-a îndopat. S-ar putea să nu mai mănânc nimic până la Paște. Jade, al cui e copilul?

Propozițiile lui păreau să curgă dintr-una în alta, dar se opri brusc după ce puse întrebarea. Își lăsă capul pe-o parte și o privi curios, cam așa cum se uită un cățel la stăpânul lui atunci când vorbește.

- Este fiul meu. Îl cheamă Graham. Salută-l pe Hank, Graham.

Gary veni în patru labe pe iarbă, înspre Hank, și îl pocni în nas.

- Hei!

Ridică ambii pumni, ca și cum s-ar fi pregătit să boxeze cu copilul, apoi îl atinse ușor în burtică. Graham râse.

- Nu sunt măritată și nici n-am fost vreodată, Hank.

- Nu te-am întrebat.

- Dar ai fi vrut să știi.

- Tatăl lui e important pentru tine?

- În ceea ce mă privește, Graham nu are tată.

Hank îi zâmbi dulce și se întinse pe spate în iarbă, luând copilul pe sus, după el. Lui Graham îi plăcea de minune joaca asta. Râsetele lui o aduseră în cele din

urmă pe Cathy în curtea din spate, ca să vadă ce se întâmplă. Îl invită pe Hank să rămână la cină.

- O să-mi fie îngrozitor de dor de voi!

Hank privea trist prin parbrizul mașinii. Ploua - o ploaie grea, de primăvară.

- Dacă n-aș ști că mama ar face o criză, aș rămâne aici și aș merge la școala de vară.

- Nu poți să faci asta, Hank. Mai ales nu pentru mine.

Jade stătea pe scaunul de lângă șofer al Volkswagenui Beatle, care fusese vopsit în așa fel încât să arate ca o gărgăriță. Hank întoarse capul spre ea.

- Jade, tot ce fac este pentru tine. Nu ți-ai dat seama încă?

Jade își plecă privirea.

- Ți-am spus cu luni în urmă că nu putem fi decât prieteni. Atâta doar. Îmi amintesc foarte clar conversația. A avut loc chiar după ce te-ai întors din vacanța de Crăciun. Învățam pentru examenul la biologie...

- Îmi aduc aminte, îmi aduc aminte... zise el încordat.

- Nu da vina pe mine dacă ești dezamăgit acum. Am fost sinceră cu tine de la început.

Se întinse să deschidă portiera, dar Hank o prinse de braț.

- Nu ai fost sinceră, Jade. Mi-ai spus că nu-ți dorești nimic mai mult decât prietenie, dar nu mi-ai spus de ce. Nu pot decât să-mi imaginez că motivul tău are cumva legătură cu Graham.

Jade scutură cu fermitate din cap.

- Ascultă Jade, sunt înnebunit după puștiul tău. Nu-mi pasă cu cine l-ai făcut, aș fi fericit să fiu eu tatăl lui.

- Te rog, Hank, nu! gemu ea. Nu mai spune nimic. Nu pot să-ți răspund în același fel.

- De unde știi?

- Știu.

- De ce, Jade? Spune-mi! Știu că mă placi.

- Te plac foarte mult.

- Dar... ce?

Întoarse capul, refuzând să-i răspundă.

- Jade...

Hank îi cuprinse fața în mâinile lui lungi, cu degete subțiri.

- Un nenorocit te-a făcut să suferi. Ți-a frânt inima. Lasă-mă să o lipesc eu la loc. Te iubesc atât de mult, încât te-aș putea face să uiți orice experiență tristă pe care ai suferit-o.

Își prinse buza de jos între dinți și clătină din cap, atât cât îi permiteau mâinile lui să se miște.

- Ești atât de frumoasă, Jade! Dumnezeu, cât te iubesc!

Își coborî capul înspre al ei și, pentru prima oară, o sărută. Buzele lui erau moi și blânde. Nu erau deloc amenințătoare, totuși inima lui Jade începu să bată cu putere. Șocul și teama o imobilizau. Îi sărută fața, lăsându-și buzele să-i alunece peste pleoapele și peste obraji ei, șoptindu-i cât era de frumoasă și de atrăgătoare, spunându-i cât de mult își dorea să facă dragoste cu ea.

În cele din urmă, se întoarse la buzele ei. Jade trase de câteva ori rapid aer în piept, apoi încetă complet să mai respire atunci când buzele lui deveniră mai insistente și le despărțiră pe ale ei. Încă împietrită, nu putea să-l dea la o parte. Interpretând greșit nemișcarea ei, Hank o luă drept un semn de încurajare. Își lăsă capul într-o parte și-și frecă buzele de ale ei, despărțindu-le.

Corpul lui Jade se încordă. Hank își luă mâinile de pe fața ei și i le așeză pe umeri, încercând să-i maseze cu degetele mușchii tensionați. Apoi îi luă o mână și i-o așeză pe pieptul lui. Pe cealaltă, i-o puse pe piciorul lui.

Respirația lui deveni aspră și neregulată. Mici sunete înfometate îi scăpau din gât. Totuși, dădea dovadă de o disciplină supremă în timp ce încerca să adâncească sărutul și să o convingă să-i răspundă. Jade se trase înapoi.

Hank era blând, dar insistent. Sărutul lui nu era agresiv, dar, din clipa în care îl simți, Jade începu să scoată scâncete de repulsie și de teamă. Nu-și amintea săruturile pasionale și încărcate de tandrețe ale lui Gary, doar pe cele care fuseseră forțase asupra ei în timpul violului. Își puse mâinile pe umerii lui Hank. Interpretându-i din nou greșit reacția, Hank o cuprinse în brațe și o ținu strâns, în timp ce o lipea de portieră și se apleca peste ea.

- Nu!

Jade îl împinse într-o parte, scuturându-și capul dintr-o parte în alta și implorându-l să nu-i mai facă rău. Scotea suspine răgușite, fără lacrimi.

- Oprește-te! Te rog, nu! Oh, Doamne!

- Jade? Îngrozit, Hank încercă să o ia în brațe, dar Jade se ghemui lângă portieră. Jade, șopti el uluit și cu vocea încărcată de durere. Îmi pare rău. N-o să-ți fac rău. Jade?

Îi mângâie părul cu degetele până când se liniști. În cele din urmă, își înălță capul și îl privi cu ochii măriți și încărcăți de teamă.

- Ți-am spus. Nu pot.

- E-n regulă, Jade.

Era hotărâtă să-l facă să înțeleagă ce-i spunea.

- Nu pot fi cu tine în felul ăsta. Nu pot fi cu nici un bărbat. Niciodată. Să nu aștepti asta. Nu-ți pierde timpul încercând.

Ochii lui își pierduseră scânteia, dar nu și blândețea. Zâmbi într-o parte și ridică din umeri cu nepăsare.

- E timpul meu. Mi-l pierd cum vreau.

O conduse la ușă și își luă la revedere de la ea, promițându-i să-i scrie cel puțin o dată pe săptămână în timpul verii. După ce intră, Jade se sprijini de ușă și închise ochii.

- Jade? Tu și Hank vreți o cafea și niște prăjituri?

Cathy intrase în vestibul din spatele casei, dar se opri brusc când văzu expresia devastată a lui Jade.

- Hank nu e cu mine, Cathy. Mi-a spus să vă transmit la revedere din partea lui și că de-abia așteaptă să vă vadă din nou, la toamnă.

- Oh, am crezut că o să intre puțin.

- Nu. Cum e Graham? S-a dus la culcare fără să protesteze? Ar trebui să mă duc la el.

În timp ce trecea pe lângă ea, Cathy îi prinse mâna lui Jade.

- Ce s-a întâmplat, Jade? Ești supărată că Hank pleacă peste vară? Sau v-ați certat?

Jade se prăbuși pe a treia treaptă a scărilor și-și acoperi fața cu mâinile, râzând amar în spatele lor.

- Oh, Doamne! Ce n-aș da să fie atât de simplu!

Cathy se așeză pe scări, lângă ea, îi dădu mâinile la o parte și o privi cu o îngrijorare maternă.

- Ce s-a întâmplat, Jade? Poți să vorbești despre asta?

- Unde e Hank? Ce se petrece? Întrebă Mitch, venind lângă ele.

Avea un halat subțire, de vară, peste pijamale. Cathy, observă Jade abia acum, era și ea îmbrăcată de culcare și avea câteva bigudiuri în păr. O așteptaseră.

Soții Hearon îi fuseseră părinți în mai mare măsură decât cei care îi dăduseră viață. Roland Sperry fusese doar o medalie într-o cutie, o fotografie, o amintire caldă, dar îndepărtată. Jade făcuse mai multe încercări de a o găsi pe maică-sa, dar fără succes. Velta își acoperise bine urmele - sau Harvey le acoperise pentru ea. În mod clar, se spălase pe mâini de Jade și de Graham. Despărțirea bruscă de mama ei aproape că-i frânsese inima lui Jade, dar ajunsese să o accepte și spera că Velta își găsisse fericirea.

Ea o găsisse cu siguranță, măcar în parte. Din ziua în care soții Hearon insistaseră ca ea și Graham să se mute la ei, o trataseră ca pe propria lor fiică și insistaseră să li se adreseze pe numele mic. Pentru Graham, Cathy era un fel de *Caff*, iar lui Mitch îi spunea Poppy.

Zilele se transformaseră în săptămâni și săptămânile în luni, și uite așa Jade ajunsese să nu-și mai poată

imagina viața fără Cathy și Mitch. Ea și Graham împărțeau un dormitor mare și confortabil la etaj. Cathy le pregătea mese somptuoase. Casa aceasta minunată, inițial refugiul lor, devenise căminul lor.

Cathy avea poze cu Graham în portofel și se lăuda cu fiecare dintre realizările lui ca o bunică mândră. Îi respectau intimitatea și nu-i puneau niciodată întrebări în legătură cu tatăl copilului, deși era sigură că erau curioși. Orice moment jenant ce apărea în clipa în care îi prezentau pe Jade și pe Graham prietenilor lor era fie ignorat, fie rezolvat cu tactul caracteristic al lui Cathy Hearon. Jade știa că le datora mai mult decât le-ar fi putut plăti vreodată, dar spera că ea și Graham reușiseră măcar să-i răsplătească cu o parte din bucuria pe care o primiseră ei. Fără generozitatea soților Hearon, viața ei ar fi luat o turnură total diferită. Nu numai că ar fi trebuit să renunțe la facultate, dar, mai important, nu ar fi avut afecțiunea, acceptarea și compasiunea lor.

Acum, așezându-se pe scaunul micuț de la masa din foaier, Mitch spuse:

- Îmi spuneți și mie despre ce e vorba, doamnelor?

- S-a întâmplat ceva între Hank și Jade în seara asta.

Jade zâmbi trist.

- Nu, Cathy. Nu s-a întâmplat nimic între noi în seara asta. Și nici n-o să se întâmple vreodată. Asta e problema. Trase adânc aer în piept. Din nefericire, Hank s-a îndrăgostit de mine.

- Și tu nu simți la fel? întrebă blând Cathy.

- Îl iubesc foarte mult, ca pe un prieten.

- Să fie considerat doar un prieten e o lovitură grea pentru un băiat îndrăgostit, spuse Mitch.

- Știu, zise Jade, cu vocea încărcată de nefericire. Am încercat să-i spun cu luni în urmă că e în zadar. L-am încurajat să se vadă cu alte fete. Știam că o să sufere dacă o să insiste să mă vadă, dar n-a vrut să mă asculte. Acum s-a întâmplat ce era mai rău și mi se rupe inima.

- Ești sigură că n-o să ajungi să-l iubești în cele din urmă? întrebă Cathy, cu speranță în glas. Este un tânăr

atât de plăcut și se uită la tine de parcă ai fi soarele de pe cer. Poate că după ce o să stați despărțiți peste vară...

Jade începuse deja să clatine din cap.

- N-o să mă îndrăgostesc de el... de nimeni.

Pe chipurile celor doi se citea îngrijorarea. Ar fi fost o ușurare fantastică să-și descarce inima în fața lor, să le spună întreg adevărul. Dar nu voia să știe nimeni despre viol. Învățase că victimele unei astfel de agresiuni rămâneau victime pe viață. Chiar dacă erau complet nevinovate, ca în cazul ei, erau întotdeauna privite cu bănuială și curiozitate, ca și cum ar fi fost marcate. Trăia cu teama că soții Hearon o să afle ce i se întâmplase. Probabil că ei ar fi considerat-o victimă și nu răspunzătoare pentru atac, dar nu voia să-și asume acest risc. De fiecare dată când era tentată să se încreadă în ei, nu trebuia decât să-și amintească cum colegii ei de clasă, prietena ei cea mai bună și chiar și mama ei îi pusese nevinovăția la îndoială.

- Sunt obosită, spuse Jade ridicându-se. Noapte bună.

Îi îmbrățișă pe rând înainte să urce în dormitorul ei, sigură că-i vor respecta intimitatea. Nu-i mai puseră alte întrebări.

Deși se înscriesese și la cursuri de vară, Jade reușea să lucreze mai multe ore la magazin, până când ajunse să cunoască marfa și registrele la fel de bine ca domnișoara Dorothy. Până la sfârșitul verii, Jade devenise indispensabilă la magazin, în asemenea măsură încât bătrâna domnișoară își concedie vechiul contabil și îi transferă lui Jade toată contabilitatea afacerii.

- O să am nevoie de mai mulți bani, îi spusese Jade încet, dar hotărât. Cel puțin cincizeci de dolari pe săptămână.

Se înțeleseseră la o mărire de salariu de patruzeci de dolari. Jade punea aproape totul deoparte. Dacă avea să mai apară vreodată o criză în viața ei, era hotărâtă

să aibă mai mult de douăzeci de dolari pe care să se bazeze.

Împreună, Jade și soții Hearon reușiră să reziste înflorătoarei vârste de doi ani a lui Graham. Cathy dădu orice se putea sparge la o parte din calea lui. După-amiaza, când Mitch se întorcea de la facultate, îi mai consuma din energie lui Graham luând băiețelul la plimbări lungi. Pe orice fel de vreme, îi vedea ținându-se de mână, plimbându-se pe aleile din cartier. Mitch discuta cu el despre minunile universului și, ca și cum ar fi înțeles, Graham îl asculta. Excursiile lor produceau de obicei ceva interesant - ghinde, omizi, un buchet de pădăii pentru masa din sufragerie.

Hank se întoarse la începutul toamnei. Jade fu surprinsă să constate cât de mult se bucura să-l vadă. Așa cum îi promisese, îi scrisese cel puțin o dată pe săptămână. Scrisorile lui erau amuzante și pline de informații despre activitățile lui de zi cu zi și conțineau întotdeauna un desen original pentru Graham. După ce se văzură în fiecare zi timp de aproape o lună, Jade redeschise subiectul relației lor.

- Hank, nu ai uitat ce ți-am spus primăvara trecută, nu-i așa?

- Nu, răspunse el. Dar tu ai uitat ce ți-am spus eu?

Îl privi întristată.

- Dar mă simt vinovată. Ar trebui să ieși cu fete și cu băieți, să te distrezi. Ar trebui să cauți alte relații, mai... mai complete.

Hank își strânse brațele la piept.

- Cu alte cuvinte, îmi sugerezi că ar trebui să am o viață sexuală, așa-i?

- Așa-i.

- Când o să vreau, o s-o fac, bine? În momentul de față, singura femeie cu care m-ar interesa să fac dragoste are niște probleme. Până când și le rezolvă, pot să stau și fără.

- Te rog să nu faci asta, Hank. Problemele mele n-o să se rezolve niciodată. Nu vreau să fiu responsabilă pentru nefericirea ta.

- Nu sunt nefericit. Prefer să fiu cu tine, fără să mi-o trag, decât să mi-o trag cu alta și să-mi închipui că ești tu. Are logică?

- Absolut nici una.

Hank râse, dar privirea îi deveni serioasă.

- Totuși, ai putea să faci ceva pentru mine.

- Ce?

- Să cauți ajutorul unui profesionist.

- Să merg la psihiatru?

- Sau la psiholog, sau la un consilier. Își mușcă preț de câteva clipe buza de jos, înainte să spună: Jade, înțelege-mă că nu încerc să te trag de limbă, dar am senzația că ai trecut printr-o traumă care te-a făcut să nu-ți placă bărbații.

- Nu-i adevărat. Îmi plac bărbații.

- Atunci, te temi de intimitatea sexuală. Nu ai simțit repulsie când am încercat să fac dragoste cu tine. Ți-a fost frică.

Nici nu-l contrazise, nici nu aprobă. Întoarse doar privirea.

- Poate că, dacă ai vorbi cu cineva, acea persoană te-ar putea ajuta să depășești această frică.

- Nu-ți face prea mari speranțe.

- N-ar strica să încerci.

Nu mai deschisese subiectul, dar Hank plantase o sămânță în mintea lui Jade. Cântări cu grijă avantajele și dezavantajele. Un puternic argument contra era prețul. Nu-i plăcea ideea de a investi bani în consiliere, când avea mari îndoieli în ceea ce privea eventualul profit al acestei investiții. Un alt aspect contra era chiar Hank. Dacă începea să meargă la un psiholog, poate că s-ar fi așteptat la o recuperare imediată și ar fi început să facă presiuni asupra ei, să-i ceară mai mult decât îi putea oferi. În plus, principalul scop al vieții ei în acel moment nu era să aibă o relație satisfăcătoare cu un bărbat,

ci să răzbune moartea lui Gary. Poate că, dacă-și trata fobia, i-ar fi scăzut din hotărâre.

Avantajele, desigur, erau evidente. Avea o șansă de a se întoarce la „normal“.

Abia la un an de când fusese adus în discuție subiectul își programă prima ședință. Timp de mai multe săptămâni, păstră această decizie pentru sine. Când în sfârșit îi spuse lui Hank, acesta o prinse de umeri, o strânse ușor și exclamă:

- Super! Grozav!

Rezultatul imediat al ședințelor se dovedi a nu fi nici super, nici grozav. Când îi povestise terapeutei despre viol, se deschiseseră răni vechi, pe care Jade le crezuse cauterizate de timp și de distanță. Se întorcea de la fiecare ședință simțindu-se de parcă fusese violată din nou. Totuși, după mai multe luni de terapie, începu să creadă că era posibil ca, într-o zi, să lase frica deoparte. Dacă se întâmpla vreodată asta, ar fi fost la fel de bucurătoare ca și Hank.

Într-o după-amiază răcoroasă de la începutul lui martie din al treilea an de facultate, străbătu în fugă aleea din fața casei și intra, fără să mai aștepte să i se deschidă.

- Cathy? Mitch? Graham? Mami este acasă! strigă ea. Unde sunteți?

Graham dădu buzna în foaier și o cuprinse pe după genunchi. Părea că mai crește câte un centimetru în fiecare zi. Se mișca acum cu impetuozitatea unei locomotive.

Se aplecă și îl îmbrățișă.

- Unde e Cathy?

- Magazin.

- Și te-a lăsat cu Poppy? întrebă ea, scoțându-și haina.

- Poppy doarme.

- Doarme?

Se îndreptă spre biroul lui, strigându-l pe nume, din ce în ce mai alarmată când nu primi nici un răspuns.

- Mitch?

Jade se opri brusc în pragul ușii încăperii cu rafturi pline de cărți pe pereți. Deși știa că nu o putea auzi, repetă încet:

– Mitch?

Stătea la biroul lui, cu o carte deschisă în poală, cu capul căzut într-o parte, evident mort.

În acea seară, Jade și Cathy plânseră încet împreună în camera în care murise Mitch, înconjurat de cărțile pe care le iubea. Cathy era atât de afectată de șoc și de durere, încât căzu în seama lui Jade să se ocupe de înmormântare.

Îl anunță pe rectorul colegiului, scrise și transmise un comunicat pentru presa locală și o duse pe Cathy la casa de pompe funebre ca să aleagă un sicriu. Mai târziu, când Cathy se întoarse în dormitorul ei, Jade primi prietenii care veniră să-și exprime condoleanțele și să lase mâncare.

Soția unui tânăr profesor de istorie se oferi să-l țină pe Graham până după înmormântare. Jade acceptă bucurioasă oferta, știind că băiețelul ar fi stat în permanență în picioarele tuturor și ar fi fost nedumerit să vadă atâția străini venind și plecând din casa lor. În plus, de fiecare dată când întreba unde e Poppy, ea și Cathy se simțeau ca și cum ar fi răsucit cuțitul în rană.

Hank îi rămase aproape. Se ducea unde era trimis și rezolva tot ce nu putea rezolva altcineva. În dimineața înmormântării, sosi devreme. Jade, îmbrăcată într-o rochie tricotată, cu guler pe gât și cu un singur șirag de perle false, îl întâmpină la ușă. Părul mățos îi era prins la spate cu o fundă de catifea neagră. Umbrele de tristețe și oboseală de sub ochii ei nu făceau decât să le accentueze culoarea albastră.

Îl conduse pe Hank în bucătărie, unde făcuse deja cafea la filtru. Întinzându-i o cană, spuse:

– Cathy e încă sus, se îmbracă. Cred că ar trebui să mă duc să-i spun să se grăbească. Nu reușește să găsească nimic. E amețită. Au fost căsătoriți timp de treizeci

și trei de ani, așa că se simțea dezrădăcinată. Au avut o căsnicie perfectă. Mitch era mereu atât de...

Vocea îi cedă, umerii i se lăsară și îi permise lui Hank să o tragă în brațele lui. Era o senzație plăcută. Măinile lui îi mângâiau spatele în sus și-n jos, în timp ce-i șoptea la ureche cuvinte de alinare și consolare. Era cald. Parfumul lui era ademenitor și familiar. Îi plăcea senzația hainei lui de lână sub obrazul ei.

Și, înainte ca vreunul din ei să-și dea seama ce se întâmplă, îmbrățișarea se transformă în ceva mai personal. Așa cum o sfătuisese psihologul să facă, Jade se concentrează pe tot ceea ce era plăcut senzorial, alungând orice alt gând care nu era favorabil și bun. Spre uimirea ei, constată că totul era plăcut.

Își înalță capul și îl privi perplexă. Hank îi zâmbi blând, părând să-i citească gândurile. Una din mâini se ridică încet pe obrazul ei, pe care îl mângâie cu încheietura unui deget. Îi mângâie ușor buzele cu degetul mare, înainte să o sărute ușor.

Inima lui Jade bătea nebunește, dar nu de frică. Nu împietri, nici nu se retrase, nici nu tresări. Hank se opri, lăsându-i timp să protesteze. Când nu o făcu, scoase un suspin adânc peste buzele ei, înainte să i le mângâie din nou.

- Hank?

- Nu-mi spune să mă opresc! o rugă el.

- Nu asta voiam să fac.

Făcu un pas mai aproape de el.

Cu un geamăt, Hank o cuprinse cu un braț și o trase lângă el. Buzele lui le depărtară pe ale ei. Îi atinse dinții cu vârful limbii.

- Jade? murmură el. Jade?

Se auzi soneria. Jade tresări. Hank îi dădu drumul și făcu un pas în spate.

- Pe toți dracii!

Jade zâmbi stânjenită.

- Scuză-mă!

În timp ce străbătea casa, își umezi instinctiv buzele ca să simtă gustul sărutului lui. Nu fusese rău deloc. Ba chiar, fusese de-a dreptul delicios. Era urât din partea ei să se gândească la asta în ziua în care îl îngropau pe Mitch, dar de-abia aștepta momentul în care ea și Hank aveau să fie singuri.

În clipa în care deschise ușa din față însă, zâmbetul îi îngheță pe buze. Se afla față în față cu unul dintre bărbații care o violaseră.

capitolul 14

Myrajane Cowan Griffith nu ar fi părut mai ofensată nici dacă ar fi fost lovită în față cu o găleată de apă rece.

– Ești fata aia, Sperry! zise ea, pe un ton de-a dreptul acuzator. Ce, Doamne, iartă-mă, cauți tu aici?

Jade strânse din reflex clanța în mână, cu privirea fixată asupra lui Lamar. Schimbările pe care ultimii patru ani le produsese asupra lui erau neglijabile. Avea părul ceva mai lung. Se mai împlinise și arăta acum mai mult a bărbat și mai puțin a băiat. Dar ochii de culoare închisă îi erau în continuare anxioși, temători și o priveau uluiți, cu o expresie ce părea să ceară scuze.

– Putem intra? întrebă Myrajane țâfnosă.

Jade își desprinsese cu greu privirea de Lamar și se uită la mama acestuia. Myrajane nu îmbătrânise frumos. Aspectele nesuferite ale personalității ei i se citeau cu ușurință pe chipul supt și brăzdat de riduri. Cu mână de amator, încercase să ascundă eroziunea cu ajutorul cosmeticelor. Rezultatul era lamentabil. Fardul pudră de culoare gri-albăstruie i se adunase în cutele pleoapelor, și rujul i se întinsese în crăpăturile buzelor.

Jade se dădu la o parte și le făcu semn din cap să intre în foaiier. Cu buzele prost rujate țuguiate într-o expresie dezaprobatore, Myrajane o măsură critic din priviri.

- Nu mi-ai spus de ce mi-ai deschis ușa casei văru-lui meu.

- Locuiesc aici, răspunse Jade.

- Jade?

Simțind că întreg trupul i se transformase în lemn, se întoarse în clipa în care Hank se apropie din spatele casei. Myrajane se uită cu gura deschisă la părul lui lung, prins în coadă, cu evidentă oroare.

- Eu sunt Hank Arnett, spuse el, întinzându-i mâna lui Lamar. Sunteți prieteni ai domnului doctor Hearon?

- Mitchell mi-a fost văr de-al doilea, declară Myrajane, glacial. Unde e văduva lui?

Tonul ei sugera că situația era prost gestionată, de persoane total nepotrivite să o gestioneze.

- O s-o anunț pe Cathy că ați venit, spuse Jade, îndreptându-se spre scări. Hank, dacă ești amabil...

Vocea i se pierdu în timp ce făcea un gest vag înspre sufragerie. Hank o privea ciudat. Se pare că observase că nu era ceva în regulă, dar nu și-ar fi putut niciodată imagina ce simțise Jade în clipa în care deschisese ușa și îl văzuse pe Lamar.

Răsucindu-se repede pe călcâie, urcă în grabă scările. Odată ajunsă la etaj, se lipi cu spatele de perete și-și apăsa buzele cu ambii pumni. Strânse cu putere ochii, dar pete de culoare îi inundau pleoapele, pe dinăuntru. Un hureit îi răsuna în urechi.

Patru ani. Impactul ar fi trebuit să se atenueze în patru ani. Dar, în clipa în care se trezise față în față cu Lamar, furia începuse să bolborosească în ea atât de fierbinte, încât își dorise să-i zgârie fața și să-l izbească violent cu pumnii și cu picioarele. Voise să-l facă să sufere la fel de tare cât suferise ea. Printr-un miracol, reușise să se controleze, dar gândul de a fi sub același acoperiș cu el o făcea să se cutremure de repulsie. Voia să se spele, să facă o baie atât de fierbinte, încât să-i opărească pielea, să se frece și iar să se frece, așa cum făcuse după ce fusese violată.

Totuși, nu avea de ales, trebuia să reziste. De dragul lui Cathy, nu se putea da în spectacol. Cathy avea nevoie de ea în acea zi.

Cu mișcări mecanice, se duse la ușa dormitorului mare și bătu.

- Cathy, ai musafiri la parter.

- Intră, te rog!

Cathy nu reușea să-și încheie gulerul înalt al rochiei negre. Jade se duse în spatele ei și îl încheie ea. Cathy se privi în oglindă.

- Lui Mitch nu-i plăcea să mă vadă în negru. Spunea că e o culoare mult prea dramatică pentru mine. Își lăsă ușor capul într-o parte. Crezi că o spunea ca pe un compliment?

Jade își puse bărbia pe umărul femeii și-și lipi capul de al lui Cathy, privind în oglindă.

- Sigur că da. I se părea că ești superbă.

Cathy zâmbi, și buzele îi tremurară.

- Uneori, uit că nu mai este, Jade. Mă întorc să-i spun ceva și apoi îmi amintesc brusc, și toată durerea mă lovește din nou. Parcă ar fi o rană proaspătă, înțelegi?

Cât de bine înțelegea! Exact așa se simțise ea când îi deschisese ușa lui Lamar Griffith, câteva minute mai devreme.

- Myrajane Griffith din Palmetto tocmai a sosit. Te așteaptă jos.

Cathy învârtea obiectele de pe masa de toaletă.

- Unde mi-e batista? Voiam să o iau pe cea pe care mi-a cumpărat-o Mitch în vara în care am mers în Austria.

Batista brodată era la vedere. Jade o luă și i-o întinse lui Cathy.

- A spus că e verișoara lui Mitch.

- Cred că te referi la Myrajane Cowan.

- Griffith e numele de după măritiș.

- Uitasem. Nu o cunosc prea bine. Mitch nu putea să sufere. Mama ei și mama lui Mitch erau verișoare de gradul unu, cred. Nu am văzut-o de ani buni, dar

e genul de om care ar fi luat-o drept o ofensă de neiertat dacă nu ar fi fost anunțată personal. Am sunat-o în seara în care a murit Mitch.

- Doamna Griffith și... și fiul ei, Lamar, au fost aproape la fel de șocați să mă vadă pe cât am fost eu să-i văd pe ei.

Cathy, care-și căuta ceasul printre obiectele împrăștiate pe masa de toaletă, se opri brusc. Chiar și așa, copleșită de durere, tot își dăduse seama că vocea lui Jade era extrem de încordată.

- Nu am plecat din Palmetto în cele mai bune circumstanțe, Cathy. A fost un... scandal. Am vrut să afli mai întâi de la mine, în caz că o să spună ei ceva despre asta.

Cathy clipi, furioasă.

- Să nu-ndrăznească!

- Și nu vreau să știe despre Graham. Nimeni în Palmetto nu știe de existența lui și am motivele mele să-mi doresc să rămână așa.

- Motive pe care nu le poți împărtăși cu mine?

Jade întoarse privirea și clătină din cap.

- Jade, spuse Cathy, luându-i mâna. Mitch te-a iubit. Eu te iubesc. Nimic nu poate schimba asta. Dacă aș fi știut că Myrajane o să-ți trezească amintiri neplăcute, nu aș fi sunat-o.

Cele două femei se îmbrățișară.

- Mulțumesc, șopti Jade.

Coborâră la braț până la parter și intrară astfel în sufragerie. Myrajane stătea pe marginea canapelei, cu o postură rigidă. Lamar se așezase pe un scaun. Părea încordat și deloc în largul lui. Hank pășea de colo-colo în fața ferestrei. Păru ușurat în clipa în care apărură Cathy și Jade.

- A mai intrat cineva pe alee, spuse el. Mă duc să le deschid.

Cathy nu-i lăsă brațul lui Jade în timp ce traversă încăperea ca să o întâmpine pe Myrajane.

- Mulțumesc că ai venit, Myrajane. Bună, Lamar. Mitch ar fi fost bucuros că ați venit. Cred că o cunoașteți deja pe Jade.

- Ba bine că nu, zise Myrajane, adresându-i lui Jade o privire chiorâșă, pe care însă Cathy o ignoră.

- Jade locuiește cu noi de mai bine de trei ani, spuse Cathy. Mitch o considera fiica pe care nu am avut-o niciodată. O adora, la fel cum o ador și eu. Jade, ești drăguță să aduci cafeaua, ca musafirii noștri să se servească? Te rog să mă scuzi, Myrajane. Trebuie să salut nou-veniții.

Ca de obicei, Cathy evitase cu grație o situație penibilă. Myrajane și Lamar se amestecară curând printre celelalte persoane venite să-și ia rămas-bun de la Mitch, înainte de înmormântare. Jade își făcuse de lucru întâmpinând oamenii la ușă și având grijă să fie mereu cafea.

În timpul slujbei din capela universității aproape că uită de apariția traumatizantă a lui Lamar și a mamei lui. Așezată lângă Cathy, la rugămintea acesteia, privea ca în transă sicriul înconjurat de flori. Amintiri despre Mitch i se perindau prin minte, în timp ce acesta era elogiat de colegii de la facultate. Fusesse un academician respectat, un soț devotat, un tată surogat bun și iubitor pentru ea și bunic pentru Graham. Viețile lor nu ar fi fost la fel fără influența lui. O să le fie cumplit de dor de el.

Lângă mormânt, oamenii o felicitară pentru că era puternică de dragul lui Cathy. Pentru că ochii îi rămăseseră uscați, nimeni nu bănuia cât de amarnic plângea în sinea ei. Ziua părea să nu se mai termine. Colegi și prieteni ai lui Mitch veniră apoi acasă și își prezentară condoleanțele văduvei. Abia spre sfârșitul zilei, șuvoiul de oameni păru să înceapă să se subțieze. Până la căderea nopții, nu mai rămăseseră decât vreo câteva persoane. Când plecară și acestea, Cathy și Jade se treziră în sfârșit singure.

- Cred că ar trebui să mă duc să-l iau pe Graham, spuse Jade.

- De ce nu-l mai lași o noapte acolo? Ei s-au oferit. Știi că e bine îngrijit. Și ai fost în picioare toată ziua. Știu că ești obosită.

- Sunt epuizată, recunosc Jade, prăbușindu-se pe canapea, lângă Cathy, și scoțându-și pantofii din piele neagră, cu toc.

- Dar nu mai mult decât tine, sunt sigură.

- De fapt, mi-a făcut plăcere să vorbesc despre Mitch. A însemnat atât de mult pentru atâția oameni.

Jade îi luă mâna lui Cathy și o țină într-ale ei.

- Cu siguranță.

Tăcură o vreme, apoi Cathy spuse:

- Nu am observat când a plecat Hank și nu am apucat să-i mulțumesc pentru tot ajutorul din ultimele două zile.

- L-am trimis eu cu cei doi soți în vârstă din Birmingham. Nu-și rezervaseră încă o cameră la motel și am avut impresia că nu prea știau ce să facă. Tu erai cu altcineva, și Hank n-a putut să-și ia la revedere.

- E un băiat foarte bun.

- Da, este. Foarte bun.

Tăcură încă vreo câteva momente, apoi Jade spuse:

- Îți mulțumesc pentru cum ai rezolvat situația cu doamna Griffith și cu Lamar. Am stat cât am putut de departe de ei până au plecat.

- Vrajitoarea aia a reușit să mă interpeleze când ieșeam de la baie. M-a prins de braț și m-a întrebat dacă știam de scandalul care te-a obligat să pleci din Palmetto. I-am spus că, dacă avea lucruri rele de spus despre tine, nu le putea spune în casa mea.

Fruntea netedă a lui Cathy se încruntă, într-o expresie de îngrijorare.

- Jade... Scandalul ăsta din Palmetto este motivul pentru care nu poți avea o relație cu Hank?

Jade își scoase panglica din păr și îl scutură, lăsându-l să-i cadă liber pe umeri. Rămase cu ochii fixați la catifeaua

neagră, în timp ce o trecea printre degete. Cu voce încetă, spuse:

- Când eram în ultimul an de liceu, am fost violată de trei băieți. Lamar Griffith a fost unul dintre ei. Deși nu se gândise dinainte, momentul îi păruse dintr-odată potrivit pentru a-i spune lui Cathy. Myrajane nu știe, desigur. Tot ce a auzit ea e că am fost răspunzătoare pentru sinuciderea iubitului meu.

Odată ce bariera fusese ridicată, cuvintele nu mai puteau fi stăpânite. Preț de aproape o jumătate de oră, suvoiul fu de nestăvilit. Îi spuse totul fără emoție, aproape recitând, pentru că-și recapitulase povestea în minte ori de câte ori hotărârea ei de a se răzbuna părea să slăbească. După ce trecu șocul inițial, Cathy plânse încet-șor în batistă.

- Oh, Jade! oftă ea, când Jade termină. Mă bucur mult că mi-ai spus. N-ar trebui să duci singură povara asta. Acum se explică atât de multe! Cum a putut mama ta să vă părăsească, pe tine și pe Graham?

- Nu m-a crezut că sunt nevinovată și s-a supărat că nu am rămas în Palmetto și că nu l-am forțat pe unul dintre băieți să mă ia de nevastă și să-l recunoască pe Graham.

- Dumnezeuule mare! Cum a putut să sugereze măcar așa ceva?

Jade se aplecă și o îmbrățișă pe Cathy.

- Ești prima persoană care crede cu adevărat că totul s-a întâmplat așa cum am spus. Știu că și Mitch m-ar fi crezut. Am fost tentată să vă spun, de multe ori. Acum mă bucur că nu am făcut-o, de când am aflat că Mitch era rudă cu Lamar.

- Și eu mă bucur că Mitch n-a fost aici să-ți audă povestea. Ar fi... Se opri și-și duse o mână la inimă. Oh, dar totuși mi-aș dori să fie acum aici, Jade. Cum o să trăiesc fără să-l mai văd vreodată, fără să-i mai aud vocea, fără să-l mai ating?

- Nu ar fi trebuit să te supăr cu problemele mele. Nu în seara asta.

- Nu. Mitch te-ar fi încurajat să o faci. Ne-a apropiat, și el și-ar fi dorit asta.

Jade o ținu în brațe până când lacrimile lui Cathy se potoliră.

- Mă duc sus acum, Jade, șopti ea, cu vocea îngroșată, ridicându-se. Noapte bună.

- O să fii bine?

Cathy zâmbi trist.

- Nu. Dar trebuie să fiu singură... cu el... să-mi iau un ultim rămas-bun.

După ce Cathy urcă în dormitorul ei, casa îi păru nefiresc de tăcută. În timp ce trecea dintr-o încăpere în alta, adunând șervețele și pahare, Jade se gândea cât de mult o să se bucure să-l aducă pe Graham înapoi, să-l audă făcând gălăgie și să-l vadă dând totul peste cap. Poate că asta o să poată să umple golul lăsat în urmă de plecarea lui Mitch.

Nu știa dacă va mai putea vreodată să intre în biroul lui fără să-l vadă acolo, prăbușit în scaun. Nu, asta nu e bine! se dojeni singură. Trebuia să și-l amintească răsfodind una dintre cărțile pe care le iubea atât de mult, sau mergând pe alee, cu Graham de mână, sau spunând una dintre minunatele lui povestiri.

Sunetul soneriei îi întrerupse gândurile. Privi repede în oglindă ca să-și verifice ținuta, înainte să deschidă ușa.

- Jade...

Încercă să trântască ușa la loc, dar mâna lui Lamar o prinse la timp.

- Te rog, Jade! Lasă-mă să vorbesc un minut cu tine.

Îl sfredeli cu privirea. Sâniile se ridicau și îi cădeau cu fiecare respirație agitată.

- Pleacă de-aici!

- Te rog, Jade! Am încercat toată ziua să găsesc momentul potrivit ca să vorbesc cu tine.

- Nu o să existe niciodată un moment potrivit. Cu atât mai puțin azi.

Din nou încercă să închidă ușa, dar Lamar se strecură prin deschizătură.

- Dumnezeuule, Jade, crezi că mie-mi este ușor să fiu aici?

- N-am de unde să știu, înțelegi, pentru că eu nu am violat niciodată pe nimeni. N-am de unde să știu cât de greu sau cât de ușor este să dai după aceea ochii cu victima, deși nici tu, nici prietenii tăi nu ați părut să aveți vreo problemă în a mă vedea zi de zi la școală după aceea. Și tocmai de aceea nu pot să-mi imaginez de ce ți-ar fi greu să vii aici în seara asta.

Lamar arăta îngrozitor.

- Orice mi-ai spune, nu e nici pe jumătate din cât aș merita, Jade. Nu pot schimba ce am făcut, Dumnezeu mi-e martor. Dar, te rog, lasă-mă să vorbesc cu tine - doar câteva minute. E tot ce-ți cer.

Îl lăasă să intre - poate pentru că recunoscuse că ce se întâmplase atunci, lângă canal, fusese împotriva voinței ei. Mai târziu, când se gândi la asta, fu singurul motiv pe care îl putu găsi.

Lamar închise încet ușa, după ce intră.

- Unde este doamna Hearon?

- Sus.

- Putem sta jos undeva?

- Nu. Într-un gest defensiv subconștient, Jade își strânse brațele la mijloc. Spune ce ai de spus, Lamar.

Arăta mai bine decât arătase în liceu, dar era la fel de nesigur pe el. Nu se certă cu ea.

- Jade, ce ți-am făcut noi...

- M-ați trântit în noroi, m-ați ținut de mâini și de picioare și m-ați violat pe rând. Asta ați făcut, Lamar!

- Dumnezeuule! gemu el.

- Se pare că amintirile tale sunt încețoșate. Ale mele sunt foarte clare. Neal m-a lovit de câteva ori, în timp ce-mi spunea să tac. Hutch a fost cel mai dur. El m-a rănit cel mai tare.

În lumina candelabrului de pe hol, chipul lui Lamar căpătă o paloare verzuie.

- Tu ai ezitat, dar, până la urmă, ai făcut la fel.

- Pentru că n-am avut încotro, Jade.

- N-ai avut încotro? Dar *eu* am avut?

- Dacă aş fi vrut să opresc totul, ce-aş fi putut face? Să-i bat pe Neal şi pe Hutch? Râse scurt, un râs asemănător cu un lătrat. Sigur. Mă şi văd. Nu înţelegi?

- Nu! răspunse ea, cu ochii în flăcări. Pentru că, şi dacă nu-i puteai opri, nu erai obligat să participi! Ai fi putut să rămâi şi să mă ajuţi. Ai fi putut să mă susţii când am spus ce s-a întâmplat.

- Neal m-ar fi omorât.

- Ai stat şi ai privit cum îmi era terfelită reputaţia. Nu ai spus nimic când Neal l-a necăjit pe Gary, până când l-a făcut să se sinucidă.

- Nu am putut să spun nimic, Jade. A trebuit să fac ce-mi spunea Neal. Îmi pare rău.

Lacrimile îi străluceau în ochi.

- Tu eşti puternică. Mereu ai fost puternică. Oamenii te admiră. Tu nu ştii cum e să nu ai decât doi prieteni.

- Ştiu cum e să nu ai nici un prieten!

În acele ultime luni însingurate de la finalul liceului, fusese luată în râs de toată lumea, în afară de Patrice Watley.

Lamar se chinuia să se justifice, bâlbâindu-se.

- Nu-ţi imaginezi ce înseamnă să fii la mâna lui Neal. Abia anul ăsta am reuşit să scap de el şi nu-ţi închipui cât de tare l-a enervat chestia asta. Am locuit împreună într-o casă veche şi...

- Nu mă interesează.

- În orice caz, m-am mutat primăvara trecută, înainte să se termine semestrul. Nu a mai vorbit cu mine câteva săptămâni după aceea. L-a fel s-a purtat şi atunci când s-a însurat Hutch. Apropo, ştii că s-a căsătorit cu Donna Dee Monroe?

- Se merită unul pe celălalt.

- Hutch a jucat fotbal vreo doi ani. Neal era gelos până şi pe echipă. După anul doi, Hutch ne-a luat pe toţi prin surprindere şi s-a înrolat în armată, la puşcaşii

marini. Neal zice că a vrut să scape de Donna Dee, pentru că-l tot bătea la cap să facă un copil. Sunt în Hawaii acum, dar am auzit că trebuie să se întoarcă în curând. Hutch nu e încă tătic.

Poate că este. Gândul o făcu pe Jade să se cutremure.

- De-asta ai venit aici, Lamar? Să-mi spui cum o mai duc cei care m-au violat?

- Jade, era să leșin când ai deschis ușa azi-dimineață. Nu mai știam ce să spun de frică.

- Frică? zise ea, cu un râs amar. Ți-era frică să nu te omor?

- Nu, mai rău. Mi-era frică să nu mă arăți cu degetul și să strigi viol!

- Am încercat asta o dată. N-a mers prea bine.

- Disprețul tău este întemeiat.

- Vai, mulțumesc, Lamar. Mă bucur că am aprobarea ta.

- N-am vrut s-o spun așa cum a ieșit.

Coborî capul și-și fixă privirea în podea, răsuflând adânc.

- Cred c-ar fi mai bine să pleci.

- Nu ți-am spus încă ce voiam să-ți spun.

Îi adresă o privire rece, care îl sfătuia să nu mai tragă de timp.

- Vreau să înțelegi de ce... de ce a trebuit să fac ca ei în seara aia. În acel moment din viața noastră, Hutch făcea orice-i spunea Neal. În plus, cred că Hutch era îndrăgostit de tine.

- Cum îndrăznești să insinuezi că violul ar putea avea o justificare romantică? Își lăsă brațele pe lângă corp, strângând pumnii. Singura diferență între ce mi-ai făcut voi mie și crimă e că sunt încă în viață. Dacă Neal v-ar fi spus ție și lui Hutch să mă uicideți, probabil că acum aș fi moartă.

Ochii lui implorau toleranță.

- Tot ce ai spus este adevărat, Jade. A fost o crimă, un act violent îndreptat asupra lui Gary, o răzbunare că l-a făcut de râs pe Neal în seara aia, la Dairy Barn. Cel puțin,

asta a fost pentru Neal. Și era enervat pe tine, zicea că-ți dai aere în prezența lui. Cred că-l rodea că-l preferai pe Gary în locul lui. Pentru Hutch... Ridică din umeri. Am teoriile mele, dar numai Hutch știe de ce-a făcut ce-a făcut. Se opri și trase adânc aer în piept. Pentru mine, a fost un test de bărbăție. Trebuia să le dovedesc lor și să-mi dovedesc mie însumi că eram bărbat. Din nefericire, n-a mers.

Jade îl săgetă cu privirea. Lamar înalță capul și se uită direct în ochii ei.

- Sunt homosexual, Jade.

Ea râse batjocoritor.

- Cred că sunt un caz clasic - tată slab, mamă dominatoare. Bănuielile mele nu s-au confirmat decât după ce am petrecut un an de depravare la facultate, când m-am culcat cu o grămadă de fete, fără să găsesc vreo plăcere în asta. Vara următoare am cunoscut un bărbat în Palmetto. A predat la clasa a opta, până a fost descoperit pipăind elevii în toaleta băieților. Mama nici măcar nu a bănuit cât de devastat am fost când m-a sunat să-mi spună ultimele bârfe sordide despre iubitul meu. Presupun că îl fascina să inițieze tineri încă neconvertiți, așa, ca mine. În orice caz, s-a dus înapoi, pe undeva prin est. Prima mea poveste de dragoste s-a terminat tragic.

- La fel și a mea.

- Da, zise el încet, ferindu-și privirea. Am atras noi prieteni și iubiți la școală. Unul dintre ei a devenit gelos pe activitățile mele sexuale cu femeile din timpul orgiilor organizate de Neal. Luam parte la ele pentru că nu voiam ca Neal să descopere adevărul. Să mă ferească sfântul dacă află mama vreodată! Probabil că ar trimite Ku Klux Klanul pe urmele mele. Ți imaginezi care ar fi reacția ei dacă ar afla că arborele genealogic al familiei Cowan o să moară pentru că fiul ei e pe invers?

Graham ar fi putut fi un Cowan, dar Myrajane n-avea să afle niciodată.

- Nu am făcut încă public adevărul despre mine, mărturisi Lamar. Dar, după ce te-am văzut azi, am vrut

să știi. M-am gândit că ar putea fi o explicație pentru ce am făcut atunci.

Preț de câteva minute, Jade îl privi cu un dispreț arzător.

- Nu ai venit aici ca să explici nimic *pentru mine*, Lamar! Ți-ai mărturisit secretul întunecat pentru că ai vrut să te absolv de păcatul comis. Ei bine, ghinion! Preferințele tale sexuale nu justifică un viol. Și nu m-ai violat doar pe mine, ești vinovat și pentru moartea lui Gary. Chiar dacă eu te-aș ierta pentru prima greșală, pe a doua n-o să ți-o iert nici într-o mie de ani! Nu, Lamar, cât timp voi trăi, o să te urăsc. Până să te văd azi-dimineață, aveam falsa impresie că timpul m-a anesteziat. Apoi ai apărut și totul a năvălit din nou în mintea mea, la fel de oribil și de viu ca și cum s-ar fi întâmplat ieri. M-am văzut iar întinsă pe spate în noroiul rece, implorându-vă pe voi trei să n-o faceți. Ochii i se îngustară periculos. N-o s-o uit niciodată și, cât timp o să-mi amintesc, n-o să te iert!

Lamar privi undeva dincolo de ea. Trăsăturile lui frumoase erau marcate de tristețe și resemnare. În cele din urmă, ochii lui se întoarseră la ea.

- Asta m-am gândit și eu că o să spui. Dar mi-am zis, am sperat, că merită totuși să încerc. Se îndreptă spre ușă, dar se opri și se întoarse din nou. Presupun că nu ajută la nimic să-ți spun că-mi pare rău.

- Nu.

Cu o expresie încărcată de nefericire, dădu din cap în timp ce ieșea, trăgând ușa în spatele lui.

Jade dădu fuga la ușă și se grăbi să o încuie. Își apăsă fruntea pe lemnul tare până simți că o doare. Cuvintele lor îi răsunau încă în minte. Neal o ținuse de mâini și îl îmboldise pe Lamar să treacă la rând. Hutch, gâfâind după exercițiul recent, îl făcuse pe Lamar poponar pentru că ezita. Acoperindu-și urechile, Jade se întoarse cu spatele la ușă și se lăsă să alunece pe suprafața rece până când simți că atinge podeaua. Își puse capul pe

genunchi și, la fel ca în acea noapte, imploră într-un geamăt:

– Nu! Te rog, nu!

Dar Lamar o făcuse oricum și păruse extrem de mândru de el după aceea. Cum îndrăznea să vină acum la ea, sub pretextul unei conștiințe vinovate, să-i dezvăluie chinuitorul lui secret și să-i ceară să-l ierte?

Probabil că lui i se părea că supraviețuise incidentului și că totul era acum bine. Nu știa că, până și după luni de terapie, nu era în stare să accepte și să răspundă afecțiunii unui bărbat. Noaptea aceea îi rămăsese săpată în suflet și o purta acum mereu cu ea, ca pe un semn din naștere. N-o să poată niciodată scăpa de ea. Era o sentință pe viață și nu putea cere nimănui altcuiva să o împartă cu ea. Mai ales unui om care îi era atât de drag ca Hank.

Datorită circumstanțelor, reușise să-l evite în acea zi. Dar mâine o să-i spună că n-o să poată niciodată să răspundă în mod fizic iubirii lui. Îi era imposibil să fie ce-și dorea el să fie, ce merita să aibă. De data asta, trebuia să-l facă să o creadă și să accepte acest lucru.

Întunericul din inima ei se potrivea cu cel de afară. Tăcerea din casă o apăsa tot mai tare. Plângea pentru Graham, care n-o să-l mai aibă pe Poppy în viața lui. Inima i se frângea pentru Cathy, care-și pierduse soțul și cel mai bun prieten. O durea sufletul pentru Hank și pentru durerea pe care trebuia să i-o provoace.

În orele întunecate ale nopții, aproape că-l invidia pe Mitch pentru pacea nou găsită.

Jade termină Colegiul Dander ca șefă de promoție. În discursul ei în fața absolvenților îi mulțumi public fostului decan, dr. Mitchell Hearon, care avusese încredere în ea. Cathy îi făcu zeci de poze cu roba și pălăria de absolvent și organizează o petrecere în onoarea ei.

În ziua în care Jade pleacă de la magazinul domnișoarei Dorothy Davis pentru ultima oară, spatele bătrânei

era la fel de drept ca întotdeauna, dar în ochi îi străluceau lacrimi.

- E mai bine că am scos magazinul la vânzare, spuse ea, trăgând de nas. Mi-ar lua săptămâni întregi să găsesc pe cineva care să te înlocuiască.

Ce voia de fapt să spună era că n-ar fi putut-o înlocui niciodată pe Jade, și amândouă știau asta. În ultimul an în care lucrase la magazin, Jade condusese întreaga afacere, de la A la Z. Ceilalți angajați îi raportau ei. Domnișoara Dorothy fusese o prezență doar de formă.

- Vreau să primești asta, spuse ea, întinzându-i lui Jade un plic.

Înăuntru era primul cec pe care domnișoara Dorothy îl scrisese în ani întregi.

- Cinci mii de dolari! exclamă Jade, când reuși să descifreze scrisul încâlcit.

- L-ai câștigat. Dacă ți i-aș lăsa prin testament, afurișii de avocați ar face în așa fel încât să rămână la ei, spuse ea, mârâind.

- Nu știu ce să spun.

- Spune *la revedere*. Doar pleci, nu?

De teamă să nu-i rupă oasele fragile domnișoarei Dorothy, Jade nu o îmbrățișă atât de tare pe cât ar fi vrut. Avea să-i fie dor de magazin și de bătrânica excenetrică, dar nici pe departe atât de dor cât avea să-i fie de Cathy. Să plece de la Cathy avea să fie mult mai dureros decât despărțirea de propria mamă.

Când ajunsese acasă, se opri pe aleea de la intrare, privind casa și amintindu-și dimineța în care urcase treptele de la intrare cu Graham în brațe. Băiețelul apăruse acum topăind prin aceeași ușă la care bătuse atunci. Era un copil robust, cu ochi irlandezi, de un albastru intens, și bărbia ușor despăcată. Nici măcar nu respira greu în clipa în care ajunsese la mașină.

- Cathy vrea să știe de ce stai afară, în mașină.

„Pentru că mi-e groază să intru și să-i dau vestea”, își zise. Lui Graham însă îi spuse:

- Îl așteptam pe băiețelul meu grozav să vină să mă ia.

- Pe mine?

- Nimeni altul. Ce ai făcut azi?

În timp ce se apropiau de casă, Graham îi dădea zor despre *Sesame Street* și despre o excursie la „locul cu multe flori”.

- Pepiniera, spuse Cathy, auzind finalul conversației lor.

Cei trei intrară în bucătărie, unde Jade îi ținea de obicei de urât lui Cathy, cât timp aceasta pregătea cina.

- Am cumpărat niște sporul casei pentru ghivecele de pe veranda din față.

- O să arate frumos. Ce culoare?

Jade încercă să păstreze o conversație animată, dar, când nu-i ieși, își dădu seama că era vina ei, nu a lui Cathy. Nu mai putea amâna inevitabilul.

- Cathy, trebuie să-ți spun ceva.

- Chiar mă întrebam când o s-o faci. Mi-am dat seama că te macină ceva.

Se așeză la masă, în fața lui Jade. Graham colora într-o carte mare, cu limba ancorată într-un colț al buzelor.

- Nu știu cum altfel să-ți spun, decât direct. Jade trase aer în piept. Am acceptat un post la o fabrică de îmbrăcăminte din Charlotte.

- În North Carolina?

- Da. Speram să găsesc ceva mai aproape de Morgantown, dar, cum știi și tu, colegiul este singura industrie de aici. Am găsit o slujbă bună, cu un salariu de început decent. O să lucrez direct cu vicepreședintele care se ocupă de achiziții.

O privi pe Cathy cu o expresie care implora înțelegere.

- Chiar dacă asta înseamnă că eu și Graham va trebui să ne mutăm, este o șansă prea bună pentru mine ca s-o ratez.

Jade era pregătită să o prindă, dacă Cathy s-ar fi prăbușit, copleșită de tristețe. În schimb, chipul femeii se luminează ca un brad de Crăciun.

- Mă încântă ideea unei schimbări. Când plecăm?

capitolul 15

Tallahassee, Florida, 1983

Aproape toți pasagerii din avionul transatlantic adormiseră pe la jumătatea filmului pus de echipajul de bord. Dillon nu putea dormi. Scaunul nu fusese gândit pentru un bărbat de dimensiunile lui. Tot ce putea face era să-și sprijine capul de spătar și să închidă ochii.

Auzind-o pe Debra mișcându-se, se întoarse să vadă ce se întâmplă. Aranjă pătura peste fiul lor adormit, apoi ridică privirea spre Dillon și zâmbi.

- E un pasager cuminte, șopti ea. Cine-ar putea ghici că e la primul lui zbor?

Charlie, în vârstă de șase luni, dormea întins pe spate într-un landou portabil. Când fornăi în somn, părinții lui care îl adoraу se uitară unul la celălalt și zâmbiră.

- Încearcă să dormi, spuse Dillon încet. Întinse mâna peste scaunul care îi despărțea ca să-i mângâie părul. Ai tăi n-o să ne lase o clipă de liniște după ce ajungem în Atlanta.

- Glumești? O să fie atât de captivați de Charlie, încât noi vom fi complet ignorați.

Îi trimise o beza, apoi se cuibări mai confortabil sub pătura oferită de echipaj și închise ochii.

Dillon continuă să o privească, simțindu-și inima crescându-i de emoție când își aminti cât de aproape fusese să o piardă cu un an și jumătate în urmă. Luni în șir după boala care se terminase cu pierderea copilului, Debra suferise de depresie severă. Părinții ei veniseră în Franța și o ajutaseră să depășească coșmarul. Soții Newberry stătuseră cât putuseră de mult, apoi i-o încredințaseră lui Dillon, care se simțea depășit de situație.

Debra nu avea nici un chef să-și reia vechile activități, printre acestea numărându-se și cursurile de gătit. Nu mai făcea curățenie lună în apartament. Când se întorcea seara de la muncă, Dillon făcea el și treaba în casă. Rufele murdare se strângeau grămadă până găsea timp

să se ocupe de ele. Debra dormea zile în șir. Părea să fie singurul mod în care putea face față durerii.

Dillon plângea după copilul pierdut împingându-se dincolo de limite la muncă. Extenuarea fizică era panaceul lui. Găsea în ea un refugiu temporar, reușea să uite o vreme. Debra nu găsisese o astfel de evadare din durerea ei. Refuza chiar și să discute despre asta cu Dillon ori de câte ori soțul ei deschidea subiectul, convins că ar fi făcut progrese dacă ar fi vorbit. Se consultase cu obstetricianul care îl sfătuisese să-i lase timp.

- Madame Burke a suferit o traumă emoțională severă. Trebuie să aveți răbdare cu ea.

Dillon era întruchiparea răbdării când venea vorba de Debra. Aceeași răbdare îl părăsea însă cu desăvârșire când auzea platitudinile așa-zişilor profesioniști. Când trecură săptămâni întregi fără să se vadă vreo îmbunătățire, se gândi serios să o trimită acasă o vreme. Poate că familia ei numeroasă ar fi reușit să o înveselească și să-i readucă optimismul.

Totuși, nu reuși niciodată nici să sugereze măcar acest lucru. Nu-i plăcea să o vadă privind pierdută în gol, dar ar fi fost și mai rău să nu o mai vadă deloc. Neavând ce altceva să facă, se înarmă cu răbdarea pe care i-o recomandase doctorul.

În tot acel timp, sexul fusese singura obsesie a Debrei. Imediat ce trupul i se vindecase, îl presase să facă dragoste cu ea, deși exercițiile fizice frenetice și epuizante nu erau exact ceea ce Dillon ar fi numit dragoste. Nu era un act născut din pasiune sau din dorință, ci din disperare. Nu plăcerea era scopul. Dillon voia să străpungă izolarea ei autoimpusă. Debra voia să rămână din nou însărcinată, cât mai repede cu putință.

Nu acordau nici un pic de timp preludiului. În fiecare seară, încălecau transpirați unul pe celălalt, făcând patul să se zgâlțâie. După aceea, Dillon se simțea gol și trist, dar continua să o facă fiindcă acele câteva minute erau singurele momente din zi când Debra manifesta vreun semn de viață.

În momentele în care îi venea să-și smulgă părul de frustrare, Dillon se putea alina spunând: „Cel puțin nu-l mai am pe Haskell Scanlan pe cap“. Forrest G. Pilot anulasese decizia lui Dillon de a-l concedia pe contabil, dar îl trimisese în altă poziție, undeva prin State. Pe Dillon îl mulțumea soluția. Nu-i păsa ce făcea sau unde era Scanlan, atât timp cât nu mai era în viața lui. Scanlan fusese înlocuit cu un francez mult mai plăcut, care vorbea engleza impecabil.

Starea de spirit a Debrei se schimbaseră cu o sută optzeci de grade în ziua în care i se confirmase că e însărcinată. Când Dillon se întorsese acasă, i se aruncase în brațe imediat ce intrase pe ușă. O asemenea exuberanță era atât de neașteptată, încât Dillon căzuse pe spate. Debra aterizase peste el, râzând așa cum obișnuia să râdă înainte de călătoria dezastruoasă la Zermatt.

- Sunt însărcinată, Dillon. Sunt însărcinată!

Înainte să aibă timp să-și revină din surpriză, Debra îi desfăcuse cămașa și îi săruta cu poftă pieptul și gâtul. Făcuseră dragoste pe podea și fusese ca înainte - pasiune temperată de dragoste și tandrețe.

- Doamne, cât mă bucur că te-ai întors! șopti el cu răsufierea tăiată.

Ca și cum s-ar fi ridicat o cortină opacă, viața lor deveni din nou însoțită. Viața era frumoasă, dar dușmanul lui Dillon - pesimismul - nu-i dăduse pace pe tot timpul sarcinii Debrei. Dacă se întâmpla din nou ceva tragic? Debra ar fi suferit o altă criză de disperare și nici unul din ei nu mai avea suficientă energie ca să-i facă față. Pe măsură ce se apropia de al doilea trimestru, perioada în care pierduse primul copil, anxietatea lui Dillon creștea în ritm frenetic. Într-o zi, anunțase brusc:

- Te trimit acasă, să naști copilul acolo, și nu vreau să avem discuții.

- Sunt acasă.

- Știi la ce mă refer. În Georgia. La mama ta. Ea o să aibă grijă să te menajezi, așa cum ar trebui. În orice caz, copilul nostru vreau să se nască pe pământ american.

Debra îl privise bănuitor.

- În sfârșit ți-ai găsit una, nu?

- Ce una?

- O amantă. După cum spune vecina noastră de la parter, toți francezii au cel puțin o amantă. M-a avertizat că e doar o chestiune de timp până când o să adopți și tu acest obicei, mai ales că silueta mea nu mai este suplă și seducătoare.

- Ești al dracului de seducătoare, mârâise el, punându-și mâinile pe abdomenul ei pronunțat. Îi ridică bluza și îi sărută pielea întinsă. Buzele îi urcară pe sâni goi. Văd că ai adoptat și tu câteva obiceiuri franțuzești, murmură el, mângâindu-i cu limba sfârcul închis la culoare.

- Toate sutienele mi-au rămas mici.

Își prinsese sâni în mâini și îi oferi lui Dillon, iar gura lui îi mângâie până când gemetele lor împreunate îi dovediră vecinei de la parter că se înșela.

Mai târziu, în timp ce stătea cu spatele lipit de pieptul lui și cu mâna lui așezată protectoare pe abdomenul ei, îl întrebase somnoroasă:

- Când ai de gând să-mi faci bagajele și să mă trimiți la mama?

- Las-o baltă, oftase el, sărutându-i urechea. Nu te duci nicăieri.

Abia după ce-și ridicase în brațe fiul care țipa și se agita de mama focului, Dillon își relaxase vigilența asupra sorții capricioase. În ochii tatălui său, Charles Dillon Burke era un miracol. Din prima clipă în care îl văzu, Dillon fu fermecat de copil și de ideea de a fi tată în general.

Norocul lui la muncă persista. Clădirea fusese terminată spre satisfacția tuturor. Forrest G. Pilot venise din Florida să o inspecteze personal. Îmbătrânise considerabil, își spusese Dillon, și părea să aibă ceva pe suflet, dar îl lăudase pe Dillon pentru treaba bine făcută și-și demonstrase aprecierea sub forma unui bonus.

- Ia-ți șase săptămâni libere, cu plată. Ar trebui să-ți ajungă să te muți înapoi, înainte să te întorci la muncă.

Înainte de a se duce în Tallahassee, Dillon și Debra aveau de gând să petreacă cel puțin două săptămâni cu soții Newberry în Atlanta, ca să le dea ocazia să-și cunoască noul nepot. Dillon era încrezător că Forrest G. avea planuri mari pentru el. Împlinise pe deplin toate așteptările, ba chiar mai mult.

Odihnindu-și capul pe tetieră, Dillon închise ochii mulțumit. Peste hurelul motoarelor avionului, auzea respirația ritmică a Debrei și sunetele de bebeluș, dulci și guturale pe care Charlie le scotea în somn.

- Ce mama dracului înseamnă asta? urlă Dillon. Unde e Forrest G.? Ce cauți tu la biroul lui?

Haskell Scanlan stătea sprijinit de spătarul somptuosului scaun din piele, privindu-l pe Dillon cu o expresie îngâmfată.

- Am privilegiul de a te informa că domnul Pilot nu mai lucrează aici.

Dillon avu nevoie de fiecare fărâmbă de autocontrol de care era în stare ca să nu sară peste birou, să-l apuce pe Scanlan de gâtul subțire și să-l zgâlțâie până îl lăsa fără suflare. Era un șoc uriaș pentru prima zi înapoi la muncă. Când observase emblema necunoscută din parcare, sperase că era doar un nou nume și un nou logo pentru compania originală. Dar, în clipa în care intrase în fostul birou al lui Forrest G., fusese întâmpinat de o surpriză neplăcută. Pilot Engineering Industries avea acum un nou proprietar și un nou management - și la cârma întregii companii era nimeni altul decât Haskell Scanlan.

Dillon își privi chiorâș fostul inamic.

- Ce s-a întâmplat cu Forrest G.?

Degetele lungi ale lui Scanlan alunecau în susul și-n josul marginii lucioase a biroului.

- Mentorul tău a ieșit la pensie.

Dillon pufni disprețuitor.

- Nu ar fi părăsit fără luptă scaunul ăsta.

- Au fost câteva momente neplăcute, recunosc Scanlan, cu o strâmbătură nesinceră. Mă mir că nu ai citit în ziare.

- Am fost ocupat să-mi instalez familia în noua casă. Ce s-a întâmplat?

- Cu resursele disponibile, compania pentru care lucrezi acum a hotărât că putea face mai mult decât făcea Pilot.

- Cu alte cuvinte, a fost o preluare ostilă de putere. Mai multe forțe s-au unit și l-au dat jos pe Forrest G.

Dillon îl privi pe Scanlan cu ochii mijiți.

- Mă întreb cine a furnizat informațiile din interior.

Rânjetul lui Scanlan era la fel de enervant ca unghiile trase peste o tablă din sticlă.

- Am făcut tot ce-am putut ca să ajut noua conducere.

- Sunt convins de asta, mârâi Dillon. Sunt sigur că i-ai pupat în dos până ți s-au înroșit buzele.

Scanlan sări de pe scaun, clipind des și pufăind furios, amintindu-i lui Dillon de un șarpe veninos. Dillon se aplecă peste birou.

- Haide, Scanlan, lovește-mă! Te rog! Dă-mi un motiv să te bat până te las lat.

Scanlan făcu un pas în spate.

- Dacă ții la slujba asta, ai face bine să ai grijă cum vorbești cu mine, domnule Burke. Nu am dat afară nici măcar un singur angajat de când am preluat controlul, dar este inevitabil. Nu m-ar deranja să încep cu tine.

Dillon era tentat să-i spună lui Scanlan să se ducă dracului și să-i trântască ușa-n nas. Dar unde ar fi rămas atunci? Nu stătea prost cu banii, mulțumită bonusului pe care i-l dăduse Forrest G. Totuși, mutarea implicase multe cheltuieli. Nu erau prea multe slujbe disponibile în Tallahassee și nu-i putea muta din nou pe Debra și pe Charlie, după ce abia se instalaseră.

Hotărâseră să nu cumpere o casă până nu se obișnuiau cu orașul. Închiriaseră în schimb una într-un cartier drăguț și respectabil. Curtea era mai mică decât

și-ar fi dorit Dillon și avea un singur copac. Dar Debra părea mulțumită.

Pentru moment, ar fi fost o prostie să muște mâna care îl hrănea.

- Ce ai pentru mine? mârâi el.

Scanlan se așeză la loc, ciupindu-și dunga pantalonilor. Luă un dosar, îl deschise și-și trecu degetul arătător peste o coloană de cifre.

- Ah, avem un birou compartimentat liber la etajul doi. Numărul 120. Poți să-ți muți lucrurile acolo azi și să începi de mâine.

- Mă trimiți înapoi la schițe și desene? strigă Dillon. Ce mama dracului încerci să faci?

- Este tot ce am disponibil momentan. Poți să accepți sau nu.

Dillon mormăi o serie de obscenități în franceză.

- E de la sine înțeles, adăugă Scanlan, că un post ca ăsta nu e plătit la fel ca munca pe șantier. Salariul îți va fi diminuat pe măsura poziției.

- Cred că te simți foarte bine în momentul ăsta, spuse Dillon.

Scanlan zâmbi.

- Extraordinar de bine.

- Nu mă pot întoarce la desene. Trebuie să mai existe și altceva.

Scanlan îl cântări din priviri preț de câteva clipe, apoi se răsuci cu tot cu scaun și scoase un dosar din fișetul din spatele lui.

- De fapt, tocmai mi-am amintit ceva. Am achiziționat recent în Mississippi o proprietate care are nevoie de renovări masive înainte de a fi utilizată în mod productiv și profitabil. Te interesează?

Dillon îi explică pe scurt situația Debrei.

- Așa că, fie accept postul din Mississippi, fie mă întorc la desene. Izbi cu pumnul în palma opusă. Nu știu de ce nu l-am pocnit pe nenorocit și n-am plecat de-acolo.

- Ba da, știi. Ai depășit perioada în care te băteai în stradă. Acum ești un bărbat cu o familie, ești un profesionist care n-o să lase un marțafoid de teapa lui Scanlan să îl învingă.

- Ei bine, în clipa de față marțafoidul are toți așii în mână și o știe foarte bine. După ce-am plecat de la el, am încercat să-mi aranjez niște interviuri pentru o altă slujbă. Cred că am dat vreo douăzeci și cinci de telefoane. Răspunsul a fost mereu același. Nimeni nu are nimic de lucru. Nimeni nu angajează.

- În afară de a-i smulge capul lui Scanlan de pe umeri, ce-ți dorești?

- Nu știu, Debra. Se prăbuși pe canapea și-și frecă obosit ochii. În mod sigur nu vreau să mă întorc la desene.

- Atunci, o să accepți celălalt post și-o să ne mutăm în Mississippi.

Dillon îl luă pe Charlie de pe genunchii Debrei și îl așază pe brațul lui. Bebelușul prinse strâns în mânăuță degetul tatălui său.

- Am o alternativă. Nu-i prea grozavă, dar ține cont că e doar temporară.

După ce-i prezentă planul alternativ, Debra îl întreabă:

- Și unde o să stai?

- În rulotă, pe șantier. Mă descurc eu cu un pat de campanie, un frigider micuț și o plită.

- Și baia?

- O să folosesc toaletele ecologice pentru muncitori. Iar clădirea la care o să lucrez are o cabină de duș. Scanlan mi-a dat planurile ca să le studiez înainte de a lua o hotărâre.

Expresia Debrei îi trăda lipsa de entuziasm.

- O să vii acasă în fiecare weekend?

- În fiecare weekend! Îți promit!

- Nu văd de ce nu ne putem muta cu toții în Mississippi.

- Pentru că Scanlan m-ar trimite cu siguranță în altă parte în secunda în care ne-am instala acolo. Și ar putea juca jocul ăsta la nesfârșit.

- Dar nici treaba asta nu are un termen precis, se plânse Debra. Te-ar putea ține acolo pentru totdeauna.

Dillon clătină cu încăpățănare din cap.

- N-o să fiu la fel de atașat de treaba asta cum am fost de clădirea din Versailles. O s-o las baltă în clipa în care o să găsesc altceva. Am lăsat CV-uri prin tot orașul. Sigur o să apară ceva cât de curând. Scanlan nu m-a iertat niciodată pentru ce i-am făcut în Franța. S-a răzbunat pe Forrest G. și acum mă obligă pe mine să aleg între a mă întoarce într-una din cutiile alea de sticlă sau a accepta un post greu și meticulos, departe de casă. Se așteaptă să aleg biroul, pentru că ar fi mai ușor. Și nu vreau să-i ofer nenorocitului această satisfacție.

Cu Charlie cuibărit în curbura cotului, își trase soția aproape de el și îi sărută tâmpla.

- Crede-mă, Debra, așa e cel mai bine. Săptămânile o să treacă atât de repede, că nici măcar n-o să apuci să ți se facă dor de mine.

Din nefericire, naveta nu se dovedi nici atât de temporară, nici atât de ușoară pe cât sperase Dillon. Condițiile în care locuia în Mississippi erau sub orice critică, însă nu-i spuse Debrei acest amănunt, pentru că-și dădea toată silința să păstreze o atitudine pozitivă.

Nu se întrevedea nici o schimbare. O toamnă neobișnuit de ploioasă făcuse ca toate șantierele de construcție din sud să rămână pustii. Erau concedieri masive. Nimeni nu voia să angajeze un inginer de construcții, oricât de deștept, de ambițios sau de hotărât ar fi fost acesta.

Dillon cumpărase o mașină nouă în Atlanta. I-o lăsase Debrei și făcea drumul lung până în Mississippi și înapoi pe vechea lui motocicletă. Ajungea acasă târziu în fiecare vineri și trebuia să plece devreme duminică după-amiaza. Abia îi mai rămânea timp să se odihnească

după weekendul epuizant înainte să se facă iar luni dimineață.

Munca în sine nu era câtuși de puțin satisfăcătoare. În cea mai mare parte era vorba de recondiționarea interiorului. Înlocuia pereții pe jumătate căzuți, reconstruia plafoanele prăbușite, refăcea podelele. Clădirea era veche și urâtă și, după ce o termina, tot veche și urâtă avea să rămână. Chiar și așa, aplica aceleași standarde rigide pe care le-ar fi folosit dacă ar fi fost vorba de o clădire nouă. Conducea cu strictețe operațiunea și le solicita muncitorilor implicare totală. Era o chestiune de mândrie. În plus, nu avea de gând să-i lase lui Scanlan nici cel mai mic avantaj asupra lui. Putea să-l retrogradeze sau chiar să-l dea afară din pură pizmă, dar niciodată pentru că făcuse o treabă proastă.

Situația crease tensiune în familia lui Dillon. Pentru că încercau să petreacă atât de mult timp împreună în weekend, trebuia să facă un efort în această direcție, iar asta știrbea din plăcere. Treburile casnice pe care Debra nu le putea face cădeau în sarcina lui Dillon. În mod normal, nu l-ar fi deranjat să le facă, dar pierdea ore bune cu ele în fiecare dimineață de sâmbătă, când nu-și dorea nimic altceva decât să doarmă, să facă dragoste cu soția lui și să se minuneze cât de repede îi creștea fiul.

Deși erau înconjurați de familii tinere, așa ca ei, nu aveau nici un fel de viață socială. Asta începu să-și spună cuvântul în ceea ce o privea pe Debra. Petrecea toată săptămâna, zi de zi, singură cu un bebeluș mai mic de un an. Îl adora pe Charlie și era o mamă excelentă, dar îi lipsea orice mod de a se exprima și nu părea interesată să se implice în activitățile cartierului. Dillon începu să observe semne din ce în ce mai accentuate de depresie, iar asta îl speria.

Într-o duminică seară, în timp ce se pregătea pentru lungul drum spre Mississippi, o trase în brațele lui:

- O să-mi iau liber vinerea viitoare și-o să vin acasă o zi mai devreme. Crezi că poți face față?

Zâmbetul ei era tremurat, dar strălucitor.

- Oh, Dillon, poți să faci asta? Ar fi minunat!

- Nu am terminat toată treaba pe care mi-ai trasat-o pentru weekendul ăsta. O să pot face totul săptămâna viitoare și-o să-mi rămână timp să mai și lenevesc. Caută o bonă pentru sâmbătă seară. Ne îmbrăcăm frumos și ieșim în oraș. Luăm cina. Dansăm. Mergem la un film. Orice vrei.

- Te iubesc, spuse ea, îngropându-și nasul în gulerul cămășii lui.

Se ținură în brațe și se sărutară, până când făcu un efort să se desprindă și să plece.

Cu regret, își luă casca. Debra îl conduse până la ușă, ținându-l în brațe pe Charlie, care, din obișnuință, învățase să facă pa-pa.

Dillon nu îndrăzni să-i ceară în mod oficial ziua liberă lui Scanlan, așa că mitui unul dintre subalterni să supravezeze șantierul în lipsa lui. Nu-l costă decât o ladă de bere.

Joi după-amiază, o sună pe Debra.

- Nu suni ca să spui că nu mai vii, nu? întrebă ea, îngrijorată.

- Oh, cât de puțină încredere ai în mine! Sigur că vin. Își coborî vocea și adăugă cu accentul unui actor din vechile filme hollywoodiene: Am planuri mari pentru acest weekend.

Debra râse.

- Ce faci? o întrebă.

- Îți pregătesc câteva surprize.

- Hmm. De-abia aștept. Ța e fiul meu care se aude în spate?

- Chicotește pentru că știe că vorbesc cu tine.

- Spune-i că ajung în câteva ore.

- Ai grijă, Dillon! Vremea e groaznică aici.

- O să ajung înainte să-ți dai seama.

Vremea rea nu-l putea opri să facă drumul spre casă, dar, cu siguranță, îl întârzie. În statul Florida erau cele mai scăzute temperaturi de când începuseră măsurătorile

meteorologice. Ploua torențial. Uneori, valuri de lapoviță îi loveau vizorul. Degetele strânse în jurul mânereilor îi înghețaseră în mănușile de piele. Când în sfârșit ajunsese în Tallahassee, avu senzația că locul nu fusese niciodată mai frumos.

În clipa în care deschise ușa casei, fu întâmpinat de arome îmbietoare din bucătărie. În mijlocul mesei din sufragerie erau o vază cu flori proaspete și un tort de ciocolată pe care era scris numele lui. Friptura se rumenea în cuptor.

- Debra?

Își lăsă casca și mănușile pe un scaun și se duse în spatele casei, unde erau dormitoare.

- Ești în baie?

Se uită în camera lui Charlie, dar pătuțul era gol.

- Unde sunteți voi doi? Îmi faceți o surpriză?

Dillon deschise ușa dormitorului mare și se opri să-și privească soția și fiul dormind liniștiți în pat. Charlie era cuibărit în brațele Debrei. Părul ei auriu arăta atât de frumos întins pe pernă. Inima lui Dillon se umplu de iubire. Se extenuase încercând să-i pregătească un weekend cât mai special. Se apropie de pat, se așează pe margine și îi mângâie obrazul neted.

Și atunci își dădu seama că nu dormeau.

Haskell Scanlan lucra adesea până târziu în goana lui spre succes, însă în acea seară rămăsese la birou chiar mai târziu decât de obicei. Se făcuse de mult întuneric când în sfârșit părăsi clădirea. Mașina lui era singura care mai rămăsese în parcare.

O siluetă înaltă apărură din umbră și îi blocă drumul. Înainte ca Scanlan să apuce să scoată un strigăt de surprindere, un pumn îl izbi cu putere în gură, spărgându-i toți dinții din față de la nivelul gingiei și smucindu-i capul pe spate cu o mișcare atât de violentă, încât trebui să poarte guler special timp de două luni. Înainte să se prăbușească la pământ, fu apucat de guler și lovit din

nou. Cea de a doua lovitură îi fractură maxilarul. Un ultim pumn îl lovi în abdomen. Îi rupse splina.

Fuse în spital timp de o săptămână, fluctuând între stări de conștiență și leșin, înainte să le poată comunica polițiștilor cine anume bănuia că fusese autorul acestui atac brutal și aparent neprovocat.

Mașina de poliție se opri la adresa pe care le-o dăduse. Nimeni nu răspunse la ușă. Cei doi ofițeri îi puseră întrebări vecinei de alături.

- După înmormântare, nu a mai rămas decât vreo câteva zile.

- Înmormântare?

- Soția și fiul lui au murit acum trei săptămâni. S-au sufocat. Mai știți când am avut furtuna de zăpadă? Înainte să se întindă puțin în pat, doamna Burke a pornit soba cu gaze pentru prima oară. Ventilația nu mergea bine, așa că și ea, și bebelușul au murit în somn. I-a găsit domnul Burke când a ajuns acasă.

- Nu știți unde este?

- Nu l-am văzut de mai bine de o săptămână. Am presupus că s-a întors la lucru.

Ofițerii au obținut un mandat și au intrat în casă.

Din câte își dădeau ei seama, nimic nu fusese deranjat din ziua accidentului fatal. Pe masa din sufragerie era un buchet de flori ofilite, în apă imputită. Lângă vază, erau rămășițele unui tort de ciocolată pe care îl devoraseră furnicile.

Nimeni nu-l mai văzuse pe domnul Burke la șantierul din Mississippi din seara de joi în care plecase spre casă. Colegii lui se arătară întristați de vestea morții familiei lui.

- Era topit după copil, spuse unul din ei. Vorbea tot timpul despre el.

- Și cum se înțelegea cu soția?

- Fotografia ei e încă în rulotă, unde a lăsat-o. Nu umbla cu altele, dacă la asta vă referiți.

Nu au fost înaintate acuzații pentru atacul asupra lui Haskell Scanlan. Singurul posibil suspect dispăruse fără urmă. Parcă pur și simplu ar fi întors spatele vieții.

capitolul 16

Palmetto, South Carolina, 1987

- Un nenorocit de homosexual! Îți vine să crezi?

Neal Patchett clătină din cap, apoi sorbi din nou din burbonul îndoit cu apă.

Hutch Jolly era la fel de șocat ca Neal de vestea pe care o aflaseră despre Lamar. Doar că Hutch nu se manifesta atât de vehement.

- Nu am stat prea mult pe lângă Lamar în ultimii ani, observă el. În nici un caz atât de mult ca tine.

- Ce mama dracului vrea să însemne asta? întrebă Neal defensiv.

- La dracu', nu vrea să însemne nimic. Doar că nu mi-am petrecut prea mult timp cu el. Tu ai observat vreo schimbare de-a lungul anilor?

- Nu, iar asta nu poate însemna decât un singur lucru.

- Care anume?

- A fost pe invers dintotdeauna, spuse Neal. În toți anii ăia în care s-a ținut ca scaiul de noi, știa foarte bine ce este. Mi se face pielea de găină numai când mă gândesc. Am locuit în aceeași casă cu el! Dumnezeu mare!

Până în acel moment, Donna Dee nu se amestecase în discuția lor.

- E foarte urât să vorbești așa despre un om care abia a murit. Nu mă interesează că Lamar a fost homosexual, tot om era și el. A fost prietenul nostru. Îmi pare rău pentru el.

Neal râse înfundat.

- Ar trebui să stai nițel de vorbă cu nevastă-ta, Hutch. Să o lămurești ce și cum. Auzi la ea, să-i pară rău după un poponar! Poate că ar trebui să se mute în San Francisco, cum a făcut Lamar. Știi, acum că mă gândesc, asta ar fi trebuit să fie primul lucru care să-mi dea de gândit. Mai întâi a plecat din casa în care locuiam amândoi, apoi s-a dus ca ars direct în California, imediat după ce am terminat facultatea. Ce om în toate mințile ar vrea să trăiască printre ciudații ăia... dacă nu e unul din ei? Trebuia să-mi fi dat seama că era poponar.

Donna Dee deschise gura să vorbească, dar Hutch îi adresă o privire de avertisment și întrebă:

- A mai rămas din sosul ăla de scoici, scumpo?

Nervoasă, Donna Dee ieși din încăpere și se duse în bucătărie. Era tot mai des nervoasă. În ultima vreme, începuse să-și dorească să se mute într-o casă mai mare. O cumpăraseră pe aceasta după ce se întorseseră din Hawaii, unde Hutch fusese o vreme repartizat. Nu era cu mult mai bună decât cea pe care o avuseseră în baza militară, dar fusese tot ce-și permisese.

În plus, Donna Dee folosea casa - printre altele - doar ca un pretext pentru toanele proaste. Hutch ignoră zgomotul vaselor aruncate în chiuvetă și al ușilor de bufet trântite și îi umplu din nou paharul musafirului lor.

Neal nu epuizase încă subiectul recentului deces al lui Lamar Griffith.

- Știi boala aia de care a murit... cum îi zice?

- SIDA, spuse Donna Dee, întorcându-se la ei, cu o tavă cu sos și niște chipsuri.

- Tata zice că doar homosexualii o iau. De la felul în care și-o trag unul altuia. Ce zici de așa o moarte?

Hutch înmuie un chips în sos. Cea mai mare parte a mușchilor pe care și-i făcuse în timpul când jucase fotbal se lăsaseră și i se adunaseră în jurul taliei, dar continua să mănânce cu un apetit de atlet.

- În ziar scria că a murit de pneumonie, mormăi el, cu gura plină.

- Asta vrea Myrajane să creadă lumea, zise Neal. Nici măcar nu l-a adus pe Lamar aici, să-l îngroape în lotul familiei Cowan, de care e atât de mândră. A fost incinerat în California. Grămada de cenușă probabil că nu a fost nici măcar atât de mare, zise el, arătând cu mâinile un spațiu de aproximativ cinci centimetri. Am auzit că nu mai cântărea nici măcar cincizeci de kilograme la final. Râse. Dumnezeuule, vă imaginați cum a fost înmormântarea? Cred că a fost un spectacol - niște fătălai adunați la grămadă, smiorcăindu-se și trăgând de nas. „Oh, vai mie! Nu știu ce-o să mă fac fără scumpul meu Lamar!“ zise Neal, cu vocea exagerat de pițigăiată.

Donna Dee sări în picioare.

- Ești un dobitoc, Neal Patchett, și așa ai fost întotdeauna! Mă scuzați!

Ieși iar din încăpere. Câteva clipe mai târziu, auziră ușa dormitorului trântindu-se.

Neal își împunse obrazul cu limba.

- E de comă nevastă-ta, Hutch!

Hutch privi chiorăș în direcția în care Donna Dee plecase furioasă.

- A trebuit să lucrez peste program în ultima vreme și nu-i place să rămână singură noaptea.

Singura slujbă pe care o găsisese Hutch când își terminase stagiul militar fusese la fabrica de soia. Donna Dee detesta faptul că soțul ei trebuia să lucreze pentru familia Patchett, deși Hutch nu voia să-i spună lui Neal acest lucru. Nu se gândise nici o clipă să se întoarcă la facultate. Chiar dacă ar fi avut bani ca să-și continue studiile, îi lipsea inițiativa.

Donna Dee lucra ca recepționară într-un cabinet de ginecologie. Unul dintre avantaje era faptul că beneficia de tratament și de sfaturi gratuite. Erau căsătoriți de zece ani, dar Donna Dee nu reușise să rămână însărcinată. Lupta cu această problemă cu un fanatism care îl uimea pe Hutch.

De-a lungul anilor, încercase să o facă să accepte realitatea.

- Nu înțelegi! țipa atunci Donna Dee. Dacă nu avem un copil, atunci nu mai există nici un motiv să mai fim împreună.

Hutch nu reușea să găsească logica acestei afirmații și nici nu insista, pentru că întotdeauna discuția degenera într-o ceartă în urma căreia se simțea îngrozitor. Ajunsesese la concluzia că era o chestiune legată de hormonii feminini, pe care bărbații nu o puteau înțelege. Propria lui mamă suferise de aceeași maladie, pentru că-și dorise mai mulți copii.

Cel puțin o dată pe săptămână, Donna Dee se întorcea de la serviciu cu un articol despre noi tehnici de reproducere pentru cuplurile infertile. În mod invariabil, metoda revoluționară presupunea ceva umilitor din partea lui. Fie și-o trăgeau până simțea că-ncepe să-l doară peste tot, fie trebuia să umple o pungă de plastic, fie Donna Dee se plimba prin casă cu un termometru în gură și, la momentul oportun, striga:

- Acum!

Și Hutch trebuia să presteze, fie că era miezul nopții, fie erau în mijlocul mesei de duminică. Odată, îl surprinsese chiar în timp ce era pe toaletă și bătuse la ușă băii spunând:

- Nu te mai obosi să-ți ridici pantalonii. E momentul.

Hutch nu găsea tacticile ei câtuși de puțin romantice.

Presupunea că n-ar fi trebuit s-o judece prea aspru pentru obsesia ei. Nu el era cel căruia nu-i funcționa echipamentul. Testele de spermă ieșiseră bine. Fiecare doctor pe care îl consultaseră spusese același lucru: Donna Dee nu putea face copii. Dar Donna Dee era absolut hotărâtă să facă unul. Parcă ar fi trebuit să dovedească lumii, să-i dovedească lui, să-și dovedească sie însăși că putea. Lucrul de care se temea Hutch era ca nu cumva această obsesie să aibă vreo legătură cu incidentul cu Jade Sperry. Nu voia să știe cu certitudine că sentimentul de vinovăție era carburantul Donnei Dee, așa că nu o întrebase niciodată.

Neal goli paharul de burbon și îl așează apoi pe marginea mesei.

- Te-ai însurat prea devreme, Hutch. Nu ți-am spus? Dar n-ai vrut să mă ascuți. Acum ești închis în casă, cu o nevastă care parcă a înghițit un băț, iar eu sunt încă liber să-mi fac de cap. Plesni din buze cu satisfacție. Câte o păsărică nouă în fiecare seară. Aplecându-se spre el, coborî vocea: Vino cu mine astă-seară! O să facem spectacol, ca-n vremurile bune. Nu mă pot gândi la o comemorare mai potrivită a bunului nostru prieten, Lamar.

- Nu, mersi. I-am promis Donnei Dee că mergem la film.

- Păcat!

Cu un oftat, Neal se ridică și o luă agale spre ușă. Hutch veni după el.

- Apropo, zise Neal, taică-meu mi-a zis să întreb de mama ta. Cum se mai simte?

- Așa cum e de așteptat. În sfârșit a vândut casa și și-a luat ceva mai mic. Își face mult de lucru pe la biserică, așa, ca să-și mai umple timpul de când nu-l mai are pe tata ca să-i poarte de grijă.

Cu un an în urmă, șeriful Fritz investiga o clădire incendiată când se prăbușise o grindă. Își fracturase șoldul. Stătuse luni în șir în spital. Chiar și după ce se întorsese acasă, nu-și mai recăpătase niciodată pe deplin puterile, și complicațiile se ținuseră lanț până când, în cele din urmă, murise din cauza unei infecții.

- Spune-i că tata a zis că, dacă are nevoie de ceva, nu trebuie decât să strige.

- Mersi, Neal. O să-i transmit. O să aprecieze.

- E de datoria lui să aibă grijă de ea. Tatăl tău i-a făcut multe favoruri tatălui meu. Știi... Întinse mâna și bătu ușor peste buzunarul cămășii lui Hutch. Nu strică niciodată să ai un șerif cu vederi deschise. Cum îți place să lucrezi la fabrică?

- E o porcărie.

Neal râse și îl lovi ușor pe Hutch cu pumnul în umăr.

- Să văd ce pot să fac.

Hutch îl prinse pe Neal de mânecă în timp ce dădea să plece.

- Ce vrei să spui?

Neal îi dădu mâna la o parte.

- Hai, du-te la nevastă-ta! Cere-ți scuze pentru prietenul tău dobitoc. N-am întâlnit încă o femeie care să nu se topească în fața unor scuze.

Hutch scutură din capul mare și roșcovan asemenea unui câine nervos.

- Spune-mi ce-ai vrut să zici despre slujba mea de la fabrică.

Neal se încruntă, ca și cum nu ar fi vrut să trădeze un secret. Coborând vocea, spuse:

- E timpul să gândească cineva mai sus pentru tine, Hutch. Șeriful care a ocupat biroul de când a murit tatăl tău e așa de înțepat, că parcă scârțâie din fund atunci când merge. Tata zice că departamentul are nevoie de sânge proaspăt. Acum pricepi unde bat?

- Eu? zise Hutch, coborând vocea și adoptând același ton conspirativ ca și Neal.

Neal zâmbi larg.

- Gândește-te cât de încântată ar fi maică-ta dacă ai călca pe urmele tatălui tău.

- Am aplicat pentru funcția de ajutor de șerif când m-am întors din armată. Nu se făceau angajări.

Neal își puse mâinile în șolduri și clătină din cap, ca și cum ar fi avut în față un copil greu de cap.

- Problema ta este că nu ai încredere, Hutch. S-a întâmplat vreodată ca familia Patchett să dea greș, atunci când și-a propus să facă ceva? O vorbă aici, alta colo... putem pune lucrurile în mișcare.

- O slujbă mai bună cu siguranță mi-ar ușura mult situația acasă.

Hutch aruncă o privire în direcția în care Donna Dee plecase bosumflată.

- Aș face aproape orice ca să intru în Departamentul șerifului.

Neal îi adresează un zâmbet șiret și îl bătă ușor cu palma pe obraz.

- Ne bazăm pe asta, Hutch. Ne bazăm pe asta.

Ivan se relaxa în bârlogul lui cu un pahar de Jack Daniels când Neal ajunsese acasă. Intră și se îndreptă direct spre dulăpiorul cu băuturi. Menținând suspansul, își umplu un pahar.

Ivan, sătul de atâta teatru, aruncă ziarul deoparte și îl întreabă:

- Ei? A mușcat?

- Tată, a înghițit momeala ca un somn lihnit.

Palma lui Ivan lovi brațul canapelei de piele.

- La naiba! Asta chiar că-i o veste bună. De-abia aștept să-i dau personal un șut în dos afurisitului care e acum acolo. Firește, va trebui s-o luăm cu încetișorul. Hutch o să înceapă ca ajutor de șerif și o să avanseze progresiv. Să zicem un an, maximum optsprezece luni, și nu cred că va trebui să ne mai facem griji în legătură cu legea în orașul ăsta.

Neal își salută tatăl ridicând paharul.

- Oi fi tu bătrân, dar mai ai încă vreo câțiva ași în mânecă.

- Bătrân pe dracu'! urlă Ivan. Sunt încă mai verde decât orice bărbat cu douăzeci de ani mai tânăr, din toate punctele de vedere - și la băutură, și la femei, și la manevre.

- Poate că decât unii bărbați cu douăzeci de ani mai tineri, mârâi Neal.

Ivan îl privi chiorâș.

- Ascultă-mă, băiete! Când vine vorba de băutură și de femei, pari să te descurci binișor. Dar nu uita de manevre. Nu petreci suficient timp muncind. Trebuie să pui munca înaintea băuturii și a femeilor sau o să te scufunzi înainte să ajungi la apă adâncă.

- Muncesc, zise Neal, îmbufnat. M-am dus de trei ori la fabrică săptămâna asta.

- Iar restul de patru zile le-ai petrecut subțind cauciucurile mașinii noi pe care ți-am cumpărat-o.

- La ce-mi folosește să mă arăt pe la fabrică? Tot tu ești șeful. Și îmi respingi orice idee cu care vin.

Cu o expresie nemulțumită, Ivan întinse mâna în care avea paharul gol.

- Mai adu-mi un whisky!

Neal făcu ce i se ceruse, dar nu cu prea mare amabilitate.

Ivan sorbi din băutură.

- Pentru moment, nu găsesc că este necesar să cheltuiesc bani pentru a îmbunătăți sau a extinde afacerea. Dar m-am gândit foarte mult la viitorul nostru în ultima vreme și am ajuns la concluzia că e timpul să te însori.

Neal fu surprins în clipa în care își ridicase paharul la gură. Înlemni în această poziție, holbându-se la taică-său.

- Ce ai zis?

- E timpul să te însori.

- Mai du-te dracului!

- Nu fi obraznic cu mine! tună Ivan, lovind cu pumnul brațul canapelei. În clipa de față, tot ce faci e să conduci cu viteză, să bei și să pierzi vremea cu femeii ușoare. Ivan își îndreptă degetul arătător spre fiu-său. Dacă vrei să fii respectat și temut, primul pas este să te însori.

- Ce te face să crezi că-mi doresc o nevastă care să se vaite și să mă cicălească întruna? Genul ăsta de viață e pentru gogomani de teapa ui Hutch. Mie-mi place viața mea așa cum este.

- În cazul ăsta, presupun că nu te deranjează ce se spune despre tine și Lamar.

Neal se zbârli dintr-odată.

- Ce se spune?

Acum că era sigur de atenția lui Neal, Ivan se lăsă pe pernele canapelei într-o postură mai relaxată.

- Ați fost mereu împreună, încă de pe vremea când erați copii. Oamenilor o să le vină greu să creadă că nu știați că e pe invers. Ivan își privi fiul cu ochii mijiți. Sincer, și eu mă întreb.

- Zi-i odată, bătrâne! spuse Neal, pe un ton periculos.

- Ați locuit împreună, singuri. Acum că perversitățile lui Lamar au ajuns să fie cunoscute de toată lumea, e doar o chestiune de timp până când oamenii o să înceapă să speculeze în legătură cu voi doi.

Furia lui Neal nu i se citea decât în ochii care erau atât de mijiți, încât nu mai rămăseseră din ei decât două linii.

- Oricine m-ar crede pe mine homosexual ar însemna să fie nebun. Sunt cel puțin o sută de femei numai în orașul ăsta care au aflat pe pielea lor cine și ce sunt. Îmi arunci praf în ochi ca să fac așa cum vrei tu.

Vocea lui Ivan rămase calmă.

- Chiar tu mi-ai spus că și Lamar se culca cu femei cât timp ați fost la facultate. Oamenii ar putea presupune că și în cazul tău totul a fost doar de fațadă, ca să acoperi realitatea. Sorbi din băutură, dar privirea lui calculată nu-l părăsi pe Neal. Băiatul ăla al lui Myrajane a fost dat rău peste cap. Nu vreau ca lumea să spună același lucru despre fiul meu. Dădu din cap cu înțelepciune. O nevastă ar opri bârfele înainte să înceapă. Ar fi cu atât mai bine dacă ar apărea și un copil, la nouă luni după nuntă.

Trăgând mulțumit aer în piept, Ivan privi în jur.

- N-o să-mi placă deloc să mor, băiete. Nu vreau să renunț la absolut nimic din ce-mi aparține. Privirea lui vicleană se întoarse la fiul său. Mi-aș accepta mult mai ușor soarta dacă aș ști că las o dinastie în urmă. Își îndreptă întreaga supărare și rea-voință către fiul său. Singurul lucru care stă între mine și garanția nemuririi ești tu. Măcar atâta ai putea și tu să faci, să te pui pe treabă și să produci un fiu și un moștenitor.

- Dumnezeu mi-e martor că am suficientă experiență.

Ivan luă comentariul târăgănat al lui Neal drept o concesiune. Luă din nou secțiunea socială din *The Post and Courier*, din Charleston, pe care o citea în momentul în care venise Neal. I-o aruncă lui fiu-său. Prima pagină era plină de fotografii cu tinere în rochii diafane.

- Debutantele de anul ăsta, zise Ivan, înțepat. Alege una.

Marla Sue Pickens era perfectă: blondă, cu ochi albaștri și baptistă. Pedigriul maică-sii era impecabil. Taică-său și partenerul lui de afaceri făcuseră o avere transformând fierul vechi în țevi. Lui Ivan îi plăcea amestecul de viță nobilă și de comercialism cras din spatele fetei.

Marla Sue era al treilea copil și singura fată. Fratele mai mare era moștenitorul afacerii cu țevi. Celălalt frate era medic practician în Charleston.

Cât despre Marla Sue, era o tânără calmă și cumpătată care lua drept un dat al sorții influența familiei și trăsăturile ei drăgălașe. Era momentan studentă la Bryn Mawr, dar nu avea ambiții mai mari decât să facă o căsătorie bună, să fie o gazdă primitoare și să producă o nouă generație de aristocrați din South Carolina, la fel de impecabili ca și ea.

Aceste planuri de viitor nu se nășteau atât din vanitate, cât din naivitate pentru că, în ciuda aparentei sofistici, Marla Sue nu era prea isteată. Pentru Ivan și acest aspect era un avantaj. Aproba din toată inima alegerea lui Neal, care se bazase exclusiv pe aspectul fizic. Marla Sue cooperase din plin, îndrăgostindu-se prosteste de Neal din seara în care se cunoscuseră.

Persoane cu o influență proeminentă în Charleston îi erau datoare lui Ivan.

- O să consider datoria achitată dacă-mi poți obține o invitație, pentru mine și pentru băiatul meu, la unul din balurile alea pentru debutante.

În prima jumătate a serii, cei doi bărbați Patchett stătuseră pe tușă, observând. Nu le fusese greu să o identifice pe Marla Sue. Strălucea la fel ca șiragul de diamante

de la gâtul ei subțire, aristocratic. Îmbătat de șampanie și optimism, Ivan îl lovise pe Neal pe spate, privind-o pe Marla Sue trecând grațios pe lângă ei, în compania partenerului ei curent.

- Ei, băiete? Ce zici?

Neal o privi pe fată cu ochii pe jumătate închiși, cu acea privire care de nenumărate ori topise principii de gheață.

- Nu are țâțe.

- Pe toți dracii, băiete! Imediat ce-o să zică „da” poți să-i cumperi unele mai mari.

Neal o invită pe Marla Sue la dans și o învălui cu șarmul pentru care era atât de faimos. Fata se lăsă păcălită de fiecare silabă rostită, de fiecare lingușeală. Zâmbi prostește, roși și îl crezu din tot sufletul atunci când îi spuse:

- Aș veni să te văd, dar îmi dau seama că ești probabil prea ocupată pentru un provincial din Palmetto, așa ca mine.

- Oh, ba nu! Nu sunt! declarase ea, cu o sinceritate care o lăsase fără suflare. Apoi, plecând privirea și coborând vocea până când abia dacă mai putea fi auzită, adăugase: Adică, dacă vrei, mi-ar plăcea să ținem legătura, Neal.

- Sunt prea bătrân pentru tine.

- Oh, eu nu cred asta. Chiar deloc. Zece ani nu înseamnă nimic.

A doua zi, primise douăzeci și patru de trandafiri roșii, urmați de un telefon. Stabiliră să ia prânzul împreună. După aceea, Neal n-o mai sunase timp de o săptămână.

- Totul face parte din plan, îl asigurase el pe Ivan, care nu înțelegea această tragere de timp, calculată.

Strategia lui Neal se dovedise eficientă. Marla Sue fuse atât de bucuroasă când o sunase din nou, încât i se simțeau lacrimile din voce și îl invitase să ia cina duminică, în Charleston, împreună cu familia ei. Neal se comportase exemplar, răspunzând cu respect

la întrebările tatălui ei. Le făcuse complimente peste complimente mamei și cumnatei Marlei Sue, până când acestea pur și simplu se topiseră.

Fusese greu să nu izbucnească în râs. Taică-său avuse-se dreptate – nu exista nimic mai satisfăcător decât să manipulezi oamenii. Poate doar sexul, dar nu primea nimic în direcția asta de la Marla Sue.

Ivan îi ordonase să nu care cumva să se atingă de ea.

– Fata ăsta are fără doar și poate cireașa neatinsă. Las-o așa până în noaptea nunții!

– Mă crezi tâmpit? mormăise Neal posac. Crede că o respect prea mult ca să mă culc cu ea înainte să fim căsătoriți. Râde ca proasta când se gândește că are un asemenea control asupra mea.

Ca să scape de presiunea sexuală, Neal își îndreptase atențiile către o femeie din Palmetto, cu un apetit sexual de nestăvilit, al cărei soț avea o slujbă care îl făcea să fie mereu pe drumuri.

Neal o vedea pe Marla Sue atât cât îi permitea ei școala. Nota telefonică pentru convorbiri la distanță era colosală și cheltuia o avere pe flori. Totuși, se dovedise o investiție profitabilă. Fusese invitat să petreacă o săptămână întreagă la Charleston, împreună cu ea. Înarmat cu un diamant de trei karate și cu o atitudine dezarmantă, îi ceruse să-i facă onoarea de a deveni soția lui. Așa cum se aștepta, Marla Sue acceptase imediat.

Nunta fusese anunțată drept evenimentul social al anului. Un singur aspect nu putea Neal manipula, și anume pe mama miresei, care voia să facă absolut totul ca la carte, în conformitate cu standardele de etichetă ale Emily Post.

Când în sfârșit sosi weekendul nunții, Neal era nerăbdător să termine cu toată povestea și să-și vadă de viața lui.

El și Ivan se instalară într-un hotel din Charleston pentru durata festivităților de nuntă, care începură vineri, cu un prânz dat în onoarea mirelui și a miresei la casa bunicilor fetei din partea mamei.

- Gândește-te numai, îi șopti Marla Sue în ureche, mâine-seară vom fi doar noi doi. Singuri.

Neal scoase un geamăt și o cuprinse în brațe.

- Nu vorbi despre asta, scumpo, sau o să mă fac de râs aici, în salonul bunicii tale.

În ciuda educației conservatoare pe care o primise, Marlei Sue îi plăcea când vorbea așa.

O cuprinse în brațe și o strânse cu putere. Abia atunci o văzu pe cealaltă tânără, care stătea în partea opusă a camerei. Îi fixa cu o privire rece și îndrăzneată, pe care Neal o recunoscuse pe dată drept o invitație. În timp ce o privea, femeia își înmuie un deget în frapiera de lângă ea, apoi îl băgă în gură și îl scoase foarte, foarte încet. Trupul lui Neal reacționează pe dată.

- Neal! chițăi Marla Sue lângă el, roșind drăgălaș. Poartă-te frumos!

- Atunci nu mă mai necăji, răspunse el, lăsând-o să creadă că ea era responsabilă pentru reacția lui.

Câteva minute mai târziu, cealaltă femeie veni lângă ei.

- Când o să-l cunosc și eu pe mire, Marla Sue?

- Oh, Neal! Ea este prietena mea de-o viață. E domnișoară de onoare.

Neal nu reținu cum o chema - oricum nu avea importanță. Surprinse mesajul sugestiv din privirea ei.

- Îmi pare bine să te cunosc în sfârșit, zise ea, târăgănat.

Își strânseră mâinile. La sfârșit, în timp ce-și retrăgea mâna, femeia își lăsă degetul mijlociu să-i mângâie palma.

La căderea serii, toți cei implicați în nunta de a doua zi se strânseră pentru o repetiție în marea biserică baptistă, unde coșuri cu flori și candelabre începuseră deja să fie aranjate de un decorator grăbit. Ori de câte ori privea la domnișoara de onoare, Neal era din ce în ce mai convins că titlul era cât se poate de nepotrivit. Dacă ea era domnișoară, el putea să zboare. Iar ocheadele pe care i le arunca nu erau câtuși de puțin onorabile. Tatăl ei, aflase Neal, era partenerul domnului Pickens.

Nu putea să nu admire o fată suficient de îndrăzneată cât să flirteze atât de fățiș și suficient de deșteaptă în același timp cât să nu fie prinsă.

De la biserică, un șir de mașini străbătu distanța de câteva străzi până la restaurantul la care Ivan prezida un dineu, o repetiție pentru evenimentul de a doua zi. Nu se uitase la bani. Totul era din abundență. Se comportă pe măsură, dovedindu-se gazda perfectă. Ridică un pahar de șampanie și spuse cu ochi umezi:

- Dacă mama lui Neal ar putea fi aici în seara asta, pentru a sărbători acest fericit moment, atunci totul ar fi perfect. Fiule, sper ca tu și scumpa ta soție, Marla Sue, să fiți măcar pe sfert atât de fericiți pe cât am fost eu și Rebecca.

În timp ce Neal sorbea serios din paharul cu vin, ca răspuns la acest toast sentimental, domnișoara de onoare îl pipăia pe sub șervetul așezat în poală.

Când dineul se încheie în mod oficial, toată lumea începu să se distreze. Printre invitați se număra și recent alesul șerif din Palmetto County, Hutch Jolly, care era și cavalerul de onoare al lui Neal. El și soția lui dansară pe muzica formației de trei membri.

Marla Sue deschise darurile de nuntă, chicotind de încântare pe măsură ce desfăcea un cadou după altul.

Domnișoara de onoare avu grijă să îl atingă pe Neal în timp ce ieșea din încăpere.

- Scuză-mă, spuse ea, într-o șoaptă seducătoare.

Neal așteptă cam vreo șaiszeci de secunde înainte să se aplece spre mireasa lui și să se scuze:

- Am ceva de făcut.

- Ce?

Îi prinse fața în palme.

- Miresele nu ar trebui să pună întrebări indiscrete, dacă nu vor să-și strice surprizele de nuntă.

Ochii ei albaștri sclipiră.

- Te iubesc atât de mult!

- Și eu te iubesc.

O sărută ușor, apoi își croi drum prin mulțime. Aproape că ajunsese la ușă, când fu interceptat de Hutch și de Donna Dee.

- Pare o fată drăguță, spuse Donna Dee. Mult mai bună decât meriți.

- Știi, Donna Dee, e mare mirare că nu l-ai despicat până acum în două pe Hutch cu limba aia ascuțită.

- Mai du-te dracului, Neal!

Hutch încercă să-i împace.

- Se pare că intri într-o familie pe cinste, Neal. Ai ei par topiți după tine.

Undeva pe aproape, îl aștepta o femeie care îl dorea. Pericolul de a fi prins făcea ca totul să fie cu atât mai palpitant. Intriga era irezistibilă. Voia să o găsească urgent și începuse să-și piardă răbdarea.

- Hai, simțiți-vă ca acasă, bine? Tata a cheltuit o avere pentru petrecerea asta. Beți zdravăn!

Înainte să-l poată reține, ieși pe ușă. Salonul privat în care se ținea petrecere era adiacent unui foaier. La dreapta, era un coridor scurt. Neal aproape că trecuse de el, când se deschise ușa unei camere de toaletă. Domnișoara de onoare îi zâmbi, în semn de invitație.

- De ce-ai întârziat atâta? Începusem să cred că nu mai vii.

Neal se strecură în camera de toaletă și încuie ușa în spatele lui. Încăperea slab luminată îi amintea de un bordel scump. Era plină de modele florale și de oglinzi cu rame aurite. Abia apucă să privească în jur, că domnișoara de onoare îl și cuprinse în brațe. Gurile lor deschise se întâlneau într-un sărut flămând.

- Ești nebună, murmură el, în timp ce-i devora gâtul. Cred că o urăști din tot sufletul pe Marla Sue.

- O ador pe Marla Sue.

Se lipi de el, trăgând de nasturii cămășii și mângâindu-i pieptul neted cu unghiile ascuțite și cu limba obraznică.

- Țsta e doar un hobby al meu, atȃta tot. Unele fete colecționeazȃ cutii muzicale sau sticle vechi. Eu colecționez miri, ȳnainte de nuntȃ.

Cȃnd ȳi ridicȃ fusta și ȳi prinse posteriorul, descoperi cȃ purta ciorapi și un portjartier, dar nu avea chiloȳi. O ridicȃ și o apȃsȃ peste șliȳul lui, care stȃtea sȃ crape.

Pentru cȃ mȃinile lui erau ocupate, femeia ȳși desfȃcu singurȃ bluza și-și frecȃ sȃnii goi de cȃmașa lui apretatȃ. Mișcarea ȳi fȃcu sfȃrcurile sȃ i se ȳntȃreascȃ. Neal ȳnclinȃ cȃpul ȳntr-o parte și luȃ unul ȳn gurȃ. ȳi desfȃcu șliȳul și ȳi dȃdu la o parte chiloȳii, pȃnȃ cȃnd penisul ȳn erecție rȃmase complet expus.

- Mmm, gemu ea, ȳn timp ce-l mȃngȃia.

- ȳl vrei, scumpo? mȃrȃi el. E al tȃu!

ȳi puse mȃinile pe umeri și o ȳmpinse ȳn genunchi, ȳn faȃa lui. ȳntrȃ numaidecȃt ȳn joc și i-l luȃ ȳn gurȃ. ȳși trecu mȃinile prin pȃrul ei și-și ȳmpinse șoldurile ȳn faȃa. Dȃndu-și capul pe spate, se frecȃ dintr-o parte ȳn alta de ușȃ, lȃsȃndu-se pradȃ senzaȳiilor gurii ei.

Reuși sȃ-și elibereze capul din strȃnsoarea lui.

- Pardon. Sȃ nu crezi cȃ eu nu mȃ aleg cu nimic.

Fȃcu doi pași ȳn spate, pȃnȃ la o canapea de pluș, apoi se ȳntinse și-și ridicȃ genunchii. Neal ȳnainte, ȳmpleticindu-se, și se prȃbuși peste ea. ȳși ȳngropȃ faȃa ȳntre sȃnii ei, ȳi frȃmȃntȃ cu patos și ȳși ȳmpinse trupul ȳntr-al ei. Cu cȃt pompa mai tare, cu atȃt pȃrea sȃ-i placȃ mai mult. Terminȃrȃ ȳn același timp, exploziv. ȳi mușcȃ un sȃn ca sȃ-și ȳnȃbușe țipȃtul.

Timp de cȃteva momente dupȃ aceea, rȃmaserȃ ȳntinși unul peste celȃlalt, gȃfȃind. Cȃnd Neal se ridicȃ ȳn cele din urmȃ, ea se ȳntinse, ȳși dȃdu pȃrul la o parte de pe faȃa și examinȃ urmele de dinți pe care i le lȃsase pe sȃn.

- Afurisitul naibii!

Rȃzȃnd ȳnfundat, Neal ȳși arȃnjȃ hainele, se duse la lavoar unde-și spȃlȃ mȃinile, apoi ȳși netezi pȃrul. ȳi aruncȃ o privire din ușȃ. Era ȳncȃ ȳntinsȃ pe canapea, rȃvȃșitȃ.

- Ai face bine să te speli înainte să te întorci la petrecere, spuse el, arătând spre zona ei intimă. Duhnești de la o poștă a sex.

Când descuie ușa și o deschise, avu un șoc cât se poate de neplăcut. Ivan stătea în prag, cu o expresie ucigașă.

- Dobitoc nenorocit ce ești! tună Ivan.

De când plecaseră de la dineul de repetiție, Ivan îl ocărâse întruna pentru indiscreția comisă. Fusesse o ade-vărată nebunie, un risc enorm, dar fusese al dracului de plăcut. Poate că se însura, dar nu murise încă. Nici un bărbat în putere nu ar fi rezistat unei delicatețe oferită cu atâta larghețe.

Nimeni în afară de Ivan nu-i descoperise. Nimeni nu observase măcar că plecase. Neal se întorsese la petrecere, își luase mireasa în brațe și o sărutase, sub privirile și zâmbetele indulgente ale rudelor și ale prietenilor. Domnișoara de onoare n-o să-i spună. Ce rău fusese făcut? Furia bătrânului nu era justificată, și criza de nervi începuse să-l sâcâie pe Neal.

- Dacă vrei să știi, tată, ea a făcut cea mai multă treabă, zise el beligerant.

Ivan lăsă volanul din mână și îi arse un dos de palmă peste gură. Lovitura îl luă pe Neal complet pe nepregătite.

- Ce mama dracului? strigă el. Să nu mai faci nicio dată asta!

- Tu să nu mai faci vreodată o asemenea imbecilitate! Să i-o tragi domnișoarei de onoare, cu mireasa și familia ei la doar câțiva pași distanță, mormăi el. Ce mama dracului a fost în capul tău? Puteai să ne strici toate planurile cu nerozia asta.

- Dar n-am stricat nimic! strigă Neal. Așa că mai taci o dată!

- Am angajat trei curve pentru petrecerea ta de bur-lac. Nu puteai să mai aștepti o oră și să te duci cu una din ele?

- Stai liniștit că n-o să las banii să se irosească, dar mă îndoiesc că vreo târfă poate înlocui satisfacția de a i-o trage domnișoarei de onoare cu o zi înainte de nuntă.

Ivan părea pe punctul de a-l lovi din nou. În schimb, strânse volanul în mână și călcă accelerația. Se îndreptau spre hotel, unde prietenii lui Neal fuseseră invitați ca să sărbătorească împreună ultima lui seară de bărbat liber.

- Să știi că n-a fost o toană când am hotărât să te însori, mârâi Ivan. Dacă nu mi-aș fi dorit decât o femeie care să-mi facă nepoți, ți-aș fi putut găsi una acceptabilă în Palmetto. Am ales-o pe fata asta pentru că taică-său are buzunarele pline. O să primească o grămadă de bani când o să facă douăzeci și cinci de ani și cea mai mare parte din ei o să se îndrepte spre tine. Dar dacă o să continui să ți-o tragi cu prietenele ei prin toalete, crezi că o să mai vezi vreun șfant?

- Stai puțin, stai puțin, spuse Neal cu patos. Să nu te aștepți acum să mă schimb doar pentru că mănsor, auzi? Dacă asta crezi, te așteaptă o surpriză urâtă.

Ivan întoarse capul spre fiu-său, deși nu micșoră viteza.

- Nu-mi pasă dacă le iei le rând pe toate fetele din Charleston până-n Miami și-napoi. Dar fă-o și tu cu cap. Tratează-ți nevasta ca pe o vază de cristal pe care nu o folosești decât la ocazii speciale. Adu-i mici cadouri din când în când. Fă-i copii ca să-i dai de lucru. Atunci o să poți să ți-o tragi cu cine o să vrei și n-o să auzi nici un comentariu de la ea. Dar, pentru Dumnezeu, nu face paradă în fața ei!

Lui Neal nu-i plăcea predica. Dacă știa ceva, știa cum sunt femeile.

- Ascultă, bătrâne, știu cum să iau o femeie, bine?

- Nu știi nici a zecea parte din cât crezi că știi!

- Nu am nevoie să-mi spui tu ce să... Tată!

Dar Ivan nu mai avea nici o șansă. Nu apucă să mai vadă trenul de marfă.

capitolul 17

Los Angeles, 1991

- Graham? Eu sunt.

- Bună, mamă! Ai văzut vreun star de cinema până acum?

Jade, care stătea așezată cu picioarele strânse sub ea, zâmbi în receptorul telefonului. Îi putea vedea chipul de paisprezece ani al lui Graham. Părul vâlvoi, des și negru, îi cădea peste frunte. Sub el, ochii albaștri scânteiau.

- Nici unul deocamdată, dar am cumpărat un suvenir pentru tine astăzi.

Se uită la tricoul cu Los Angeles Rams pe care îl cumpărase ceva mai devreme.

- Ce e?

- Va trebui să aștepti ca să afli.

- E cool? O să-mi placă?

- Este supercool și o să-ți placă la nebunie.

Îl întrebă ce mai era pe acasă. Graham o asigură că nu apăruse nici o hibă în programul lor bine pus la punct. Cathy Heaton era o organizatoare înăscută.

- Încă mai plouă la New York?

- Da, spuse Graham, pe un ton trist. Torențial.

- Păcat! Aici este un soare superb.

- Te-ai dus să înoți?

- Am fost prea ocupată.

- Mamă? Trebuie să ne mutăm în locul ăla din South Carolina?

Zâmbetul lui Jade dispăru. Lipsa de entuziasm a fiului ei când venea vorba de mutare o deranja nespun.

- Știi deja răspunsul, Graham. De ce mă tot întrebî?

- N-o să cunosc pe nimeni, mormăi el, cu profundă mâhnire. Va trebui să-mi părăsesc toți prietenii.

Cu cât se apropia data plecării din New York, cu atât mai des aveau această conversație. Graham știa că era un proiect foarte important pentru cariera ei. Nu cunoștea implicațiile personale - pe acestea nu le știa nimeni.

Nu făcuse nazuri când se mutaseră înainte. Acum, că era adolescent, prietenii deveniseră mai importanți. Nu-i plăcea ideea de a-și părăsi camarazii.

- O să-ți faci noi prieteni, Graham.

- Nu-i nimic de făcut acolo.

- Nu e adevărat. Palmetto este aproape de ocean. O să te poți duce la plajă ori de câte ori o să vrei. O să mergem la pescuit și la prins de crabii.

- Nici măcar nu-mi plac crabii!

Îl ignoră.

- Școlile din Palmetto au echipe de fotbal acum. Am verificat deja. O să poți juca în continuare.

- Dar n-o să fie la fel.

- Nu. N-o să fie la fel. Este foarte diferit față de un oraș mare.

- E o fundătură!

Lovitură mortală. Nu avea cum să-l contrazică aici. În comparație cu Marele Măr¹, Palmetto era, într-adevăr, o fundătură.

După câteva clipe de tăcere, Jade spuse cu entuziasm:

- Măine mă întâlnesc cu inginerul constructor pentru care am bătut drumul până aici. Urează-mi succes!

- Succes! Sper să-l poți angaja. Și, mamă, ai grijă! Oamenii sunt ciudați în California.

- Și în New York nu sunt?

- Cel puțin aici sunt ușor de depistat.

- Sunt mereu atentă, îi promise ea. Sper să pot termina treaba în vreo două zile și să vin acasă. O să ieșim în oraș și-o să facem ceva special împreună. Bine?

- Bine.

Simțea că o sufocă dorul de el în clipa în care închise telefonul. Existau și zile în care era tăfnos, dar, în general, era copilul ideal. Pe măsură ce creștea, începea să adopte un aer posesiv și protector față de ea, pe care Jade îl găsea deopotrivă amuzant și înduioșător.

Deja era mai înalt decât ea. Îi luase ceva până se obișnuise cu asta. Era puternic, athletic și părea să aibă o

¹ New York (n.red.)

energie inepuizabilă. Jade era mândră în secret de fizicul lui, dar, ori de câte ori îl remarcă cineva, ținea să sublinieze că inteligența și caracterul fiului său erau aspectele de care era mândră. Avea un simț al umorului deosebit și o sensibilitate care o ungea pe suflet.

Nu era vorba că nu-i înțelegea lipsa de dorință de a-și lăsa prietenii și școala și de a se muta într-un alt stat - într-o altă lume. El nu avea să se mute decât peste încă vreo câteva luni și avea să rămână la școala la care era până se termina semestrul. Spera că, atunci când va sosi momentul, Graham o să fie pregătit din punct de vedere psihologic, deși avusese deja mai bine de un an ca să se acomodeze cu ideea.

Jade își amintea în cele mai mici detalii ziua din iarna trecută, când proiectul din Palmetto fusese în sfârșit aprobat. Prezentarea ei în fața comisiei de directori de la GSS fusese impecabilă. Subiectul fusese atât de amănunțit cercetat, încât venise înarmată cu un adevărat arsenal de statistici pentru a-și susține argumentele. La întrebările incisive pe care i le adresaseră membrii comisiei răspunsese articulat și suficient de elaborat cât să le câștige încrederea, fără să pară lingușitoare. Lăsase faptele și cifrele să vorbească de la sine.

George Stein, CEO-ul companiei, era ultimul membru fondator al GSS încă în viață. Deși avea aproape optzeci de ani, ținea strâns în mână cârma corporației care fusese fondată pe vremea când Charlie Chaplin era cap de afiș. Începuse cu o oțelărie și continuase să se extindă de-a lungul anilor. În acel moment sub umbrela GSS se aflau companii din întreaga lume, iar corporația unea mii de întreprinderi, atât comerciale cât și tehnice.

Era o tactică obișnuită pentru GSS să cumpere companii aflate la ananghie, pe care fie să le închidă, fie să le reorganizeze în așa fel încât să devină profitabile. Inițial, Jade fusese angajată pentru a analiza trei uzine textile achiziționate de GSS. Evaluarea ei extrem de detaliată și de extinsă condusese la o întâlnire care fusese rampa de lansare în cariera ei.

Recomandarea pe care Jade o făcuse comisiei fusese să închidă cele trei uzine existente și să construiască o alta nouă, mai mare și cu o tehnologie mai avansată. Mai mulți membri din comisie mormăiseră aprobator. Domnul Stein, ale cărui mâini gălbejite și cap chel erau pătate de vârstă, o privise atent pe Jade vreme îndelungată. Restul trupului îi era devastat de timp, dar ochii îi rămăseseră vii și scilipitori ca la douăzeci și unu de ani.

- Pari neclintită pe poziția dumitale, domnișoară Sperry.

- Sunt. Sunt sigură că e singurul mod în care GSS va putea scoate bani din industria textilă. Iar Palmetto, în South Carolina, este amplasamentul perfect pentru o astfel de fabrică, pentru că se află foarte aproape de canalul navigabil. Ce cale mai bună de a ne utiliza propriile ambarcațiuni și de a ataca piețele străine?

- Și personalul de la conducerea acestor uzine? Renunțăm pur și simplu la oamenii care lucrează acolo?

- Cătuși de puțin. Sugerez să ne oferim să-i mutăm și pe ei în Palmetto, sau, dacă ne refuză oferta, să le dăm salariul pe șase luni la închidere.

La finalul discuției, Stein ceruse directorilor să voteze. Planul lui Jade fusese aprobat în unanimitate.

- Foarte bine, domnișoară Sperry, spusese Stein, după ce numărased mâinile ridicate, ai obținut proiectul. Despre textile parcă era vorba, nu?

- Da, răspunsese Jade, încercând să-și ascundă fericirea exuberantă în spatele unei atitudini profesionale. Mi-ar plăcea să-i spun Textile.

Textile se afla în stadiul de dezvoltare de mai bine de un an. Echipa de juriști de la GSS achiziționase discret terenul. Cu o marjă foarte mică, planul de dezvoltare zonală fusese aprobat de primăria din Palmetto. Lucrând împreună cu David Seffrin, un dezvoltator scos la înaintare de GSS, Jade contractase arhitectul și avea deja planurile clădirii.

Se afla în Los Angeles pentru a angaja un inginer constructor care să ocupe funcția de șef de șantier. Odată atribuită și această poziție vitală, totul avea să fie la locul lui. O să se mute în Palmetto, fapt care, fără îndoială, avea să fie un șoc pentru locuitorii orașelului, care nu aveau nici un motiv să o lege în vreun fel de noua achiziție de teren.

Avea să înceapă să facă aranjamentele necesare pentru relocarea vechilor angajați care aleseseră această variantă.

Un val de neliniște se simțise în rândurile executivului de la GSS atunci când Jade se alăturase companiei. Puțini bărbați și chiar și mai puține femei ajungeau să ocupe funcția de vicepreședinte. Fusesse nevoie de ceva timp până când priceperea ei în afaceri îi convinsese pe cei din poziții similare că tinerețea și frumusețea ei nu-i diminuau câtuși de puțin competența. La început, colegii de sex masculin o evitaseră, îi dăduseră târcoale, adulmecând cu suspiciune, încercând să ghicească până unde se întindeau ambițiile ei și dacă reprezenta vreo amenințare pentru aspirațiile lor individuale.

Adulmecaseră pe lângă ea și din alte motive.

Picioarele ei fuseseră analizate și discutate în detaliu la un pahar și în vestiarul bărbaților de la sala de fitness a companiei. Mai mulți bărbați, burlaci sau căsătoriți, își exprimaseră interesul de a-i explora coapsele lungi și subțiri, de jos și până sus. Însă nici unul dintre cei care îndrăzniseră să încerce marea cu degetul nu ajunsese să atingă nici măcar primul val.

Pe parcursul ascensiunii ei în lumea afacerilor, Jade ignorase bârfele răutăcioase și apropourile sexuale îndreptate spre ea. Viața ei personală rămăsese întotdeauna personală. Nu primea și nu făcea confidențe. Se purta cu toată lumea într-o manieră prietenoasă, dar detașată. Întotdeauna se concentrase asupra muncii, nu asupra colegilor.

În foarte scurt timp, își dovedise valoarea la GSS și fusese răsplătită din plin, primind conducerea uzinei

TexTile. Cu toate acestea, nimeni – nici măcar George Stein – absolut nimeni nu știa cât de vitală era pentru ea această mișcare. Voia să facă o treabă bună și, da, voia să facă din TexTile o adevărată capodoperă comercială de succes. Dar nimeni nu ghicise că obsesia ei de a se întoarce în Palmetto cu toată forța GSS în spatele ei era de natură personală, în mult mai mare măsură decât profesională.

– Curând, murmură ea, ridicându-se din fotoliul în care se relaxase în timp ce vorbise cu Graham.

Traversă încăperea și se duse la fereastră. Hotelul nu fusese ales la întâmplare. Alesese să stea aici pentru că se afla vizavi de un șantier în construcție. Pentru alții, acest amănunt ar fi putut părea un dezavantaj, însă Jade ceruse în mod specific o cameră cu vedere spre șantier, atunci când făcuse rezervarea.

De trei zile, de când sosise în Los Angeles, spiona șantierul de la fereastră, notându-și detalii și impresii. Jade nu considera tactica o înșelătorie, mai degrabă o practică de afaceri sănătoasă. Dacă voia să reușească să provoace haos în economia nedreaptă din Palmetto, nu putea lăsa nimic la voia întâmplării.

Era esențial să găsească constructorul cel mai potrivit pentru TexTile. Nu putea fi cineva care să ajungă la concluzia că nu-i plăcea în Palmetto și care să-și ia jucăriile și să plece la jumătatea proiectului – lucru de care Jade se temea cel mai mult, pentru că se mai întâmplase – sau că nu-i plăcea să lucreze pentru o femeie. Și pentru că Jade avea toate intențiile de a superviza personal fiecare aspect al afacerii de la TexTile, nu-și permitea decât aliați dintre cei mai puternici de partea ei. Fusese extrem de exigentă și cu ea însăși, împingându-și mereu limitele ca să fie cât mai isteată și mai dură cu putință. Oamenii din jurul ei nu puteau fi altfel – în special inginerul constructor. Vreme destul de îndelungată, ei doi aveau să fie singurii reprezentanți ai GSS din Palmetto.

Înainte să plece din New York, își cumpăraseră un binoclu profesionist. Îl folosea acum, pentru a evalua

felul în care se desfășura activitatea pe șantierul de vizavi. Voia să vadă cum își organiza inginerul activitatea de zi cu zi. Punea accent pe măsurile de siguranță? Făcea risipă de materiale? Echipela lui erau eficiente sau trăgeau mîța de coadă?

Îndreptat direct spre partea opusă a străzii, la etajul corespunzător al clădirii cu șaisprezece niveluri, mecanismul cu reglare automată aduse instantaneu în prim-plan muncitorii de pe șantier – atât de aproape, încât avea senzația că-i poate atinge. Era ora prânzului. Oamenii vorbeau și glumeau între ei, în timp ce-și deschideau termosurile și-și despachetau sendvișurile. Părea să fie o echipă omogenă, ceea ce era un semn bun și un merit al șefului de șantier. O mișcare un pic sub câmpul ei vizual îi atrase atenția, și Jade înclină o idee binoclul.

Era el.

Bărbatul acesta îi atrăsese atenția de prima oară când ridicase binoclul și îl îndreptase către clădirea neterminată. Timp de trei zile, continuase să-i alimenteze curiozitatea. Spre deosebire de ceilalți, el nu-și luase pauză de prânz. Părea că nu se odihnește niciodată și nici nu se asocia cu ceilalți muncitori. Muncea fără încetare și independent, cu capul plecat, concentrat sută la sută la ceea ce făcea.

Acum, în timp ce studia încruntat niște planuri, o rafală de vînt suflă o pungă de chipsuri peste piciorul lui. Îi văzu buzele mișcându-se în clipa în care lovi punga cu piciorul, trimitînd-o înapoi spre cercul de muncitori. Unul dintre aceștia o prinse și se grăbi să o îndese în cutia lui.

„Foarte bine“, își zise Jade. Curățenia la locul de muncă era una dintre cerințele ei de bază.

Văzuse tot ce avea nevoie să vadă, dar, în mod irațional, îi venea greu să lase binoclul din mîna. Felul în care bărbatul acesta se ținea deoparte, separat de ceilalți, o intrigă. Pe fața lui acoperită de barbă nu se vedea niciodată vreun zîmbet. Nu-l zărise niciodată fără ochelarii de soare opaci. Purta haine asemănătoare

cu cele pe care le purtase și în ultimele două zile - o pereche veche de blugi Levi's Strauss, un tricou roșu decolorat, ghete și mănuși de lucru. Avea brațe zvelte, cu mușchi bine conturați, și foarte bronzate. Temperatura era blândă, tipică pentru sudul Californiei, totuși, cu ajutorul binoclului puternic, Jade putu vedea că transpirația îi umezise părul des de pe piept, care desenase un triunghi pe materialul tricoului.

În timp ce continua să-l privească, bărbatul își scoase casca doar cât să-și treacă degetele prin părul des, șaten cu șuvițe decolorate de soare, care îi ajungea aproape până la umeri. Apoi, tocmai când să-și pună casca la loc, întoarse capul și privi către hotel. Ca și cum l-ar fi strigat, părea să privească fix spre fereastra ei. Jade se simți străbătută de un fior din cap până-n picioare.

Prinsă cu mâța-n sac, coborî repede binoclul și se îndepărtă cu un salt de fereastră, chiar dacă geamul avea efect de oglindă pe partea opusă. Era cu neputință să o fi văzut, totuși se simțea puternic afectată. Dacă privirea din spatele ochelarilor de soare era la fel de intensă ca și atitudinea lui, atunci însemna că nu era un bărbat care să aprecieze că era spionat.

Palmele îi erau umede. Și le șterse pe fustă. Simțea un gol în stomac. Își turnă repede un pahar cu apă și îl bău. Nu-și putea imagina ce o apucase. De ani întregi, cele două sexe se contopiseră în mintea ei. Încercarea de a avea o relație romantică cu Hank se sfârșise dureros pentru amândoi. Consilierea psihologică nu-i fusese de ajutor.

După luni de terapie, femeia care o trata îi spusese:

- Știm ce anume a provocat condiția ta. Cum o gestionezi depinde de tine. Ca să te poți vindeca, domnișoară Sperry, trebuie să te implici în proces.

Răspunsul candid al lui Jade fusese:

- Nu pot. Am încercat și nu am reușit decât să rănesc un om la care ținam foarte mult.

- Atunci, mă tem că ne aflăm într-un impas. Va trebui să ai mult curaj ca să mai stabilești vreodată o legătură sexuală.

Lui Jade nu-i lipsea curajul, ci mai degrabă egoismul de a mai frânge o inimă. Pentru că nu existau garanții că avea să se „vindece” vreodată, refuza să-și asume riscul pe socoteala altuia.

Și acesta era motivul pentru care reacția ei cât se poate de fizică în raport cu bărbatul pe care îl privise prin binoclu o uluia.

Se așază la biroul micuț și-și mai notă ceva în agendă. Energia ei era generată de ceva mult mai puternic decât o pornire sexuală. Privată de privilegiul de a putea iubi complet vreun bărbat sau de a accepta iubirea unui bărbat, era mai hotărâtă ca niciodată să caute o compensare. Nici un om din Palmetto nu va trebui să mai îndure nedreptățile impuse de generații de familia Patchett. După toți acești ani, era foarte aproape de a-și atinge țelul.

Timpul în L.A. fusese petrecut cu folos. După ce observase și analizase preț de trei zile, era convinsă că Dave Seffrin găsise antreprenorul potrivit pentru TexTile. Mâine avea să iasă din spatele binocluului și să se prezinte.

Jade se analiza în fața oglinzii de pe ușa camerei de hotel. Împlinise treizeci de ani cu doi ani în urmă. Urmele timpului erau puține. Își menținuse silueta zveltă fără să-și sacrifice curbele feminine. Obrajii ei încă mai aveau o roșeață naturală. Părul îi era negru și strălucitor, fără nici un fir alb, deocamdată. Ochii, la fel de albaștri ca întotdeauna, rămâneau trăsătura ei cea mai frapantă.

Culoarea ei preferată era negru. Îl purta adesea. Deux-pièces-ul elegant pe care îl alesese pentru acea zi era negru, însă dintr-un material suficient de subțire încât să se simtă confortabil în clima din California.

În timp ce ieșea din hotel, Jade își amintea anii de după Dander College, care o conduseseră spre acest punct. Rămăsese la slujba din Charlotte, South Carolina, până când apăruse una mai bună în Birmingham, Alabama. Postul ei fusese la achiziții, apoi însă fusese angajată pe o poziție minoră de management. Urmaseră apoi o serie de alte posturi, deși rămăsese în domeniul manufacturilor textile și de îmbrăcăminte, aducând cu ea tot ce învățase sub tutela domnișoarei Dorothy Davis.

Ea, Graham și Cathy, care devenise parte din familie, se mutaseră de mai multe ori. Jade știa intuitiv când obținea tot ce se putea scoate de la poziția curentă și era timpul să meargă mai departe. Angajatorii ei regretau întotdeauna să o vadă plecând. Singura excepție fusese un bărbat pe care fusese obligată să-l amenințe cu un proces de hărțuire sexuală. Pentru că era șeful ei și nu-i lua în serios amenințările, plecase de acolo după numai șase luni.

Cele mai multe experiențe fuseseră satisfăcătoare. De-a lungul timpului învățase aspectele tehnice ale afacerii, strategiile de marketing, cum să maximalizeze eficiența producției. Țelul ei suprem însă depășea limitele acestor industrii relativ mici. Orizontul ei era mult mai larg. Când avea să sosească ocazia potrivită, urma să fie pregătită.

Învățase. Studia cu conștiinciozitate revistele de afaceri, știa deja detalii despre GSS cu mult timp înainte să citească în *The Wall Street Journal* articolul care avea să aibă un efect atât de marcant asupra viitorului ei. Știa deja că GSS era unul dintre cele mai mari conglomerate din lume, în continuă expansiune. Articolul comunica faptul că GSS achiziționase recent trei fabrici de textile, care, din câte spunea vicepreședintele care acordase interviul, erau pe moarte.

După ce citise de mai multe ori articolul, un plan începuse să încolțească în mintea lui Jade. În acel

moment lucra la o companie cu sediul în Atlanta, dar știa unde voia să se ducă mai departe.

În acea seară, sunase la New York.

- Hank? Bună. Sunt Jade.

- Hei, care îi treaba? Ce mai faci? Ce face Graham?

- Crește ca o buruiană. Măine-poimăine o să fie înalt cât tine.

- Cathy e bine?

- E bine. Și la fel de neprețuită ca întotdeauna.

După întâlnirea cu Lamar Griffith de la înmormântarea lui Mitch, Jade avusese o discuție foarte serioasă și foarte deschisă cu Hank. Îi spusese că, în ciuda ședințelor de terapie pe care le făcuse, nu era capabilă de o relație fizică. Cu riscul de a pierde prietenia lui, voia să înțeleagă că totul între ei avea să rămână platonice.

Încurajat de sărutul lor din acea dimineață, Hank fusese mai întâi uluit, apoi furios în fața schimbării ei bruște de atitudine. Plecase nervos. Jade nu-l văzuse preț de câteva luni. Apoi, într-o seară, apăruse pe neașteptate la ușă, ca și cum nimic nu se întâmplase. Prietenia dintre ei fusese reluată din punctul în care rămăsese. Drept explicație, îi spusese simplu:

- Mai bine să fiu prietenul tău, decât nimic.

Deși se muta din oraș în oraș și de la o slujbă la alta, Jade păstrase contactul cu Hank. Își scriau și se sunau frecvent. Prin urmare, nu fusese surprins când îl sunase în New York, unde se mutase imediat ce-și obținuse diploma în artă și design.

După ce se puseră la curent cu câteva detalii personale, Jade întrebase:

- Nu ai lucrat tu parcă la un moment dat pentru GSS?

- Anul trecut. A apărut astăzi un articol despre ei în *The Journal*.

- Așa mi-am și amintit.

- M-au angajat să le refac birourile din sediul clădirii, îi spuse el. Cred că aveau nevoie de o reducere zdravănă

de taxe. Prețul pe care l-am cerut a fost atât de mare, că până și mie mi-a fost rușine.

- Nu prea cred.

Hank râse.

- În orice caz, l-au acceptat.

Hank se descurcase foarte bine. După ce lucrase câțiva ani pentru o firmă comercială de decorațiuni, se lansase pe cont propriu, luând cu el majoritatea clienților. Pe baza recomandărilor acestora își crease apoi o clientelă solidă și profitabilă. Acum proiecta interioare pentru noile clădiri comerciale sau pentru cele deja existente, dar în renovare. Delegând aproape toate aspectele neplăcute ale afacerii celor doi ucenici ai săi, se putea bucura în voie de timpul creativ, pe care, în cea mai mare parte, și-l petrecea pictând.

- Ce părere ai de GSS, ca și companie?

- Bătrânul Stein - George e numele lui mic - conduce afacerea cu o mână de fier. Toți sunt speriați de moarte de el.

- L-ai cunoscut personal?

- Firește. Ne-am consultat cu privire la proiectele mele, ca să vedem dacă erau compatibile cu ideea lui de mediu de lucru productiv. Mai târziu, a devenit un mare admirator al lucrărilor mele. Iartă-mi lipsa de modestie.

Jade nu se hotăra ce se facă. Ezita să-i ceară lui Hank această favoare. Până atunci, nu implicase pe nimeni altcineva în planurile ei de răzbunare. Nici măcar Cathy, care știa despre viol și despre consecințele lui îngrozitoare, nu bănuia că s-ar ascunde nimic mai mult în spatele ascensiunii ei în carieră decât ceea ce se vedea. Nu cunoștea motivele ascunse ale lui Jade.

Hank i-ar fi făcut cu siguranță orice favoare i-ar fi cerut, dar lui Jade nu-i plăcea să profite de el. Pe de altă parte, rezultatul final n-avea să-l afecteze în nici un fel pe Hank. Nu se folosea de un prieten, își spuse, mai degrabă profita de o ocazie unică.

- Hank, ai putea să mă prezinți?

- Lui George Stein? întrebă el, evident mirat.
- Dacă el e cel de care se teme toată lumea, cu el trebuie să vorbesc.
- Pot să te-ntreb de ce?
- Vreau să lucrez pentru GSS.
- Adică aici, în New York? Doamne, cât mi-ar plăcea să vă am pe toți lângă mine. Dar trebuie să te avertizez, aici oamenii vorbesc repede. Nu găsești un somn prăjit ca lumea nicăieri în orașul ăsta și, pe lângă George Stein, Leona Helmsley e Miss Popularitate.
- Sunt perfect conștientă că există și dezavantaje, dar a sosit timpul să intru în ring și să boxez cu profesioniștii.
- GSS are un departament de personal pentru fiecare dintre companiile pe care le deține. De ce nu încerci traseul obișnuit?
- Câți oameni solicită zilnic o poziție la GSS? CV-ul meu arată bine, însă ar trece luni bune până să se uite măcar cineva la el. În plus, eu vreau să intru direct într-o poziție de vârf, nu undeva pe la mijloc.
- Hank fluieră printre dinți.
- Nu puteai să-mi ceri și tu ceva mai ușor pentru început? Ca de pildă să urc pe Empire State Building, gol pușcă, în amiaza mare?
- Știu că-ți cer mult, Hank. Dacă nu poți să-mi aranjezi întâlnirea, înțeleg.
- Am zis eu că nu pot? Doar că George e un motan bătrân pe care trebuie să știi exact cum să-l mângâi ca să-l faci să toarcă, altfel se zbârlește tot. Lasă-mi vreo două zile ca să găsesc o abordare.
- Aș prefera să-l întâlnesc într-un mediu prietenos și relaxat, undeva departe de suita lui de subalterni. Poți aranja ceva?
- Hank aranjă. Îl invită pe domnul Stein în studioul lui, ca să vadă un tablou pe care tocmai îl terminase. Îl momise pe bătrân spunându-i că lucrarea de artă contemporană ar fi arătat fantastic în spatele biroului său.
- Jade aștepta în mansarda din Soho a lui Hank, când șoferul lui Stein îl lăsa acolo. Fu prezentată ca o prietenă

din afara oraşului. Stein se îndrăgosti de tablou, se tocmi cu Hank asupra preţului şi îl achiziţionează pentru biroul lui, ceea ce îl lăasă în toane bune.

La un pahar, Stein întrebă politicos:

- Sunteţi şi dumneavoastră artistă, domnişoară Sperry?

Dacă ar fi scris cu mâna ei scenariul, Jade n-ar fi putut găsi o deschidere mai bună.

- Nu, eu lucrez în domeniul producţiei şi al vânzării de textile.

- E vicepreşedinte la o fabrică din Atlanta care produce o line de îmbrăcăminte de birou, adăugase Hank.

- Am auzit că GSS a achiziţionat recent trei uzine Kelso, observă Jade.

- Aşa este. Stein mirosise ceva putred. Se încrunta. Hmm.

Jade părea neimpresionată. Sorbi din vin.

- Hank, ar trebui să uzi mai mult planta aia din colţ. Este...

- Cunoaşteţi uzinele Kelso, domnişoară Sperry?

- Doar din auzite.

- Şi ce-aţi auzit?

Pe un ton angelic, Jade spuse:

- Sper ca GSS să le poată aduce pe profit, însă...

- Însă? o îmboldi bătrânul.

- Însă, fără îndoială, va fi nevoie de o reorganizare totală a întregii operaţiuni, de la management în jos. Şi modernizarea a trei fabrici va fi costisitoare.

Ridică din umeri, lăsându-l pe Stein să tragă singur concluziile.

- O să merite cheltuiala?

- Pentru un răspuns la această întrebare, ar fi nevoie de luni bune de evaluare, domnule Stein. Şi nu mă aflu în poziţia de a formula o părere.

- Dar eu v-am cerut-o, nu?

Hank pufni în râs, dar îl mască aruncându-şi în gură măslina din cocktail.

- Cunosc afacerea, de la războiul de țesut până la factură, domnule Stein, zise Jade. Recunosc o fabrică bine condusă atunci când văd una. Recunosc problemele care ar trebui îndreptate și sunt încrezătoare în capacitatea mea de a rezolva aceste probleme. Cu toate astea, nu formulez o părere bazându-mă exclusiv pe ceea ce am auzit din bârfe. Nu aveți pe nimeni în organizația dumneavoastră în mai mare măsură să vă ofere o opinie?

Știa dinainte să pună întrebarea că nu avea. Altfel Stein nu ar fi solicitat-o pe a ei.

Înainte să plece din mansarda lui Hank, îi ceru să-i trimită CV-ul ei.

- Presupun că ați fi interesată să lucrați pentru noi.

- Dacă îmi faceți o ofertă suficient de atractivă, domnule Stein.

Jade, amintindu-și bizarul interviu, zâmbea acum în sinea ei în timp ce ieșea din hotel. Ceața din Los Angeles era chiar mai densă din cauza prafului care se ridica de la șantierul de vizavi. Zgomotul era asurzitor, dar pe Jade nu o deranja.

Nu avea decât două străzi de mers până la rulota constructorului. Se hotărî să o ia pe jos.

Amintirea primei întâlniri cu George Stein îi trezise în minte altă amintire, care nu avea nici o legătură cu afacerile.

- Ești ca și angajată, spusese Hank, după ce Stein plecase. Să dăm o petrecere!

Desfăcuse încă o sticlă de vin alb, pusă la rece. În timp ce stăteau pe grămada de perne ce serveau drept mobilier, îi luă mâna și îi mângâie dosul palmei cu degetul mare.

- Am cunoscut pe cineva, Jade, începu el.

- O femeie, vrei să spui?

- Aha. Am întâlnit-o la Macy's, în departamentul de decorațiuni interioare. Încerca să vândă cea mai urâtă canapea pe care am văzut-o vreodată unei tipe la fel de urâte. Privirile ni s-au întâlnit în timp ce enumera toate

avantajele atrocității tapisate. Când tipa a scos în sfârșit cardul de credit, nu-mi mai puteam stăpâni râsul.

Jade se aplecă imediat spre el, nerăbdătoare să afle mai multe.

- Cum o cheamă?

- Deidre. Are diplomă de designer de interior și nu a acceptat poziția de la Macy's decât până când o să găsească ceva mai bun.

- Așadar, aveți multe în comun.

- Vine dintr-un orașel din Nebraska, are pistrui pe nas, un funduleț obraznic și un râs molipsitor.

- Și o placi foarte mult.

Privi apoi adânc în ochii lui Jade, ca și cum ar fi căutat ceva.

- Da. Și mai uimitor este că și ea mă place.

- Nu mi se pare cătuși de puțin uimitor. Vă înțelegeți în pat?

Hank zâmbi leneș.

- Se pare că le cresc bine pe fetele astea din Nebraska.

- Mă bucur, Hank, spuse Jade, strângându-i mâinile într-ale ei. Mă bucur mult.

- Mă gândesc să mă însor cu ea.

O privi șovăielnic cu coada ochiului, apoi fix în ochi, cu subînțeles.

- Ce crezi, Jade? Ar trebui?

Nu-i ceruse sfatul. O întrebase dacă să renunțe la ea și să înceapă să-și facă planuri cu altă femeie.

- Însoară-te cu ea, Hank, răspunsese Jade cu o voce răgușită. M-ar face foarte fericită.

Înainte să plece în această călătorie de afaceri în L.A., Jade trecuse pe la Hank și Deidre ca să le vadă fetițele gemene. Tocmai împliniseră șase săptămâni. Hank era în continuare prietenul ei cel mai bun. Îl angajase în funcția de designer pentru birourile TexTile din Palmetto.

Jade clipi ca să revină în prezent și-și dădu seama că ajunsese la destinație. Simți valul de adrenalină care

însoțește orice demers profesional, în special un atac prin surprindere. David Seffrin îi aranjase să se întâlnească cu antreprenorul, dar, la cererea ei, ziua și ora exactă a întâlnirii rămăseseră nespecificate.

- O să văd ce program am și-o să-l contactez personal, odată ce ajung în L.A., îi spusese ea dezvoltatorului.

Voia să vadă lucrurile așa cum erau, nu așa cum ar fi vrut să le prezinte un constructor interesat să câștige un eventual contract cu TexTile.

Intră în rulotă cu pas apăsător, fără să mai bată la ușă. Înăuntru erau două birouri. La unul din ele, o secretară scria ceva la un computer. Un bărbat vorbea la telefonul mobil în celălalt birou. Era cu spatele la Jade.

Secretara își ridică de pe taste degetele cu unghii date cu oja roz aprins.

- Vă pot ajuta?

- Am venit să-l văd pe domnul Matthias.

Secretara privi spre celălalt capăt al rulotei.

- Aveți programare?

- Nu, dar domnul Seffrin a vorbit cu domnul Matthias în numele meu. Vă rog să-i spuneți că domnișoara Sperry de la GSS din New York a venit să...

- Domnișoară Sperry?

Scaunul scârțâi în momentul în care bărbatul de la biroul alăturat se întoarse spre ea.

- Domnule Matthias? Eu sunt Jade Sperry. Îmi pare bine.

Ușor nervos, bărbatul rămase cu privirea ațintită asupra lui Jade în timp ce rostea câteva cuvinte în telefon, înainte de a închide. Se ridică în picioare, își încheie nasturii de la sacou și străbătu rulota, cu mâna întinsă.

- Nu știam că urma să ne întâlnim astăzi.

Îi adresă o privire aspră secretarei.

- Nu aveam nici o programare. Nu știam sigur care va fi programul meu aici, în L.A. S-a dovedit că astăzi sunt liberă. M-am gândit să trec pe aici, în speranța că poate nu aveți planuri pentru prânz.

- Prânz? Astăzi? Hei, da, sigur.
- Și domnul Hemphill? întrebă secretara.
- Anulează! se răsti șeful ei, deloc politicoasă. Hei, când ați dori să mergem? o întrebă pe Jade.
- Acum.
- Oh, ăă... Mă gândeam că poate... ați dori să aruncați o privire în jur, mai întâi.
- Am aruncat deja o privire, domnule Matthias.
- Oh, da... asta e bine. Hei, ați venit pe jos? Am putea lua mașina mea.

Se grăbi să se ducă și să-i deschidă ușa rulotei.

Odată ce se așezară pe scaunul tapisat cu piele al Jaguarului său și se hotărâră asupra unui restaurant, Jade întrebă:

- Ați citit informațiile pe care vi le-a trimis domnul Seffrin?

- Sigur că da. Din scoarță-n scoarță. Sunt omul dumneavoastră pentru proiectul din South Carolina, nu încape îndoială.

- Ce vă face să credeți asta, domnule Matthias?

Jade îl ascultă pe bărbatul de lângă ea, care, după câteva încercări false de a face pe modestul, începu să enumere toate calificările lui impresionante. Un prânz de afaceri dura în mod obișnuit cel puțin două ore. Chiar și cu traficul din L.A., Jade și domnul Matthias se întoarseră la rulotă în mai puțin timp.

Îi refuză invitația de a continua discuția înăuntru.

- Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Matthias.

Se întoarse să plece. Matthias o ocoli și veni în fața ei, blocându-i drumul pe trotuar.

- Hei, așteptați! O să păstrăm legătura?

- Eu și domnul Seffrin avem mai mulți antreprenori de interviuat, minți ea.

În timpul prânzului, încercase să păstreze o atitudine deschisă, însă fiecare cuvânt care ieșea din gura bărbatului nu făcea decât să confirme proasta impresie

pe care i-o lăsase la prima vedere. Își spuse că probabil își scrisese singur declarațiile de presă și recomandările, pentru că părea să aibă o părere deosebit de bună despre sine.

Cu cât se lăuda mai mult, cu atât mai puțin impresionată era Jade. Oricât de mult și-ar fi dorit să înceapă lucrul la proiect, trebuia să accepte faptul că fusese o călătorie inutilă și că, în continuare, nu avea un inginer constructor.

- Sar putea să treacă mai multe săptămâni, poate chiar luni, înainte să luăm decizia finală, îi spuse lui Matthias, evitând un răspuns clar.

- Hei, nu v-ați supărat pentru ce s-a întâmplat mai devreme, la restaurant, nu?

- Când m-ați invitat la dumneavoastră acasă pentru desert? întrebă ea rece, lăsând deoparte orice fațadă impusă de profesionalism. Nu, domnule Matthias. Nu sunt supărată. Sunt scârbită.

- Hei, sunteți o doamnă foarte bine. Merita să încerc, spuse el în glumă, cu un rânjel stupid. Nu puteți învinovăți un bărbat pentru așa ceva.

- Oh, ba pot, domnule Matthias.

- În cazul ăsta, sunteți una dintre acele femei invidioase pe bărbați, care regretă că nu s-au născut cu penis. Femeia-bărbat, așa se numește genul. Cred că vă hotărâserăți deja dinainte să mergem să luăm prânzul.

- Aveți dreptate, mă hotărâsem.

Pentru că el nu făcuse nici un efort spre delicatețe, Jade nu vedea nici un motiv să fie mai reținută.

- Biroul dumneavoastră e un dezastru. Nu mă refer la dezordinea prezentă întotdeauna într-un loc în care se muncește mult, mă refer la scrumiere negolite, cutii goale de suc și podea murdară. În al doilea rând, am venit fără programare special ca să văd cum gestionați situația. Persoana cu care ar fi trebuit să luați prânzul merita un telefon din partea dumneavoastră, în care să vă cereți scuze și să-i explicați motivul anulării. Mai

mult, nu mi-aş fi putut petrece luni în şir lucrând cu o persoană care începe aproape fiecare propoziţie cu *Hei*. Şi, în ultimul rând, am ştiut că nu sunteţi persoana potrivită din momentul în care v-am văzut mâinile.

- Ce-au mâinile mele?

- Sunt moi, şi unghiile sunt făcute la salon.

- Hei, doamnă, cum îndrăzniţi să...

Sirena unei maşini de poliţie care se apropia acoperi cuvintele lui Matthias. Maşina se opri la doar câţiva metri de locul în care stăteau cei doi.

- Ce mama dracului se întâmplă?

Uitând de Jade, Matthias se îndreptă spre maşină şi îl prinse de mânecă pe unul dintre poliţişti.

- Ce căutaţi aici?

- Cine sunteţi dumneavoastră?

- Wayne Matthias. Eu sunt şeful aici.

- Am primit o plângere. Se pare că unul dintre muncitorii dumneavoastră a luat-o razna şi l-a atacat pe un altul. Undeva pe-acolo, adăugă poliţistul, dându-şi capul pe spate şi privind spre etajele de sus ale clădirii neterminate.

- La dracu'! Asta-mi mai lipsea! mormăi Matthias, lărgindu-şi nodul cravatei.

Începuse să se strângă o mulţime de gură-cască, curioşi să vadă despre ce era vorba.

- Țineți-i la distanță pe oamenii ăștia. Nu vreau să mă trezesc cu un proces pe cap dacă pățește vreunul ceva.

Jade se întorcea la hotel, amestecându-se cu oamenii din mulțime, dar simți că trebuie să rămână să afle ce anume se întâmplase de fusese alertată poliția. Ea și ceilalți stăteau în tăcere, așteptând și privind ascensorul de serviciu coborând încet. Când ajunse la parter, ușa de metal se deschise cu zgomot, și un bărbat fu aruncat direct în brațele polițistului în uniformă.

- Tu! mârâi Matthias, dezgustat. Trebuia să-mi dau seama că de tine era vorba!

Era bărbatul pe care îl urmărise Jade prin binoclu.

capitolul 18

Polițistul îl împinse pe Matthias deoparte și îl înfruntă pe bărbatul ale cărui mâini fuseseră prinse la spate cu o curea de piele. Alți doi muncitori ieșiră din lift în spatele lui, dar păstrară distanța.

Nu se dăduse bătut fără luptă, observă Jade. Avea o tăietură deasupra sprâncenei care sângera, însă urmele de pe fețele celorlalți doi erau mult mai pronunțate. Îi privea cu dispreț pe cei din jurul lui, în special pe Matthias.

Unul dintre polițiști întrebă:

- Ce s-a întâmplat acolo sus?

- Putea să ne omoare pe toți, se repezi unul dintre cei doi muncitori. Aproape că a făcut-o, până să-l punem la pământ și să-i legăm mâinile la spate.

Polițistul înclină din cap spre partenerul lui.

- Scoate-i cureaua și pune-i niște cătușe. Îl întrebă apoi pe cel care vorbise: Dumneata cine ești?

- Sunt șeful de echipă. Eram sus și lucram la conductele de aerisire, când a început să bombăne și să se plângă de calitatea proastă a materialelor. I-am spus că alegerea materialelor nu era treaba lui și să se întoarcă la muncă. A refuzat și a cerut să-l vadă pe domnul Matthias, aici de față. I-am spus că pe șefu' îl durea undeva de părerea lui și să se întoarcă la muncă, dacă nu voia să fie dat afară. Și-atunci mi-a ars un pumn.

Își atinse o vânătaie umflată de pe bărbie.

- Așa a fost? întrebă polițistul, întorcându-se pre muncitorul mexican care coborâse împreună cu cei doi.

- Si. A început să lovească pe toată lumea.

- Urla și-l făcea în toate felurile pe domnul Matthias aici de față.

- Pe mine? întrebă Matthias, făcând un pas în față. Dar ce-am făcut eu? Nici măcar nu am fost acolo.

- Tu ai comandat porcăriile astea!

Vocea groasă, vibrantă a bărbatului acuzat, care vorbise pentru prima oară, îi aduse la tăcere pe toți cei din jur.

- Clădirea asta o să ardă ca o hârtie dacă o să ajungă vreodată măcar o scânteie în conductele de aerisire.

Matthias înjură în barbă.

- E dus cu capul. Mi-am dat seama încă de când l-am angajat, dar mi-a fost milă de el, înțelegeți? zise, adresându-se pe un ton mios polițistului. A fost o pacoste din clipa în care a ajuns aici, dar cât timp își făcea treaba...

Respirația i se transformă în șuierat în momentul în care pumnul bărbatului îl izbi în stomac, făcându-l să se îndoaie de mijloc.

Polițistul abia îi scosese cureaua de la mâini când lansase atacul asupra lui Matthias. Ofițerul uluit încercă să-i prindă la loc mâinile, dar fu dat furios la o parte. Muncitorul îl apucă pe Matthias de guler și îl aruncă în gardul de sârmă. Cei doi polițiști se duseră numaidecât lângă el și îl smulseră cu forța pe bărbat de deasupra lui Matthias, care gâfâia greu. Fu nevoie de eforturile amândurora ca să reușească să-i pună cătușele. Îi citiră drepturile și îl conduseră la mașina de poliție, împingându-l pe bancheta din spate.

- O să mi-o plătești! urlă Matthias, scuturând pumnul moale și alb în urma bărbatului. O să te dau în judecată, nenorocitul dracului!

- Mai bine decât să am viețile oamenilor pe conștiință! strigă bărbatul prin geamul deschis al mașinii.

- Va trebui să veniți la secție ca să înaintați plângerea, îi spuse polițistul lui Matthias. Și voi la fel, adăugă, adresându-se celor doi muncitori. Va trebui să luăm declarații de la toată lumea.

Clătinară din cap și schimbară câteva cuvinte mormăite între ei, în timp ce polițistul urcă în mașină, lângă partenerul său, și echipajul plecă.

Mulțimea se risipi, însă Jade mai rămase, fără să fie văzută de nimeni, încă vreo două ore până când Matthias demară nervos în Jaguarul lui.

Secretara încă mai scria la calculator în clipa în care Jade intră neanunțată în rulotă, pentru a doua oară în acea zi.

- Ce doriți? întrebă secretara, deloc politicoasă.

- Niște informații, te rog!

- Domnul Matthias a plecat și nu se mai întoarce azi.

- Sunt convinsă că mă poți ajuta și dumneata.

- Cu ce anume?

- Vreau să știu mai multe despre bărbatul care a fost arestat în după-amiaza asta.

Chipul secretarei păru să-și mai piardă din ostilitate.

- Și dumneavoastră vi se pare drăguț, așa-i?

- Pardon?

- E supersexy. Nu găsiți?

- Mă poți ajuta sau nu? întrebă Jade, pe un ton plăcut.

Secretara ridică din umeri, apoi se răsuci cu tot cu scaun și deschise un folder de pe ecranul computerului.

- M-am topit toată în ziua în care a venit și a cerut un formular de cerere pentru un post.

- Cum îl cheamă?

- Dillon Burke. Întotdeauna mi-au plăcut bărbații cu barbă. Am o prietenă care zice că bărbile sunt făcute ca să gâdile burțile. Nu e îngrozitor? Chicoti, apoi adăugă: Mie mi se pare că barba dă unui bărbat un aer misterios.

- De fapt, mă interesează mai mult ce știi despre el.

Secretara citi datele de pe ecran.

- A început să lucreze pentru Matthias pe douăzeci și opt aprilie, anul trecut.

- Și înainte?

- Nu scrie. Uitați-vă și dumneavoastră. Este tot ce știm despre el. Nu avem nici măcar o adresă de corespondență.

Întoarse monitorul spre Jade, care citi puținele informații, apoi luă o foaie de hârtie și-și notă numele și numărul de asigurare socială.

- Și cu ce se ocupă el, exact?

- Cu de toate. N-ai zice când te uiți la el, dar e foarte deștept și știe ce face. Matthias îi cere tot timpul sfatul domnului Burke, dar n-ar recunoaște-o niciodată.

Jade se gândi o clipă.

- Așadar, acuzațiile erau adevărate?

- Acuzațiile? Oh, adică ce-a spus despre Matthias și despre materialele proaste?

- E adevărat?

- Hei, nu-văd în ce măsură e treaba dumneavoastră. Deja v-am spus mai mult...

- S-a dat la mine. Jade avea o bănuială și-și jucă acum cartea. Când am luat prânzul, Matthias și-a băgat mâna sub fusta mea și m-a invitat să-mi petrec restul după-amiezii în apartamentul lui.

Ochii secretarei se îngustară până nu mai rămaseră decât două fante. Unghiile roz se strânseseră în palme, asemenea unor gheare.

- Mama lui de nenorocit!

Jade îl urmări pe Dillon Burke în timp ce era escortat pe o ușă și condus la un birou, unde semnă o chitanță pentru a-și ridica bunurile. În timp ce-și punea ceasul la mână, sergentul de la birou îi spuse ceva cel făcu să întoarcă brusc capul. Se uită la Jade cu acea intensitate derutantă pe care o observase când îl privise prin binoclu.

De sub sprâncenele dese, ochii verzi-căprui o priveau bănuitori. Coborâră din creștetul capului până în vârful pantofilor negri cu toc, apoi urcară la loc. Fu nevoie de un uriaș efort de voință să nu se dea înapoi.

- Ești sigur? îl auzi întrebându-l pe ofițerul de poliție, când se întoarse spre el.

- Nu te apuca să despici firu-n patru, prietene. Hai, șterge-o de-aici până nu ne răzgândim!

Jade se ridică, surprinsă să constate că genunchii îi erau slăbiți. Nu-i plăceau secțiile de poliție. Îi aminteau prea mult de noaptea pe care o petrecuse în camera de interogatoriu din Palmetto County. Nu fusese

surprinsă când citise în ziar că Hutch ocupa acum postul care fusese al tatălui său.

- Domnule Burke? spuse ea, apropiindu-se. Sunteți amabil să veniți cu mine?

Când își lăsă capul pe-o parte, cu o expresie întrebătoare, părul lung îi atinse umărul.

- Pentru ce? Cine mama naibii ești tu?

- Numele meu este Jade Sperry. Te rog? Arată spre ușă. Ochii ei albaștri nici nu clipiră sub intensitatea privirii lui, deși nu era ușor. Cum a spus și sergentul, s-ar putea să se răzgândească și să se hotărască să te țină aici peste noapte. Vino!

Se îndreptă spre ieșire, lăsând falsa impresie că era sigură c-o s-o urmeze. Era foarte posibil ca, odată ieșită din secția de poliție, Dillon Burke să facă stânga-mprejur și să nu-l mai vadă niciodată. Spre ușurarea ei, îl văzu venind lângă ea.

Îl conduse spre limuzina parcată la colțul străzii. Șoferul se grăbi să le deschidă portiera din spate. Se oferi să-l lase pe Burke să intre înaintea ei. Bărbatul ezită doar câteva clipe, apoi urcă pe bancheta de plus.

Limuzina era o extravaganță, Jade știa asta. Dar voia să-l uluiască și să se simtă copleșit de norocul care dăduse în mod miraculos peste el. Voia să-i accepte propunerea.

Jade întinse mâna spre butonul care ridica perețele de sticlă dintre șofer și bancheta din spate. Fără să spună nimic, Burke îi urmărea fiecare mișcare cu ochi vigilenți.

Limuzina intră în trafic și-și croi drum fără zgomot, asemenea unui șarpe argintiu.

Jade își puse un picior peste celălalt, apoi regretă numaidecât gestul. Foșnetul dresului se auzea clar în tăcerea grea. Burke se uită la picioarele ei, apoi ridică ochii și o privi fix în față.

Ca să-și mascheze agitația, Jade deschise poșeta și scoase un pachet de țigări și o brichetă nouă.

- Dorești o țigară?

- Nu fumez.

- Oh. Râse ușor în timp ce așeza țigările și bricheta pe barul micuț al limuzinei. Cred că am văzut prea multe filme.

- Filme?

- Ori de câte ori un prizonier iese din închisoare, primul lucru care i se oferă este o țigară. Am cumpărat un pachet gândindu-mă... E prima oară când scot pe cineva din închisoare.

Burke privi cinic interiorul luxos al limuzinei.

- Și pentru mine e o premieră.

- Nu ai mai fost închis până acum?

Se întoarse brusc spre ea, sperînd-o cu mișcarea neașteptată.

- Dar tu?

Părea foarte mare și foarte aproape și, dintr-odată, Jade puse la îndoială înțelepciunea impulsului ei. Își aminti cât de repede îl atacase pe Matthias după ce îi fusese scoasă cureaua de la mâini. Prezența lui fizică o înspăimânta, dar nu se trase în spate, pentru că bănuia că exact asta se aștepta el să facă. Încerca să o intimideze, probabil pentru că se simțea el însuși intimidat.

- Nu, nu am fost niciodată la închisoare, răspunse ea calmă.

O măsură încă o dată, mișcându-și încet privirea asupra ei.

- Nici nu credeam.

- Te doare tăietura de deasupra ochiului?

Nu mai sângera, dar rana părea încă proaspătă.

- N-o să mor. Se lăsă mai jos pe scaun, fixându-și din nou privirea în geamul fumuriu care îi separa de șofer. Unde mergem?

- Mă gândeam că ți-ar putea fi foame. Vrei să iei cina cu mine?

- Cina? întrebă el, cu un zâmbet cinic. Își privi hainele de lucru și bocancii. Nu sunt îmbrăcat prea elegant.

- Și te deranjează?

- Pe dracu', nu. Dar pe tine?

- Cătuși de puțin.

Merseră în tăcere preț de câteva minute, până când nu-și mai putu stăpâni curiozitatea și-o întrebă:

- Când ai de gând să-mi spui ce mama naibii se petrece? Dacă te-a trimis Matthias ca un fel de mită...

- Te asigur că nu e cazul. Vei primi o explicație completă după cină, domnule Burke. În plus, am ajuns.

Limuzina se opri în fața unui local. Jade se consultase cu portarul hotelului înainte de a se hotărî asupra restaurantului și de a-i da adresa șoferului limuzinei. Era un restaurant de familie care se lăuda cu mâncare multă și bună, la prețuri rezonabile. Nu era un local elitist și interiorul părea să fie desprins dintr-un film cu Gene Autry. Salonul era mare și slab luminat de doar câteva lustre suspendate din tavan, care aruncau ici și colo o lumină gălbuie.

Jade era mulțumită de alegerea făcută. O tânără îmbrăcată cu fustă din piele cu franjuri și cu cizme înalte în picioare îi conduse la o masă dintr-un colț. Domnul Burke ieșea mai puțin în evidență aici decât într-un restaurant mai scump.

Ceru bere la halbă de la fata care veni să-i întrebe ce doreau să bea. Jade comandă apă minerală cu lămâie. Burke mulțumi aspru când fata le aduse băuturile.

Jade îl urmărea pe ascuns în timp ce-și bea berea, întrebându-se cum ar fi arătat oare fără barbă. Își șterse spuma de bere de pe mustața care îi acoperea buza de sus și se răsucea frumos peste cea de jos.

Mâinile lui, observă Jade, nu erau fine. Erau mâini de muncitor, acoperite de bătăături. Unghiile erau tăiate și curate, dar nu erau lustruite ca să strălucească. Mănușile de lucru îi lăsaseră o urmă de bronz la încheieturi. Brațele puternice care o impresionaseră prin binoclu păreau și mai puternice de aproape. Astăzi purta o cămașă de flanel în carouri peste tricou. Nu era închisă la nasturi. Fizicul lui o impresionase în mod evident pe chelneriță.

- După ce termini, îmi vine și mie rândul?

Jade își ridică privirea de la pieptul la fața lui.

- Poftim?

- Îmi vine și mie rândul să te examinez la fel de minuțios pe cât mă cercetezi tu? Cred că ar fi cam siropos dacă ne-am holba unul la celălalt în același timp.

Veni chelnerița, și Jade nu fu nevoită să mai răspundă. Comandă succint.

- Domnul dorește cea mai mare friptură pe care o aveți, preparată mediu, cu cartofi prăjiți și salată. Eu vreau *filet mignon*. Comandăm desertul mai târziu.

Trânti meniurile în mâna chelneriței și se întoarse spre însoțitorul ei. Acesta strângea atât de tare în mână halba de bere, încât i se albiseră încheieturile degetelor. Vocea îi vibra de furie:

- Sunt băiat mare, domnișoară cine-dracu'ești. Știu să citesc un meniu și pot să comand singur.

Nu-l examinase, cel puțin nu așa cum își imaginase el, iar observația lui o enervase.

- Îmi cer scuze pentru lipsa de politețe. Fac uneori asta fără să mă gândesc. Este un prost obicei de-al meu.

- Ai de gând să-mi spui ce cau aici cu tine?

- După cină.

Burke mormăi un cuvânt care nu se potrivea cu bunele maniere în timpul mesei.

- Până atunci, pot să-mi mai iau o bere?

- Desigur.

Până ce Burke termină cea de a doua bere, sosi și mâncarea. O atacă cu o poftă de lup, lăsând-o pe Jade să se întrebe când mâncase ultima oară o friptură sănătoasă. Folosea tacâmurile corect, dar repede.

- Mai vrei o friptură? întrebă ea blând, aplecându-se peste masă, spre el.

În clipa în care abordă acel ton compătimitor, își dădu seama că făcuse o greșeală. O privi rece.

- Nu.

O refuza din mândrie și nu pentru că se săturase, dar Jade nu insistă. Chelnerița le luă farfuriile. Burke refuză

scurt desertul și ridică doar din umeri când Jade sugerează o cafea.

- Două cafele, îi spuse ea fetei.

După ce le fură aduse cafelele, începu să-i explice:

- Eram la șantier în după-amiaza asta, domnule Burke, când ai fost arestat.

Îl privi în ochi, așteptând o reacție, dar nu văzu nici una. Se așteptase la un licăr de surprindere sau de interes. Lipsa acestuia o neliniștea.

- M-au impresionat mai multe lucruri. Pentru început, nu ți-a fost teamă să vorbești și să-și susții părerea, nici atunci când această părere nu a fost bine primită, ba dimpotrivă. Asta demonstrează convingere și curaj, calități pe care eu le caut. Am nevoie de o persoană dură.

Burke râse, un huruit adânc în pieptul lui.

- Afurisit să fiu! Da' știu că te-ai dat tare peste cap.

- Așa este.

Punându-și antebrațele pe masă, se aplecă și vorbi încet peste cele două cești uitate, în care cafeaua începuse să se răcească.

- Acum pricep. Cauți o aventură pentru că soțul tău bogat și de succes este obsedat de muncă și e prea ocupat să scoată bani ca să-ți mai acorde și ție atenție. Sau poate că ai aflat că și-o trage cu vreo secretară și vrei să te răzbuni. Ai nimerit din întâmplare în mijlocul poveștii din după-amiaza asta și dintr-odată fantezia a prins contur în mintea ta. Așa că ți-ai pus șoferul să te conducă la primărie și - fiindcă ești o afurisită bogată și puternică, obișnuită să obțină întotdeauna ce vrea - ai tras niște sfori și m-ai scos din închisoare. Asta e?

Satisfăcut, se lăsă pe spătarul scaunului.

- Bine, fie. Nu mi-ar plăcea să știu că te-ai agitat atâta degeaba. Pentru o mie de dolari, sunt al tău toată noaptea.

capitolul 19

Jade se simți străbătută de un fior rece.

- Cum îndrăznești?

Burke întinse mâna peste masă și îi prinse ușor încheietura între degetele lui mari.

- Bine, cinci sute. Mi-am pierdut slujba azi. Nu sunt în poziția să mă tocnesc.

Jade își smulse mâna. Primul ei impuls fu să-l pună la punct la fel cum făcuse cu Matthias ceva mai devreme, pentru o aluzie sexuală mult mai puțin ofensatoare decât cea a lui Burke. În comparație cu bărbatul care stătea acum în fața ei, de cealaltă parte a mesei, până și libidinosul de Matthias ieșea în avantaj - cel puțin la suprafață.

Însă instinctul îi spunea lui Jade că Dillon Burke era mai mult decât ceea ce lăsa să se vadă. Barba nearanjată, părul lung, bădărănia lui... toate erau simptome. Nu ar fi putut spune de unde știa acest lucru. Pur și simplu știa. În loc să plece după ce i-ar fi adresat câteva cuvinte usturătoare, rămase, nedorind să renunțe la el. *De ce?* se întrebă. Ce urzeală a sorții o adusesese astăzi lângă șantier, în momentul arestării lui? Zile întregi îl privise prin binoclu de la fereastra camerei de hotel. Era ca și cum soarta însăși i l-ar fi arătat.

Continua să o scruteze cu ochii pe jumătate închiși. În locul lui, nu ar fi fost și ea confuză? În orice caz, proiectul TexTile merita să-i mai acorde o șansă.

Îi făcu semn chelneriței.

- Ești sigur că nu vrei nimic la desert, domnule Burke?

O privi cu o oarecare îndoială, apoi spuse brusc:

- Plăcintă cu mere.

- Două, îi spuse Jade fetei. Și adu-ne te rog și alte cafele. Și, când se termină, altele. O să rămânem aici o vreme.

După ce chelnerița se retrase, Jade privi în ochii neclintii ai lui Dillon.

- Există ceva ce îmi doresc atât de mult încât mă gândesc la asta și noaptea, când dorm. Dumneata mă poți ajuta să obțin ce doresc, dar nu are nici o legătură cu sexul. Știind acest lucru, mai ești interesat să-mi auzi propunerea?

Privirea lui rămase fixată asupra lui Jade chiar și atunci când se trase mai în spate, ca să-i facă loc chelneriței să le servească plăcinta și cafeaua. Luând furculița de desert, spuse:

- Ai timp din acest moment și până când termin plăcinta ca să-mi stârnești interesul.

- Acuzațiile dumitale erau întemeiate. Matthias folosea materiale de proastă calitate și mituia inspectorul de specialitate ca să le aprobe.

- Nenorocitul dracului! mormăi Burke. Știam eu! Am văzut niște chestii care nu-mi imaginam cum de puteau trece, dar, la fiecare inspecție, Matthias obținea aprobarea oficială.

- Cerea clientului prețul pentru materiale de calitate, iar diferența intra în buzunarul lui.

- Puțin îmi pasă de bani. Toată clădirea risca să cadă, mai ales la un cutremur. Cum ai aflat?

- De la secretara lui. A avut multe de povestit despre el după ce i-am spus că mi-a făcut apropouri sexuale la întâlnirea din timpul prânzului.

- Oh, super! mârâi Dillon. Asta mă bagă în aceeași oală cu Matthias.

- N-aș spune, domnule Burke.

- Atunci, ce ești? Detectiv? Ai făcut toate astea ca să depun mărturie împotriva lui Matthias la proces?

- Nu. Nu mă mai interesează ce se va întâmpla cu Matthias. Am făcut copii după ordinele lui de achiziție și după alte documente incriminatorii, apoi l-am sunat pe telefonul mobil. L-am amenințat că mă duc la poliție dacă nu renunță la acuzațiile împotriva dumitale.

- Nu trebuia să vii să mă escortezi personal la ieșire.

- Ba da, trebuia.

- De ce?

- Pentru că vreau să-ți ofer postul pe care îl intenționasem pentru Matthias. Ți-ai terminat plăcinta. Să spun mai departe?

Nu spuse nimic care s-o încurajeze să continue, însă dădu la o parte farfuria goală și luă ceașca de cafea.

După ce-și îngădui un zâmbet, Jade îi spuse pe cine reprezenta. Pentru Dillon, numele GSS nu era decât vag familiar.

- De aproape treisprezece luni, departamentul nostru juridic achiziționează teren în Palmetto, South Carolina, fără să facă vâlvă. Vrem să construim o fabrică acolo.

- Ce fel de fabrică?

- De textile. Dar, pe lângă materialele care vor fi lucrate acolo, intenționăm să producem și haine la prețuri moderate. Climatul economic din acea zonă a statului este sărac. Până recent, dezvoltatorii de stațiuni turistice de pe coastă au descurajat dezvoltarea industrială.

- Din cauza poluării.

- Exact. Dar, după formarea unei comisii pentru controlul mediului, acest aspect nu mai reprezintă o problemă. Protestatarii și-au pierdut vocea. Comisia pentru Dezvoltare Statală ne-a dat toate aprobările, pentru că GSS este o corporație dedicată protejării mediului înconjurător.

- Pun pariu că sunteți dedicați și banului, spuse Burke cinic.

- Pentru toată lumea. Aducem cu noi o parte din personal, în special în sfera managementului, dar fabrica va crea locuri de muncă pentru sute de localnici în tot atât de multe posturi specializate. Va schimba complet situația economică din zonă.

- Nu am auzit niciodată de Palmetto.

- Este aproape de coastă, între Savannah și Charleston. Populația orașului în sine este cu puțin peste zece mii de locuitori, însă mai sunt încă alte câteva mii în cele trei regiuni din împrejurimi. Toată lumea va avea de câștigat dacă GSS se stabilește acolo.

- Și tu ce rol ai?

- Eu supervizez proiectul.

Ridică o sprânceană:

- Ești șefă peste toată lumea?

- Într-un fel.

- Și ai bătut tot drumul până în sudul Californiei ca să angajezi un inginer constructor? întrebă el sceptic.

- Am venit să angajez un antreprenor.

- Dezvoltatorul face de obicei asta.

- GSS are o companie în domeniu. Un bărbat pe nume David Seffrin se ocupă de TexTile. M-a trimis să-l întâlnesc pe Matthias, care venise cu cele mai bune recomandări, deși acum pun la îndoială autenticitatea referințelor.

- Dacă Seffrin ăsta e dezvoltatorul, de ce faci tu angajările?

- Antreprenorul pe care îl vom angaja trebuie să aibă aprobarea mea. Fabrica asta este copilul meu, domnule Burke. A fost încă din fașă. Voi lucra mult timp îndeaproape cu constructorul, așa că este esențial să consider că e omul potrivit pentru acest proiect. Aplecându-se spre el, spuse: Cred că dumneata ești omul de care am nevoie.

Râsul lui aspru, ca un lătrat, atrase privirile celorlalți clienți din restaurant.

- Da, sigur! Se uită la hainele lui, băgând degetul într-o gaură din genunchiul blugilor. Ce-i drept, chiar arăt a șef. M-ai putea alege dintr-o mie.

- Nu mă interesează câtuși de puțin cum arăți.

Scutură cu hotărâre din cap.

- Nu sunt omul pe care îl cauți. Îmi pare rău să te dezamănesc.

- Ești din sud, domnule Burke.

Îi aruncă o privire ascuțită, întrebătoare.

- Un accent sudist recunoaște un altul, spuse ea. Și cunoșteai problema disputei dintre industrie și turism.

- Așadar, vrei să mă angajezi doar pentru accentul meu?

- Nu, vreau să te angajez în baza calificărilor.

- Nu sunt calificat.

- Nu-mi vinde gogoși.

Din nou, sprânceana i se arcui într-o expresie de surprindere.

- Poți să-mi refuzi oferta, dar nu mă minți. Sunt sigură că ai un motiv întemeiat să te ascunzi în spatele bărbii și a atitudinii insuportabile, dar ești calificat. Secretara nu a vorbit numai despre Matthias, mi-a spus și despre dumneata. Situația era la pământ când ai venit. La scurt timp după ce ai fost angajat, ai început să identifici problemele și să-i dai sfaturi lui Matthias, până când acesta a ajuns să nu mai facă o mișcare fără să te consulte mai întâi. Nu angajează și nu subcontractează pe nimeni fără să-ți ceară părerea. N-am dreptate?

Continuă să o privească, fără să spună nimic.

- A spus că pari să fii expert în toate, de la cititul schițelor până la schelele metalice și trasul firelor electrice. A zis că Matthias era nervos de când vă certaserăți din cauza produselor de proastă calitate, dar că nu îndrăznește să te dea afară pentru că deveniseși indispensabil. Este adevărat?

Își trase colțul mustății printre dinți.

- Am numărul de asigurare socială, adăugă ea, încet. O să te verific. Așa că nu te obosești să minți.

Dillon mormăi o serie de înjurături, apoi spuse:

- Poate că, la un moment dat, am fost calificat. Dar, de șapte ani întregi, nu mai fac nimic, decât muncă de bază. Nu mi-am dorit altceva. Și nici acum nu-mi doresc. Vreau doar să fiu lăsat dracului în pace.

- De ce?

- Nu e treaba ta.

Din nou, vocea lui ridicată, nervoasă, atrase privirile celor din jur.

- Cred că e timpul să plecăm, sugerează Jade. Ești gata?

- De mult.

- Unde pot să te las? întrebă ea, când fură din nou în spatele limuzinei.

- La șantier. Mi-am lăsat mașina acolo. Cel puțin sper să mai fie acolo.

Jade îi dădu adresa șoferului, apoi se lăsă pe spătarul banchetei.

- În ciuda faptului că are nevoie de dumneata, Matthias n-o să te primească înapoi. Așa că ce vei face mâine, domnule Burke?

- O să mă trezesc mai târziu.

- Și apoi?

- O să-mi caut de lucru.

- Orice?

- Exact. Orice. Oriunde. Nu contează.

- Eu cred că totuși contează.

Întoarse capul și o privi chiorâș, nemulțumit că îl contrazisese.

- Contează, cred, mult mai mult decât vrei să recunoști chiar și față de dumneata însuși. Întinse mâna și deschise compartimentul inserat în podeaua limuzinei. Acesta este prospectul pe care domnul Seffrin l-a pregătit pentru fabrica TexTile. Aș vrea să-l păstrezi și să te uiți peste el.

Îi întinse propunerea, care era aranjată într-un dosar transparent de plastic.

- Eu mă întorc mâine la New York. Ai un număr de telefon la care să te pot contacta în câteva zile?

- Nu. Și n-o să mă răzgândesc dacă mă uit peste prospectul ăsta.

- Salariul este de cinci mii de dolari pe lună, începând de la semnarea contractului. Un bonus de douăzeci și cinci de mii de dolari va fi plătit în momentul în care vei termina treaba și eu mă voi declara mulțumită.

Nu se spunea nimic de nici un bonus în ofertă. George Stein avea să facă o criză, dar Jade avea nevoie de un arsenal puternic.

- Nu mă interesează banii.

- Oh, serios? Ai vrut să mă taxezi cu o mie de dolari ca să petreci o noapte cu mine, îi aminti ea.

- Încercam să te insult.

- A mers.

Își trecu degetele prin părul lung, neîngrijit.

- Mulțumesc că m-ai scos din închisoare, dar ți-ai pierdut timpul.

- Eu nu cred că-i așa.

Limuzina se opri în dreptul șantierului întunecat și pustiu.

- Știi unde mă găsești când o să iei o hotărâre, domnule Burke.

- Tu chiar n-ai ascuți, nu? Am luat deja o hotărâre. Răspunsul meu este nu.

Șoferul veni și îi deschise portiera. Puse un picior pe trotuar, dar se întoarse și întrebă:

- Care ziceai că-i numele tău mic?

- Jade.

- Mulțumesc pentru cină, Jade, dar îmi place friptura bine pătrunsă.

Cu o mișcare bruscă, îi puse o mână pe după ceafă și o lipi de el. Gura lui o acoperi pe a ei într-un sărut dur. Un sărut adânc, dar scurt, apoi îi dădu numaidecât drumul.

- Îmi cer scuze pentru lipsa de politețe. Uneori, fac asta fără să gândesc. Este un obicei de-al meu.

Coborî, lăsând-o fără cuvinte, cu buzele umede și pulsându-i.

Așa cum stătea în ușa biroului ei, Dillon se simțea ca un prostovan, scos din elementul lui și mult prea mare pentru hainele pe care le purta. După ani în șir în care lucrase numai în aer liber, interiorul unui birou îi dădea o senzație claustrofobică.

Jade Sperry era așezată la biroul ei și vorbea la telefon. Era cu spatele la ușă. Părul negru îi era strâns într-o coadă la spate și prins cu o clamă aurie, dar învârtea alene o șuviță rebelă pe degetul arătător.

- Încă ceva, Cathy. Te rog să suni la școală la Graham și să stabilești o întâlnire cu directorul. Vreau să vorbesc cu el înainte să plecăm... Aha... Nu, n-o să uit. Mersi

că mi-ai amintit. Ajung acasă pe la șase. Pa. Închise telefonul și se răsuci cu tot cu scaun, scoțând o mică exclamație de surpriză când îl văzu acolo. Îmi cer scuze. Vă pot ajuta?

- Cât de repede uită!

Uluirea îi schimbă trăsăturile, făcându-i ochii mai mari și mai strălucitori și gura mai blândă.

- Domnule Burke?

Ridică din umeri, ușor stânjenit.

Jade se ridică repede și înconjură biroul. Purta o bluză albă, o fustă dreaptă, neagră și aceiași pantofi negri, cu tocuri înalte, pe care îi avusese și în L.A., cu două săptămâni în urmă. Picioarele ei erau la fel de frumoase pe cât și le amintea.

- Nu te-am recunoscut fără barbă, spuse ea. Și părul parcă e mai scurt, nu?

- E un mod politicos de a spune că în sfârșit am ajuns la frizer. Ba chiar m-am îmbrăcat frumos.

Ridică brațele, într-un gest autodepreciativ. Își pusese cea mai bună pereche de blugi și o cămașă nouă. În ultima clipă, cumpărase până și o cravată de la K-Mart, de unde-și luase și cămașa. Trecuse atât de mult timp de când purtase ultima oară o cravată, încât fusese nevoie de trei încercări și de nenumărate înjurături ca să reușească să facă un nod corect.

Examinându-și imaginea în oglindă, hotărâse că făcuse tot ce putea și, dacă nu era suficient pentru Jade Sperry, atunci, pe toți dracii, ghinionul ei! Oricum, cine avea nevoie de asta?

El avea.

Dillon ajunsese la această concluzie după mai multe zile chinuitoare în care-și cercetase sufletul. Afurisită să fie! Jade Sperry reușise să-i trezească interesul pentru ceva, prima oară în decurs de șapte ani. Era nebună să încredințeze un proiect de o asemenea amploare unui ratat distrus ca el, dar - Dumnezeuule! - provocarea era irezistibilă.

- Îmi cer scuze pentru reacția mea, spuse ea, revenindu-și. Arăți foarte schimbat. Te rog, ia loc!

Dillon se așează pe scaunul pe care i-l indicase.

- Probabil că ar fi trebuit să sun mai întâi.

De fapt, nu îndrăznise. Se temea să nu-i spună că postul fusese ocupat. Ar fi fost o dezamăgire zdrobitoare în acest caz. Gândul îi ridica un nod în gât, așa că spuse cu voce răgușită:

- Sper că nu am nimerit într-un moment prost.

- Cătuși de puțin.

Se așează la loc pe scaunul din spatele biroului.

Dillon examinează cu interes încăperea. Totul lucea de curățenie, și biroul era decorat în stil contemporan, însă reușea să rămână cald, cu violete africane mov la fereastră și cu schițe artistice realizate de o mână de amator înrămate și aranjate pe pereți. Fiecare dintre ele era semnată „Graham Sperry”.

- Fiul meu, spuse Jade, urmărindu-i privirea. Are paisprezece ani acum. Îl enervează că-i păstrez desenele din școala primară.

- Paisprezece, murmură Dillon.

Charlie ar fi împlinit opt ani în anul acela. Își trecu mâna peste mustața groasă, pe care se hotărâse s-o păstreze când își dăduse jos barba.

- Pot să te servesc cu o cafea sau cu ceva rece?

- Nu, mulțumesc.

- Când ai plecat din L.A.?

- Acum o săptămână. Am venit cu mașina.

- Oh, înțeleg. Cred că a fost o experiență remarcabilă.

- A fost în regulă, răspunse el laconic.

Trăgea de timp? Nu știa cum să-i spună că găsisese pe cineva cu o atitudine mai plăcută?

- Ești pentru prima oară în New York?

- Da.

- Cum ți se pare?

- E-n regulă.

După o scurtă tăcere, Jade spuse:

- Sper că ai vești bune pentru mine.

- Postul mai e de actualitate?

- Da.

- Tocmai s-a ocupat.

Ochii ei se luminau, însă își păstră vocea calmă.

- Sunt foarte mulțumită să aud asta, domnul Burke.

- De ce? M-ai găsit în închisoare. Nu știi cum lucrez.

Nu am propria afacere.

- Am hotărât cât timp am stat în California că nu-mi doresc o companie. O singură persoană este mult mai puțin intimidantă decât o companie mare.

- Tot nu înțeleg, spuse Dillon.

- Vrem ca TexTile să aparțină comunității din Palmetto. Ar însemna să facem o mișcare în această direcție dacă am folosi muncitori din partea locului și am subcontracta firme locale. Eu și domnul Seffrin suntem de acord în această privință. Faptul că nu ai propria mână de lucru este, de fapt, un avantaj pentru postul acesta. Și, adăugă ea, recurgând la accentul sudist, le vorbești limba. Nu pari un intrus, iar asta este ceva ce încercăm să evităm.

- Și individul ăsta, Seffrin...

- Are încredere în instinctele mele, deși trebuie să-ți mărturisesc că în acest timp am căutat și în altă parte. Dumneata ești în continuare prima mea alegere, așa că mă bucur să te văd aici. Acum spune-mi cum lucrezi.

Își împreună mâinile pe birou, pregătită să asculte.

- În mare, am făcut câte puțin din tot ce înseamnă construcții, dar cel mai mult îmi place să asamblez întreaga lucrare.

- Înainte să știu că este un mare escroc, primul lucru care mi-a făcut o impresie proastă despre Matthias au fost mâinile lui, spuse Jade. Erau moi. El conduce șantierul de la birou. Eu am nevoie de cineva care să supravegheze fiecare aspect al construcției, care să lucreze cot la cot cu muncitorii.

- Aici nu avem nici o problemă. Așa îmi place mie să lucrez.

- Bine. Este totodată o poziție pentru care e nevoie de cineva total dedicat proiectului. Din momentul în care vom săpa fundația și până la terminare, probabil că vor trece cel puțin doi ani.

- Nu am nimic mai bun de făcut.

- Nu va fi o problemă să te muți în Palmetto?

- Absolut nici una. Ai ghicit corect, am crescut în sud și mi-am obținut diploma la Georgia Tech.

- Dorești să mai lămurim vreun aspect înainte să cer departamentului juridic să redacteze contractul?

- Firmele pe care la vom subcontracta.

- Ce-i cu ele?

- Nu accept mai puțin de trei oferte pentru fiecare treabă, spuse el. Sunt obligat să aleg firma cea mai ieftină?

- Nu dacă nu-ți face o impresie bună.

- Uneori, cei care cer la început cel mai puțin se dovedesc a fi cei mai costisitori pe termen lung - dacă lucrarea trebuie refăcută.

- Cred că ne înțelegem, domnule Burke. Acum, dacă îmi poți arăta recomandările, totul va fi stabilit.

Dillon se foi fâstâcit în scaun. Asta era partea de care se temuse.

- Nu pot oferi nici o recomandare.

- Oh? De ce nu?

- În ultimii ani, m-am mutat mult dintr-un loc în altul. Am făcut scandal. M-am luat la hartă sau m-am îmbătat sau m-am săturat de incompetența vreunui șef și nu m-am mai dus la lucru. Ridică din umeri. Nu m-am gândit la recomandări. În orice caz, nu am nici una.

- De unde știu că n-o să te iei la bătaie, n-o să te îmbeți sau n-o să ne lași baltă și pe noi?

- Nu știi. Va trebui să mă crezi pe cuvânt.

Dillon își ținu răsuflarea. Ajunsese până aici și nu credea că ar fi putut suporta dezamăgirea de a fi respins acum. Voia slujba asta. Era esențială pentru el. Era diferența dintre a începe să trăiască din nou și a continua doar să existe.

Jade se ridică iar și înconjură biroul.

- Va trebui să te prezinți la Palmetto pe data de întâi mai. Am programat o întâlnire în oraș în cadrul căreia voi anunța planurile noastre și ar trebui să fii acolo.

- Adică sunt angajat?

- Ești angajat. Din acest moment și până pe întâi mai, aproape fiecare minut din programul duminical de lucru va consta în întâlniri cu Seffrin, cu arhitectul, cu designerul și cu mine. Ai mult de lucru, domnule Burke. O să încerc să găsesc un birou liber pe care să-l poți folosi.

Era angajat! Dillon era prea uluit ca să mai reacționeze. Jade îi întinse mâna.

- Ne-am înțeles?

Dillon se ridică și îi strânse mâna. Era o diferență colosală între a da mâna cu Jade Sperry și a da mâna cu un bărbat. Pentru început, mâna ei era mică și rece, și uscată, și moale. Nu părea potrivită pentru un gest atât de masculin, cu toate astea continuă să-i simtă mâna într-a lui cu mult după ce-i dădu drumul.

- Scuză-mă! Nu durează mult.

Îl lăasă singur în biroul ei. Dillon se duse la fereastră și privi orașul. Încă îi era greu să creadă că se întâmplau toate astea. În seara în care îl dusesese la cină, ridicase zeci de bariere în fața ei și a propunerii pe care i-o făcuse. Totuși, după aceea, nu și-o putuse scoate din minte.

În cele din urmă, cedase și luase oferta pe care i-o lăsase. După ce o citise de vreo zece ori, uzina TexTile a corporației GSS devenise pentru el o obsesie la fel de puternică precum durerea din suflet.

Timp de șapte ani fusese mereu pe fugă, încercând să scape de sentimentul de vinovăție. Raportul medicului legist spusese că Debra și Charlie muriseră accidental. Dar Dillon știa că el fusese de vină. După ce ambulanța le luase trupurile, în timp ce umbla bezmetic prin casă, înnebunit de durere, găsisese lista de sarcini pe care i le dăduse Debra și de care nu apucase să se ocupe

cu o săptămână în urmă. Ultimul punct de pe listă fusese: *Verifică soba.*

După ce plecase din Tallahassee, mersese fără ținută dintr-un loc în altul, purtându-și durerea cu el. O dusesse până la frontiera înghețată din Alaska și până la jungla luxuriantă din America Centrală. Încercase să o înece în nenumărate sticle de whisky și să o amorțească în nenumărate partide de sex care nu însemnau nimic pentru el. Încercase să o omoare asumându-și riscuri nenecesare. Totuși, nu putuse scăpa de ea. Parcă era un țesut viu care se regenera, o parte din el, la fel de personală ca o amprentă.

După zile întregi în care se gândise la oferta lui Jade Sperry, îi trecuse prin minte că ar fi putut contopi aceste două obsesii. Dacă accepta poziția și-și făcea rezonabil de bine treaba, poate că, într-un fel, compensa eșecul care dusesse la moartea soției și a fiului său.

- Totul e aranjat.

Dillon sări din reflex în clipa în care Jade intră din nou în birou, aducând cu ea un contract de trei pagini. Îl citi cu atenție, completă datele necesare, apoi îl semnă.

- De îndată ce vei avea o adresă permanentă în Palmetto, te rog să ne-o comunici, spuse Jade.

- Dacă nu ai nimic împotriva, o să locuiesc pe șantier.

- Pe șantier?

- Aș vrea să închiriez o rulotă suficient de mare cât să servească drept birou și locuință.

- Cum dorești.

Jade se ridică și se îndreptă spre ușă. Dillon o urmă.

- L-am anunțat pe domnul Seffrin. Biroul lui este într-o altă clădire, dar vine încoace. Și domnul Stein a auzit că ești aici și dorește să te cunoască. Înainte de asta, mai există un aspect pe care aș vrea să-l lămurim.

Își coborî privirea. Din unghiul din care o privea Dillon, genele ei lungi, negre și curbate păreau pictate pe obraji cu o pensulă fină.

- Nu ar fi trebuit să mă săruți în seara aceea, în L.A. Nimic de genul ăsta nu se mai poate întâmpla vreodată. Dacă ai o problemă să primești ordine de la o femeie, trebuie să știi.

Dillon întârzie în mod deliberat să răspundă, până când privirea ei o întâlnește din nou pe a lui.

- Ar trebui să fiu un eunuc orb ca să nu observ că ești femeie. Ești o femeie frumoasă. Dar nu ar conta dacă ai avea o mustață la fel de groasă ca a mea. Vreau postul ăsta. Și te-ai făcut foarte bine înțeleasă, mi-e clar că ești șefa mea. E-n regulă. Nu am nici o frustrare de genul ăsta. Și ești în siguranță în ceea ce mă privește. Când o să vreau o femeie, o să găsesc una, dar o să fie doar pentru o noapte. Nu-mi doresc una pe care s-o văd sau cu care să trebuiască să vorbesc a doua zi dimineța.

Jade înghiți cu zgomot nodul din gât.

- Înțeleg.

- Nu, nu înțelegi, dar nu are importanță. Vreau doar să te asigur că nu am obiceiul să seduc femeile pentru care lucrez.

- Atunci, de ce m-ai sărutat?

Zâmbi leneș, făcând jumătate din mustață să i se ridice.

- Pentru că m-ai enervat.

- Cu ce?

- Nu avusesem o zi prea bună, spuse el, sarcastic. Apoi ai apărut tu, un client super tare, îmbrăcată la patru ace, fluturându-mi cardul de credit pe la nas. Sunt băiat mare. Nu-mi place să mi se spună ce să fac, așa cum nu-ți place nici ție să fii disprețuită pentru că te dai cu parfum și porți chiloței cu dantelă. Nu cunosc nici un bărbat căruia să-i placă să fie privit de sus de o femeie.

- Și viceversa.

- Atunci ar fi trebuit să-mi arzi o palmă când te-am sărutat.

- N-am mai apucat.

Conversația durase de zece ori mai mult decât sărutul, și Dillon era dornic să schimbe subiectul. Îl făcea să se simtă stânjenit. Nu știa ce-i venise de o sărutase. Singurul lucru de care era sigur era că *nu voia* să știe. Totuși, nu putea să închidă subiectul fără să îi pună mai întâi încă o întrebare:

- Dacă te-a deranjat atât de mult sărutul, de ce m-ai mai angajat?

- Pentru că mi-am dedicat întreaga viață reușitei acestui proiect, domnule Burke. În comparație cu asta, un sărut este lipsit de importanță.

Ochii ei căpătară o nuanță mai închisă și, nu pentru prima oară, Dillon se întrebă ce anume o motiva.

- Totuși, nu trebuie să se mai întâmple.

- După cum ți-am explicat, nu a avut o motivație sexuală.

- Bine.

Zâmbetul ei arăta că era la fel de ușurată ca și el să închidă subiectul.

- Înainte să mergem să-l vedem pe domnul Stein, mai dorești să știi și altceva?

- Da. Cine e domnul Stein?

capitolul 20

Palmetto, mai 1991

Amfiteatrul era plin până la refuz în acea înmiresmată primă zi de mai. Jade stătea pe un scaun dintr-un șir așezat pe scena din fața sălii, care se umplea rapid cu o mulțime de oameni curioși și zgomotoși.

Treptat, se răspândise vorba că fusese achiziționată o parcelă mare de teren care se presupunea că urma să fie utilizată în scop industrial.

Dillon era în Palmetto de câteva săptămâni și se ocupase de obținerea aprobărilor necesare pentru construcție și de amenajarea utilităților publice de pe șantier, dar

încercase să-și facă cât mai puțin simțită prezența și, în mod categoric, nu făcuse nici un fel de anunț public.

Bârfa era în floare. Circulau tot felul de zvonuri – orice, de la un parc de distracții până la un reactor nuclear, urma să fie construit în Palmetto. Jade ceruse ca membrii administrației locale – care nici măcar ei nu știau cu certitudine care erau planurile GSS – să convoace această întâlnire ca să îndepărteze temerile, să stârnească entuziasmul și să implice comunitatea.

Discursul ei fusese pregătit până în cele mai mici detalii, dar simțea un nod în stomac. Ca să se calmeze, se gândi la casa pe care o închiriasse pentru perioada în care ea, Graham și Cathy aveau să locuiască în Palmetto. Era o casă mai veche, cu încăperi spațioase, cu parchet din lemn masiv și ventilatoare montate în tavan. Proprietarii o renovaseră și o modernizaseră complet înainte de a se hotărî să atace un al proiect de renovare, în Charleston. Jade, prin intermediul unui agent imobiliar din New York, semnase contractul de îndată ce casa ieșise pe piață.

Lui Cathy avea să-i placă la nebunie bucătăria însoțită și veranda din spate, protejată cu plase împotriva insectelor, care, fără îndoială, aveau să-i amintească de propria casă din Morgantown. Curtea din spate, adâncă și umbrită de copaci, era înconjurată de tufișuri de azalee. Jade îi rezervase lui Graham unul din dormitoarele de la etaj. O să-i placă rafturile în perete pe care să-și poată aranja sistemul stereo.

Entuziasmată, îi descrisese camera la telefon.

– Are trei ferestre mari care dau spre curtea din față și un dressing cu mult mai mult spațiu decât ai acum. O să-ți placă!

Graham încă era nesigur și nu prea încântat.

– Sună bine, presupun. Cât de departe e de locul în care construiești fabrica?

– La câțiva kilometri. De ce?

– Mă întrebam doar. Dillon a zis că pot să trec pe acolo, dacă vreau.

Dillon îi fusese prezentat lui Graham la New York, într-o zi când băiatul trecuse pe la birou, de la școală. Nu se mai întâlniseră decât o singură dată de atunci, însă Graham aducea în mod frecvent vorba despre el. Hank era singurul bărbat adult de care era apropiat Graham. Jade presupunea că felul în care fiul ei îl idolatriza acum pe Dillon era inofensiv, atât timp cât nu se ajungea prea departe. Deși Dillon Burke era exact omul de care avea nevoie ca să construiască TexTile, nu era sigură că ar fi fost un model masculin potrivit pentru fiul ei aflat la o vârstă impresionabilă. Mai ales că era posibil ca Dillon să vadă în el un substituent al fiului pe care îl pierduse.

Știa mai multe despre Dillon decât bănuia acesta. În afară de ea, inginerul constructor avea să fie cel mai important individ din proiect. În cele două săptămâni care trecuseră de la întâlnirea lor din Los Angeles și momentul în care Dillon apăruse în New York, Jade folosisese resursele GSS ca să afle tot ce se putea despre el, în speranța de a-și dovedi sieși că instinctele nu o înșelaseră.

Știa acum totul despre copilăria lui agitată, despre perioada petrecută în centrul de corecție, despre cursurile pe care le urmasese apoi la universitate. Știa despre Pilot Engineering Enterprises și relația dificilă pe care Dillon Burke o avusese cu noua conducere, după ce compania fusese achiziționată. Moartea tragică a soției și a copilului său îi explicau cinismul. Aflase de la foștii angajatori care și-l aminteau că avea un talent excepțional, pe care însă îl irosea cu desăvârșire.

Când îi ceruse recomandări, o făcuse ca să-i testeze integritatea. Sinceritatea lui o convinsese că făcuse alegerea corectă. La fel ca și ea, avea motive personale ca să dea totul pentru acest proiect. Nu erau la fel de puternice ca ale ei, însă erau suficient de motivante. Dacă nu ar fi apărut singur în New York, Jade s-ar fi întors să-l caute în L.A.

Hotărâseră ca Graham și Cathy să rămână la New York până când Graham termina semestrul la școală.

Dacă gândul că-l va revedea pe Dillon îl făcea pe Graham mai deschis către mutarea în Palmetto, foarte bine. Totuși, Jade nu voia ca fiul ei să vadă în Dillon un partener de joacă. Era sigură că din toamnă, odată ce Graham avea să înceapă școala în Palmetto, o să-și facă prieteni și-o să se adapteze repede.

Deși fusese crescut de două femei, era un băiat echilibrat, fără ambiguități în legătură cu sexualitatea lui. Avea patru ani când întrebuse prima dată:

- Mamă, unde e tatăl meu?

Tocmai se mutaseră din Morgantown în Charlotte și Jade îl înscrisese la grădiniță. Era isteț și curios, așa că nu fusese de mirare că, după câteva săptămâni, observase că în familia lui lipsea ceva ce alte familii aveau.

- Tu nu ai tată, îi explicase ea blând. Nu ai nevoie de unul. Tu ne ai pe mine și pe Cathy și, înainte să moară, îl aveai pe Poppy. Ești foarte norocos să ai atât de mulți oameni care te iubesc atât de mult.

Graham fusese împăcat pe moment, însă subiectul revenise în discuție, după o vizită a lui Hank.

- Hank e tatăl meu?

- Nu, dragule. E doar un prieten drag, care te iubește.

Întrebările încăpățănate ale lui Graham crescuseră odată cu el. Sprâncenele lui drepte se împreunau deasupra nasului și ochii albaștri i se întunecau într-o expresie de răzvrătire.

- Atunci cine e tatăl meu? Trebuie să am un tată.

- Ai avut unul, dar nu este important.

Dimpotrivă, un tată era extrem de important pentru un băiat de șapte ani. Și, de data asta, subiectul nu mai fusese atât de ușor de închis.

- Ai divorțat de el? o întrebuse.

- Nu.

- Poate să vină să mă vadă, cândva?

- Nu.

- Nu i-a plăcut de mine atunci când m-am născut?

- Nu a fost acolo. Doar eu. Iar eu te iubesc cât zece.

Cât o sută.

Era deja la o vârstă la care nu-i mai plăceau îmbrățișările, dar o lăsase să-l țină în brațe mult timp în acea noapte.

Sosise apoi o vreme în care luase singur problema în mâini, uneori în moduri nu tocmai cinstite. Jade aflate că Graham începuse să spună povești despre un tată care murise în timp ce salva un copil dintr-o clădire în flăcări.

- De ce-ai spus asta, Graham?

Îi adresase întrebarea pe un ton blând, nu ca pe o dojană.

Graham ridicase din umeri. Era îmbufnat, dar ochii îi înotau în lacrimi pe care însă nu le putea vărsa fiindcă, la zece ani, era deja băiat mare.

- Te necăjesc copiii de la școală pentru că nu ai tată?

- Uneori.

Speranțele ei că Graham nu se va simți diferit de ceilalți nu fuseseră realiste. Când aveai un singur părinte erai diferit. Ea însăși își petrecuse o mare parte din adolescență și tinerețe într-o casă cu un singur părinte, dar, în copilărie, tatăl ei fusese acolo. După moartea lui, îi rămăseseră fotografii și amintiri care să o susțină. Nu uitase niciodată conversațiile lor liniștite, îmbrățișările lui calde, sărutările de noapte bună... Și nu uitase niciodată cum îi șoptea: „Să nu-ți fie niciodată frică, Jade“.

Să-i spună lui Graham adevărul nu era o opțiune pe care s-o ia în calcul. Dacă ar fi știut că era rezultatul unui viol, probabil că băiatul s-ar fi considerat vinovat pentru că exista. Refuza să pună o asemenea povară pe umerii copilului ei, amintindu-și de responsabilitatea crudă pe care Velta o pusese pe ai ei ultima oară când o văzuse.

Cathy nu era de acord. De câte ori Graham întreba de tatăl lui, o îndemna pe Jade să-i spună adevărul, dar în zadar. Stigmatul de a nu avea un tată era suficient de rău, nu era nevoie ca băiatul să știe și restul. Ca să-l ajute cât de cât, îi dăduse voie să mintă.

- Nu-mi plac minciunile, Graham. Știi asta. Uneori, însă, cred că e-n regulă să minți, dacă spui un neadevăr pentru a proteja pe altcineva. Așa că, atunci când copiii te întreabă despre tatăl tău, poți să-i protejezi de o atitudine jenantă spunându-le pur și simplu că a murit. Îți dau voie să spui doar asta - a murit înainte să te naști tu. Bine?

În mod evident fusese bine, pentru că Graham nu mai deschisese niciodată subiectul. Ajunsese la un nivel de maturitate la care se putea descurca singur. Gândindu-se cât de repede treceau anii, Jade simțea cum i se frânge inima de dorul lui. De-abia aștepta luna iunie, când Graham avea să vină în Palmetto.

- Ai strâns o adevărată mulțime.

Jade se trezi brusc din visare și întoarse capul spre vocea gravă care se auzise lângă urechea ei. Dillon se așezase pe scaunul gol de lângă ea.

- Bună dimineața, Dillon. Arăți foarte bine.

- Mersi, răspunse el, ușor jenat.

Își pusese costum special pentru această ocazie și fusese și la frizer.

Jade, la rândul ei, se îmbrăcase cu cea mai mare grijă. Știa că în mulțime aveau să fie oameni care să-și amintească de scandalul pe care îl provocase înainte să plece. Cei mai mulți erau curioși să afle mai multe despre această nouă industrie din Palmetto. Oricum ar fi fost, știa că avea să fie în centrul atenției tuturor în următoarele ore. Voia să-i dea pe spate.

- Am venit aseară până la rulota ta, dar nu erai acolo, îi spuse ea lui Dillon.

- Îmi pare rău că te-am ratat.

- Părea că te-ai așezat bine.

- Nu au fost prea multe de așezat. Sunt gata să mă apuc de treabă.

- Nu știam că ai un câine.

- Câine?

- Am găsit un câine pe treptele rulotei.

-Aaa, ăla! spuse Dillon, încruntându-se. A apărut acum vreo câteva zile și am făcut greșeala să-i dau să mănânce câteva resturi.

Jade își lăsă capul într-o parte și zâmbi șmecherește.

-Și acum te-a adoptat?

-Nu pentru multă vreme. O să-l duc la un adăpost cu prima ocazie.

-După ce o să i se vindece piciorul, vrei să spui. Bandajul ăla părea pus de cineva care nu se pricepe prea bine, zise ea, continuând să zâmbească în același fel.

Încruntarea lui Dillon se adânci.

-Se bătuse cu alți câini și avea o zgârietură. I-am dat cu apă oxigenată și i-am pus un bandaj. Atâta tot.

-Știu și eu, Dillon? spuse ea, cu voce înceată. Cred că te-ai ales cu un prieten pe viață.

Dillon schimbă subiectul, arătând spre mulțime.

-Te așteptai la asta?

-Da. Ieri-seară numele meu a apărut pentru prima oară în ziarul local.

Privirea lui se întoarse asupra ei.

-Și există vreun motiv pentru care numele tău să trezească un asemenea interes?

-Posibil. Am crescut în orașul ăsta.

Dillon reacționează de parcă ar fi fost electrocutat. Ochii lui verzi-căprui se fixară asupra ei.

-Interesant că ai omis să menționezi acest lucru.

Înainte să apuce să-i răspundă, primarul orașului Palmetto veni și o abordă:

-Domnișoară Sperry, să le lăsăm oamenilor încă vreo cinci minute să-și găsească un loc, apoi poți începe prezentarea. Cât crezi că o să dureze?

-Aproximativ zece minute. Apoi voi răspunde la întrebări.

-Foarte bine. Stai cât timp dorești, donșoară. Este o zi istorică. Încă nu pot să-mi revin.

Retezându-i din scurt efuziunea sexistă, Jade i-l prezintă pe Dillon. În timp ce ei doi își dădeau mâna,

privirea lui Jade alunecă întâmplător printre ei și zări o femeie care stătea în mulțime.

Buzele ei formară reflexiv numele: „Donna Dee“.

Fosta ei prietenă nu-și corectase niciodată dantura, astfel încât maxilarul superior îi venea și acum peste mandibulă. Chipul ei îngust părea în continuare să se strângă într-un punct deasupra buzei de sus. Își purta acum părul tuns în stil bob scurt, dar tot drept și tern rămăsese.

Totuși, existau schimbări marcante în înfățișarea ei. Nu mai avea o expresie comică, ci una aspră. Ochii păreau să i se fi retras în orbite, ceea ce o făcea să pară mai ascunsă ca niciodată. Semăna cu un animal speriat, care pândește bănuitor din vizuina lui.

Privirea îi era acum absolut nemișcată, fixată asupra lui Jade. Timpul săpase două linii distincte de fiecare parte a gurii ei ieșite în afară. Jade și Donna Dee aveau aceeași vârstă, însă Donna Dee părea cu cel puțin zece ani mai bătrână.

Jade simți o împunsătură acută de remușcare că nu-și putea aminti cu nostalgie de nopțile în care dormiseră una acasă la cealaltă, chicotind și făcându-și planuri de viitor, planuri care, inevitabil, se învăteau în jurul bărbaților cu care aveau să se mărite – Gary și Hutch. Cel puțin uneia dintre ele i se îndeplinise visul. Probabil că gândurile lui Jade i se manifestară în expresia feței, pentru că Donna Dee fu prima care cedă. Își plecă privirea în poală.

Era ciudat că Hutch nu se afla în public. Mai multe dintre ajutoarele șerifului erau prezente pentru a controla mulțimea, dar nu și el. Hutch fusese întotdeauna mare și puternic, dar, în esență, era un laș. Fără îndoială că încerca să evite prima lor confruntare după cincisprezece ani.

Existau câteva chipuri în mulțime care îi erau vag familiare lui Jade. Nu le putea asocia însă cu nici un nume. Nu o zărise pe Myrajane Griffith, însă ea nu era genul care să se amestece într-o astfel de mulțime,

pe care o considera, fără îndoială, sub demnitatea ei. Și, desigur, nici Lamar nu era acolo. O mai căutase doar o singură dată de când se văzuseră în Morgantown. Ca și atunci, o implorase să-l înțeleagă. Regreta că moartea lui fusese atât de tragică, dar rămăsese neclintită – Lamar murise fără să fie iertat.

Primarul se apropie din nou de ea. Se uită la ceasul de la mână și trase, cu un gest important, de tivul hainei.

– Ei bine, cred că putem începe oricând ești gata, domnișoară Sperry.

Simțind un val de energie, Jade spuse:

– Sunt gata.

Primarul spuse câteva cuvinte sforăitoare și pline de înflorituri la microfon, până când toți cei din public ajunseră ori să fie topiți de plictiseală, ori să se foiască dintr-o parte în alta, negăsindu-și locul. În cele din urmă, o prezentă pe Jade.

Aplauzele care o întâmpinară fură politicoase, dar rezervate.

– Doamnelor și domnilor, vă mulțumesc pentru că ați venit în această dimineață. Numărul mare al celor care vă aflați aici îmi dovedește că GSS a făcut o alegere excelentă când a hotărât să deschidă fabrica TexTile în Palmetto. Orașul a fost ales din mai multe motive. Printre acestea se numără disponibilitatea materiei prime și accesul la transportul naval, ceea ce va asigura un acces facil și relativ ieftin la piețele interne și străine. Totuși, principalul motiv care a stat la baza alegerii acestei amplasări a fost beneficiul dublu al unei astfel de întreprinderi. Fabrica TexTile va crea sute de locuri de muncă. Va resuscita economia. Iar TexTile va prospera datorită unei forțe de muncă puternice, dornice de lucru și disponibile – cu alte cuvinte, datorită vouă.

Jade își ținu răsuflarea. Așa cum sperase, se auziră mai întâi câteva aplauze răzlete, apoi din ce în ce mai multe, până când întreaga sală duduia de ropotul lor

asurzitor. Zâmbi în sinea ei, știind că-i cucerise. În mod strategic, nu începuse prin a încerca să-i impresioneze cu puterea financiară și economică a GSS. Asta nu ar fi atras după sine decât ranchiună. Lăudase în schimb zona și oamenii de aici.

Schimbarea de atitudine era palpabilă. Mulțimea câpătă o personalitate mai cordială. Oamenii nu mai priveau cu neîncredere compania din nord care năvălea peste ei și le umplea zona de străini. Le povesti cum avea să funcționeze fabrica, din momentul în care sosea bumbacul și până ce hainele ieșeau pe poartă, trimise spre nenumărate piețe din toată lumea.

- Fabrica aceasta va aparține comunității, accentuă Jade. Cu cât dați mai mult, cu atât mai mari vor fi profiturile și salariile. Va genera mii de dolari în fiecare an numai din taxele locale, bani care vor putea fi folosiți pentru îmbunătățirile de care este mare nevoie în comunitate. La nivel individual, vor exista oportunități mai multe și mai bune pentru locuri de muncă, în domenii diverse.

- Ce fel de locuri de muncă? strigă cineva din spațele sălii.

- La linia de asamblare, la transport și logistică, la întreținere și partea de inginerie, posturi de contabili și de funcționari. Lista de oportunități este practic nelimitată. Pentru început, vom avea nevoie de muncitori în construcții. Iar în acest moment doresc să vi-l prezint pe domnul Dillon Burke. El este inginerul nostru constructor.

Se întoarse spre Dillon și îi făcu semn să vină în față. Dillon se apropie. Era o apariție impunătoare, dacă nu din alt motiv, măcar datorită fizicului său impresionant. Acesta, împreună cu mustața groasă și cu privirea sfredelitoare, făcu să se aștearnă tăcerea în sală. Toate murmururile încetară. Jade îi zâmbi încurajator și îi predă microfonul.

După un discurs scurt, Dillon se scuză și se întoarce câteva clipe mai târziu, aducând cu el o schiță arhitecturală a fabricii. Întreaga sală exclamă în clipa în care o prezentă.

- Așa va arăta construcția când o vom termina, le explică Dillon. După cum vedeți, va fi o adevărată capodoperă și va fi nevoie de ani buni ca s-o construim. Voi încuraja subcontractorii să angajeze muncitori din partea locului.

Sprijini schița de pupitru și se întoarce la locul lui.

- Mulțumesc, domnule Burke.

Jade se adresează din nou mulțimii.

- Sunt acum gata să răspund la întrebări...

Ușa din spatele sălii fu trântită de perete cu asemenea forță, încât se izbi de peretele interior. Toate capetele se întoarseră ca să vadă despre ce era vorba. Întreaga sală amuți în clipa în care intrară doi bărbați.

Fără să privească nici în stânga, nici în dreapta, înaintară pe culoarul creat între șirurile de scaune pliabile, până când ajunseră la marginea scenei. Jade își simțea inima palpitând, însă ignoră întreruperea lipsită de politețe.

- Vă voi răspunde acum la întrebări.

Se ridicară mai multe mâini, dar Jade nu apucă să audă întrebările oamenilor.

- Am eu o întrebare pentru dumneata, domnișoară Sperry, răsună o voce din trecutul ei. Cum mama dracului ai tupeul să-ți arăți fața în orașul ăsta?

Jade își păstră calmul, deși expresia îi deveni glacială în clipa în care își coborî privirea spre cei doi bărbați din fața pupitrului.

Ivan Patchett îi arunca priviri otrăvite dintr-un scaun cu roțile.

capitolul 21

Pe primar îl treceau nădușelile. Nu voia să riște să jignească cu ceva pe cel mai important cetățean al orașului.

Nu voia nici ca Jade să fie insultată. Din orice unghi priveai, era o situație explozivă. Singurul mod de a evita o catastrofă era să pună capăt cât mai repede întâlnirii.

Peste zarva creată, Jade vorbi la microfon, promițând oamenilor că va răspunde la orice întrebare într-o serie de articole publicate în ziar.

- Ce mama dracului se întâmplă? întrebă Dillon, când ajunse lângă ea. Cine-i moșul?

- O să-ți explic mai târziu. În momentul de față, vreau să plec de-aici.

- Nu mi-ai răspuns încă la întrebare!

Ivan nu fusese oprit de confuzia creată. Deși întâlnirea fusese suspendată, oamenii plecau greu. Cei mai mulți voiau să vadă ce urma să se întâmple. Simțeau că sunt pe cale să iasă scânteii și, ca întotdeauna, Ivan știa să joace publicul pe degete.

Jade ar fi ales alt moment și alt loc pentru prima întâlnire cu cei doi Patchett, dar Ivan îi forța mâna și nu avea de gând să dea înapoi.

Cobori de pe podium și îl înfruntă:

- Am tot dreptul să mă aflu în orașul ăsta sau în orice alt loc aleg să mă duc. America este încă o țară cu dreptul la liberă circulație.

- Nu și în orașul meu.

- Măi să fie! Jade Sperry! Carevasăzică tu ești persoana misterioasă din spatele acestei povești. Cine ar fi crezut?

Neal stătea în spatele scaunului cu rotile al lui Ivan. Jade greșise când crezuse că era de-acum imună la efectul pe care îl avea asupra ei. Nu era. Un val de furie și ură i se așeză peste ochi, o ceață atât de densă încât aproape că nu-i mai deslușea chipul zâmbitor. *Răbdare*, își spuse. Încă puțin, și rânjetul o să-i dispară de pe buze.

Fiindcă primise în toți acești ani cu regularitate ziarul din Palmetto, știa despre accidentul lor de la trecerea de cale ferată din Charleston. Ambele picioare ale lui Ivan fuseseră retezate de deasupra genunchilor. Neal avusese pelvisul zdrobit, mai multe oase rupte și contuzii severe

care îl ținuseră luni în șir în spital. Nunta cu Marla Sue Pickens nu mai avusese loc. Motivele pentru care fusese anulată erau neclare.

Înfățișarea lui Neal nu fusese afectată nici de accident, nici de trecerea timpului. Era la fel de frumos și de arogant ca întotdeauna.

- Mi s-a părut mie că-i împruțită treaba din prima clipă în care am văzut cererile pentru aprobări înaintate către primărie. Fitește, am votat împotriva lor. Am încercat să-i conving și pe ceilalți, dar unii au capul în nori și nu știu ce e bine pentru orașul ăsta. Cu un rânjet viclean, continuă: Trebuie să-ți mărturisesc Jade că admir felul în care ai știut să o iei pe ocolite, să te furișezi fără să-ți faci auzit numele.

- Nu-i face complimente! mârâi Ivan, arătând cu degetul spre Jade. Sunt foarte supărat pe tine, donșoară. Poate-ți închipui că ai fost grozav de isteată. Poate-ți închipui că, doar pentru sunt în nenorocitul ăsta de scaun, sunt slab și incompetent.

Înaintă cu scaunul până când roțile aproape că-i atinseră genunchii. Jade rămase neclintită, deși simpla lui prezență îi crea repulsie, și gândul că ar putea să o atingă era revoltător.

- Ascultă-mă bine, fetițo! șuieră el. Sunt mai puternic ca niciodată. Nenorocitul ăla de tren nu mi-a atins creierul, să știi. Miji ochii, într-o căutătură malițioasă. Un lucru îți garantez: afurisita asta de fabrică a ta n-o să fie niciodată ridicată pe teritoriul meu!

Avea un baston pe genunchi. Îl ridică și lovi cu el schița arhitecturală care rămăsese sprijinită de pupitru. Aceasta căzu cu fața spre podea. Cu coada ochiului, Jade îl văzu pe Dillon țâșnind în față. Întinse brațul și îl opri, punându-i palma pe piept.

Vocea ei era uimitor de calmă:

- Recunosc, a fost un timp când erai fenomenal, domnule Patchett. Își trecu peste el privirea lipsită de orice fel de emoție. Acum, ești doar patetic.

Îi ocoli scaunul cu rotile și trecu pe lângă Neal ca și cum n-ar fi existat, fără nici un fel de reacție la ceea ce spusese. Afară, erau încă mulți oameni. Toți o priviră curioși în momentul în care ieși din clădire. În mod clar, voiau să afle cum se descurcase cu Ivan.

Cu pas încrezător, coborî pe trotuar până în dreptul noului ei Jeep Cherokee și deschise portiera din dreptul volanului. Își aruncă servieta în mașină și se pregătea să urce la volan, când cineva îi prinse brațul de la spate.

Dillon purta o pereche de ochelari de soare opaci, dar, chiar și prin lentilele întunecate, își dădea seama că era furios. Din respect pentru curioșii din jur, nu ridică vocea, însă vorbi apăsător:

- Ce naiba s-a întâmplat acolo?

- Nu este nici momentul, nici locul să discutăm despre asta.

Își coborî chipul mai aproape de al ei.

- Nu e pe dracu'! Înainte să întorc prima lopată, vreau să știu dacă am vreo pușcă ațintită spre spatele meu. Cine era nenorocitul în scaunul cu rotile?

- Numele lui este Ivan Patchett și nu a fost întotdeauna într-un scaun cu rotile. Își dădu la o parte câteva şuvițe de păr de pe față. Mâna îi tremura. Spera că Dillon n-o să observe. Totuși, a fost întotdeauna un nenorocit.

- Patchett? Tipul cu soia?

- Exact. Acum, te rog să-mi dai drumul. M-am dat suficient de mult în spectacol în dimineața asta. Nu vreau să încep să mă lupt cu tine aici, pe Main Street.

Dillon coborî privirea spre mâna care încă îi ținea strâns partea de sus a brațului. Părea că nu-și dăduse seama până în acel moment că o atingea. Îi dădu drumul numaidecât.

- Celălalt era fiu-său?

- Neal.

- Care e povestea ta cu el?

- Asta e treaba mea.

Încercă să urce în mașină, dar Dillon îi prinse din nou brațul, mișcându-se rapid ca un șarpe.

- Tu ai transformat-o în treaba mea când m-ai scos din închisoarea din L.A.

În timp ce rostea fiecare cuvânt printre dinții încleștați, mustața abia dacă i se mișca.

- M-ai lăsat să cred că totul o să meargă ca uns aici, că o să avem susținerea întregului oraș și că oamenii o să se-nghesuie să lucreze pentru mine. În mod clar, treaba nu stă chiar așa. Vreau să știu cu ce mă confrunt.

- În momentul de față, domnule Burke, te confrunți cu mine. Deși mai erau încă oameni în jur, care se uitau la ei, Jade își smulse brațul din mâna lui. Responsabilitățile dumitale nu se extind la relațiile cu publicul. Acesta este departamentul meu. Din acest moment te-ai ruga să nu mai încerci să-mi chestionezi motivele. Și o să te concediez dacă îndrăznești să te amesteci.

Intră în mașină și trânti portiera. Nu privi înapoi în timp ce ieșea din parcare și se îndepărta pe șosea.

Jade știa că Dillon avea tot dreptul să-și facă griji în legătură cu susținerea publică, pentru că i-ar fi putut afecta radical programul de lucru. Totuși, relația ei cu cei doi Patchett nu era treaba lui și nici n-avea să fie vreodată. În plus, bănuia că nu i-ar fi plăcut să știe că juca până și un rol minor într-un complot de răzbunare. În orice caz, nu avea de gând să-i spună mai mult decât avea el nevoie să știe.

În momentul în care intră în casă, telefonul recent instalat sună.

- Alo?

- S-a terminat întâlnirea?

- Domnule Stein! exclamă ea. Da, tocmai s-a încheiat.

- De ce nu m-ai sunat? Ți-am spus să mă suni.

- Asta voiam să fac. Abia am intrat pe ușă.

- Ei? Cum a mers?

- Splendid! Nu ne-am fi putut dori un răspuns mai bun.

Îi povesti pe scurt cum se derulaseră evenimentele, omițând să menționeze vreun cuvânt despre cei doi Patchett.

- Așadar, ești în continuare convinsă de potențialul comercial al zonei.

- Fără îndoială.

- Bun. Atunci, hai să discutăm câteva idei la care m-am gândit.

Jade se așeză, pregătindu-se să asculte.

- Tot aici ești? Nu pricepi când ți se sugerează să faci pași?

Cu vârful pantofului, Dillon împinse la o parte căinele vagabond și descuie ușa rulotei.

- Cară-te!

Potaia ridică spre el ochii plini de tristețe, se întinse la loc pe treaptă și-și puse capul pe lăbuțele din față.

- Cum vrei! mormăi Dillon. Dar să nu te-aștepți să mai primești mâncare de la mine.

Trânti atât de tare ușa rulotei, încât se zgâlțâi întreaga structură. Luându-și o cutie de suc din frigiderul din bucătăria îngustă, rămase cu ușa deschisă în bătaia aerului rece și bău jumătate de cutie dintr-o înghițitură. Și-o răsuci apoi pe frunte.

- Pe toți dracii!

Nu voia nimic în viața lui care să-l facă să se gândească sau să simtă. Cu șapte ani în urmă, încetase în mod oficial să mai simtă ceva. Nu doar soția și fiul lui fuseseră îngropați la doi metri sub pământ. Împreună cu ei își îngropase și tot ce însemna emoție. Nu mai rămăsese nimic din el, în afară de trupul care continua să existe. Pe dinăuntru, era gol, pustiu. Și-i plăcea așa. Voia să rămână așa.

Părăsise camera în care muriseră Debra și Charlie, lăsând totul în urmă. Începând cu acea zi, fusese complet detașat de lume. Nu deținea nimic, în afară de cele câteva obiecte esențiale pe care le putea lua oricând cu el. Rămânea indiferent față de alți oameni. Nu rămăsese în nici un loc suficient timp cât să-și facă prieteni. Nu-și dorise legături.

Învăţase pe pielea lui că, oricât te-ai fi străduit să faci ceea ce se aştepta de la tine, oricât de bun ai fi încercat să fii, viaţa tot te pocnea direct în faţă. Erai pedepsit pentru greşeli pe care nici măcar nu erai conştient că le făcuseşi. Orice datorie era întotdeauna plătită, iar preţul erau vieţile oamenilor pe care îi iubeai.

Din această lecţie crudă a vieţii, Dillon căpătase o filosofie logică: să nu iubeşti.

Viaţa lui era un vid sigur şi lipsit de sens şi aşa voia să rămână. Nu avea nevoie de o potaie care să se ataşeze de el. Nu voia să-i pese de proiectul ăsta atât de mult încât să încerce sentimente de protecţie şi de posesie sau să înceapă să se gândească la el ca la „fabrica lui”. Şi mai mult decât orice nu avea nevoie de o femeie care să-i intre pe sub piele.

Înjurând, trânti uşa frigiderului. Aşa era viaţa. Avea o potaie proastă ghemuită la intrare, care îi lingeă mâna ori de câte ori ieşea pe uşă. Era deja protector ca o ursoaică atunci când venea vorba de fabrica TexTile şi nici măcar nu începuseră încă lucrările. Şi era furios pe Jade Sperry. Furia era o emoţie. Nu voia să simtă nici un fel de emoţie în legătură cu ea.

După săptămâni întregi de conferinţe şi şedinţe la New York, cu bărbaţi îmbrăcaţi în costume scumpe, de firmă, care nu avuseseră în viaţa lor băşici pe mâini, de-abia aştepta să înceapă cu adevărat lucrul. Şi acum se părea că, tocmai când îşi îngăduise, după ani întregi, să se entuziasmeze în legătură cu ceva, proiectul ar fi putut fi oprit.

Orice prost şi-ar fi dat seama că Patchett n-o să stea cu mâinile în sân când o să apară o altă industrie în oraş, care să-i treacă afacerea lui pe locul secund, şi încă la mare distanţă. Jade nu era proastă. Ştiuse de la bun început că o să-şi facă un duşman din Patchett. După cuvintele pe care le schimbaseră la întâlnirea din oraş, Dillon avea impresia că erau deja duşmani de multă vreme – şi era valabil şi pentru fiul lui Patchett.

Bătrânul spusese: „Cum mama dracului ai tupeul să-ți mai arăți fața în orașul ăsta?” Asta sugera un scandal. Oare Jade plecase din Palmetto după ce se făcuse de rușine?

Dillon goli cutia de suc și o mototoli în pumn. Nu și-o putea imagina pe competentă, calma și controlată domnișoară Sperry implicată într-un scandal, cu atât mai puțin într-unul de natură licențioasă. Nu voia să și-o imagineze în nici un context, însă apăsarea adesea în gândurile lui.

Era firesc, își spunea. Era șefa lui. S-ar fi gândit la șeful lui și dacă acesta ar fi fost un bărbat. Totuși, dacă șeful ar fi fost un bărbat, nu ar fi avut în legătură cu el gândurile pe care le avea adesea în legătură cu Jade.

Îi fusese fidel fizic Debrei timp de aproape un an după moartea ei. Apoi, într-o noapte rece și însingurată, într-unul dintre statele de la șes – Montana? Idaho? –, agățase o femeie într-un bar și o dusesese într-o cameră de motel. După aceea, se simțise dezgustat de sine însuși și mai singur ca înainte. Plânsese după Debra cu suse uscate și sfâșietoare. În ciuda rănilor emoționale, apetitul fizic îi revenise și devenise din nou puternic și sănătos. A doua oară când adusesese o femeie în patul lui, îi fusese mai puțin greu. A treia oară, aproape ușor. Reușise între timp să disocieze actul fizic de conștiința lui. Își putea stimula trupul fără să se simtă vinovat. Era o eliberare fizică și atât, care nu-i implica inima sau mintea.

Atitudinea lui distantă îl făcuse și mai atrăgător pentru femei decât înainte. Ostilitatea lui latentă li se părea incitantă. Instinctul matern le făcea să vrea să-i vindece rănilile. Totuși, nici una dintre ele nu reușise să-i stârnească mai mult decât un interes strict sexual. După ce le părăsea, se simțea la fel de bântuit și de fără rost ca mai înainte. Numele și chipurile nu rămâneau nicio dată întipărite în memoria lui.

Și totuși, un nume și un chip reveneau acum iar și iar în gândurile lui. Iar asta îl deranja considerabil.

Potaia de afară începu să latre.

- Mai taci! strigă Dillon, prin ușă.

Apoi auzi un motor de mașină și deschise ușa. Jade coborî dintr-o camionetă nouă și lucioasă, cu logoul TexTile întipărit pe ușă.

- Mușcă? întrebă ea, înclinând capul înspre câine.

- Nu știu. Nu e al meu.

- Nu cred că el știe asta. Deja te apără.

Se aplecă și chemă câinele la ea, scoțând pe gură niște sunete ca niște pupici.

- Vino-ncoace, potaie!

Câinele se opri din lătrat, scânci de câteva ori, apoi coborî târându-se pe trepte până la ea. Jade îl lăsă să-i miroasă mâna. Câinele i-o linse. Îl scărpină după urechi.

- Halal câine de pază, zise Dillon sec.

Jade își îndreptă spatele și îi aruncă un rând de chei de mașină.

- Sper să-ți placă.

Dillon prinse cheile din zbor.

- Este a dumitale, cât timp vei avea acest post.

- Am deja o mașină.

- Aceea este pentru uzul dumitale personal. Te rog ca, ori de câte ori reprezinți TexTile, să folosești mașina asta.

- Am înțeles. Altceva?

Jade urcă treptele rulotei. Câinele veni după ea, dând din coadă. Scoase din poșetă un card de benzină și i-l întinse lui Dillon.

- Folosește-l și pe acesta.

- Mersi.

- Facturile vor fi trimise direct către mine.

- Ar fi cazul să fie!

Știa că era bătăran și nesuferit, dar nu-i plăcea să accepte daruri de la o femeie. Îi amintea de doamna Chandler care îl învățase cum să facă dragoste. Fă asta, fă aia! Nu atât de tare! Mai tare! Mai încet! Mai repede! Dillon învățase repede și, în scurt timp, dezvoltase

propria tehnică. Îi plăcea mult mai mult când deținea el controlul.

Era o atitudine demodată și nepopulară, știa, dar nu avea ce-i face. Era în sinea lui bucuros că se afla pe o treaptă mai sus decât Jade, și că ea trebuia astfel să-și încline capul pe spate ca să poată vorbi față în față. Sigur, ea era șefa și putea să cumpere mașini noi, dar n-o s-o lase să-i strivească masculinitatea.

- Va trebui să mă duci acasă.

- Sigur.

- Aș vrea să văd mai întâi cum ți-ai aranjat biroul.

Dillon nu se clinti. Jade îi zâmbi cu prefăcută dulceață.

- Dacă este un moment potrivit, domnule Burke.

Își fixă privirea într-a ei, simțind că se pornise o confruntare de caracter nedeclarată. În cele din urmă, se dădu la o parte și îi făcu semn să intre în rulotă. Ca să nu vină și câinele după ea, închise ușa, apoi îi păru rău c-o făcuse. Rulota era prea mică pentru doi oameni - cel puțin așa i se părea acum, că era singur cu Jade.

Nu o văzuse niciodată îmbrăcată altfel decât în ținută de birou. Se schimbase de la întâlnirea din oraș și purta acum blugi și un pulover alb. Dacă nu ar fi știut mai bine, n-ar fi bănuir niciodată că purtase un copil timp de nouă luni. Abdomenul îi era plat, coapsele subțiri, fundul tare și sănii...

Își dresе vocea.

- Liniile telefonice vor fi instalate mâine.

- Foarte bine, spuse ea, întorcându-se.

Inspectase biroul pe care și-l instalase. Livingul rulotei fusese transformat într-un birou compact. Singurele obiecte care nu erau folosite pentru afacere erau un radio și un mic televizor portabil.

- Nu-ți rămâne prea mult spațiu de locuit.

- Nu-mi trebuie mult spațiu.

- Ești sigur că nu vrei să-ți angajez o secretară, așa cum ți-am sugerat?

Dillon clătină din cap.

- Dacă o să ajung mai târziu la concluzia că am nevoie de una, o să te-anunț.

Privirea ei alunecă în spatele lui, înspre bucătărie și dormitor.

- Vrei să-mi vezi și patul?

Ochii ei se rotiră repede spre ai lui. Ar fi pus pariu pe următorul salariu că-i stătea pe limbă un comentariu acid, însă șefa lui se gândi mai bine și se abținu. Zise sec: .

- Singurul lucru care mă interesează este locul din care vei conduce afacerea companiei.

Până și duritatea domnișoarei Sperry avea o limită, concluzionă Dillon. Nu se extindea până la interacțiuni cu conotații sexuale. Acesta era punctul în care toată atitudinea ei sofisticată se prăbușea. O observase interacționând cu bărbații de la sediul GSS din New York. Aluziile și apropourile o făceau să se simtă inconfortabil. Și nu flirta niciodată. Cu ea, totul era discuție de afaceri sau nimic.

Ajunsesese la concluzia că nu era măritată. Și nici nu vorbea niciodată despre vreun fost soț. Unul dintre directorii tineri de la GSS se apropiase într-o zi de el când se dusese să-și toarne o cafea și îl întrebasese:

- I-o tragi lui Jade?

Lui Dillon nu-i plăcuseră niciodată bârfele de vestiar, mai ales cu străinii.

- Și în ce fel este asta treaba ta?

- Am pus pariu pe cincizeci de dolari.

Dillon sorbise calm din cafeaua aburindă în timp ce-l sfredelea pe celălalt bărbat cu o privire periculoasă.

- Hai să-ți spun ceva! Dacă vrei să vorbim despre sex, ce-ar fi să te duci tu să faci o labă, apoi să te-ntorci să-mi povestești cum a fost?

Se pare că Jade crease suficiente frustrări în colegii ei de sex masculin cât să genereze speculații în legătură cu sexualitatea ei. Dillon era și el suficient de curios în legătură cu tatăl copilului, dar evitase să deschidă vreodată subiectul.

- Poate că ar trebui să mai luăm o rulotă, spuse ea acum, pe tonul aspru, de afaceri.

- Pentru ce?

- Și eu am nevoie de un birou. Ar fi mult mai convenabil să-l am aici, decât în oraș. În plus, ar trebui să ai un loc în care să poți discuta cu subalternii și așa mai departe. Ce zici? Ceva suficient de mare încât să încapă biroul meu și o zonă deschisă.

- Nu sunt banii mei.

- O să mă interesez mâine.

- Bine.

- Ei, presupun că asta a fost tot.

Era la ușă, cu mâna deja așezată pe clanță, când pași pe lângă ea și îi blocă drumul.

- Nu chiar totul, Jade.

Din reflex, Jade se trase repede cu un pas înapoi. Mișcarea lui bruscă părea să o fi speriat, deși nu ar fi fost cazul, își spuse Dillon. Aproape că părea să-i fie frică de el.

- Ce vrei?

Nici de ce respira dintr-odată întretăiat nu-și putea explica. Ea deținea tot controlul. De ce i-ar fi fost frică de el? Pentru moment, lăsă deoparte curiozitatea personală și abordă chestiunile practice.

- Spune-mi despre Ivan Patchett.

- Ce-i cu el?

- Îmi dau seama de ce-l supără ridicarea fabricii TexTile. O să-i știrbească o mare parte din putere. Palmetto a fost până acum regatul lui și îl conduce de multă vreme.

- Presupun că poți vedea situația și în felul ăsta, zise Jade.

- Eu cred că tu ai văzut situația în felul ăsta.

- Adică?

- Știind foarte bine că fabrica va avea un efect negativ asupra lui Patchett, acesta este motivul pentru care te-ai hotărât s-o faci aici?

- Ai citit prospectul. Știi că Palmetto este amplasamentul perfect.

- La fel de bine cum știu că ai fi putut alege oricare alte douăzeci de orașe de pe coasta de sud-est care ar fi fost tot perfecte. De ce Palmetto?

- Îmi era cunoscut.

- Ceea ce mă aduce la a doua întrebare. De ce a considerat Patchett că ai tupeu ca să-ți arăți chipul pe-aici?

Jade își scutură capul, făcând să i se rearanjeze norul de bucle dese și negre care îi cădeau pe umeri.

- Nu am plecat din Palmetto în cele mai fericite circumstanțe.

- Iar aceste *circumstanțe* au avut cumva legătură cu Patchett?

- Printre altele.

- Mai ales cu tânărul Patchett.

- De ce spui asta?

Îi studie chipul preț de câteva clipe, apoi se hotărî să încerce:

- Cine e tatăl fiului tău, Jade?

- Graham nu are tată.

- Greșit. Chestia asta nu s-a mai întâmplat de vreo două mii de ani încoace. Erai însărcinată când ai plecat din Palmetto, nu-i așa?

Nu făcu decât să-l privească cu ochii ei albaștri, reci ca gheața.

- Neal Patchett te-a lăsat însărcinată, apoi a refuzat să te ia de nevastă? Asta a fost?

- Nici pe departe. Îl disprețuiesc pe Neal Patchett și l-am disprețuit dintotdeauna.

Dându-l la o parte din drum, deschise nervoasă ușa și ieși din rulotă. Câinele sări în picioare și începu să dea viguros din coadă, dornic de încă o vorbă bună. Jade ignoră câinele și coborî treptele cu pas apăsător, întorcându-se când ajunse pe ultima și adresându-i-se lui Dillon:

- Ascultă, știu că ți-am vorbit cam de sus azi-dimineață, în oraș, și-mi pare rău. Ar fi trebuit să te asigur că am situația sub control și să mă opresc acolo.

- Și ai situația sub control?

- Categorical. O să mă descurc cu orice fel de dificultăți ar putea apărea și, după cum sunt sigură că-ți dai seama, vor apărea multe până să terminăm. Tu ar trebui să te preocupi doar de cele care privesc direct construcția în sine. Și te rog să-ți păstrezi pentru tine speculațiile despre fiul meu. Ba mai mult chiar, te-aș ruga să nu mai faci nici un fel de speculații în legătură cu noi. Odată ce vor începe lucrările, ar trebui să fii atât de ocupat, încât să nu mai ai timp să te gândești la nimic altceva.

Dillon era mai intrigat ca niciodată. Reacția ei la întrebările lui nu făcea decât să-i sporească curiozitatea. Palmetto era un oraș mic. Oamenii vorbeau. Mai devreme sau mai târziu avea să afle mai multe despre trecutul ei dubios. Așa că se hotărî să nu mai insiste pe moment.

Încuie rulota și veni în urma ei până la mașina cea nouă, unde o găsi deja așezată pe scaunul de lângă șofer. Urcă la volan și porni motorul.

- Foarte șmecheră, remarcă el, studiind interiorul.

- GSS este o corporație de primă clasă, spuse ea, pe un ton înțepat.

Scoase mașina pe drumul neamenajat care dădea în șosea.

- Va trebui să-mi explici unde e casa ta.

Știa ce locuință închiriasă, dar nu voia să se dea de gol că știe.

Urmând instrucțiunile ei laconice, conduse prin oraș. În scurt timp își dădu seama că nu îl conducea la casa pe care o închiriasă.

- Mă miră că ai vrut să stai atât de departe, comentă el pe ton conversațional, când depășiră limitele orașului.

- Nu mergem direct la mine acasă. Vreau să-ți cer părerea în legătură cu ceva.

Îi aruncă o privire nedumerită, dar Jade nu-i oferii alte detalii. Continuă să conducă pe șoseaua cu două

sensuri care, știa, ieșea în cele din urmă pe coasta Atlanticului.

- Fă dreapta la următoarea intersecție!

Așa cum îi spusese, viră brusc și intră pe un drum îngust și pietruit.

- Poți să oprești oriunde pe aici.

Imediat ce mașina se opri, Jade coborî.

- Aș vrea să vii cu mine.

Dillon coborî și veni după ea până în dreptul unui gard de sârmă ghimpată. Un semn ruginit pe care scria PROPRIETATE PRIVATĂ era prins cu un cui pe un stâlp. Jade îl ignoră și îl rugă să depărteze două fire suficient de mult cât să poată trece printre ele.

- Știi că e o proprietate privată, nu? îi spuse el.

- Da, știu.

După ce trecu în siguranță de partea cealaltă, își puse piciorul pe sârma de jos, culcând-o la pământ, și o ridică pe următoarea cât putu mai sus.

- Haide! Nu cred c-o să fim prinși.

Din cauza înălțimii lui, Dillon fu nevoit să fie mai atent decât ea, atunci când se strecură printre cele două fire de sârmă ghimpată. Odată ajuns de cealaltă parte a gardului, își puse mâinile în șolduri și o privi de sus:

- Și acum, ce facem? Ce putem vedea de pe partea asta și nu puteam vedea de pe drum?

Stăteau în mijlocul unui câmp necultivat. Dacă avea chef de o plimbare pitorească, ar fi putut măcar să-i spună să se schimbe. Își lăsase cravata și sacoul la rulotă, dar era încă îmbrăcat cu pantalonii și pantofii eleganți pe care îi purtase la întâlnirea din oraș.

- Vreau doar să arunc o privire în jur. Începu să traverseze câmpul. Și nu voiam să vin singură.

- Da, cred că e foarte nasol să vii aici singură, glumi el.

După cum anticipase, nu părea amuzată.

Preț de o jumătate de oră, meraseră pe ogorul necultivat. Jade o ținu de-a lungul gardului, apoi îi ceru să numere metri, lucru pe care Dillon îl făcu, fără să înțeleagă însă motivul din spatele acestei solicitări bizare.

Jade scoase din geantă un caiet cu spirală în care-și trecu mai multe observații.

Vântul se întee, dar ea nu păru să observe, nici măcar atunci când îi suflă părul peste față și gură. Nori negri începură să se strângă pe cer, coborând tot mai jos. Dillon auzi bubuituri de tunet în depărtare. Continuau să meargă și să măsoare distanța, fără vreun motiv pe care el să-l poată înțelege.

În cele din urmă, Jade își strânse la ceafă părul suflat de vânt, ținându-l bine cu mâna, apoi își înclină capul pe spate ca să se uite la el.

- Ei? Ce crezi?

Așa cum era acum, cu picioarele depărtate, cu o mână ridicată la ceafă, cu hainele suflate de vânt, astfel încât îi subliniau fiecare formă, era atât de sexy, încât Dillon nu se mai simțea stăpân pe gândurile lui.

- Ce cred eu? repetă el, cu o voce răgușită. Cred că o să ne udăm.

Jade ridică spre cer ochii de un albastru mai închis decât norii de furtună.

- S-ar putea să ai dreptate. Dar ce crezi despre proprietatea asta?

Pierzându-și răbdarea, Dillon își trecu mâna prin părul care, la fel ca al lui Jade, era răvășit de vânt.

- De-asta m-ai făcut să Țopăi pe-aici în ultima jumătate de oră? Ca să aflu părerea mea despre bucata asta nenorocită de pământ? Puteam să ți-o spun și fără să-mi murdăresc de noroi pantofii cei noi.

- Nu crezi că e valoroasă?

- Valoroasă? strigă el, ca să acopere vântul. Nu face doi bani. Probabil că apa o acoperă mai mult de jumătate la inundații.

- Mă gândesc să o cumpăr pentru GSS.

Cu aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie și începu să se îndrepte înapoi spre gardul de sârmă ghimpată. Uluit, Dillon veni după ea.

- Pentru ce naiba?

- Pentru o viitoare extindere. Te rog să fii foarte atent la sârma asta, Dillon.

Trecură prin gard fără probleme și se întoarseră la mașină. Dillon trânti portiera în urma ei, apoi ocoli nervos prin fața mașinii. Abia intrase, când picături grele de ploaie începură să stropască parbrizul.

Înjură când văzu cât noroi i se lipise de talpa pantofilor, apoi reluă discuția din punctul în care rămăsese.

- Doar nu te gândești serios să cumperi terenul ăsta.

- Poate că da. Domnul Stein a sunat astăzi. Am discutat despre mai multe zone de oportunități, în teritoriu și prin împrejurimi. Sunt foarte mari șanse să achiziționez proprietăți în numele corporației. De fapt, sugestia lui a avut mai degrabă forma unui mandat executiv.

- Înainte să poți construi ceva mai mult decât o cocioabă aici, ar trebui să investești milioane numai ca să pregătești terenul.

- Avem milioane.

Frivolitatea ei îl scotea din sărute.

- Ei bine, dacă ai toate răspunsurile, de ce m-ai târât după tine?

- Pentru protecție.

Furios, o privi preț de câteva clipe, apoi băgă în marșarier, își trecu un braț peste spătarul scaunului de lângă, întoarse capul și duse așa mașina până la intersecția cu șoseaua. Îi simțea părul sub degetele mâinii întinse. Era umed și moale și îl înfuria la culme că observase acest amănunt.

Ploaia răcise ferestrele. Începeau să se aburească. Îi simțea parfumul lui Jade în aerul înăbușitor.

Părul lui Jade. Parfumul lui Jade. Era mult prea conștient de prezența lui Jade.

Căutând ceva care să-i distragă atenția, observă o cutie poștală rurală, care abia se mai ținea pe un stâlp putrezit. Prin ploaie, Dillon citi numele care fusese scris cu ani în urmă cu vopsea pe metalul îndoit. Literele erau pe jumătate șterse, dar reuși totuși să le descifreze: O. PARKER.

*

- Vreau să știu ce pune la cale afurisita aia!

Nervos, Ivan îi făcu semn să plece menajerei care încerca să-i servească o a doua porție de cartofi dulci. Cu patru ani în urmă, Eula se pensionase. Fiică-sa îi luase locul, asumându-și, pe lângă restul obligațiilor, și pe aceea de a avea grijă de un invalid, cu picioarele amputate.

- Adu-mi o sticlă de brandy! îi ordonă Ivan, pe un ton răstit.

Când femeia plecă să facă ce-i spusese, Ivan privi chiorâș către Neal, care stătea tolănit în scaun, jucându-se cu resturile de mâncare din farfurie.

- Ei? Ai surzit? Zi ceva!

Fără nici o altă mișcare, Neal ridică privirea spre taică-său.

- De câte ori trebuie să-ți repet? Nu știu nimic mai mult decât ce ți-am spus deja.

Ivan smulse sticla din mâinile menajerei și-și turnă o porție zdravănă într-un pahar. Femeia îi luă farfuria lui Neal, atunci când acesta făcu semn că a terminat. După ce se întoarse în bucătărie, tatăl și fiul rămaseră singuri în sufragerie - doi oameni la o masă la care ar fi încăput lejer douăzeci de persoane.

Neal spuse:

- Constructorul, Burke, tocmai a subcontractat pentru lucrările de excavare o companie din Columbia. Au început deja să-și aducă echipamentele.

- Ei bine, atunci o să și le ducă înapoi! mârâi Ivan, umplându-și din nou paharul cu brandy. Ivan își scoase scaunul cu roțile de sub masă și se duse în birou. Vino încoace! urlă el, prin încăperile goale.

Interiorul casei nu fusese schimbat prea mult, doar atât cât să permită accesul scaunului cu roțile al lui Ivan. Neal intră în birou în urma lui taică-său, aducând cu el paharul de brandy.

- Nu poți să oprești chestia asta numai pentru că așa vrei tu, bătrâne. Te-ai făcut de râs în ultimul hal la întâlnirea aia din oraș. Pufneai și mârâiai ca un aligator

rănit. Nu așa trebuie procedat, tată. Neal se trânti pe canapeaua de piele. Trebuie s-o batem pe Jade la propriul ei joc. N-am fost vigilenți și n-am băgat de seamă când a cumpărat terenul pe care o să fie fabrica. Data viitoare, n-o să ne mai prindă adormiți în post.

- La ce te gândești?

Brandy-ul îi mai domolise nervii lui Ivan.

În plus, în ultima vreme nu mai avea destulă energie cât să facă pe tiranul. De la accidentul care îi afectase în mod atât de grav sănătatea, Neal preluase mai multe dintre responsabilitățile lui. După ce mai înainte făcuse mari eforturi să evite munca, Neal descoperise cu plăcere că era asemenea unui joc. Iar Neal juca întotdeauna ca să câștige - și nu știa să piardă.

- Am adulmecat tot ce face Jade, îi spuse el lui tai-că-său. Și-a ridicat tabăra acolo, la locul de șantier, într-un birou mobil, chiar lângă rulota în care locuiește individul ăla, Burke. Singurul lucru ciudat pe care l-a făcut până acum a fost să se ducă de două ori până la proprietatea Parker.

- Ei pe dracu'!

- De două ori știu eu, adăugă Neal, încruntându-se. O dată cu Burke, a doua oară singură. Nu se duce să-i viziteze, mă înțelegi, doar le dă târcoale. A doua oară, nici măcar nu s-a dat jos din mașină, a încercuit doar de câteva ori gardul care înconjoară proprietatea lui Otis. Ieri s-a dus la tribunal și a cerut să vadă planurile.

- Ești sigur că erau de la proprietatea Parker?

- Sunt sigur. I-am făcut câteva complimente grasei aleia de Gracie Dell Ferguson, zise Neal, referindu-se la funcționara de la tribunal. După asta, mi-a spus bucurată tot ce voiam să știu. Jade a cerut să vadă planurile parcelei Parker și ale proprietăților din jur.

- Eu dețin aproape toate proprietățile din jur.

- Așa e, tată, ale tale sunt. Mi-a atras atenția și Gracie Dell, în timp ce avea grijă să-i observ sânii mari.

- Jade i-a spus lui Gracie Dell de ce anume o interesau planurile?

- Nu.

În timp ce Neal turna brandy în cele două pahare, Ivan întreabă:

- De ce crezi că o interesează pe Jade ferma Parker?

- Nu-mi pot imagina, dar nu-mi place, mârâi Neal. Vreau să știu ce e-n mintea ei.

- Ei bine, nu prea sunt șanse să ne anunțe dinainte. Și, mai devreme sau mai târziu, o să-și dea seama că ai urmărit-o și ai pus întrebări.

- Nici o problemă. Am găsit doi băieți care sunt cât de cât isteți și știu să-și țină gura. O urmăresc cu rândul și-mi raportează tot ce face. Iar între timp, adăugă el, cu un rânet leneș, eu sunt fermecător ca întotdeauna. Ieri i-am trimis flori.

Ivan îi aruncă lui fiu-său o privire cu subînțeles.

- E mai frumoasă ca femeie decât era ca fată.

- Așadar, ai observat și tu?

Neal râse.

- A venit ca vijelia în oraș și a făcut multă zarvă, dar, dincolo de imaginea corporatistă, Jade este doar o femeie. Pot să zbiere după egalitate până n-o mai putea, dar, una peste alta, nu sunt bune decât pentru un singur lucru.

- În mod normal, aș fi de acord cu tine. Dar femeia asta mă îngrijorează. Nu a uitat ce s-a întâmplat chiar înainte să terminați liceul. Ivan impune cu degetul spațiul dintre ei. Vrea să ne îngroape, băiete. Ține minte că nu era proastă. Cel mai probabil, e și mai deșteaptă acum. Și vrea sânge. Sângele nostru.

Ochii lui Neal sclipiră deasupra buzei paharului de brandy.

- Tot ce știu eu e că, dacă o să fie o industrie nouă în Palmetto, o să aparțină familiei Patchett.

Ivan râse cu zgomot.

- Așa te-am învățat eu să gândești. Îmi saltă inima să văd că măcar unele lecții s-au prins de tine. N-o să vină nimeni să ne dea pe noi la o parte.

- Nu, dar cu siguranță Jade poate să tulbure o vreme apele. Pentru început, poate să înceapă un război al salariilor. Dacă oferă și un sfanț mai mult pe oră angajaților ei, pentru cine crezi tu că o să vrea să lucreze oamenii?

- Angajații noștri sunt fideli.

- Fideli pe dracu'! spuse Neal disprețuitor. Trăim într-o eră nouă, tată, chiar dacă suntem în sud. Trezește-te! Toate rahaturile alea cu moștenirea din generații sunt exact asta - rahaturi! Dacă Jade le promite să-i plătească mai mult decât îi plătim noi, îi pierdem. N-o să conteze că tații și bunicii lor au lucrat pentru noi. La dracu'! De câte ori mă gândesc la asta, aș vrea să fie-n fața mea ca să o pot strânge de gât.

Ivan îl privi pe Neal pe sub sprâncene.

- Probabil că ați fi făcut mai bine dacă ați fi omorât-o în seara aia. Apoi s-ar fi dat vina pe negri sau pe vreun vagabond.

- Da. Păcat că n-am știut atunci ce știu acum.

- Da, cu siguranță vrea răzbunare. Am jucat și eu jocul ăsta, de destul de multe ori ca să-i recunosc semnele. Ivan plescăi din buze, cu dezgust. Și, ca să vezi, prostovanul ăla de puști al lui Myrajane s-a găsit să dea ortul popii! Venerabilul nostru șerif cu siguranță nu e-n stare să poarte lupta asta. Așa că, ia ghici cine-a rămas?

Neal puse o mână pe umărul lui taică-său.

- Nu-ți face griji, tată. N-avem nevoie de nimeni.

Jade trase Jeepul Cherokee în curtea care arăta surprinzător și lamentabil de la fel ca atunci când o văzuse ultima oară. Găinile erau probabil la câteva generații distanță de cele de atunci, dar ciuguleau prin curte în același fel. O scroafă mormăia în cocina noroioasă.

Pe fereastra de la bucătărie o putea vedea pe doamna Parker ștergându-și mâinile pe un prosop și privind pe geam să vadă cine venise. Jade încercă o stranie senzație de déjà-vu. Ar fi trebuit să vină în alt moment al zilei, care să nu-i amintească în asemenea măsură de seara în care făcuse cumplita descoperire din hambar. Înă

ora cinei era singurul moment în care putea fi sigură că-l va găsi pe Otis în casă.

Se duse la ușă și ciocăni. Cu prosopul azvârlit pe umăr, doamna Parker deschise și se uită lung la Jade prin paravanul de plasă, ducându-și o mână la frunte ca să-și umbrească ochii.

- Vă pot ajuta?

- Bună ziua, doamnă Parker. Sunt Jade. Jade Sperry.

Jade o auzi pe femeie trăgând brusc aer în piept. Își duse mâna la ochi și se uită mai bine.

- Ce cauți aici?

- Aș vrea să intru și să discut cu dumneavoastră.

- Nu avem nimic să ne spunem.

- Vă rog, doamnă Parker. Este important, altfel nu aș fi venit. Vă rog!

Jade așteptă nerăbdătoare în tăcerea ce părea să nu se mai sfârșească, apoi ușa de plasă scârțâi cu putere în clipa în care doamna Parker o deschise. Își înclină capul cărunt. Jade păși în casă. Tapițeria canapelei era atât de ponosită, încât, pe alocuri, se vedea umplutura de bumbac. Spătarul fotoliului era pătat. Covorul se rosesese de-a lungul anilor. Nici o îmbunătățire nu-i fusese adusă camerei de când Jade fusese ultima oară în ea. Era o încăpere întunecată, cu tapet vechi și spălăcit, mobilă uzată, un ceas de perete care făcea mult zgomot și o fotografie înrămată care îl înfățișa pe Gary, cu roba și toca de absolvent pe care nu mai apucase să le poarte la ceremonie.

De când se întorsese, Jade mersese la mormântul lui Gary. Acum, când îi văzu chipul zâmbindu-i de pe perețe, tresări, apoi însă se simți și mai hotărâtă să-și atingă țelul. Se întoarse spre mama lui Gary, care îmbătrânise mai mult decât cei cincisprezece ani care trecuseră. Păruțelul îi era subțire și neîngrijit, hainele îi erau largi pe ea. Pe sub ele, pielea îi atârna direct peste oase.

- Unde sunt copiii, doamnă Parker? Ce s-a întâmplat cu ei?

Fără prea multe detalii, îi spuse lui Jade că două dintre fete se măritaseră și că aveau la rândul lor copii. Unul dintre băieți locuia în oraș cu soția lui și lucra la uzina de soia a familiei Patchett. Un altul se înrolase în marină. Altul plecase de acasă fără să spună unde se duce. Ultima vedere poștală pe care o primiseră de la el fusese trimisă din Texas.

- Cea mai mică e încă acasă, spuse femeia, cu o voce obosită. O să termine liceul la anul.

Jade își aminti cu tristețe tot ce voise Gary să facă pentru a pava drumul fraților și surorilor mai mici. Auzi o ușă închizându-se în altă parte a casei.

- Trebuie să fie Otis, spuse doamna Parker agitată. N-o să-i placă să te vadă aici.

- Trebuie să-l văd.

Otis Parker îmbătrânise chiar și mai mult decât soția lui. Era aplecat de spate și tot părul care îi mai rămăsese era alb. Timpul, vremea, oboseala, disperarea și durerea îi săpaseră cute adânci pe obraji. Se opri brusc când o văzu pe Jade.

- Avem musafiri, Otis.

Doamna Parker își luase prosopul de pe umăr și îl mototolea acum în mâini.

- Cine e?

Se apropie cu pași obosiți și târșâiți și se opri la câțiva pași de Jade, privind-o cu ochii mijiți.

- Sunt Jade Sperry, domnule Parker.

Respirația îi ieși din trup sub forma unui șuierat încet. Jade mai că se aștepta să-l vadă dezumflându-se. În schimb, bărbatul își îndreptă spatele, ridicându-se cât era de înalt.

- Îmi dau seama acum. Ce cauți aici?

Jade ar fi vrut să-i cuprindă în brațe. Să-i îmbrățișeze ar fi fost aproape ca și cum l-ar fi atins din nou pe Gary. Rezistă impulsului. Încercase să plângă împreună cu ei la înmormântarea lui Gary și fusese îndepărtată cu bruschete. Soții Parker credeau, la fel ca toată lumea,

că infidelitatea ei față de Gary dusesse la sinuciderea băiatului.

- Am auzit că te-ai întors în oraș, spuse Otis. Ce vrei de la noi?

- Am putea sta jos?

Cei doi soți schimbă o privire, fără să spună nimic. Otis se întoarse și se dusesse să se așeze în fotoliul cu spătarul pătat. Doamna Parker îi indică lui Jade canapeaua, apoi se așază pe un scaun șubred.

- Spuneți că ați auzit că m-am întors în oraș, începu Jade. Știți și de ce?

- Am auzit că o să construiești nu știu ce fel de fabrică.

- Exact. Le explică, pe scurt. Compania mea ia deja în calcul mai multe planuri de diversificare. Ca să ne putem extinde, vom avea nevoie de mai mult teren. De aceea am venit să vă văd în seara asta, domnule Parker. Inspiră adânc, simțind cum o apasă nodul din piept. Vreau să cumpăr ferma dumneavoastră pentru GSS.

Doamna Parker duse o mână la buze, dar nu scoase nici un sunet. Otis continua să se uite la Jade cu ochii mijiți.

- Locul ăsta? Pentru ce?

- Există mai multe posibilități, răspunse ea evaziv.

- Ca de pildă?

- Nu sunt în măsură să le discut, domnule Parker. Și vă mai rog și să păstrați confidențialitatea cu privire la oferta pe care v-am făcut-o. Se uită la doamna Parker, apoi din nou la Otis. Sper că înțelegeți asta. Nu trebuie să știe absolut nimeni.

- Nu contează. Nu mă interesează să vând.

- Înțeleg că proprietatea se află de mult timp în familia dumneavoastră, domnule Parker. Cu siguranță există un atașament emoțional, dar...

- Nu e de vânzare.

Jade își mușcă buzele. Le trezea amintiri dureroase. Prezența ei în casa asta le amintea celor doi bătrâni de fiul pe care îl iubiseră atât de mult și pe care îl pierduseră

în mod atât de tragic. Era tentată să plece, ca să le curme suferința. În schimb, se forță să continue:

- Îmi acordați cel puțin permisiunea să evaluez proprietatea? Evaluarea va fi făcută de un terț imparțial. Va fi realizată cu cea mai mare discreție, fără să fiți în vreun fel incomodați, vă promit! Odată terminată evaluarea, aş aprecia dacă mi-ați permite să vă contactez din nou.

- N-are ce să strice, nu-i așa, Otis? întrebă doamna Parker.

Otis o privea pe Jade cu dușmănie.

- Tu mi-ai făcut băiatul să sufere. I-ai frânt inima și i-ai rupt sufletul în două.

Jade lăsă capul în jos.

- Nu vă pot explica ce s-a întâmplat în primăvara aceea, dar trebuie să mă credeți că l-am iubit pe Gary din toată inima. Dacă ar fi depins de mine, nu l-aş fi rănit niciodată.

- Crezi că o să te simți mai puțin vinovată dacă o să cumperi ferma asta? întrebă domnul Parker.

- Ceva de genul ăsta.

- Ei bine, nici tu, nici compania aia simandicoasă pentru care lucrezi nu aveți destui bani ca să răscumparați moartea lui Gary al meu!

- Aveți perfectă dreptate, domnule Parker. Nimeni n-ar putea să pună vreodată un preț pe viața lui. Doar că ferma dumneavoastră se află în calea progresului nostru. GSS este pregătită să plătească un preț deosebit.

- Nu e de vânzare! Nu pentru tine!

Se ridică și ieși din încăpere.

După câteva clipe, Jade, cu inima grea, se ridică să plece. Doamna Parker o conduse la ușa.

- Credeți că e-n regulă dacă cer să fie evaluată proprietatea?

Femeia aruncă o privire îngrijorată spre spatele casei.

- Nu a spus clar că nu, așa-i?

- Nu a spus.

- Atunci, cred că e-n regulă.

- După aceea, pot veni iar să vă văd?

Buzele ei ținute începură să tremure.

- Jade, l-am iubit pe băiat. Probabil că n-o să ne împăcăm niciodată cu ce și-a făcut.

- Nici eu.

- Aproape că l-a omorât și pe Otis. Își șterse nasul pe prosopul de bucătărie. E mândru, înțelegi, așa cum sunt bărbații. Eu... eu, una, zic că măcar ne alegem cu ceva, după cât am suferit din cauza lui Gary. Cineva ar trebui să plătească pentru ce s-a întâmplat.

Jade întinse mâna și îi strânse brațul.

- Mulțumesc. Ținem legătura. Și vă rog nu uitați că nu trebuie să spuneți nimănui nimic despre asta.

capitolul 22

- Hei, mamă?

- Hei, ce?

Graham ridică privirea din revista sportivă pe care o răsfoia. Era pe jos, pe podeaua sufrageriei, întins pe burtă.

- A sunat ciudat. În general, negrii vorbesc așa unul cu altul.

- Am cunoscut recent un bărbat - era alb - care și începea aproape toate propozițiile cu „hei”. M-a enervat atât de tare că l-am trimis la închisoare.

Graham se rostogoli pe spate, apoi se ridică în șezut.

- Glumești?

- Nu glumesc.

Părul negru îi era răvășit, ochii îi străluceau. Fără nici o rușine, Jade îl sorbi cu adorație din ochi preț de câteva clipe. De o săptămână, de când sosise în Palmetto împreună cu Cathy, părea că nu se mai satură să-l privească. Îi fusese cumplit de dor de el în cele șase săptămâni cât nu fuseseră împreună. Fusese cea mai lungă perioadă pe care o petrecuseră departe unul de celălalt și nu-i plăcuse.

- Dacă nu mă crezi pe mine, întreabă-l pe domnul Burke când îl mai vezi. Știe mai bine decât mine că omul ăla merita să fie după gratii.

- Domnul Burke e super-cool!

- Cool?

Jade încercă să asocieze adjectivul de argou cu personajul. Dillon Burke muncea neconținut și lua fiecare întârziere - chiar și pe cele cauzate de vreme sau de defectarea echipamentului - ca pe un afront personal. Pentru el, conștiinciozitatea era aproape fanatică. Construirea fabricii devenise cruciada lui. Era aproape la fel de obsedat ca și ea.

- Cred că se poate spune că e cool.

Avu grijă să păstreze un ton liniar. Dillon nu avea vreun viciu pe care să i-l cunoască. Nu fusese niciodată beat sau mahmur în prezența ei. Dacă se întâlnea cu femeii, se întâlnea cu ele departe de rulotă. Din câte știa ea, nu adusesese nici o femeie pe șantier.

- Când l-am cunoscut, mi s-a părut cam rău, spuse Graham.

- Rău?

- Nu zâmbește prea mult, nu?

- Hm, presupun că nu, zise ea, gânditoare.

În rarele ocazii în care îl văzuse zâmbind, fusese un zâmbet autoironic.

- Și, în prima zi în care m-ai dus pe șantier, a țipat la mine când m-am urcat pe un buldozer.

În scurta perioadă de când se afla în Palmetto, Graham o convinsese să-l ducă pe șantier de trei ori. Era absolut fascinat de ce se petrecea acolo. Acum Jade se întreba dacă nu cumva Dillon era cel care îl fascina și nu excavările în sine.

- Mă bucur că Dillon a țipat la tine. Nu aveai ce să cauți să te joci pe lângă mașina aia. Poate fi periculos.

- Așa a spus și domnul Burke. Mi-a spus că oamenii care se joacă în felul ăsta cu pericolul au rahat în loc de creier.

- Graham!

- El a spus, mamă, nu eu! Eu doar îți povestesc.

- Și ce alte expresii interesante ai mai învățat de la domnul Burke?

Graham rânji.

- Cred că mă place acum, dar și-a ieșit din fire când eu și Răzlețu' ne-am suit pe grămada de moloz.

- Răzlețu'?

- Câinele lui. Așa îi zice domnul Burke. În orice caz, mă urcam pe ea ca pe o movilă obișnuită, când domnul Burke a ieșit din rulotă și-a urlat la mine să cobor dracului de acolo - așa a zis el, mamă. Apoi m-a luat de braț și m-a scuturat și m-a întrebat dacă am vreun dram de minte și dacă nu știam că tot timpul moare câte un puști asfixiat în grămezile de moloz. I-am spus că nu sunt un copil. La care el mi-a răspuns: „Da' nici mare nu ești! Și, cât timp stai pe-aici, faci cum îți zic eu!” Era fioros pentru că, atunci când vorbește așa, încet și apăsător, nu i se văd buzele mișcându-i-se pe sub mustață. Știi?

- Da, știu.

Îl văzuse și ea pe Dillon pierzându-și cumpătul. La fel ca Graham, se surprinsese privindu-i mustața și buzele, să vadă dacă se mișcă.

- Nu ți-a făcut nimic, nu?

- La dracu', nu! Adică, la naiba, nu. Mai târziu, și-a cerut scuze că m-a apucat de braț. A zis că, atunci când ne-a văzut pe mine și pe Răzlețu' sus pe grămadă, era să facă pe el de frică să nu ne-nghită.

Jade se încruntă auzindu-l cum vorbește. Din nou, Graham rânji cu neobrăzare. Îl distra să spună cuvinte pe care, în mod obișnuit, nu avea voie să le folosească.

- Strânge așa de tare, că ți-ar putea rupe oasele.

Forța lui fizică nu fusese niciodată pusă la îndoială. În mai multe ocazii Jade se oprise la fereastra biroului ei mobil ca să-l privească fascinată cum lucrează, fără să fie conștient că se uita cineva la el. Avea pasul lung și sigur în timp ce se mișca de colo-colo, supraveghind excavările. Chiar și de la distanță îl putea identifica printre ceilalți muncitori, pentru că purta întotdeauna

casă albă și ochelari de aviator... și, desigur, mai era și mustața.

- ... dacă aş putea. Pot?

- Îmi pare rău, Graham. Ce anume să poți?

Băiatul își dădu ochii peste cap, așa cum fac adolescenții atunci când părinții lor dau dovadă de o incredibilă stupizenie.

- Pot să mă duc cu bicicleta până pe șantier? Știu drumul.

- Dar sunt câțiva kilometri!

- Te rog, mamă!

- Am impresia că aici are loc o negociere serioasă, spuse Cathy.

Intră în cameră cu o tavă de prăjituri. Lângă prăjituri se mai aflau un pahar de lapte pentru Graham și două cafele pentru ele.

- Vă trebuie energie ca să continuați.

În scurtul timp de când era aici, Cathy își demonstrase deja formidabilul talent de a transforma o casă într-un cămin. Jade nu-și dăduse seama cât de vitală era Cathy pentru ea, până când nu fusese nevoită să se descurce singură, preț de șase săptămâni. Cathy făcea toate cumpărăturile, gătea în fiecare zi și se ocupa de casă. Asta-și dorea să facă și se descurca magnific. Fără cineva de care să se ocupe, viața n-ar mai fi avut sens pentru Cathy.

Puse tava pe măsuta de cafea și se așeză pe canapea, lângă Jade.

- Ce subiect dezbatem în seara asta?

Cu un fursec cu ciocolată proaspăt scos din cuptor îndesat în gură, Graham îi explică:

- Domnul Burke a zis că pot să vin să-l văd ori de câte ori vreau. De ce nu pot să merg cu bicicleta până acolo, mamă?

- În primul rând, e prea departe ca să te duci cu bicicleta. În al doilea rând, șantierul nu-i loc de joacă. Ai putea încurca muncitorii sau te-ai putea răni. În ultimul rând, ar trebui să-ți faci prieteni de vârsta ta.

- Am cunoscut deja vreo câțiva băieți din cartier.

Jade spera ca Graham să-și facă prieteni pe timpul verii. I-ar fi fost mai ușor atunci să se înscrie toamna la școală. Și ar fi fost mult mai sănătos pentru el să-și petreacă timpul cu băieți de vârsta lui decât să piardă vremea cu un șef de șantier morocănos și ursuz.

- Domnul Burke are lucruri mai importante de făcut decât să te distreze pe tine.

- Dar mi-a zis că pot să vin, mamă, mormăi Graham. Nu vrei să mă lași să mă distrez și eu!

Cathy, întotdeauna diplomată, spuse:

- Cred că l-aș putea invita pe domnul Burke să ia cina cu noi într-o seară.

- Hei, asta ar fi super! zise Graham, zâmbind din nou.

- Nu sunt atât de sigură, se grăbi să spună Jade.

- De ce nu, mamă?

- Dacă nu iese în oraș, mănâncă singur în rulota aia în fiecare seară, își argumentă Cathy ideea, cu blândețe. Sunt sigură că ar aprecia o cină gătită în casă.

- Dacă el dorește să trăiască precum un pustnic, cred că ar trebui să-i respectăm intimitatea.

Era o scuză slabă. Ar fi știut și dacă nu ar fi citit-o pe fețele lor. Adevărul era că ea și Dillon petreceau foarte mult timp împreună, în fiecare zi. Era atât de competent, încât se trezea cerându-i părerea sau sfatul într-o mulțime de decizii. Relația dintre ei era prietenoasă, însă strict profesională. Și așa avea să rămână.

- Tot nu mi-ai spus dacă pot să mă duc cu bicicleta până acolo, îi aminti Graham. Te rog, mamă! Palmetto nu-i ca New York. Aici nu se întâmplă nimic rău.

Mâinile lui Jade începură să tremure și așeză ceașca și farfuria pe masă.

Cathy se grăbi să intervină:

- Las-o să se mai gândească o zi sau două, Graham. Și, dacă tot ai terminat toată farfuria de fursecuri, poți să m-ajuti să strâng în bucătărie. Du tava, te rog! Vin și eu într-un minut. Hai, șterge-o!

Bombănind, Graham se ridică și duse tava în bucătărie. Când fu sigură că nu le mai putea auzi, Cathy își puse mâinile peste mâinile lui Jade, pe care aceasta și le ținea încleștate pe genunchi.

- Nu știa ce spune, Jade.

- Sigur că nu. Până să fiu violată în grup, nici eu n-aș fi crezut că se poate întâmpla ceva rău în Palmetto.

Cathy își alese cu grijă cuvintele:

- Știu că n-ai vrut niciodată ca Graham să știe cum a fost conceput.

- Și nu m-am răzgândit.

- Dar dacă o să afle de la altcineva? întrebă Cathy, îngrijorată. Dacă vine cineva și îl întreabă verde-n față care din cei trei este tatăl lui?

- Cei care știu despre viol n-o să vorbească despre asta. Și nici măcar ei nu știu că Graham a fost conceput în acea noapte.

- Dușmanii tăi sunt cei mai importanți oameni din oraș - cei doi Patchett și șeriful Jolly. Când o să afle despre Graham, cu siguranță o să facă legătura.

- Și ce? O să recunoască violul? Mă îndoiesc.

Cathy cercetă chipul prietenei ei.

- Jade, nu m-am amestecat niciodată în viața ta personală. Dacă aș fi făcut-o, te-aș fi pus să te măriți cu Hank Arnett cu ani în urmă. Nu mi-am permis niciodată să-ți spun ce să faci.

- De ce am senzația că asta o să se schimbe?

Femeia mai în vârstă ignoră sarcasmul și, cu o șoaptă apăsată, spuse:

- Renunță!

- La ce să renunț?

- Nu sunt proastă, Jade. Nu ai ales din întâmplare Palmetto ca amplasament pentru fabrica TexTile. De ce te-ai întoarce într-un loc cu atâtea amintiri neplăcute, dacă nu ca să te răzbuni? Îi strânse mai tare mâinile lui Jade. Tot ce-ai realizat până acum ar trebui să fie suficientă răzbunare. Ai depășit orice obstacol care ți s-a ridicat

în cale. Îl ai pe Graham, care te iubește din tot sufletul. Ce-ți mai trebuie? Renunță!

- Nu pot, Cathy. Nici măcar nu încercă să nege că prietena ei avea dreptate. Am așteptat ani de-a rândul momentul ăsta. N-o să dau înapoi acum.

- Mă tem pentru tine. Sentimentul ăsta poate distruge un om. Te poate distruge pe tine înainte să apuci să-i distrugi tu pe ei.

- Nu vreau să-i distrug. Dacă aș fi vrut asta, i-aș fi omorât acum cincisprezece ani. M-am gândit atunci... Clătină din cap. Dar, dacă-i omoram, ar fi fost prea ușor. Nu. Vreau să piardă ceva la care țin din tot sufletul, așa cum mi-am pierdut eu inocența, cum l-am pierdut pe băiatul pe care îl iubeam. Vreau să-i văd rămași fără vise, așa cum am rămas eu fără ale mele. Și, mai mult decât atât, vreau să răzbun moartea lui Gary. Ei l-au omorât, Cathy, l-au omorât la fel de sigur ca și când i-ar fi pus arma la tâmplă și-ar fi apăsât trăgaciul. N-o să am odihnă până n-o să plătească scump pentru moartea lui.

Tonul ei se mai potoli, deveni nostalgic.

- Era un visător, un idealist. Visam ca într-o zi să dăm familia Patchett jos de pe tron, să oprim tirania lor economică în Palmetto. Trăiesc pe seama victimelor fără bani, fără putere sau influență, așa cum eram eu acum cincisprezece ani. Nu respectă nici o lege, nu dau socoteală nimănui și vor continua să facă legea în orașul ăsta până când o să-i oprească cineva.

Expresia i se transformă din nou, devenind dură și hotărâtă.

- Am muncit cincisprezece ani ca să am ocazia asta. Nu pot s-o irosesc.

Cathy nu spuse nimic preț de câteva clipe, apoi își ridică privirea imploratoare spre Jade.

- Spune-i lui Graham ce ți s-a întâmplat. Dacă oamenii ăștia sunt atât de ticăloși pe cât spui, o să riposteze. S-ar putea să încerce să ajungă la tine prin el. Spune-i tu, până nu-i spune altcineva.

Își dădea seama că exista înțelepciune în sfatul lui Cathy, dar își amintea și felul în care Velta o făcuse să se simtă răspunzătoare de sinuciderea tatălui ei. Dacă îi spunea lui Graham despre viol, poate că și acesta s-ar fi simțit vinovat. Și refuza să-l încarce cu o vină care să dureze apoi întreaga viață.

- Nu, Cathy. Graham nu trebuie să afle.

. Disputa legată de permisiunea lui Graham de a se duce cu bicicleta până pe șantier fu amânată temporar, când Dillon plecă o vreme din oraș, ca să intervieveze mai multe companii producătoare de beton.

- M-a rugat să am eu grijă ca Răzlețu' să aibă mâncare și apă cât lipsește, îi spuse Jade lui Graham în acea seară, când se întoarse acasă. Nu are rost nici măcar să mă rogi să te duci cu bicicleta până acolo. O să reluăm discuția după ce se întoarce domnul Burke.

Gary era îmbufnat.

- Și când o să fie asta? Peste o sută de ani?

- Peste două săptămâni, zise ea.

- O sută de ani, bombăni Graham, plecând bosumflat.

El nu era mulțumit de întorsătura evenimentelor, dar Jade, în sine, era. Avertismentul lui Cathy nu putea fi ușor trecut cu vederea. Fusesse atât de concentrată asupra planurilor ei, încât nu stătuse să se gândească la ce mișcări de contraatac ar putea face cei doi Patchett și Hutch. De la întâlnirea din oraș, fuseseră discreți. Numai acest lucru și dădea de bănuț. Fără îndoială că puneau la cale ceva. Până când nu afla ce anume, nu putea lăsa garda jos nici o clipă. Și nu voia să-l știe pe Graham umblând brambura.

În ciuda absenței lui Dillon, lucrul pe șantier continua. Îl lăsase temporar în locul lui pe șeful echipei de excavare. Pentru că standardele lui Dillon erau atât de ridicate, Jade era încrezătoare că omul avea să-și facă bine treaba, dar se simțea mai în siguranță și mai liniștită atunci când Dillon era pe-aproape.

Șantierul devenise aproape un punct turistic. Atrăgea gură-cască și curioși cu sutele. Rar se întâmpla să treacă o zi în care Jade să nu dea un interviu vreunui reporter. Lola Garrison, o jurnalistă independentă din Charleston, petrecuse o zi întreagă cu ea. Scrisa un articol despre fabrica TexTile pentru suplimentul de duminică, care era distribuit de mai multe ziare importante din Sud.

Primăvara se transforma treptat în vară. Zilele deveneau mai lungi. Într-o seară, Jade se hotărî să rămână peste program, după ce echipa de excavare lăsase deoparte utilajele și plecase acasă. Se cufundă atât de tare în ceea ce făcea, încât pierdu noțiunea timpului și nu se trezi decât abia atunci când Răzlețu' începu să latre afară.

Un mic fior îi încălzi stomacul. Se întorsese Dillon, își spuse. Dar pașii care se auzeau afară nu erau suficient de grei, iar lătratul câinelui nu era unul vesel, de bun venit. Ușa rulotei se deschise.

- Bună, Jade.

Donna Dee!

Era în același timp șocată să-și vadă prietena de odinioară și ușurată că vizitatorul nu era o persoană care să reprezinte o amenințare.

Răzlețu' era încă în prag și lătra furios.

- Jos, băiete! îi spuse Jade.

Ieși din spatele biroului și traversă încăperea ca să închidă ușa. Se întoarse apoi spre Donna Dee.

- Arăți bine, Jade. Zâmbetul ei era amar și încărcat de invidie. Mai bine ca oricând.

- Mulțumesc.

- Nu te teme, nu mă aștept să-mi întorci complimentul. Ar însemna să minți.

Și astfel Jade nu mai avea nimic de spus. Anii nu fuseseră blânzi cu Donna Dee, care oricum nu fusese niciodată drăguță. Farmecul ei fusese întotdeauna personalitatea animată. Dar astăzi nu mai avea nici măcar atât. Umorul ei ușor bizar se transformase în ranchiună.

- De ce-ai venit să mă vezi, Donna Dee?

- Pot să iau loc?

Jade făcu semn spre un scaun, apoi se întoarse la biroul ei. Donna Dee se așează, trăgându-și cu un gest pudic tivul fustei peste genunchi, trădându-și astfel nervozitatea. Nu exista pic de modestie la Donna Dee. Puțin îi păsa dacă avea genunchii acoperiți sau nu. Altceva o rodea pe ea. Poate conștiința încărcată.

- M-am dus la tine acasă, spuse ea. Mi-au spus că lucrezi târziu.

- Cine?

- O femeie în vârstă și băiatul... Graham?

- Da, Graham.

Donna Dee întoarse privirea. Jade observă că strângea cureaua poșetei cu ambele mâini, ca și cum s-ar fi temut să nu i-o smulgă cineva.

- Nu... Nu știam că ai un fiu. Am aflat abia acum câteva zile.

- A fost în New York, și-a terminat semestrul acolo. Cum ai auzit de el?

- Știi cum circulă bârfele pe-aici...

- Da, știu. Știu prea bine.

Donna Dee lăsă capul în jos și băgă o șuviță de păr după ureche.

- E un băiat tare frumușel, Jade.

- Mulțumesc.

- Seamănă cu tine.

- Și cu tatăl meu.

- Da, îmi amintesc pozele pe care le aveai cu el. Își plimba degetele pe cusătura curelei de piele. Câți ani are... Graham?

- Paisprezece.

Cele două femei se priviră peste birou, peste anii de amărăciune. Donna Dee rupse tăcerea încordată.

- O să mă faci să întreb, nu?

- Ce să-ntrebi?

- A fost conceput în noaptea aia?

- Vrei să spui, în noaptea în care am fost violată? Jade se ridică brusc. Ar trebui să fie un subiect interesant de discuție pentru tine și Hutch la cina din seara asta.

Donna Dee se ridică la rîndul ei.

- Eu și Hutch n-o să luăm cina împreună. Nici măcar n-o să discutăm în seara asta. Hutch este la Terapie Intensivă într-un spital din Savannah, Jade. E pe moarte.

Cuvintele ei răsunară cu ecou între pereții rulotei. Preț de câteva clipe, cele două femei se uitară una la cealaltă, apoi Donna Dee se prăbuși înapoi pe scaun și-și cuprinse fruntea în mâini.

- E pe moarte.

La fel ca Fritz înaintea lui, Hutch era doar o marionetă cu insignă. Iar cei doi Patchett erau cei care trăgeau sforile. Înainte de întoarcerea lui Jade, nu fusese decât o teorie. O testase în prima zi în Palmetto. Încălcase în mod deliberat viteza și fusese oprită de un ofițer de patrulă. Când acesta încercase să-i dea amendă, spusese angelic:

- Domnului Patchett n-o să-i placă când o să afle. Sunt o veche prietenă. Mi-a spus să nu-mi fac griji dacă primesc vreodată o amendă. A spus că nu trebuie decât să-l sune pe șerif și se rezolvă. De ce să agităm atât de mult pe toată lumea? N-ar avea nici un rost, nu crezi?

Intrând într-un rol pe care îl detesta, își scosese ochelarii de soare și îl zăpăcise pe agent cu un zâmbet fermecător.

- Mă bucur mult că mi-ai spus, domnișoară, spusese acesta, băgând carnetul înapoi în buzunar. Șeriful Jolly m-ar fi făcut cu ou și cu oțet dacă supăram o prietenă de-a domnului Patchett. Vorbim despre Neal sau despre bătrân?

- Despre care vrei tu, spusese ea, pornind motorul.

- Nu vă recunosc. Cum ați zis că vă cheamă?

- N-am zis, spusese Jade și se îndepărtase, mulțumită că-și dovedise teoria.

Acum se simțea amorțită. Nu va avea plăcerea de a-l expune pe Hutch drept un laș corupt, care nu se temea

de damnarea eternă pe cât de tare se temea de Ivan și de Neal Patchett.

- Nu știam, Donna Dee, spuse ea. Îmi pare foarte rău să aflu.

Donna Dee pufni în derâdere.

- Da, sunt convinsă. Dacă Hutch moare, înseamnă că doi s-au dus și mai rămâne doar unul, nu?

- Ai grijă. Încă puțin și o să recunoști că cei trei m-au violat.

- Pe ei trei i-ai acuzat de viol. O privi curioasă pe Jade. Și Ivan e aproape mort, știi? Nu și-a mai revenit complet după accident. Neal n-a fost nici el prea grozav o vreme. La început, toată lumea a crezut că și-a pierdut bărbăția. N-ar fi fost culmea ironiei dacă cel mai mare armăsar din Palmetto n-ar fi putut să și-o mai scoale? Dar s-a dovedit că era doar un zvon răutăcios. O mulțime de femei jură că e la fel de viril ca întotdeauna.

- Chiar nu mă interesează.

Donna Dee continuă ca și când Jade nu vorbise.

- Fritz și Lamar sunt morți. Ivan e olog. Hutch e pe moarte. Dumnezeu aproape că a făcut treaba în locul tău, Jade. Probabil că duci o viață pioasă.

- Nu sunt răspunzătoare pentru nimic din ce s-a întâmplat. Și, orice-ai crede tu, Donna Dee, nu-mi doresc ca Hutch să moară.

- Totuși, n-o să plângi la înmormântarea lui, nu?

- Nu. Mi-au secăt toate lacrimile la înmormântarea lui Gary.

Donna Dee trase repede aer în piept și spuse, pe ton defensiv:

- Hutch nu a avut nici o legătură cu asta. Neal i-a spus lui Gary, nu Hutch.

- Ce i-a spus lui Gary?

- Că erai însărcinată și că te-ai dus la Georgie să te ajute.

Această informație, dezvăluită cu atâta nonșalanță, o paraliză pe Jade. Deși rămase nemișcată, mintea ei începu

să se învârtă nebunește. Sângele îi pulsa în vene cu o viteză alarmantă.

- Neal i-a spus lui Gary că m-am dus să fac un avort?

Vocea îi era doar un șuierat răgușit. Întrebarea care o bântuise timp de ani întregi primise în sfârșit răspuns. Fără să-și dea seama, Donna Dee pusese pe tablă ultima piesă din puzzle.

Jade își dorise cu disperare să știe ce anume îl determinase pe Gary să se sinucidă. Acum știa. Îi spusese că e însărcinată, ceea ce o făcea nu doar infidelă lui, ci și o mincinoasă.

Nu avea importanță cum aflate Neal că era însărcinată - probabil că-i spusese Patrice Watley. Iar Neal nu pierduse vremea și-l informase pe Gary. Apoi, cu încrederea în ea complet distrusă, Gary se omorâse. Cruzi-mea și perfidia lui Neal păreau să nu aibă limite.

Jade își strânse mâinile în dreptul mijlocului.

- Mai bine-ai pleca, Donna Dee.

- Nu ai făcut avortul atunci, nu-i așa?

- Ți-am cerut să pleci.

- Fiul tău este acel copil, nu-i așa? Ascultă-mă, Jade! Trase adânc aer în piept, ca și cum s-ar fi pregătit. Cu aproximativ un an în urmă, Hutch a început să se simtă mai tot timpul rău. A neglijat simptomele cât timp a putut. Știi cât de încăpățânați pot fi bărbații în legătură cu lucrurile astea. Nu vor să admită că nu sunt toți Superman.

Zâmbi amar, apoi continuă:

- Așa că nu am aflat ce era în neregulă până la blocajul renal. A fost diagnosticat cu o boală a rinichilor extrem de rară. De atunci este pe dializă. Nimeni din oraș nu știe. Am păstrat secretul ca să nu-și piardă slujba. Dar nici măcar asta nu mai contează acum. Scoase un șervețel din poșetă și-și tamponă ochii. În orice caz, are rinichii terminați. Dializa nu mai funcționează. Are nevoie de un transplant ca să supraviețuiască.

- Îmi pare rău pentru voi amândoi.

- Jade, spuse Donna Dee, cu o privire imploratoare. Cea mai bună șansă pe care Hutch o are pentru un transplant este fiul tău.

- Ce? strigă Jade, nevenindu-i să creadă.

Donna Dee se ridică de pe scaun și se apropie la câțiva centimetri de Jade.

- Eu și Hutch nu am avut copii. Am încercat totul, dar nu am rămas niciodată însărcinată. Dora a murit acum doi ani, așa că Hutch nu mai are rude în viață. Până când găsim un donator, ar putea fi prea târziu. Jade, strigă ea, întinzându-se și prinzându-i brațul lui Jade, dacă Hutch este tatăl lui Graham, Graham ar putea fi donatorul de care are nevoie.

Jade își trase brațul și se îndepărtă de Donna Dee, ca și cum ar fi avut o boală contagioasă.

- Ți-ai pierdut mințile? Niciodată, Donna Dee!

- Pentru Dumnezeu, vorbim despre viața unui om!

- Da, exact - viața lui Gary. A murit ca urmare a ceea ce mi-a făcut Hutch, oricum vrei tu să îmbraci toată povestea ca să te simți cu conștiința ușurată. Știai foarte bine că spuneam adevărul în ziua aia, în biroul șerifului. Știai, Donna Dee! Și după aceea, ai continuat să alimentezi minciunile care se spuneau despre mine.

- Aveam optsprezece ani, pentru Dumnezeu! strigă ea. Muream de ciudă pentru că băiatului după care eram înnebunită îi curgeau balele după prietena mea cea mai bună!

- Asta nu justifică nimic! Gelozia ta meschină este, în parte, unul dintre motivele care l-au făcut pe Gary să-și pună capăt zilelor.

Donna Dee își acoperi urechile cu mâinile, dar Jade i le trase în jos.

- Nu aș sacrifica nici măcar o picătură din sângele fiului meu, doar pentru că există posibilitatea ca Hutch să fie tatăl lui.

- Ești o jigodie îngâmfată care crede că numai ea are dreptate pe lumea asta! șuieră Donna Dee, cu aciditate. Întotdeauna ai fost așa!

- Cel mai important lucru pe lume pentru mine în momentul ăsta, este fiul meu. Fiul *meu*, Donna Dee. Nu este al nimănui, doar al meu. Și nimeni nu o să-l atingă.

Privirea Donnei Dee era încărcată de o ură atât de fățișă încât, dacă nu ar fi fost atât de puternică, hotărârea lui Jade s-ar fi zdruncinat. Donna Dee se întoarse cu spatele, deschise ușa și ieși. Jade se grăbi să încuie în urma ei, apoi se repezi la telefon.

Cathy răspunse la al doilea apel.

- Cathy, Graham e acolo?

- Desigur. E chiar aici, ia cina. Ne-ai spus să mâncăm fără tine.

- Da, da, mă bucur că-ți făcut-o. Îi tremurau genunchii. Se prăbuși pe scaunul din spatele biroului. Ascultă, Cathy, aș prefera ca Graham să nu mai iasă în seara asta. Nici măcar cu bicicleta pe stradă. Nici cu skateboardul, nici să joace baschet.

- Ne gândeam să ne uităm la un film pe HBO după cină.

- Bine. Asta e-n regulă.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic.

- Are vreo legătură cu vizita doamnei Jolly de mai devreme?

- Da, dar prefer să nu-i spun nimic despre asta lui Graham.

Simți dezaprobarea lui Cathy în tăcerea care urmă.

- Vrea să vorbească cu tine.

- Dă-mi-l la telefon!

- Hei, mamă, când vii acasă?

- Curând. Așteaptă-mă.

- Ce naiba...?

Dillon trase de volan, ca să nu lovească potaia. Răzlețu' țâșnise dintr-un șanț de la marginea șoselei și alerga acum pe drum, direct spre camioneta lui. Dillon călcă frâna, lăsând urme de cauciuc de câțiva metri pe asfalt.

- Potaie proastă! strigă el pe fereastră.

Auzind vocea familiară, Răzlețu' se opri brusc. Înclină capul într-o parte și se uită la mașină, apoi o apucă la fugă spre ea, beat de fericire. Dillon deschise portiera. Răzlețu' sări în brațele lui și începu să-i lingă fața și să lovească ritmic volanul cu coada din care dădea frenetic.

- Câine prost, dă-te jos de pe mine! Doamne, ce puți! Când ai făcut o baie ultima oară?

Îl dădu-la o parte pe Răzlețu' din poala lui și băgă mașina în viteză. Odată porniți, îi aruncă animalului o privire cu coada ochiului. Răzlețu' se uita la el cu ochii încărcați de dragoste. Limba îi atârna într-o parte a gurii. Gâfâia de mama focului.

- Ți-am sus de o mie de ori să nu mă iubești, dar nu-nțelegi, nu-i așa?

Dillon recunoscuse în sinea lui că era plăcut să fie primit cu căldură după o absență de douăsprezece zile, chiar dacă singura faptură care îi simțise lipsa era o javră care nu avea mai multă minte decât să alerge pe mijlocul drumului, în fața unei camionete în viteză. Deși încercase să reziste, se atașase de câine. Se uita după el când nu-l vedea pe lângă rulotă și-și făcea griji până ce apărea din nou. Îl scărpină în spatele urechii stângi.

- Unde te duceai? Sau tocmai te întorceai acasă? Ai fost în vizită la vreo cățelușă?

Răzlețu' se opri din gâfâit și ridică sprâncenele.

- Oh, da? Și? Te-ai ales cu ceva?

Răzlețu' scoase un scâncet.

- Da, cunosc senzația, bodogăni Dillon.

Își trecu mâna stângă peste volan și continuă să-l mângâie pe Răzlețu' cu dreapta. La ora asta înaintată erau puține mașini pe drum. Și asta era bine, pentru că mintea lui Dillon nu prea era la condus.

Îi fusese dor de ea.

Își scurtase călătoria cu două zile. Deși nu era necesar, condusesese timp de șase ore ca să ajungă acasă în seara aceea, când ar fi putut la fel de bine să ajungă

în ziua următoare la prânz. Și de când începuse să se gândească la locul asta - la orice loc - ca fiind *acasă*?

De când exista o persoană aici pe care ardea de nerăbdare să o revadă.

Asta îl speriasse din cale-afară - îl speriasse atât de tare, încât aproape că se convinsese să abandoneze camioneta TexTile în Knoxville și să dispară pur și simplu din nou. Totuși, nu pierduse prea mult timp cu ideea asta.

- Pentru început, îi spuse el câinelui, care îl asculta cu atenție, să fugi de probleme este calea lașului.

La ce-i folosisse să abandoneze societatea după moartea Debrei? Îl anesteziase o vreme, îl ajutase să continue să trăiască atunci când viața îi devenise absolut indiferentă. După ce le descoperise cadavrele, singurul lui motiv pentru a mai trăi fusese să-i provoace durere lui Haskell Scanlan. După aceea, nu-i mai păsase dacă mai continua să respire sau nu.

Însă un factor motivant îl ținuse în viață. Ca un chip dintr-un computer, ceva minuscul, dar activ, îngropat adânc în conștiința lui, avusese grijă să continue să trăiască. Acum știa motivul. TexTile. Era destinul lui să construiască fabrica asta. Credea acest lucru cu fiecare celulă din trupul lui.

- Așa că trebuie s-o termin. Trebuie să-mi dovedesc mie însumi că sunt în stare să rămân până la capăt. Înțelegi?

Răzlețu' scânci și-și așeză capul pe coapsa lui Dillon.

- Da, știu. Viața asta e tare afurisită.

Nu-și dorise să se atașeze de câine și totuși iată-l acum, cu un nod în gât, pentru că potaia asta proastă se bucura că se-ntorsesese acasă. Nici pe băiat nu-și dorise să-l placă, dar Graham era exact așa cum ar fi vrut să fie Charlie, când creștea. Era curios, isteț, prietenos și suficient de pus pe șotii cât să nu fie un tăntălău.

- Ce mai face Graham? îl întrebă acum pe Răzlețu'. L-ai mai văzut? Poate că, data viitoare când o să plec ceva mai mult din oraș, o să-l rog pe el să-ți facă baia săptămânală.

Răzlețu' își mută coada dintr-o parte a fundului în cealaltă, ca și cum ar fi aprobat, nu cu prea mare încântare, ideea. Nu se dădea în vânt după baie.

- I-aș putea oferi câțiva dolari. Băieții de vârsta lui au întotdeauna nevoie de bani de cheltuială.

Înainte să plece, Jade își ceruse scuze pentru că Graham se tot învârtea pe la șantier. Credea că băiatul enerva lumea, băgându-se în treaba muncitorilor și punând prea multe întrebări. De fapt, Dillon se simțea flatat ori de câte ori Graham se ținea după el. Întrebările și observațiile lui erau uneori amuzante, alteori foarte istețe. Deși n-ar fi vrut, aștepta cu nerăbdare să-l revadă pe Graham.

Evitase să se gândească la asta în timpul celor șase ore de drum, dar acum, când era la numai câteva minute de destinație, se simțea obligat să recunoască adevăratul motiv pentru graba cu care se întorsese: voia să o vadă cât mai repede pe Jade.

Avea multe să-i raporteze, desigur. Și era sigur că și ea avea multe să-i spună, în legătură cu ce se întâmplase în lipsa lui.

Dar oare afacerea era singurul motiv pentru care voia s-o vadă? Spera din tot sufletul că da, pentru că oricare alt motiv ar fi fost o infidelitate față de Debra și o mare tâmpenie. Ar fi trebuit să agațe o femeie în oraș. Dacă s-ar fi băgat în patul unei femei calde și primitoare, poate că n-ar mai fi fost acum atât de agitat. Poate că nu s-ar fi gândit atât de mult la momentul în care o s-o vadă pe Jade. Poate că gândurile nu i-ar fi fost asaltate de imaginea ei în vântul de dinaintea furtunii.

Viră pe aleea de pietriș care conducea spre rulota lui. Răzlețu', simțind că ajunsese acasă, se ridică pe scaun și se scutură de la nas și până la coadă. Dillon râse înfundat, însă râsul i se stinse când văzu lumina aprinsă în biroul mobil și Cherokee-ul lui Jade parcat în față.

- Ce naiba face la ora asta?

Parcă și coborî din camionetă. Răzlețu' trecu pe lângă el și se duse glonț la vasul cu apă. Dillon încercă ușa biroului. Era încuiată.

- Jade?

Scoase cheia din buzunarul blugilor și o băgă în încuietoare. Ușa se deschise fără zgomot.

Avea capul așezat pe birou. Dormea. Dillon se apropie în vârful picioarelor.

- Jade?

Nu se mișcă. Capul îi era sprijinit pe brațul întins. Privirile îi fură atrase de mâna ei. Avea degete foarte subțiri. Mâna ei era delicată și, așa cum stătea în acel moment, părea fragilă. Părul îi era o masă de bucle răvășite, revărsat peste braț și peste hârtiile la care lucra când adormise. Era negru precum cerneala, potrivindu-se perfect cu tenul ei palid.

Obrazul care stătea acum în sus era ușor îmbujorat. Fruntea îi era netedă și strălucitoare, precum cele pictate pe păpușile de porțelan. Dormea adânc. Respira prin buzele ușor depărtate.

Dorința de a o atinge era aproape dureroasă.

Ezită o clipă, nehotărât ce să facă. N-avea să-i placă să știe că fusese descoperită într-o poziție atât de vulnerabilă. Ar fi fost jenant pentru amândoi și era posibil chiar să le afecteze relația de lucru, pe care nu-și dorea sub nici o formă să o pună în pericol. În mod evident, totul era în regulă.

Ținând cont de tot și de toate, cel mai bine ar fi fost s-o lase așa cum era. Dacă se trezea și observa că se întorsese, putea să vină la rulota lui și să deschidă ea conversația, dacă-și dorea. Altfel aveau să se vadă a doua zi, la prima oră. Totuși, nu vedea nici un motiv pentru care să lase lampa să-i bată în față, și se întinse peste birou ca s-o stingă.

În clipa în care biroul se cufundă în întuneric, se trezi.

- Nu!

Sări din scaun, mai-mai să dea cap în cap cu el.

- Jade, eu sunt.

- Nu mă atinge!

Începu să scotocească pe birou.

- Ce faci?

- Dacă mă atingi, te omor!

Dillon, uluit de reacția ei violentă, privi spre mâinile ei întinse și văzu sclipirea rece de metal.

- Jade, spuse el calm. Sunt eu, Dillon.

Se întinse după întrerupător.

- Nu!

Împinse cuțitul de desfăcut scrisori înspre mijlocul lui.

- Dumnezeu!

În mod clar încă dormea, sau era atât de dezorientată încât nu-și dădea seama ce face. Înainte să fie cineva rănit, se întinse peste birou și îi apucă mâinile. Telefonul căzu pe podea. Hârtiile se împrăștiară precum frunzele de toamnă în vânt. Jade țipă. Se luptară pentru controlul cuțitului. Jade se prăbuși peste peretele din spatele ei, dărâmand un calendar din agățătoare.

Îi răsuci mâinile, dar refuza să dea drumul cuțitului. Deși părea să posede o forță supranaturală, Dillon își dădea seama că o rănea. Avea să-și ceară scuze mai târziu. Mai întâi, trebuia s-o împiedice să-i găurească burta.

Reuși în sfârșit să-i prindă zdravăn ambele încheieturi și să i le ridice deasupra capului. Își izbi trupul într-al ei, ținându-o între el și perete. Își smucea violent capul dintr-o parte în alta.

- Va trebui să mă omori mai întâi.

- Jade.

- N-o să te las. Va trebui să mă omori!

- Jade!

Parcă ar fi pătruns în coșmarul ei și i-ar fi tras o palmă care s-o trezească. Încetă numaidecât să se mai zbată. Capul îi rămase nemișcat. Pieptul i se umflă, apoi coborî brusc.

- Cine e?

Îi simțea respirația rapidă pe obrazul lui.

- Sunt Dillon.

- Dillon?

- Exact.

- Dillon?

- Da.

Epuizat, își lăsă capul peste al ei, sprijinindu-l de fruntea ei în timp ce trăgea aer în piept. Îi eliberă încheieturile, și brațele îi căzură inerte pe lângă ea.

- Ești bine? întrebă el, cu o voce răgușită.

Jade dădu din cap. Dillon se dădu un pas în spate și aprinse lampa. Deschizătorul de scrisori pe care încă îl mai ținea în mână avea lama zimțată. Ar fi putut fi mortal.

- Dumnezeule! spuse el. Ce naiba încercai să faci cu chestia aia?

Jade lăsă cuțitul să cadă pe birou și se prăbuși în aceeași clipă în scaun.

- Să mă apăr.

Era palidă, tremura și respira greu, altfel nu părea să aibă nimic. Văzând că era bine, Dillon își îngădui să se enfurie.

- Era cât pe-acți să-mi scoți mațele!

Jade își sprijini coatele pe birou și-și dădu părul la o parte de pe față.

- Nu ar fi trebuit să mă ieți prin surprindere.

- Am încercat. Am făcut ditamai tărăboiul afară. Te-am strigat de două ori.

- Și de ce nu m-ai trezit?

- N-am vrut să te sperii.

- Oh, așa că te-ai aplecat peste mine, ca și cum ai fi vrut să mă sugrumi.

Dillon trase vreo câteva înjurături.

- Și chiar așa, ce cauți aici? Cât e ceasul? întrebă ea, aparent încă derutată după trezirea bruscă.

- Nu-i chiar atât de târziu, răspunse el. Puțin trecut de unsprezece.

- Oh, Doamne!

Ridică telefonul de pe jos. În timp ce suna acasă, Dillon o sfredelea cu privirea de lângă birou.

- Mă bucur că ai venit, spuse ea, punând receptorul în furcă. Cathy era îngrijorată, dar zice că n-a vrut să sune și să mă întrerupă din lucru.

- Ce mama naibii a fost în capul tău să rămâi aici singură după lăsarea întinericului? întrebă el, furios. Ai avut noroc că am intrat eu pe ușă și nu altcineva.

- Ușa era încuiată.

- Ca și cum asta ar opri pe cineva care-ar ține morțiș să intre.

- Ei bine, nu s-a întâmplat nici o tragedie așa că hai să dăm totul uitării, bine?

Tonul acesta superior al ei avea întotdeauna efectul de a-l scoate din sărite. Când ieși de după birou, îi blocă drumul.

- O să uităm când o să spun eu că-i timpul să uităm. O femeie nu este în siguranță singură aici, la mile depărtare de oraș, după lăsarea întinericului. Să nu mai faci asta!

- E cazul să-ți amintesc că nu ai nici o autoritate asupra mea?

- Pe toți dracii, mai lasă ierarhiile! Chestia asta nu are nici o legătură cu munca. În plus, nu-mi amintești că ești șefa mea decât atunci când știi că greșești.

Ochii ei aruncau fulgere.

- Dacă ar fi fost oricine altcineva, Răzlețu' ar fi lătrat și ar fi anunțat pericolul.

Dillon își coborî capul, apropiindu-l de al ei.

- Chiar așa?

- Chiar așa.

- Ei bine, dacă vrei să știi, Răzlețu' nu era aici, spuse el încet. Era plecat în peșit. Dacă ar fi avut noroc, probabil că nu s-ar fi întors până-n zori.

Iritată și jenată, Jade întoarse capul.

- Apreciez grija pentru siguranța mea.

- Nu te flata singură. Nu sunt chiar atât de îngrijorat. Încerc doar să bag mințile în cap unei persoane care, în mod clar, are rahat în loc de creier.

Capul ei se ridică brusc.

- Mă bucur că ai folosit expresia asta. Mi-am amintit să-ți cer să nu mai folosești un astfel de vocabular în preajma fiului meu.

- Ai tras cu urechea la conversațiile mele cu Graham?

- În nici un caz! Dar te citează. I se pare că ești nemaipomenit.

Cuvintele treziră în el un val cald de plăcere.

- Pe bune?

- Pe bune. Așa că ai grijă ce spui când ești cu el.

- Nu am spus nimic ce nu aude oricum la televizor și probabil în clasă și la școală.

- Asta nu are importanță, nu?

- Nu. Are foarte mare importanță. Dacă nu vrei să fie un mototol, lasă-l mai liber, lasă-l să spună câteva cuvinte mai deocheate. Stă prea mult printre femei. Îi face bine să mai stea pe aici, cu băieții.

- Ceea ce-mi amintește de încă ceva. Nu-l mai încuraja să vină cu bicicleta aici.

- N-am făcut asta.

- El zice că da.

- N-am făcut-o.

- Chiar nu ați vorbit niciodată să vină cu bicicleta până aici?

- Ba da, subiectul a venit în discuție. I-am spus că e ceva ce trebuie să hotărâști tu.

- Ei bine, ținând cont că sunt mama lui, îți mulțumesc foarte mult.

Își dădu seama atunci că o s-o sărute din nou. Era o nebunie de cea mai mare clasă, dar avea s-o facă oricum, și, odată ce gândul îi intrase în minte, nu credea că exista ceva care să-l poată opri.

Își trecu degetele prin părul ei și îi dădu capul pe spate, apoi își coborî gura spre a ei. Jade fu atât de surprinsă, încât tot aerul îi ieși pe gură. Îi simți gustul pe buzele lui. Și atunci, orice alt gând îi dispăru din minte. Nu se gândi la consecințele sărutului - pentru că se înțelegea de la sine că, imediat după ce se termina,

o să-l dea afară. Și nu se gândi la Debra. Nu se gândi deloc. Nu făcu decât să răspundă stimulilor minunat de erotici pe care îi transmitea Jade.

Își dădea seama că era uluită. Trupul îi deveni rigid ca un stâlp de drapel și încetă să mai respire. Totuși, nu se lăsă descurajat de lipsa ei de implicare. Își folosi tehnica pe care și-o însușise cu ani în urmă și o sărută încet. O sărută iar și iar, până când Jade începu să respire din nou și ridică mâinile, cuprinzându-i brațele.

- Nu, șopti ea. Te rog!

Nu îl ruga să se oprească. Îl ruga să continue. Pentru că, deși existase un nu în rugămintea ei, îi simțea răspunsul trupului. Dorința creștea în ea. Genera o căldură pe care i-o putea simți prin haine. Respira rapid și superficial.

Îi cuprinse capul între degetele lui lungi și i-l lăsă și mai mult pe spate. Îi sărută gâtul și pielea sensibilă din spatele urechii.

- Nu, Dillon! scânci ea.

- Nu vrei să spui nu.

Întorcându-se la buzele ei, o sărută mai adânc decât mai devreme. Căldura și dorința se ridicau în el. Gemu simțind intensitatea durerii, potențialul plăcerii. Își lăsă o mână pe posteriorul ei și o lipi de el, ridicând-o. Jade scoase un geamăt.

Cealaltă mână îi cuprinse sânul. Era ferm, plin, perfect. Sfârcul îi răspunse la o mângâiere a degetului mare. Voia să-și lipească gura de el, chiar și prin bluză, și-și lăsă capul în jos, cu această intenție.

- Nu!

Se trase de lângă el atât de repede, încât se împiedică, își pierdu echilibrul și se izbi de peretele din spate. Se cuprinse cu brațele și începu să-și miște mâinile în sus și-n jos, ca și cum ar fi încercat să se curețe. Ochii îi erau atât de măriți, încât albul se vedea alarmant de mult în jurul irișilor de un albastru electric.

- Am spus nu! strigă ea, cu vocea spartă. Ți-am spus nu. Nu. Nu. Nu înțelegi? Nu!

Bulversat, Dillon făcu un pas spre ea.

- Jade, eu...

- Nu mă atinge! Nu!

Vocea ei căpătă o notă isterică și întinse o mână cu palma ridicată ca să-l oprească.

Dillon ridică mâinile, în semn de capitulare.

- Bine, bine. N-o să te-ating. Jur!

Nu se mai aflate niciodată într-o astfel de situație. Femeile se mai împotriveau uneori, așa, puțin, din pudoare, dar nici una nu devenise până atunci isterică. Și era clar că nu se prefăcea. Dacă ar fi crezut că joacă teatru, s-ar fi infuriat. Dar nu juca. Fără nici o urmă de îndoială, era sincer îngrozită de el.

- Nu trebuie să-ți fie frică de mine, Jade, spuse el, blând. N-o să te oblig să faci nimic.

- Nu pot.

- Înțeleg acum.

- Nu pot! repetă ea.

- E-n regulă, bine? Acum te rog, nu te mai uita la mine de parcă aș fi Jack Spintecătorul. N-o să-ți fac nici un rău.

Treptat, panica se potoli. Încetă să-și mai frece brațele, dar le păstră încrucișate la piept. Expresia animalică de groază îi dispăru din ochi, însă rămase temătoare. Își trecu mâna peste sânul pe care i-l mângâiasse. Acest gest atât de feminin și de protector îl făcu să se simtă cumplit, ca unul care molestează copiii.

Evitând în continuare să-l privească în ochi, își luă în grabă poșeta și cheile.

- Trebuie să mă duc acasă până nu se îngrijorează Cathy din nou.

- Jade, ce....

Scutură brusc din cap, descurajând orice planuri ar fi avut de a căuta motivele comportamentului ei bizar.

Ieși din birou aproape alergând și urcă în Cherokee. Dillon rămase în ușă, privind perplex în urma ei. Rămase privind până când întunericul absorbi lumina roșie a stopurilor.

capitolul 23

Ideea pe care George Stein o discutase cu Jade pe data de întâi mai presupunea construirea unei anexe GSS undeva în vecinătatea fabricii TexTile. Aceasta avea să servească nu doar directorilor și personalului din conducerea fabricii în sine, ci avea să funcționeze drept sediu central și pentru diverse alte industrii GSS din partea de sud-est, cum ar fi fost cele de transport sau de extragere și prelucrare a petrolului. În luna care trecuse de la discuția lor, Stein sunase aproape zilnic ca să-i ceară detalii despre achiziția de teren. Jade trăsesese de timp, spunându-i că era foarte atentă și pretențioasă. Recent, șeful bătuse apropouri cum că treaba era poate prea dificilă ca să se poată descurca singură și că, poate, ar fi avut nevoie de cineva care să o asiste. Jade își dădu seama că nu încerca decât să o intimideze, dar știa că nu putea amâna momentul la nesfârșit. Anexa era un prospect incitant, în care își dorea să fie sută la sută implicată... dar toate la vremea lor. Din nefericire, odată ce domnului Stein îi intra în cap o idee, voia să vadă că treaba începe numaidecât.

În dimineața de după întoarcerea lui Dillon, Jade se hotărî să-l abordeze din nou pe Otis Parker. Cu cea mai mare discreție cu putință, pusese să-i fie evaluată ferma, împreună cu alte parcele de teren din jurul orașului Palmetto.

Ajunse la fermă devreme, tocmai când Otis urca în tractor, pregătindu-se să se ducă la câmp.

- Nu vă răpesc decât un singur minut din timpul dumneavoastră, domnule Parker, spuse Jade, apropiindu-se.

- Dacă ai venit să-ncerci să mă convingi să vând ferma, îți pierzi timpul.

- Vă rog să mă ascultați până la capăt.

Așteptă până când Otis coborî din tractor, deloc încântat că trebuia să piardă vremea. După câteva clipe, Jade continuă:

– Îmi este greu să cred că dumneavoastră și doamnei Parker nu v-ar plăcea să vă trăiți restul vieții în lux. V-ați putea cumpăra o casă frumoasă în oraș, unde să vă retrageți. N-ar mai trebui să munciți nici o zi întreaga viață, decât dacă v-ați dori. Gândiți-vă la tot ce-ați putea face pentru copii și pentru nepoți.

Otis o privi dușmănos.

– Da, sigur, totul sună foarte bine. Dar, dacă m-aș hotărî vreodată să vând, nu ți-aș vinde ție.

– Ce vreți să spuneți?

Otis scoase un prosop roșu și decolorat din buzunarul salopetei și începu să-și facă de lucru cu tractorul.

– Nu-ți datorez nici o explicație.

– Domnule Parker, v-am rugat să nu spuneți nimănui că mă interesează să cumpăr terenul dumneavoastră.

– Nici n-am spus. Dar tu ar trebui să știi mai bine ca oricine cum merg lucrurile într-un oraș mic. Totul se află. Băiatul ăla pe care l-ai angajat ca să facă evaluarea a stat aici două zile. Anumite persoane au devenit curioase.

Jade deschise repede mapa pe care o adusese cu ea.

– Iată cât vă oferă GSS pentru proprietatea dumneavoastră, cu casă cu tot.

Îi întinse contractul și îi arată suma din josul paginii. Otis clipi ca să-și concentreze privirea, apoi gura îngustă i se căscă.

– Cinci sute de mii de dolari? Îți bați joc de mine?

– Nu, domnule Parker, în nici un caz. Tot ce trebuie să faceți este să vă întâlniți cu mine în după-amiaza asta și să semnați contractul.

– Nu știu ce să zic... spuse el, clătinând din cap.

– Vă asigur că nimeni altcineva nu vă va oferi atât de mult pe proprietatea dumneavoastră. E mult mai mult decât valorează.

Otis Parker o privi suspicios preț de câteva clipe, apoi clătină din cap.

– Ei bine, nu fac nimic în grabă. După cum ți-am spus, încă nici nu m-am hotărât dacă vreau să vând.

Întorcându-se cu spatele la ea, urcă din nou în tractor și porni motorul. După ce-și puse pe cap o pălărie de paie, ieși cu tractorul din curte.

Jade puse contractul pe verandă și așeză o piatră peste el. Când se întoarse să plece, auzi ușa deschizându-se și, când ridică privirea, o văzu pe doamna Parker.

- Bună dimineța.

- Oamenii spun că ai un băiat.

Doamna Parker rosti cuvintele în grabă, ca și cum i-ar fi fost greu să le spună.

- Așa este. Îl cheamă Graham.

- Mă întrebam doar dacă... știi tu... ar putea fi copilul lui Gary al meu?

O durere adâncă o învălui pe Jade asemenea unui giulgiu. Speranța disperată pe care o vedea pe chipul obosit al femeii îi frângea inima. Era tentată să mintă, să spună că da, Gary fusese tatăl lui Graham, dar, în ultimă instanță, asta nu ar fi fost cinstit nici față de soții Parker, nici față de Graham.

- Nu, nu este, doamnă Parker, spuse ea, cu tristețe. Dar, din clipa în care am aflat că sunt însărcinată, mi-am dorit să fi fost.

Fără nici un alt cuvânt, femeia sfrijită se retrase înapoi în casă. Ușa se închise cu zgomot în spatele ei.

În doar câteva minute, Jade ajunse la intersecția cu șoseaua principală. Chiar în acel moment, un El Dorado roșu aprins trecu în viteză pe lângă ea.

Jade o porni spre șantier și era atât de cufundată în gândurile legate de soții Parker, încât nu observă El Doradoul din nou decât abia atunci când fură la aproape același nivel. Se pare că făcuse o întoarcere de o sută optzeci de grade și se luase după ea. Neal Patchett era la volan.

Zâmbi și îi făcu semn să tragă pe dreapta.

- Du-te dracului!

Continuând să zâmbească, Neal călcă accelerația și ajunse cu vreo câțiva metri în fața ei, apoi trase brusc de volan, aproape izbindu-se în Cherokee-ul lui Jade.

Din instinct, Jade călcă frâna. Neal opri de-a curmezișul drumului, în fața ei, în așa fel încât cele două mașini formau un T în mijlocul șoselei.

Jade deschise nervoasă portiera și coborî.

- Ce mama dracului crezi că faci?

- Te-am rugat frumos să tragi pe dreapta.

Tonul lui îngâmfat, rânjetul libidinos... îi erau mult prea cunoscute în timp ce se apropia de ea.

În mod ironic, se aflau aproape în același loc în care o răpiseră din mașina Donnei Dee, cu cincisprezece ani în urmă.

- Și, ca de obicei, dacă cineva nu face așa cum vrei tu, îți impui voința cu forța.

Neal făcu o plecăciune ironică.

- Vinovat.

- Dacă voiai să mă vezi, trebuia să-ți fi făcut programare.

- Ei vezi tu, am încercat, nu? Nu ai primit nici unul dintre mesajele pe care ți le-am lăsat?

- Le-am primit. Dar le-am ignorat.

- Și nu mi-ai închis ori de câte ori am sunat? N-am primit nici măcar un bilet de mulțumire pentru florile pe care ți le-am trimis în semn de bun venit înapoi în oraș.

- Le-am aruncat în clipa în care mi-au fost livrate.

- Nț-nț-nț, făcu Neal. Jade, te-ai dus în nord și ai devenit nepoliticoasă. Cred că ai căpătat o grămadă de obiceiuri proaste de la yankeii ăia. Ce s-a întâmplat cu fata drăguță pe care o știam și o iubeam cu toții?

- A fost violată de trei nenorociți!

Neal se prefăcu rănit, dar era o reacție exersată.

- Văd că încă mai ești supărată. Ai grijă, Jade, rachiuna te face să îmbătrânești înainte de vreme, îți sapă riduri pe față. În plus, ce rost mai are? Lamar e mort și îngropat. Hutch e și el cu un picior în groapă. Iar eu... eu vin la tine ca un vechi prieten și îți ofer pipa păcii, în speranța că o să uităm micile noastre neînțelegeri.

Să se refere la violul ei și la sinuciderea lui Gary ca la niște „mici neînțelegeri“ era absolut grotesc. Fu nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare ca să nu se repeadă cu unghiile la el și să nu-i șteargă rânjetul îngâmfat de pe față.

– Mie mi se pare că îți este frică, Neal. Compania mea este o amenințare pentru economia feudală de pe-aici. Riști să-ți pierzi tronul pe care îl ocupi de câteva generații și o știi prea bine. Mai mult decât atât, o știi și *eu*.

– Să nu crezi că ai scos din joc familia Patchett, Jade.

– Nici nu credeam. Doar că, de data asta, n-o să mai câștigați.

Urcă înapoi în mașină și închise portiera. Neal se aplecă și-și vârî capul prin fereastra deschisă.

– Ești sigură de asta?

– Voi avea grijă să nu fie altfel.

Pleoapele lui Neal se închiseră pe jumătate.

– Știi, Jade, nu mi-a venit să cred când am auzit că ai un fiu, având în vedere că nu ai și-un soț. Așa că m-am învârtit într-o zi pe lângă casa ta și, ce să vezi? Un băiat arunca la coș pe aleea din față, așa cum făceam și eu odinioară.

Nu-și putu ascunde panica. Observând-o, Neal continuă pe același ton încet, netulburat.

– E un puști foarte frumușel, Jade. Îmi amintește de mine la vârsta lui. Se aplecă și mai mult, ajungând mai aproape de ea. Așa că mă întreb... Oare Georgie chiar a scos copilul ăla din tine atunci, când te-am văzut noi intrând în casa ei?

– Noi?

– Sigur, eu și Gary. Ne-am dus să luăm niște rachiu de la ea. Să mor dacă n-am fost șocați când te-am văzut pe trotuar, cu ăia cincizeci de dolari strânși în pumn.

– Nu te-ai dus acolo să iei rachiu. Patrice Watley ți-a spus c-o să fiu acolo. L-ai adus pe Gary ca să mă vadă.

– Și, zău, a luat-o razna! zise Neal, râzând încetișor.

Jade tremura necontrolat și era atât de furioasă, încât abia dacă mai putea vorbi:

- M-am gândit că să te omor ar fi fost mai mult decât merita. M-am înșelat. Ar fi trebuit să te omor cu cincisprezece ani în urmă.

Neal râse, netulburat.

- Știi ce cred eu, Jade? Cred că ai ieșit din casa lui Georgie cu ăia cincizeci de dolari încă în mână și cu plodul în burtă.

Băgă mâna prin fereastră și răsuci pe deget o șuviță din părul ei.

- Și cred că eu am băgat copilul ăla acolo. Cred că băiatul tău e al meu. Și noi, cei din familia Patchett, luăm ceea ce credem că-i al nostru.

Jade dădu brusc capul în spate, în aceeași secundă în care băgă în marșarier. Mașina se smuci în spate, aproape rupându-i brațul lui Neal, înainte ca acesta să apuce să și-l retragă prin fereastra deschisă. Jade băgă apoi în viteză și călcă accelerația. Cherokee-ul țâșni în față, ratând ultimul model de El Dorado cu doar câțiva milimetri. Degetele lui Jade strângeau volanul cu putere. Strânse din dinți ca să nu țipe: „Lua-te-ar toți dracii!”

De ce oare aveau cei din familia Patchett puterea de a o teroriza?

Teama și suspiciunile o mai rodeau încă în clipa în care ajunse la șantier și parcă în fața biroului mobil. Înăuntru era deja zăpușeală. Agitată și speriată, Jade porni aerul condiționat și-și scoase sacoul. În timp ce-l agăța într-un cuier, ușa se deschise în spate.

Silueta lui Dillon era mare și puternică în soarele dimineții.

- Bună dimineată, spuse el.

- 'Neața.

Îi era greu să se uite la el după evenimentele de noaptea trecută. Se concentră repede asupra aparatului de cafea. Mâinile încă-i mai tremurau după conversația cu Neal. Era neîndemânatică și nu reușea să umple aparatul, vărsând cafea peste tot.

- Nu am apucat să te întreb nimic aseară în legătură cu călătoria ta. Cum a fost?

- Eficientă, cred.
- Nu credeam c-o să te întorci până joi.
- Am reușit să văd pe toată lumea de pe listă mai repede decât mă așteptam.
- Ai contractat pe cineva?
- Am vrut mai întâi să discut cu tine principalii candidați.

- Bine. O să facem asta imediat ce e gata cafeaua.

- Înseamnă că mai lucrez încă aici?

Jade se întoarce brusc spre el. Deși era îmbrăcat în hainele obișnuite de lucru, nu intrase în birou. Stătea în prag, ca și cum ar fi așteptat să i se dea voie să intre.

- Sigur că mai lucrezi aici. Și te rog să închizi ușa! Intră căldura.

Dillon intră și închise ușa.

- După ce s-a întâmplat aseară, nu eram sigur că mai am o slujbă. Mă gândeam că poate mă trimiți să-mi fac bagajele la prima oră.

Uneori, își dorea să poarte mai mult decât un tricou. Mai ales acum. Îi era greu să se uite la pieptul lui, dar și mai greu să-l privească în ochi.

- Nu ar fi cinstit să te concediez, nu crezi? Pentru ceva atât de neînsemnat ca un sărut?

Minimaliză în mod deliberat semnificația sărutului, pentru că era singurul mod sigur și rezonabil de a aborda situația - cu alte cuvinte, îi făcea față. Dacă nu făcea ca toată povestea să pară lipsită de importanță, ar fi trebuit să-l ia la rost. Și atunci ar fi fost forțată să-și confrunte propriile sentimente ambigue. Iar asta era ceva pentru care nu se simțea pregătită.

Sărutul o tulburase, da. Cu siguranță o îngrozise. Dar, pe lângă aceste reacții pe care ajunsese să le considere normale în ceea ce o privea, existase și o confuzie provocată de o curiozitate profundă în legătură cu ce s-ar fi întâmplat dacă nu l-ar fi oprit.

Nu dormise întreaga noapte, punându-și o singură întrebare: ce s-ar fi întâmplat dacă refuzul ei nu ar fi fost suficient de categoric încât să-i potolească dorința?

Și ori de câte ori și-ar fi pus această întrebare ipotetică, răspunsul rămânea mereu același. Mângâierile lui ar fi devenit mai insistente. În scurt timp hainele ar fi devenit un impediment, iar el s-ar fi așteptat să îl primească în ea. Ar fi cunoscut-o intim. Ea l-ar fi cunoscut pe el, i-ar fi cunoscut forța, puterea, esența. Simplul gând o făcea să tremure din interior spre exterior, și nu doar de repulsie și teamă. Aceasta era sursa confuziei. De ce nu era îngrozită? De ce nu era scârbită?

Încercările lui Hank de a o cuceri, odată ce-i înțelesese lipsa de dorință de a fi cucerită, fuseseră blânde și dulci. Nu existase nimic blând în felul în care gura lui Dillon o asediase flămândă pe a ei. Nici un bărbat nu o mai sărutase așa, de la Gary. Dacă era să fie cu adevărat sinceră, trebuia să admită că nici un bărbat nu o sărutase vreodată așa.

Reacția ei la agresiunea lui Dillon fusese condiționată. Răspunsese într-un mod simptomatic problemelor ei fiziologice. Totuși nu răspunsese cu viteza și cu inflexibilitatea obișnuite. Îi lăsase timp și spațiu în care să acționeze. De ce? Pentru că, deși agresivă, îmbrățișarea lui îi stârnise fiori în locuri pe care le credea imune stimulărilor sexuale. Inima îi bătuse cu putere nu doar de teamă, ci și ca urmare a unei înfiorări care, prin neobișnuința ei, era la fel de înfricoșătoare. Reacția ei fără precedent la atingerea lui era la fel de neliniștitoare ca sărutul în sine.

De aceea nu putea tranșa situația acum.

Întâlnirea cu Neal, amenințările lui voalate o lăsaseră speriată și vulnerabilă. Cathy îi spusese că o s-o atace prin Graham. Își jură să-și dubleze eforturile de a-l ține cât mai departe de ei.

Totuși, problema ei cea mai presantă era aceea de a restabili o relație de lucru cu Dillon. Iar acest amănunt trebuia rezolvat numaidecât, pentru binele proiectului.

Punând momentan deoparte grijile pentru Graham, spuse:

- Stai jos, Dillon! Povestește-mi pe cine te gândești să aduci să lucreze pentru noi.

Dillon se așeză în timp ce Jade turnă cafea în căni. Știind deja că o bea fără zahăr sau lapte, îi întinse cana aburindă, apoi se duse la biroul ei și luă loc.

- Am redus lista la trei oferte, spuse el, întinzându-i un dosar pe care îl adusese cu el. Nu sunt într-o ordine anume.

Jade aruncă o privire peste cele trei oferte pe care le alesese Dillon, apoi se întoarse la prima și începu să citească mai cu atenție. Dillon se foia în scaun. Știa că o să vorbească, înainte să apuce să scoată vreun sunet.

- Am senzația că ar trebui să-mi cer scuze, Jade, dar nu sunt sigur de ce sau pentru ce anume.

- Nu este nevoie de scuze.

- Îmi dau seama că ești supărată.

- Sunt supărată, dar nu are nici o legătură cu tine.

Își păstra privirea fixată asupra foilor din fața ei, dar nu reținea mai nimic din ce citea. În minte îi reveneau într-una senzațiile provocate de mustața lui pe gura ei.

- M-ai pus o dată la punct în legătură cu asta - cu sărutatul, vreau să spun.

- Îmi amintesc conversația.

- Atunci când te-am sărutat în limuzină... vreau să știi că atunci a fost cu totul altceva decât ce s-a întâmplat aseară. Aseară...

- Nu ți-am cerut nici o explicație.

- Chiar și așa, nu vreau să crezi că am interpretat greșit prietenia ta.

- Nu cred asta.

- Nu ai transmis nici un fel de semnal.

- Mă bucur să aflu.

- Nu am avut intenția să te sărut, Jade. A fost ceva spontan.

- Înțeleg.

- Dacă mi-ai fi spus mai devreme că nu-ți plăcea...

- Nu am spus că nu mi-a plăcut.

Abia după ce-și auzi propriile cuvinte își dădu seama ce spusese. Privirile li se întâlneau. Nici unul nu spunea nimic, dar era o tăcere încărcată. Jade trase repede aer în piept. Degeaba, nu o puneă la adăpost de intensitatea privirii lui.

- Atunci, ți-a plăcut? întrebă el.

- Nu. Vreau să spun... Își coborî din nou privirea. Ce am spus atunci, Dillon, a fost că nu pot... nu pot să fac asta.

- Nu poți săruta un partener de afaceri?

- Nu pot săruta pe nimeni.

Îl auzi punându-și cana de cafea pe marginea biroului. Hainele i se freacă de perna scaunului în clipa în care se aplecă în față.

- Nu poți săruta pe nimeni?

- Întocmai.

- De ce?

- Asta-i treaba mea.

- Și acum e a mea, spuse el, ridicând vocea.

Făcându-și curaj, ridică dintr-odată capul și-l fixă cu privirea, apoi îi păru rău c-o făcuse. Brațele îi erau sprijinite pe marginea biroului, peste care Dillon era ușor aplecat. Soarele verii îi făcuse în păr șuvițe mai deschise. Brațele lui goale, pieptul lat, fața cu mustața și ochii siguri, verzi-căprui, toate emanau o masculinitate care o fascina și o îngrozea în același timp, la fel cum se întâmplase cu sărutul.

- Subiectul este închis, spuse ea, cu o voce răgușită.

- Pentru moment, poate.

Coborî privirea pe hârtiile de pe birou și apoi își dresă vocea.

- Aș vrea să discutăm propunerile, ca să poți lua o hotărâre.

- Bine, spuse el încet.

Fuse de acord, dar, pe toată durata întâlnirii, continuă să o fixeze cu privirea aceea sigură și neclintită care trezea în ea o căldură inconfortabilă. Tot ce făcea el avea aceeași intensitate - munca, privirea... sărutul.

*

- Pe toți dracii, încep să mă satur de rahatul ăsta!

Ivan nu se referea la invaliditatea lui sau la scaunul cu roțile, deși izbi cu pumnul în brațul acestuia. Reacția îi fusese provocată de contractul care zăcea acum pe cioturile care îi mai rămăseseră din picioare, contractul pe care Neal reușise să-l sustragă de la doamna Parker.

- Ce om cu mintea întreagă ar da jumătate de milion de dolari pentru parcela aia amărâtă de teren?

- Se pare că eu va trebui să-i dau, spuse Neal posac.

- La ce mama naibii îi trebuie?

- Poate la nimic altceva decât să facă o haltă de tren acolo. În ziare scrie că fabrica o să exporte produse peste ocean, prin Port Royal. Nu știu la ce-i trebuie, dar nu sunt vești bune pentru noi.

Neal privea contractul, încruntat.

- Și probabil că este doar prima ofertă a lui Jade. GSS are mai mulți bani decât știe ce să facă cu ei. O să mărească oferta până când Otis n-o să poată refuza.

- Toarnă-mi ceva de băut, mârâi Ivan.

Neal își turnă și lui o porție zdravănă de burbon. Făcuse pe viteazul în fața lui Jade în acea dimineață. Însă adevărul era că lovise în punctul sensibil. Pentru prima oară în viața lui, Neal nu mai era chiar atât de sigur pe el.

Jade nu era atât de ușor de jucat pe degete pe cât voiseră să creadă el și Ivan. Îi ignorase cu desăvârșire telefoanele. Pretindea că aruncase trandafirii pe care îi trimisese. Reușise să entuziasmeze întreaga comunitate cu planurile ei pentru noua fabrică. Avea un sentiment cumplit în adâncul stomacului că o să le-o facă până la urmă.

Taică-său era bătrân și infirm. Vocea-i era încă puternică, dar oare oamenii îl mai ascultau? Câtă influență avea Ivan atunci când o nouă industrie intra în teritoriu? Ivan manipulasă întotdeauna oamenii amenințându-le locurile de muncă. În scurt timp, era posibil să fie nevoit să se roage de oameni ca să lucreze pentru el.

Neal privi în jur. Covoarele Aubusson, porțelanurile Spode, cristalele Waterford – toate moșteniri de familie din partea mamei lui, toate neprețuite. Îi plăcea să aibă cea mai mare și mai simandicoasă casă din ținut. Îi plăcea să aibă altă mașină în fiecare an. Îi plăcea să fie Neal Patchett și îi plăcea ce însemna numele lui în acest oraș. Pe toți dracii, nu voia ca lucrurile să se schimbe în acest moment al vieții lui.

Se uită la taică-său, care stătea aplecat de spate în scaunul cu roțile, și-și dădu seama că nu-și putea lăsa viitorul pe mâna unui schilod. Taică-său nu era în stare să poarte lupta asta, dar își învățase fiul cum să lupte murdar. Era timpul ca Neal să-și încordeze mușchii.

– Ascultă ce-o să fac, bătrâne! O să mă duc la bancă și-o să iau un împrumut de cinci sute de mii de dolari.

Ivan îl săgetă cu privirea.

– Și cu ce o să garantezi?

– Cu un acru de-aici, cu vreo doi de dincolo. O să strâng suficient cât să ajungă.

– Nu-mi place să vând pământ.

– Nici ideile mele de diversificare nu ți-au plăcut niciodată. Și uite că acum am rămas cu o singură fabrică, pe cale să fie înghițită de o industrie complet nouă. Dacă mi-ai fi dat voie să extind și să modernizez afacerea, să fac câteva dintre lucrurile pe care voiam să le fac, nu ne-am afla acum în situația asta! spuse Neal furios. Așa că taci și ascultă!

Ivan se încruntă, dar nu spuse nimic. Neal continuă:

– Jade a manifestat interes pentru mai multe proprietăți, însă ferma Parker e pe departe cea mai mare și, prin urmare, cea mai importantă pentru ea. Și pe-asta o vrem noi! Trebuie să punem mâna pe proprietatea lui Otis.

– Sar putea ca banca să nu-ți împrumute atât de mult.

– Ba da, dacă le spun că-i doar pe termen scurt. Tot ce trebuie să fac e să pun mâna pe proprietatea Parker. Apoi domnișoara băț în dos o să vină la mine cu un contract pe care o să scrie GSS. Și stai să vezi atunci,

cum prețul o să se umfle peste noapte. Și nu numai pentru terenul Parker, ci și pentru toate parcelele din jur. Dacă e dispusă să dea un milion, e dispusă să dea și mai mult. O să cumpere de la noi, o să rambursez împrumutul la bancă și n-o să mă coste decât dobânda. Între timp, o să scot un profit substanțial.

- Și la bancă pentru ce-o să spui că-ți trebuie banii?

- Găsesc eu ceva. Și nu vreau să se afle. Vreau să fie un șoc al dracului de mare pentru Jade.

Neal avea planuri despre cum să folosească profitul pe care o să-l scoată, planuri pe care însă nu voia să le discute cu taică-său până nu trecea toată povestea asta. Spera ca Ivan să fie de acord să-și modernizeze și să-și extindă propria afacere. Era un aspect asupra căruia se certau de ani întregi. Ivan se agăța cu încăpățănare de tradiție și disprețuia tehnologia modernă. Poate că spaima de-acum avea să-l facă să se răzgândească. Neal condusesese el afacerea de când cu accidentul, deși Ivan rămăsese figura autoritară. Era timpul ca toată lumea, inclusiv taică-său, să înțeleagă că el era de-acum șeful.

Dădu pe gât ce-i mai rămăsese în pahar.

- Vrei să-ți aduc o fată diseară, tată?

Ochii lui Ivan sclipiră.

- Roșcata aia pe care mi-ai adus-o de ziua mea era dată dracului!

- O să văd dacă mai e în oraș.

- Neah, nu în seara asta. Am prea multe pe cap. Își mângâie bărbia. Mă tot gândesc că ne-a scăpat ceva. Ce faci cu Otis? Lui ce-o să-i spui?

- Fiindcă vă cunoașteți de atâta vreme, o să-l las pe Otis în seama ta.

Ivan râse cu zgomot.

- E mai tâmpit decât găinile alea din curtea lui. O să-i aduc aminte cât de bun am fost cu el în toți anii ăștia. O să-i spun că, dacă e să vândă cuiva, ar trebui să vândă unui prieten. Făcu o pauză, gândindu-se. Poate c-ar trebui să ceri șase sute de mii la bancă. Nu strică să mărim miza. Afurisita aia de Sperry poate fi convingătoare.

- Bună idee.

Neal dădu să plece, însă Ivan îl reținu.

- Mai arată-mi o dată poza cu băiatul.

Ivan fusese la fel de șocat ca și Neal să afle că Jade avea un băiat aflat la vârsta adolescenței. Neal îi făcuse lui Graham o poză cu Polaroidul și i-o adusese lui Ivan să o vadă. Îi întinse din nou fotografia lui taică-său, care o examinase deja timp de ore întregi.

Neal spuse:

- Am trecut iar pe lângă casa lor azi-dimineață și l-am văzut în timp ce tundeă iarba. Vârsta se potrivește.

- Mi-ai spus că s-a dus la Georgie.

- S-a dus, dar a ieșit de-acolo cu un copil.

- Nu știi asta. Și Georgie este moartă. N-o putem întreba.

- Am confruntat-o astăzi pe Jade. Nu a negat. Chiar dacă ar fi făcut-o, știu că am dreptate. Eu am fost primul. Știu că nu Gary Parker a lăsat-o borțoasă.

- La naiba, fiule, zise Ivan, aplecându-se și aproape salivând peste fotografie. Gândește-te ce ar însemna dacă băiatul ăsta e al tău.

- Nu trebuie să mă gândesc. Știu că-i al meu. Expresia lui Neal era vicleană și amenințătoare. Îl vreau, tată.

- Ați avut-o trei în noaptea aia, comentă Ivan, încruntându-se. Ar putea fi și al lui Hutch. Sau chiar al lui Lamar.

- Nici măcar nu seamănă cu ei!

- Nici cu tine nu seamănă! i-o întoarse Ivan, strigând. Seamănă leit cu ea. Pe toți dracii, ce te face atât de sigur că-i al tău?

- E al meu.

- Vrei atât de mult s-o crezi, că-ți ia mințile, nu-i așa, băiete? spuse Ivan, cu un râs răutăcios. Pentru că știi că e singurul moștenitor pe care o să-l ai vreodată.

Neal își apăsă mâna pe buza de sus, umedă de transpirație. Accidentul care îi răpise lui Ivan picioarele îi răpise lui Neal capacitatea de a se reproduce. Neal fusese prins între fiare timp de ore întregi, până când echipa

de descarcerare reușise să taie metalul și să-l elibereze. Circulația sângelui spre testicule fusese oprită atât de mult timp, încât rezultase o sterilitate ireversibilă. Nu-i plăcea să se gândească la asta.

Slavă Domnului că nu rămăsese și impotent! S-ar fi omorât dacă s-ar fi întâmplat asta. Dar, ori de câte ori apărea în discuție subiectul unui moștenitor, simțea că i se face greață. Din leagăn i se tot repetase că singurul lucru care îi era solicitat era să producă un alt Patchett de sex masculin. Asta se aștepta de la el. Era singurul lucru care conta cu adevărat.

Îl bătu pe Ivan cu palma pe spate.

- Lasă totul în seama mea, tată. E fiul meu și o să-l revendic. Dar mai întâi, trebuie s-o punem pe maică-sa cu botul pe labe.

În drum spre oraș, Neal fredona. Acum că avea un plan clar, se simțea mai bine. Îl enerva că Jade continua să îl disprețuiască. Cu mult timp în urmă, îl respinse în favoarea lui Gary Parker. Încă-l privea ca pe un gunoi. Nu suporta ca vreo femeie să se considere superioară lui. Înainte să termine cu ea, Jade Sperry avea să blesteme ziua în care alesese să se pună cu el.

Jade intră cu mașina pe alee. Graham era pe peluza din față, exersând niște mișcări de fotbal.

- Bună, mamă!

- Bună.

- Uite!

Conduse mingea prin curte. Când era la doar câțiva pași de ea, lovi puternic cu piciorul, trimitând mingea direct în trunchiul unui pin.

- Și gol! strigă el, ridicând pumnii deasupra capului în semn de victorie.

- E ușor când nu ai adversar.

Își dădu la o parte câteva șuvițe cârlionțate și transpirate de pe frunte.

- Ha?

- Încearcă cu mine în poartă.

- Bine.

Își luă mingea și se duse cu ea în cealaltă parte a curții.

Jade își aruncă din picioare pantofii cu toc și se așază hotărâtă în fața copacului.

- Când ești gata.

În loc să se apropie direct, ca mai devreme, Graham se învârti prin curte, jucând mingea pe picioare. Jade stătea pregătită în fața „porții”, însă Graham o făcu să se miște din centru cu o manevră istească, și, înainte să poată reveni pe poziție, izbi mingea de trunchiul copacului.

- Gol! strigă el.

Jade strânse din dinți, se lansă peste el și îl culcă la pământ, prăvălindu-se peste el, în iarbă.

- Fault! Fault!

Jade îl gădilă între coaste. Însă Graham o surprinse, rostogolindu-se și aruncând-o jos de pe el. Jade se ridică, gâfâind.

- Când ai învățat să faci asta? Cu numai câteva luni în urmă puteam să te țin la pământ și o oră.

- Cresc.

Îl privi cu mândrie maternă.

- Cu siguranță.

- Cât cântărești, mamă?

- Câtă lipsă de delicatețe!

- Nu, serios. Cât?

- Vreo cincizeci de kilograme.

- Deja sunt mai greu ca tine!

- Ce faceți voi doi acolo?

Cathy îi privea de pe verandă.

- Jucăm fotbal. Am pierdut, spuse Jade, supărată.

Graham sări în picioare și o ajută să se ridice.

- Te caută cineva la telefon, spuse Cathy. Să-i transmit să revină după a doua repriză?

- Foarte amuzant, spuse Jade, urcând scările.

Cathy râse.

- Îți pregătesc o cola.

- Mulțumesc, spuse Jade peste umăr, în timp ce traversa holul în ciorapi, îndreptându-se spre telefon.

- Alo?

- Domnișoară... ăă, Jade?

- Da.

- Sunt Otis Parker.

Trecuse mai bine de o săptămână de când lăsase contractul la el acasă. Rezistase tentației de a-l suna și era foarte mulțumită că în sfârșit o contactase el. Răspunse cu un calm prefăcut.

- Bună ziua, domnule Parker.

- Mi-a răspuns un bărbat când am sunat la numărul de pe cartea de vizită pe care mi-ai lăsat-o. Mi-a dat numărul ăsta.

- Probabil că a fost domnul Burke. Sper că mă sunați ca să-mi spuneți că v-ați hotărât să-mi acceptați oferta.

- Nu, nu chiar. O să mă mai gândesc o vreme.

Acoperi receptorul cu mâinile și îi mulțumi lui Graham cu o înclinare a capului când băiatul îi aduse paharul cu băutura rece.

- Domnule Parker, sunt pregătită să măresc oferta.

Trebuia să se miște cu grijă, mai ales că nu știa cu certitudine motivul pentru care trăgea de timp.

- Ce-ați zice dacă v-aș oferi șapte sute cincizeci de mii de dolari?

Bărbatul de la celălalt capăt al firului acoperi microfonul. Jade îl auzea că vorbește cu cineva. Cu doamna Parker? Îi cerea părerea, sfatul? Sau era ghidat de altcineva? Reveni:

- Dacă-mi oferi atâta, aș zice că-ți dorești foarte mult ferma mea.

- Așa e.

- Pentru ce?

- Nu pot discuta acest aspect.

- Hmm. Atunci, eu...

- Înainte să-mi dați răspunsul... Sunt dispusă să vă las optsprezece luni ca să evacuați proprietatea. Cu alte cuvinte, GSS ar deține terenul odată cu semnarea

actului, însă nu vom intra în posesia lui decât după un an și jumătate. Dumneavoastră și familia dumneavoastră ați avea mai mult decât suficient timp să vă găsiți altă locuință. Nu ați fi obligați să stați atâta, dar ați avea această opțiune.

Jade sorbi din cola în timp ce o altă discuție înăbușită se desfășura de partea cealaltă. Degetele ei erau aproape la fel de reci ca sticla paharului.

Când domnul Parker reveni, spuse:

- Va trebui să vă sun din nou.

- Când?

- Când o să mă hotărâsc.

- Domnule Parker, dacă altcineva...

- E tot ce am de spus în seara asta. La revedere!

Mult timp după ce închise, Jade rămase privind telefonul, dorindu-și să fi spus mai mult, dorindu-și să fi spus ce spusese în alt fel. Atât de multe depindeau de delicatețea cu care gestiona situația! Nu era în joc doar mândria ei, ci și viitorul ei la GSS.

Otis Parker puse telefonul în furcă și se întoarse spre musafirii lui.

- Ei, Otis, ce-o să-i spui când o s-o suni din nou?

Ivan îl privea de sub sprâncene.

Otis se scărpină în cap și privi stânjenit către nevestă-sa, care stătea tăcută și rigidă pe canapea.

- Nu prea știu ce să fac, Ivan. Îmi oferă șapte sute cincizeci de mii de dolari și-mi lasă mai bine de-un an ca să mă mut. Nu-mi puteți face o ofertă mai bună.

- Ba da, și-o să ți-o facem!

Maxilarul lui Neal părea sculptat din granit, și ochii îi erau ca de sticlă. În timpul întâlnirii cu soții Parker refuzase să ia loc. După ce-l cărase în brațe pe Ivan și-l depozitase în șezlongul cu pata de grăsime, rămăsese în picioare, sprijinit neglijent de un perete, lăsând impresia că era mai detașat decât în realitate.

Fusese o săptămână îngrozitoare. Voia ca afacerea să se termine odată, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Nu-i plăcea să fie băgat în datorii până peste cap. Dar intrase în horă, trebuia să joace până la capăt. Dacă asta însemna să ipotecheze câteva obiecte de lux, ca de pildă barca și casa de pe plajă, atunci o s-o facă. Înclină imperceptibil din cap către taică-său.

– Lasă-ne câteva săptămâni să-i egalăm oferta, spuse Ivan, întorcându-se spre Otis. Îmi ești dator, având în vedere de câte ori te-am împrumutat eu pe tine.

Ivan făcea lucrul la care se pricepea cel mai bine. Recurgea la tactici subtile de intimidare.

– Să știi, Otis, că sunt dezamăgit de tine. Ar fi trebuit să vii la mine din prima clipă în care Jade a spus că vrea să cumpere locul ăsta. Nu aș fi aflat dacă n-aș fi avut spioni care să lucreze pentru mine. Am crezut că mint prima oară când am auzit că ești implicat în planul lui Jade Sperry de a mă ruina.

– Nu sunt băgat în nici un plan, Ivan.

– Ei bine, pe toți dracii, mie așa mi se pare. Oferta mea zace încă neatinsă pe masă. Și eu care credeam că suntem prieteni, care mă gândeam să-l promovez pe băiatul ăla al tău care lucrează pentru mine. Da, chiar așa, mă gândeam să-l promovez și să-i măresc considerabil salariul, doar pentru că suntem prieteni. Mi-am zis că i-ar prinde bine niște bănuți în plus, acum că așteaptă încă un copil.

Pufni, lăsându-i pe cei doi Parker să completeze spațiile rămase libere. Neal înțelese semnalul.

– Ești gata de plecare, tată?

– Se pare că da, fiindcă nu cred să facem vreo afacere în seara asta.

Ivan îi făcu semn lui Neal să vină să-l ia.

– M-am săturat de târăgăneala asta, Otis. Aș vrea să te hotărăști odată ce vrei să faci, m-auzi?

Otis dădu din cap, cu un aer pierdut.

Neal îl luă pe Ivan în brațe și îl ridică din scaun. Otis se duse împleticindu-se la ușă și o deschise. În timp ce treceau pragul, Neal spuse:

- Nu pot să cred că faci afaceri cu Jade după ce Gary s-a spânzurat din cauza ei. Dacă-i vinzi ei locul ăsta, băiatul tău o să se răsucescă în mormânt.

Doamna Parker scoase un mic sunet rănit.

Neal le adresă fiecăruia o privire disprețuitoare, apoi își duse tatăl în brațe peste veranda care scârțâia, îl așeză pe scaunul de lângă șofer și îi puse centura.

În timp ce se îndepărtau de casă, Ivan spuse:

- Bine lucrat. Ultimele cuvinte ar putea să încline balanța.

- Totuși, nu putem conta pe asta.

- Ce vrei să spui?

- Banii motivează mai bine decât sentimentele. N-ar trebui doar să-i egalăm oferta lui Jade, ar trebui să venim cu una mai bună.

- Pe toți dracii, de ce?

- Îl așteaptă s-o sune și să-i dea răspunsul, da? Am putea să i-o luăm înainte, să-l îmbrobodim pe dobitoc și să-l punem să semneze înainte să apuce să se dezmeticească. Jocul ăsta ar putea ține așa la nesfârșit. Cu resursele ei, Jade poate ridica oferta oricât. Și cu siguranță depind multe de achiziția asta, altfel nu ar fi mărit oferta cu atât de mult, atât de repede.

- Fă ce trebuie făcut, băiete, mormăi Ivan, frecându-și absent mijlocul pieptului. N-o să mai dorm liniștit până nu dispare afurisita asta din viața mea.

capitolul 24

- Credeți că aș putea juca fotbal profesionist, domnule Burke?

- Ți-am zis să-mi spui Dillon.

- Știu, dar mi se pare ciudat.

- Spune-mi Dillon! Hm, bună mișcare cu nebunul, Graham. Ca răspuns la întrebarea ta, cred că da, ai putea ajunge la profesioniști, dacă ți-ai dori suficient de mult.

- Așa spune și mama. Spune că pot să fac orice vreau, dacă-mi doresc suficient de mult.

Din holul în care stătea fără să fie văzută, Jade zâmbi.

- Mama ta e o femeie deșteaptă.

- Aha. I-ai văzut poza în ziarul de duminică?

- Sigur că da. Grozav articol! Cred că ești foarte mândru de ea.

- Sunt.

Entuziasmul lui Graham se diminuează treptat.

- Dar tot nu vrea să mă lase să merg cu bicicleta până pe șantier.

- Are motivele ei.

- Niște prostii!

- Nu sunt prostii pentru o mamă căreia-i pasă de copilul ei.

Poate că nu fusese totuși o idee chiar atât de proastă să-l invite pe Dillon la cină, își spuse Jade, ascultând conversația care se desfășura în timpul unei partide de șah. Cathy o tot pistonase să-l invite pe Dillon la cină, așa că-l invitasese în acea după-amiază. Făcuse să pară ceva spontan și lipsit de importanță, de genul:

- Ce-ar fi să iei cina cu noi în seara asta? Graham vrea să joace șah cu tine.

Dillon ezitase preț de câteva secunde înainte să accepte.

- Sigur, spusese în cele din urmă. Vin imediat ce mă spăl.

- Bine. Ne vedem mai târziu.

Atitudinea ei fusese lejeră și nonșalantă, reducând orice altă semnificație ar fi putut fi atașată invitației.

Cina în sine fusese veselă. Se purtau ca niște vechi prieteni de familie. Așa cum glumeau și se șicanau, era greu de crezut că, doar cu câteva săptămâni în urmă, gura lui o atacase pe-a ei, că trupul i se lipise de al ei, încărcat de pasiune.

Și Jade nici n-ar fi crezut vreodată că, după atât de multe zile, avea să-și amintească îmbrățișarea aceea cu o claritate atât de precisă, sau că amintirea avea să stârnească

în ea aceleași senzații ambivalente și străine ca sărutul în sine.

- Ce faci aici, în hol?

Tresări vinovată în clipa în care Cathy apăru în spatele ei și o surprinse trăgând cu urechea. Îi explică în șoaptă:

- Sunt cufundați adânc într-o interacțiune masculină și n-am vrut să-i întrerup.

Cathy o privi cu o sprânceană ridicată, care îi dădea de înțeles că știa prea bine adevărul, apoi intră în fața lui Jade în sufragerie, unde tabla de șah fusese așezată pe măsuta de cafea.

- Să știi că mai este prăjitură cu piersici, Dillon, dacă mai vrei o porție.

- Mulțumesc, Cathy, dar nu. Cina a fost delicioasă.

- Mulțumesc.

- Mamă, Dillon a spus că, la toamnă, poate că eu și cu el o să mergem la un meci de fotbal.

- Mai vedem.

Graham se pregătea să solicite o promisiune mai fermă, când se auzi soneria.

- Răspund eu! zise el, sărind în picioare. Vine unul dintre prietenii mei cu Nintendoul. Dillon, te-nvăț și pe tine să joci, dacă vrei.

Gura lui Dillon se înclină într-o parte, ceea ce la el echivala cu un zâmbet.

- Mă simt bătrân și prost când nu știu să mai joc jocurile puștilor.

- Nu mai mult decât mine, îi spuse Jade, râzând ușor. Încă n-am reușit să învăț să stăpânesc joystickul.

O sclipire ștregărească apăru în ochii lui.

- Am auzit că trebuie doar să exersezi.

Jade se bucură să-l audă pe Graham strigând din ușă:

- Mamă! E iar doamna aia!

Se ridică de pe scaun și ieși în hol, oprindu-se brusc în clipa în care Graham o conduse pe Donna Dee în sufragerie.

- A mai venit o dată aici. Te căuta pe tine, spuse Graham.

Ochii Donnei Dee poposiră o clipă asupra lui Dillon, apoi se întoarseră la Jade.

- Probabil că ar fi trebuit să sun mai întâi, dar... Putem vorbi o clipă?

Jade își exprimase clar poziția cu ocazia conversației lor anterioare. Totuși, nu voia să repete spectacolul, în special în fața lui Cathy, a lui Graham și a musafirului.

- Să mergem pe verandă. Odată ieșite pe ușă, Jade se întoarse spre Donna Dee și îi spuse: Ar fi trebuit să suni! Ți-ai fi spus să nu-ți pierzi timpul venind din nou aici.

Donna Dee lăasă deoparte orice urmă de politețe.

- Nu mă lua de sus, Jade! Am văzut articolul despre tine, în ziarul de duminica trecută. Ești mare și tare acum. La cum te-a descris tipa aia, Garrison, ai crede că ești cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată orașului nostru. Dar nici o cireadă de cai sălbatici nu m-ar fi putut târî până la ușa ta, dacă n-ai fi fost ultima mea speranță.

- Pentru ce?

- Pentru Hutch. Starea lui s-a înrăutățit. E critică. Dacă nu găsim un donator în câteva zile, o să-l pierd.

Jade își coborî privirea spre scândurile vopsite de pe podeaua verandei.

- Îmi pare rău, Donna Dee, dar nu te pot ajuta.

- Dar trebuie! Graham este singura lui speranță!

- Nu știi asta!

Jade păstra vocea coborâtă, dar era încărcată de furie.

- Și nu-mi place că așezi întreaga răspundere pentru viața lui Hutch pe umerii fiului meu.

- Nu pe ai lui - pe ai tăi! Cum poți lăsa un om să moară fără să faci ceva ca să-l ajuți?

- Nu orice om, Donna Dee. Un om care m-a violat! Dacă Hutch ar lua foc, aș arunca apă peste el, dar tu-mi ceri mai mult decât atât. Nici măcar nu l-aș pune pe Graham să facă testele necesare. Scutură cu hotărâre din cap. Nu! Categorie, nu!

- Chiar dacă Hutch este tatăl lui Graham?

- Șșșt! O să te-audă. Vorbește mai încet.

- Ce-ai de gând să-i spui fiului tău când o să-ntrebe de tatăl lui? O să-i spui că i-ai lăsat tatăl să moară doar ca să te răzbuni?

- Taci din gură, pentru Dumnezeu!

- Pentru tine, vrei să spui. Ca să nu afle Graham că nu ești cu nimic mai mult decât o ucigașă. Crezi c-o să te mai iubească dacă o să afle vreodată că i-ai lăsat tatăl să moară fără să ridici un deget ca să-l ajuți?

- Ce e cu țipetele astea?

Jade se răsuci pe călcâie. Dillon le privea prin ușa de plasă.

- Unde e Graham? Întrebă ea, temându-se că și băiatul auzise cuvintele furioase ale Donnei Dee.

- Cathy l-a trimis repede sus. Ieși și li se alătură pe verandă. Ce se petrece?

- Am venit să mă rog pentru viața soțului meu, îi spuse Donna Dee. Jade l-ar putea salva, dacă ar vrea.

- Asta nu-i adevărat, Donna Dee. Nu știi nimic cu certitudine.

- În clipa asta, Hutch zace într-un salon de Terapie Intensivă, îi explică Donna Dee lui Dillon. O să moară dacă Jade nu-și lasă fiul să-i doneze un rinichi. Refuză să facă asta, pentru că nu vrea ca băiatul să-și cunoască tatăl.

Ochii lui Dillon se întoarseră spre Jade. Erau penetranți și întrebători. Fără nici un cuvânt, Jade clătină din cap.

- Bine, spuse el, întorcându-și privirea din nou spre Donna Dee. Ai spus ce-aveai de spus. La revedere.

Donna Dee îl privi cu superioritate. Expresia lui rămase de nedescifrat. Bravada ei începu să cedeze. I se adresă lui Jade:

- Dacă fiul tău o să afle despre asta, n-o să te ierte niciodată. Sper să ajungă să te urască!

Coborî de pe verandă, străbătu în grabă trotuarul și urcă în mașină. Tocmai când dispărea la colțul străzii, Graham dădu năvală pe ușă, cu Cathy pe urmele lui.

- Mamă? De ce țipați?

- Nu-i nimic, Graham. Nu te privește, răspunse ea, evitând privirea dură pe care Dillon o fixase asupra ei.

- E a doua oară când vine aici, așa că trebuie să fie ceva important. Spune-mi ce vrea de la tine!

- E o chestiune personală, Graham.

- Mie poți să-mi spui.

- Nu, nu pot. Și nu vreau să mai discutăm despre asta. Gata, am închis subiectul!

Tonul ridicat și dojenitor îl făcu să se simtă prost în fața lui Dillon.

- Nu-mi spui niciodată nimic! strigă Graham. Mă tra-tezi ca pe-un copil!

Se năpusti înapoi în casă și urcă în fugă scările. Cathy părea pe punctul să intervină, dar avu înțelepciunea să se abțină.

- Sunt în camera mea, dacă aveți nevoie de mine.

Odată ce Cathy intră și ea în casă, Dillon spuse:

- Vrei să vorbesc eu cu Graham?

Jade se întoarse brusc și-l fixă cu privirea, canalizându-și furia spre el pentru că era un țap ispășitor la îndemână.

- Nu, mulțumesc! spuse ea rece. Ai auzit multe în seara asta, nu? Îți sugerez să uiți tot ce ai auzit!

Dillon o prinse de umeri și o trase spre el.

- N-ai să vezi!

După acest scurt moment, îi dădu drumul la fel de repede pe cât o apucase. În timp ce se retrăgea, îi spuse peste umăr:

- Știi unde mă găsești, dacă pot să fac ceva pentru Graham. Noapte bună!

Nu avea nevoie de porcăriile astea!

Dillon era atât de nervos, încât își aduse vechea lui camionetă în fața rulotei și opri motorul. Răzlețu' părea

să fie iar plecat într-una din expedițiile lui. Nu era acolo să-l întâmpine. Cu atât mai bine, își spusese Dillon în sinea lui. Nu avea chef să stea de vorbă, nici măcar cu un câine.

Înăuntrul rulotei atmosfera era încinsă și înăbușitoare, ca într-un cuptor cu microunde. Porni aparatul de aer condiționat și se așeză în curentul de aer rece în timp ce-și scotea cămașa și-și deschidea blugii. Își sprijini brațele pe perete, deasupra aparatului de aer condiționat, apoi își puse fruntea pe ele. Aerul rece sufla pe pielea lui umedă și îi făcea să se miște părul de pe piept.

Oricât ar fi încercat, nu reușea s-o înțeleagă pe Jade. De câte ori credea că-i dezlegase misterul, îi servea încă o lovitură – precum cea din seara aceea. Nu și-ar fi închipuit niciodată că o femeie o să apară acasă la Jade după cină, ca să-i ceară ca fiul ei să-i ajute soțul bolnav.

Rostise numele *Hutch*. Citise un articol în ziarul local de weekend despre șeriful din Palmetto, Hutch Jolly, care se afla într-un spital din Savannah, așteptând un transplant de rinichi. Dacă nu cumva era o coincidență colosală și existau doi cetățeni din Palmetto care aveau nevoie de un transplant de rinichi, Hutch Jolly era tatăl lui Graham. În mod clar Graham nu știa acest lucru, și Jade nu avea intenția de a-i spune adevărul.

Știuse Jade că Jolly era bolnav când se hotărâse să se întoarcă? L-l flutura pe Graham pe la nas, asemenea unui morcov? Dacă Jolly era tatăl lui Graham, cum rămânea cu Patchett? Ce rol aveau tatăl și fiul în toată povestea? Și soția lui Jolly o ura pe Jade, era evident, dar nu din motivele la care te-ai fi așteptat. În mod obișnuit, o soție ar fi dorit să nege paternitatea soțului ei când venea vorba de un copil ilegitim.

Experiența îl învățase că nimic nu era obișnuit când venea vorba de Jade Sperry.

În mod clar, avea nevoie de ajutor. Totuși, când i-l oferise, se înfășurase în armura ei de gheață și îl refuzase

sec. Ce prost ar fi respins o ofertă de ajutor, când avea atât de mare nevoie de ea?

Dillon își trecu degetele prin păr.

- Dumnezeule!

Recunoștea nesăbuinta lui Jade, fiindcă se făcuse și el vinovat de același lucru. La înmormântarea Debrei și a lui Charlie, fusese cât se poate de bădăran cu cei din familia Newberry și cu prietenii lor. Tratasă cu dispreț toate condoleanțele sincere, respinsese cu duritate fiecare ofertă de ajutor, pentru că era prea dureros pentru el să se afle în preajma unor oameni pe care Debra îi cunoscuse și îi iubise. Îi respinsese, convins că va găsi amorțeală în singurătate.

Abia după ce acceptase postul la GSS luase legătura cu soții Newberry. Le scrisese o scrisoare în care-și cerea scuze pentru cei șapte ani de tăcere și în care le spunea unde era și ce făcea. Reușise să-i scrie numele Debrei fără să simtă că și-l creșta cu lama direct în inimă. În ciuda încercărilor încăpățănate de a se agăța de nefericirea lui, se vindecase.

Potrivi termostatul montat pe fereastră și se duse în dormitor. Își scoase ghetetele, blugii și chiloții și se băgă gol în pat. Își puse o mână sub cap și rămase cu privirea pironită în tavan. La fel cum făcuse și el cu șapte ani în urmă, Jade nu voia să primească ajutorul nimănui, pentru că problema ei era mult prea dureroasă ca să o înfrunte.

- Dar care este?

Dillon nu-și dădu seama că rostise tare cuvintele până nu-și auzi sunetul propriei voci. *Ce era?* De ce-i era atât de frică să aibă încredere în alții, de ce-i era frică de propria sexualitate?

Până s-o întâlnească pe Jade, crezuse că *frigidă* era doar un cuvânt sofisticat care să descrie domnișoarele mai fandosite. Ingenuele din filmele siropoase erau numite frigide înainte să cedeze actorului senzual din rolul principal. Era antonimul cuvântului *nimfomană*, un cuvânt cu numeroase aplicații, dar fără o definiție reală.

Din nefericire, o descria perfect pe Jade Sperry. Ea era îngrozită de atingerea unui bărbat.

Oare Hutch Jolly făcuse ceva ce o lăsase pe Jade incapabilă să mai simtă plăcere sexuală? Dacă da, atunci Dillon îl ura din tot sufletul, chiar dacă nu-l văzuse niciodată. Jade era inteligentă, amuzantă și frumoasă, dar avea un secret înfricoșător închis într-un colț ascuns al minții ei. Un secret care avea să continue să o bântuie, până când îl exorciza cineva.

– Nici să nu te gândești! mormăi el în întuneric.

„Doar lucrezi pentru ea”, își aminti el. „Nu ești psihologul ei, nici iubitul ei, nici măcar un potențial iubit.”

Dar Dillon rămase treaz timp de ore întregi, gândindu-se cum să-i deschidă inima lui Jade și să-i alunge spaimele.

Trupul adormit din patul de la Terapie Intensivă era doar o epavă umană, susținută de mașini proiectate să mențină artificial o viață care nu mai merita trăită.

Jade își privi fostul coleg de clasă, bărbatul care o violase. Hutch nu fusese niciodată frumos, însă acum arăta dureros de urât. Oasele feței lui erau grotesc de pronunțate, pomeții afundați. Paloarea feței contrasta cu părul roșu-aramiu. Fusese întotdeauna un sportiv robust și puternic. Și acum aparatele îi pompau oxigen în nări. Tehnologia medicală realiza pentru el funcții pe care trupul lui nu mai putea să le îndeplinească.

În timp ce semnele vitale îi erau înregistrate și monitorizate de aparate, în timp ce se zbătea să rămână în viață, cele două asistente desemnate să-l supravegheze discutau despre căldura înăbușitoare de afară și despre povestea din timpul războiului civil care se filma în apropiere, cu Mel Gibson în rolul principal.

– Doar două sau trei minute, domnișoară Sperry, spuse una din ele, retrăgându-se.

– Da. Mulțumesc.

Probabil că se luptase inconștient cu această decizie întreaga noapte, pentru că se trezise în acea dimineață

convinsă că trebuia să se ducă la Savannah și să-l vadă pe Hutch. Nu că ar fi pus la îndoială gravitatea situației în care se găsea. Și cu siguranță nu se răzgândise și nu avea de gând să-l lase pe Graham să facă testele de donator. Pur și simplu simțise că trebuia să vină să-l vadă pe Hutch, probabil pentru ultima oară.

Reușise să ajungă la secția de Terapie Intensivă. Din fericire, Donna Dee nu fusese acolo ca să spună că nu era o rudă venită tocmai din New York ca să-și ia adio de la vărul Hutch.

Se bucura că venise. Ura avea nevoie de energie. Uneori, ura ei față de cei trei bărbați care determinaseră sinuciderea lui Gary era atât de mistuitoare, încât o lăsa sleită. După ziua aceea, urma să aibă mai multă energie, pentru că era greu să continui să urăști un bărbat care zăcea la pat.

Dintr-odată, Hutch se mișcă și deschise ochii. Fu nevoie de câteva clipe până când privirea i se fixă asupra lui Jade și chiar de mai mult până să-și dea seama cine era. Când o recunosc, buzele lui crăpate și uscate îi rostiră numele într-o șoaptă neîncrezătoare.

- Bună, Hutch.

- Dumnezeu! Am murit?

Jade clătină din cap. Hutch încercă să-și umezească buzele, dar limba îi părea încleiată.

- Donna Dee mi-a spus că te-ai întors.

- A trecut mult timp.

O privi preț de câteva clipe.

- Din câte văd eu, arăți senzațional, Jade. Ești aproape neschimbată.

- Mulțumesc.

Încă o pauză apăsătoare. În cele din urmă, Hutch spuse:

- Donna Dee mi-a spus că ai un fiu.

- Așa e.

- Adolescent.

- Împlinește cincisprezece ani anul ăsta.

Hank strânse cu putere ochii și se schimonosi, de parcă ar fi fost cuprins de durere. Când deschise din nou ochii, nu mai avu nici o dificultate să-și fixeze privirea asupra chipului ei.

- E al meu?

- Cum aş putea să ştiu, Hank, când m-ai violat toți trei?

Hutch scoase un geamăt chinuit.

- E *al meu*, spuse ea apăsător. Nu vreau să ştiu cine a fost tatăl.

- Presupun că nu te pot învinovăți. Dar mi-ar plăcea să mor știind.

- Asta n-o să se-ntâmple nici dacă mai trăiești încă cincizeci de ani.

Hutch râse amar, ca un şuierat.

- Nu prea cred să fie cazul.

- Domnișoară Sperry, trebuie să vă rog să plecați acum.

Jade îi făcu semn asistentei că înțelesese.

- La revedere, Hutch.

- Jade?

Ridică brațul plin de înțepături, ca s-o rețină.

- Donna Dee are o idee trăsniță. Voia să-i ceară fiului tău să-mi doneze un rinichi.

- A venit de două ori să mă vadă.

Din nou, Hutch păru îndurerat.

- I-am spus să n-o facă. Pe toți dracii, mai bine mor decât să-l implic pe băiat. Dacă e fiul meu, nu l-aș lăsa să treacă printr-un asemenea calvar. N-o lăsa să te convingă! N-o lăsa să-l supere pe băiat!

Vehemența lui o surprinse. Lacrimile care îi umpleau ochii păreau nepotrivite pe chipul lui masculin. Înghiți convulsiv de mai multe ori.

- Dacă e fiul meu, nu vreau să afle niciodată despre mine... despre ce ți-am făcut. Lacrimile i se rostogoliră pe obraz. Aș da orice să pot schimba ce s-a întâmplat, dar nu pot. Tot ce pot spune e că-mi pare rău, Jade.

- Nu e atât de ușor, Hutch.

-Nu mă aștept să mă ierți. Nici măcar nu vreau mila ta. Vreau doar să știi că viețile noastre n-au mai fost niciodată la fel după noaptea aia. Tata a știut că n-a procedat corect, că a greșit față de tine, și nu și-a mai revenit niciodată. Nu am vorbit despre asta - dar știam. Lamar a fost cu siguranță pedepsit. Trenul ăla l-a aranjat și pe Neal.

- Pe Neal?

- E steril. Nu poate avea copii. Nu trebuie să știe nimeni. Nici măcar Donna Dee nu știe. Neal mi-a spus din greșeală într-o noapte, când se îmbătase. Făcu o pauză ca să-și recapete forțele și respirația. Ce vreau eu să spun, Jade, este că toți am suferit pentru ce-am făcut.

- Poate că voi ați suferit, dar Gary a murit.

Hutch dădu din cap, cu o expresie încărcată de remușcare.

- Da. Trebuie să mor și cu asta pe conștiință. Clipi ca să alunge alte lacrimi din ochi. Nu am avut nici o clipă intenția să-ți fac rău așa cum ți-am făcut, Jade. Regret nespus... totul.

Se priviră lung.

Momentul fu întrerupt de Donna Dee care intră în salon îmbujorată și cu răsuflarea tăiată. Se opri brusc când o văzu pe Jade lângă patul soțului ei.

- Dacă ai venit să jubilezi, ghinion! spuse ea sfidătoare. Hutch are un donator.

Se duse pe cealaltă parte a patului lui Hutch și îi luă mâna palidă, strângându-i-o la piept.

- Un bărbat de douăzeci și unu de ani a murit azi-dimineață într-un accident de motocicletă.

Îi zâmbi printre lacrimile de bucurie.

- Țesuturile se potrivesc destul de bine, așa că doctorul o să încerce. O să vină curând să te pregătească pentru operație. Oh, Hutch! șopti ea, aplecându-se și sărutându-l pe frunte.

Hutch părea prea copleșit ca să poată vorbi. Donna Dee se ridică și o străpunse cu privirea pe Jade.

- Se pare că n-o să mai avem nevoie de fiul tău. Ochii ei mici și rotunzi sclipiră amenințători. Și mă bucur nepus. Nu va trebui să-ți mulțumesc pentru că i-ai salvat viața soțului meu.

Dillon rămase treaz jumătate din noapte, încercând să pună cap la cap puținele amănunte pe care le știa. Când reuși în sfârșit să adoarmă, avu parte de vise chiar și mai agitate - și, cu siguranță, mai erotice. În zorii zilei, hotărî că putea să-și amâne treburile de duminică și să dea în schimb o fugă până-n Savannah.

Își dorea mai mult decât o schimbare de decor. Căuta informații. Dacă nu le putea obține de la Jade, poate că i le furniza Donna Dee Jolly.

Teoretic, viața personală a lui Jade nu era în nici un fel treaba lui. Dacă insista să se amestece, risca să fie dat afară. Dar ajunsese în punctul în care era dispus să-și asume acest risc. Fie că-i plăcea, fie nu, era deja implicat când venea vorba de Jade, chiar dacă era o relație unilaterală.

Sosise deja la spital în clipa care Jade ieșea de la Terapie Intensivă. Când îl văzu pe coridor, își manifestă nemulțumirea.

- Ce cauți aici?

Chipul îi era palid în lumina rece și fluorescentă a neonului. Avea cearcăne de culoare violet sub ochi, dar nu făceau decât să le scoată în evidență mărimea și culoarea vibrantă. Purta o fustă scurtă din denim decolorat, o cămașă albă, de bumbac, o curea roșie de piele și sandale. Arăta senzațional.

- Te-aș putea întreba același lucru, spuse el. După tot ce-am auzit aseară, aș fi crezut că ăsta-i ultimul loc în care să te gălesc.

- Eu am un motiv să fiu aici. Tu, nu.

- Consideră-mă un spectator curios.

Observând agitația din ce în ce mai mare din jur, Dillon privi peste umărul lui Jade. Coridorul se umplu

dintr-odată de personal medical, dând zor care mai de care.

- Ce se petrece?

- Hutch are un donator.

I se puse un nod în stomac.

- Nu...

- Nu, nu Graham. O victimă a unui accident.

Ea aruncă o privire spre secția de Terapie Intensivă, apoi se răsuçi pe călcâie și se îndreptă spre ieșire. Dillon veni repede după ea.

- Hutch Jolly este tatăl lui Graham?

Jade își păstră pasul iute.

- Nu știu.

- Oh, pentru Dumnezeu!

Nervos, pași în fața ei și îi blocă drumul.

- Este sau nu este?

- De ce te tot amesteci în viața mea? Sincer, curiozitatea ta morbidă a început să mă calce pe nervi.

- Care e relația ta cu doamna Jolly?

Extrem de furioasă, Jade își ținu răsuflarea preț de câteva clipe, apoi expiră aerul într-un oftat resemnat.

- Donna Dee a fost prietena mea cea mai bună.

- Până când, Jade? Când ați încetat să mai fiți prietene? Când Hutch ți-a făcut un copil? Erau căsătoriți pe-atunci?

- Firește că nu! Cum îndrăznești...

Își mușcă buzele ca să nu spună mai mult.

Dillon își dădu seama că întrebarea o înfuriase. Era timpul să bată în retragere. Îi luă brațul și o conduse spre ieșire. Pe un ton împăciuitoare spuse:

- Dacă ai fi sinceră cu mine și mi-ai spune totul, n-ar trebui să mă mai amestec.

- Nu e treaba ta.

- Eu cred că este.

- De ce?

Din nou, se opri în fața ei. Halal batere în retragere. O lipi cu spatele de peretele cel mai apropiat și șopti apăsător:

- Pentru că vreau să știu de ce te transformi într-o statuie de gheață de câte ori te ating. Pe toți dracii, Jade, m-ai făcut să vreau să te ating! Dar nu suport să te uiți la mine de parcă ai fi un sacrificiu uman și eu aș avea mâinile pătate de sânge.

- Nu vreau să aud asta.

- Poate că nu vrei s-auzi, dar așa stau lucrurile. Și o știi foarte bine. Cred că-ți dai seama din felul în care te-am sărutat cât de mult te doresc.

- Gata! Nu spune mai mult!

- Jade...

- Înțelege! spuse ea, apăsând cuvintele. Nu poate exista niciodată nimic intim între noi.

- Pentru că tu-mi semnezi cecurile?

Un licăr de furie apăru preț de-o clipă în ochii albaștri, plini de nefericire.

- Și din motivul ăsta. Dar, în principal, din cauza unor motive pe care nu le cunoști.

- Ce motive, Jade? Asta încerc să înțeleg. Spune-mi motivele!

Jade clătină din cap. Pentru moment, încăpățânarea ei părea impenetrabilă. Înjurând în barbă, Dillon se dădu la o parte și o lăsă să iasă înaintea lui.

Era deja după-amiază când Jade ajunse la marginea orașului Palmetto. Observă în oglinda retrovizoare că Dillon se ținea încă după ea. Tot drumul de întoarcere din Savannah nu lăsase mai mult de o mașină să intre între ei. Ieși de pe autostradă exact în urma ei. Drumul de țară șerpuit era mărginit pe ambele părți de păduri dese. În cele din urmă se opri în fața unei case de plantație, abandonate. Semnul cu *De vânzare* era acolo de atâta vreme, încât aproape că fusese înghițit de iarba înaltă care creștea în jurul lui. Soarele, vântul și ploaia șterseseră literele. Casa în sine avea o arhitectură impresionantă, deși era într-o stare avansată de degradare. Vopseaua se descojea de pe coloanele corintiene. Obloanele de la ferestre erau strâmbe sau lipseau

cu desăvârșire. O parte din acoperiș fusese luată de ultimul uragan venit dinspre ocean.

Totuși, stejarii din jurul clădirii rămăseseră neafecțați. Bucăți de mușchi atârnav de pe ramurile lor, nemișcate în căldura umedă. Păsările ciripeau în pinii falnici și se adăpau din fântâna de piatră, acoperită de licheni. Tufe de liliac indian erau atât de încărcate cu flori de culoare roz aprins, încât crengile stăteau aplecate.

Jade ieși din Cherokee.

- Drăguț loc, remarcă Dillon ironic, coborând la rândul lui din camionetă.

- Nu e minunat? spuse Jade sinceră. Mă gândesc să-l cumpăr.

Netulburată de lipsa lui de entuziasm, Jade se îndreptă spre casă și urcă atentă treptele verandei. Aceasta înconjura casa pe trei părți. Ecoul pașilor ei răsuna a gol în timp ce înainta, privind înăuntrul casei prin ferestre. Cele care încă mai aveau geamuri, erau acoperite de sare. Plaja era la doar opt sute de metri distanță.

- Doar nu vorbești serios! spuse Dillon, urcând pe verandă, lângă ea.

- Ba da.

- Nu e cam mare doar pentru voi trei?

- Nu pentru noi. Vreau s-o cumpăr pentru GSS.

Dillon râse sec.

- Mai întâi o fermă amărâtă, apoi Tara părăsită. Sper că George Stein nu ți-a dat mână liberă cu cecurile companiei.

Fără să pară ofensată, Jade coborî de pe verandă și se duse în partea de răsărit a casei, unde fusese cândva o grădină îngrijită, plină cu flori. Potecile din scoici zdrobite erau acum sufocate de buruieni, iar plante sălbatice creșteau acum în răzoarele în care, odinioară, florile fuseseră plantate cu atâta grijă.

În partea din spate a grădinii era încă un stejar. Un leagăn atârna suspendat de crengile lui. Funiile erau mai groase decât încheieturile ei. Nodurile de sub scândură

erau mai mari decât genunchii ei. Cu grijă, Jade se așeză în leagăn și împinse ușor cu vârful sandalei în pământ.

Dându-și capul pe spate, închise ochii și lăsă razele soarelui să-i inunde fața. Trase adânc în piept aerul sărat, încărcat de mirosul de caprifoi și gardenie.

- Ai mai fost aici.

Deschise ochii. Dillon o privea, cu ambele mâini îndesate în buzunarele din spate ale blugilor. Ochii lui păreau mai verzi ca de obicei, reflectând culoarea copacilor din jur.

- De câteva ori. Nu am glumit când am spus că vreau s-o cumpăr. Aș vrea să fie locul de joacă al companiei, un fel de pensiune a corporației.

- Credeam că ești în căutarea unei proprietăți pentru o anexă.

- Asta ar fi pe lângă anexă. Gândește-te cum ar fi să inviți aici patroni și directori executivi dintre cei mai simandicoși. Am făcut rost de planuri și i le-am trimis lui Hank.

Dillon îl cunoscuse pe Hank la New York. Avuseseră o discuție despre fabrica TexTile.

- I-am spus că îmi doresc să modernizez casa fără să-i compromit grația și farmecul sudic. Dacă ajungem pe piețele străine așa cum sperăm, am putea aduce reprezentanții aici, la dineurile oficiale. I-am plimbat cu șarete trase de cai și le-am servi sirop de mentă pe verandă. S-ar topi!

Se duse în spatele ei, își puse mâinile pe funii, deasupra mâinilor ei, și începu să împingă leagănul, nu prea tare, dar suficient cât să lase vântul să-i fluture părul.

- I-ai împărtășit această idee bătrânului George?

- Nu încă. Vreau mai întâi să facă Hank niște schițe în acuarelă.

- Tu și Hank păreți foarte apropiați.

- Suntem prieteni din facultate.

- Hmm.

Ignoră apropoul din vocea lui.

- I-am mai cerut lui Hank să schițeze și o casă de plajă, un fel de foișor unde să putem organiza petreceri, picnicuri și recepții. Am putea închiria spațiul atunci când nu-l folosim noi. Ar mai scădea din costurile de întreținere.

- Lui George o să-i placă. Și poate că, în timp ce directorii tăi beau sirop pe verandă, o să aduci și niște negri care să cânte imnuri religioase din casele sclavilor.

Jade lăsă jos piciorul și trase în pământ o dungă de-un metru înainte să se oprească leagănul. Trebui să-și dea capul mult pe spate ca să-l poată privi în ochi. Aproape că-i atinse abdomenul cu creștetul.

- Mă iei peste picior.

Dillon nu se mișcă, deși ar fi fost mult mai ușor să poarte o conversație dacă ar fi dat drumul frânghiilor și ar fi venit în fața leagănului.

- Așa e.

- Îți mulțumesc măcar că recunoști.

- Cu plăcere.

- Presupun că am mers prea departe. Crezi că sunt nebună?

- Cred că ești... interesantă, spuse el, după ce făcu o pauză ca să găsească un cuvânt potrivit. Sincer să fiu, Jade, mă uluiești peste măsură.

Vocea lui era prea intensă. Încercă să nu ia în seamă vorbele lui și să întoarcă subiectul spre el.

- Și tu ești un personaj foarte complex.

Mustața i se întinse peste zâmbet.

- Eu?

- Aha. Pentru un burlac care trăiește singur, nu prea ai viață socială.

- Ah, nu e nici un mister aici. Am o șefă foarte afurisită, care nu-mi lasă timp să mă ocup de plăcerile personale.

- Nu te vezi cu femeii.

Ridică o sprânceană.

- Îmi ții socoteală?

- Nu, doar că mi te imaginasem ca pe un bărbat care caută frecvent compania feminină.

- Te referi la sex.

- Da, la sex, repetă ea, ușor încurcată.

Dintr-odată, după-amiaza deveni chiar și mai toridă decât înainte. Până și bâzâitul surd al insectelor încetase. Aerul părea încărcat cu umezeală, greu de respirat. Jade observă dintr-odată toate locurile în care hainele i se lipiseră de piele. Își simțea părul greu și fierbinte pe gât. Un soare de culoarea untului încingea pământul, care, la rândul lui, elibera căldura în valuri perceptibile în aer. Erau ca într-o saună parfumată - doar că nu erau goi.

Își dădu seama cât de aproape în spatele ei era Dillon, cât de aproape de umeri îi erau șoldurile. Doar câțiva centimetri le despărțeau mâinile. Mirosul lui se amesteca printre celelalte sute de mirosuri, dar îl putea distinge.

- Ce voiam eu să spun, zise ea, cu râsuflarea tăiată, este că lipsa vieții tale sociale trebuie să aibă legătură cu pierderea soției și a fiului tău.

Mustața reveni la locul ei. Dillon lăsă frânghiile și se îndepărtă de leagăn, cu spatele lat întors spre ea.

- De unde știi despre asta?

- Am știut la numai câteva zile după ce ne-am întâlnit în L.A.

- Normal, cum era să nu verifici tu totul! spuse el încordat, răsucindu-se pe călcâie și ajungând cu fața spre ea.

- Textile era extrem de importantă pentru mine. Nu-mi permiteam riscul unei proaste alegeri. Te-am verificat cât de temeinic am putut.

O privi furios preț de câteva momente, apoi umerii i se relaxară treptat.

- Presupun că, la urma urmei, nu contează dacă știi.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea blând.

- De ce mai întreb? Știi deja.

- Doar faptele de bază.

Rupse o rămurică din copac și o învârti între degete.

- Locuiam în Tallahassee. Lucram pentru un nenorocit care mă trimisese la un proiect în alt oraș. Veneam acasă doar în weekenduri. Debrei nu-i plăcea. Mie-mi plăcea și mai puțin. În acel moment, nu aveam de ales. Începea să se simtă deprimată, așa că am plănuit un weekend special. M-am întors acasă într-o seară rece și umedă de joi. Pregătise o cină romantică pentru noi.

Vocea îi deveni monotonă în timp ce-i povesti lui Jade cum intrase în casă și ce descoperise în dormitorul principal.

- Arătau perfect! spuse el, cu vocea șuierată. Nimic răvășit, nici un strop de sânge... Făcu un gest cu mâna. Am crezut că dormeau.

- Ce ai făcut?

Ochii îi deveniră reci ca gheața.

- Pentru început, l-am snopit în bătaie pe nenorocitul care mă ținuse departe de familia mea.

- Foarte bine.

- Apoi am stat tot timpul beat timp de câteva luni, m-am retras în mine, m-am izolat de tot și toate, chiar și de „compania” la care te refereai mai devreme. Odată ce am reînceput, nu am ratat nici o femeie care părea dornică. Grasă, slabă, urâtă, drăguță, bătrână, tânără. Nu conta, știi?

Jade clătină din cap că nu știa.

- Ei, poate că trebuie să fii bărbat ca să înțelegi.

- Poate.

- În orice caz, nu rămâneam într-un loc, mă mutam de colo-colo și trăiam singur... până mi-ai oferit tu proiectul ăsta. O străpunse cu privirea. Este prima oară în șapte ani în șir când simt că am un motiv să trăiesc. Trebuie să-ți mulțumesc pentru asta, Jade.

- Nu-mi datorezi nimic, decât să muncești din greu pentru banii pe care ți-i dau. Până acum, n-am fost dezamăgită.

Dillon lăsă rămurica să cadă pe pământ și-și frecă palmele.

- Ar fi trebuit să fiu acasă, cu ei.

- De ce? Ca să mori și tu în somn? Ar fi fost mai bine atunci?

- Ar fi trebuit să verific soba.

- Iar ea n-ar fi trebuit să pornească sistemul de încălzire înainte să-l verifiți.

- Nu-mi servi argumente.

- Atunci nu mai spune tâmpenii, Dillon! A fost un accident tragic. N-a fost vina nimănui. Nu poți să-ți trăiești viața încercând să ispășești o pedeapsă pentru ceva ce n-a fost vina ta.

Îl privi preț de câteva clipe.

- Ce mi-ai spus tu explică multe. Știam că proiectul TexTile este important pentru tine. Însă până acum nu mi-am dat seama cât de important.

- Îl consider o a doua șansă. Nu vreau s-o dau în bară. Se lăsă să alunece pe trunchiul copacului până ce ajunsese pe călcâie. Așa că acum știi ce mă motivează pe mine. Dar pe tine?

- Un salariu fantastic. O poziție care-mi garantează respectul într-o lume a bărbaților.

- Hmm. Și, când aveai deja toate astea, de ce te-ai mai întors în Palmetto?

- Pentru că GSS avea nevoie de comunitate, și comunitatea avea nevoie de fabrica asta. La cât ești de perspicace, sigur ai observat cât de căzută este economia. Unii dintre oamenii de pe aici încă nu au apă în casă. Și supraviețuiesc doar din ce cultivă singuri, pe lângă casă. TexTile o să creeze locuri de muncă pentru sute de oameni. Chiar înainte de a începe activitatea, o să organizez ateliere și cursuri în care să-i învăț ce trebuie să știe. Cei care vor fi angajați vor primi un procent din salariu încă din timpul pregătirii. O să avem și o creșă, și o grădiniță, că să poată lucra ambii părinți. O să fie...

- Astea-s rahaturi, Jade!

Gura i se căscă de uluire.

- Poftim?

- Am spus că sunt rahaturi. Totul sună nemaipomenit. La suprafață, ești altruismul întruchipat.

Se ridică în picioare.

- Dar, dacă aș săpa suficient de adânc, aș găsi adevăratul motiv pentru care ai vrut să construiești fabrica aici. Iar motivul nu e compasiunea pentru săracii și oprimații soții.

Încălecând cu picioarele peste ale ei, prinse frânghiile leagănului și rămase așa, vorbind în timp ce o privea de sus.

- Adevăratul motiv are legătură cu fosta ta cea mai bună prietenă și cu șeriful cu care s-a măritat, care ar putea fi sau nu tatăl lui Graham. Și, pe undeva prin toată povestea asta, sunt și cei doi Patchett. Tu și baronii din orașul ăsta nu prea vă aveți la inimă.

- Se face târziu. Trebuie să plec.

Se ridică, deși însemna să-i atingă partea din față a corpului. Se strecură pe sub unul dintre brațele lui și aproape că reuși să scape, înainte ca el s-o prindă și s-o întoarcă cu fața spre el.

- Nu ajunge, Jade.

- Motivele pe care ți le-am spus mai devreme sunt sincere.

- Nu mă îndoiesc.

- Atunci de ce nu poți să le accepți și să lași totul baltă?

- Pentru că nu se leagă. Cineva care emană atâta compasiune ar oferi unui om un rinichi.

- Nimeni n-o să-l taie pe Graham ca să-i ia un rinichi!

- Corect - mai ales dacă beneficiarul e însurat cu fosta ta cea mai bună prietenă și *ar putea* fi tatăl copilului tău. Făcu un pas spre ea. Ia spune, Jolly ți-a dat papucii și s-a însurat cu Donna Dee când erai gravidă și încă îndrăgostită de el?

- Îl uram!

- Ei, acum ajungem undeva. De ce?

- Lasă-mă în pace, Dillon!

- Nu până nu înțeleg ce se petrece.

- Nu trebuie să înțelegi!

- De ce te dai înapoi ori de câte ori un bărbat se apropie de tine?

- Nu mă dau înapoi.

- Nu pe dracu'! spuse el încet. Aproape că ai leșinat acum câteva secunde, când te-ai lipit de mine.

- Nu e adevărat.

- Minți. Hutch Jolly e bărbatul din cauza căruia ai devenit frigidă?

- Nu sunt frigidă!

- Nu? Puteai să mă păcălești.

- Poate că pur și simplu nu sunt atrasă de tine.

Îi cuprinse cu degetele ceafa, acolo unde părul și pielea erau umede din cauza căldurii.

- Altă minciună, Jade. Își coborî capul și-și trecu mustața peste buzele ei. Chiar tu ai spus că ți-a plăcut sărutul meu.

- Nu-i adevărat.

- Minți.

Îi atinse colțul gurii cu limba. Era minunat, înfricoșător. Atingerea lui o amețea. Își puse mâinile pe cămașa lui, simțindu-i mușchii tari prin pânză. Mărimea și forța lui o copleșeau. Îi putea face rău. Masculinitatea o seducea și în același timp îi provoca repulsie. Făcu eforturi să reziste atât terorii, cât și tentației.

- Nu face asta, Dillon, îl rugă ea, sub buzele care o dezmiardau. Nu pot să-i iau locul. Nici o femeie nu poate.

Dillon își retrase brusc capul.

- Ce-ai spus?

- Nu vreau să fiu una din femeile alea cu care încerci să-ți alini durerea pentru soția pierdută.

- Asta crezi tu că ești? Încă o femeie într-un lung șir care să mă ajute să uit?

- Este posibil, nu?

Dillon bombăni o înjurătură.

- Ascultă, dacă asta ar fi fost tot ce-mi doream, puteam să am o femeie goală în patul meu până la căderea serii.

- Dar ar fi avut un fiu adolescent?

- Oh, înțeleg! zise el, înțepat. Crezi că Graham este un surogat pentru fiul pe care l-am pierdut.

- Cu siguranță te-ai dat peste cap să te apropii de el.

Furia lui era la fel de intensă ca și căldura. Emană din corpul lui într-al ei. O examinează din cap până-n picioare, oprindu-se asupra sânilor și a coapselor înainte să se întoarcă la fața ei.

- Te subestimezi, Jade. Chiar și dacă nu l-ai avea pe Graham, tot aș fi interesat.

Se răsuci pe călcâie și o porni spre camioneta lui. Jade, de-acum și ea furioasă, se repezi după el. Îl prinse din urmă în clipa în care urca la volan.

- Dacă vei continua să-mi mai spui astfel de lucruri, n-o să am încotro și va trebui să te dau afară.

- N-ai decât! zise el, împingând bărbia în față într-un gest beligerant.

Probabil că nu făcea decât să-i dea în vileag cacealmăua ca s-o sperie, dar avu efectul scontat. Gândul că ar fi putut să plece și să lase baltă proiectul o îngrozea. Unde o să mai găsească pe cineva atât de bun? Ce explicație o să-i dea lui George Stein, care nu avea decât cuvinte de laudă la adresa lui Dillon?

Încercă o altă tactică.

- Încă mai cred că ești cel mai bun om pentru treaba asta, Dillon.

- Mersi.

- Nu înțelegi că nu ar fi o idee bună ca noi doi să devenim amanți, chiar dacă... chiar dacă aș putea?

- N-am zis că-i o idee bună.

- Ne-ar afecta dramatic relația de lucru. Și nu vrem nici unul asta, nu?

- Nu.

- TexTile este prea importantă pentru amândoi. Nu putem lăsa conflictele personale să ne afecteze munca.

- Dacă zici tu.
- Atunci, mă înțelegi?
- Te înțeleg.
- Și îmi dai cuvântul că n-o să mai insiști?
- Nici vorbă.

Până atunci, evitase să o privească direct. Când își fixă ochii asupra ei, le simți impactul ca o lovitură în abdomen. Apoi își puse ochelarii de soare și nu-i mai putu vedea ochii deloc.

capitolul 25

- Pe toți dracii!
- Graham izbi cu piciorul roata spartă a bicicletei.
- Mama mă-sii de porcărie!

Se simțea grozav de important să repete toate cuvintele pe care le auzise de la muncitorii de pe șantier - uneori chiar și de la Dillon, când acesta nu știa că e în preajmă. Dacă îl prindea maică-sa vorbind așa, lar fi pedepsit cel puțin o săptămână. Totuși, nu era nimeni acum care să-l audă, așa că se descărcă eliberând un nou șuvoi de înjurături.

În sfârșit o convinsese pe maică-sa să-l lase să se ducă până la șantier cu bicicleta, cu condiția să sune înainte să plece și să nu se oprească pe nicăieri pe drum. Nu apucase să meargă decât de vreo câteva ori, apoi se stricase vremea. Plouase timp de o săptămână. Când în sfârșit se înseninase din nou, Graham se procopsise cu un virus la stomac care îl făcuse să vomite o zi întreagă și îl ținuse în pat toată ziua următoare. Preț de câteva zile după boală, maică-sa îi interzisese orice activitate care presupunea cel mai mic efort fizic.

- Dacă a fost gripa de vară, s-ar putea să recidiveze.
- Dar, mamă, mă simt super acum!

Nu o putuse face să se răzgândească. Așa că atunci era prima zi după aproape două săptămâni când primise

permisiunea să se ducă pe șantier și tocmai atunci făcuse pană!

Graham privi roata încruntat. Dacă ar fi continuat să meargă pe ea, ar fi distrus-o. Ar fi trebuit s-o ducă pe jos ținând-o de ghidon înapoi acasă, dar asta ar fi însemnat să nu mai ajungă în acea zi pe șantier. Dacă se ducea pe jos la șantier ținând bicicleta de ghidon, nu mai ajungea la timp înapoi acasă, iar maică-sa ar fi făcut o criză.

Din orice unghi privea situația, era nasol.

O mașină trecu în viteză pe lângă el, ridicând un nor de praf. În ciuda ploilor recente, următoarele zile fuseseră atât de fierbinți, încât pământul era iarăși uscat. Graham își flutură mâna în față ca să alunge praful, apoi îi arătă degetul șoferului.

Farurile de frână ale mașinii se aprinseră numaidecât.

- La dracu'! șopti Graham temător. Spre groaza lui și mai mare, mașina începu să dea în spate. Am încurcat-o!

Linse praful de pe buzele uscate și-și șterse palmele transpirate pe turul pantalonilor.

El Doradoul de culoare roșu aprins se opri chiar lângă el. Fereastra fumurie de lângă scaunul pasagerului fu coborâtă electric.

- Hei, băiete!

Graham înghiți nervos scuipatul din gură.

- Bună ziua.

- Dacă nu mă-nșel, mi-ai arătat degetul.

Graham simți cum i se înmoaie genunchii. Simțea nevoia urgentă să urineze.

- Da, domnule.

- De ce?

- M-am... ăă... aproape că m-am înecat cu praful pe care l-ați ridicat. Apoi, nedorindu-și să fie cu totul un gogoman, adăugă: Cred că ați depășit limita de viteză.

Șoferul râse.

- Pe toți dracii, băiete, eu sunt mereu în viteză. Am locuri în care trebuie să ajung, oameni pe care trebuie să-i văd. Înclină capul spre bicicletă. Mi se pare că ai ceva probleme.

- Mi s-a dezumflat roata.
- Unde te duceai?
- La șantierul fabricii TexTile.
- Hmm. Șoferul își coborî ochelarii de soare și îl privi pe Graham peste rame. E în direcția opusă față de locul în care mă duc eu. Dar mă gândesc că aș putea să te duc până acolo.

- Oh, nu, mulțumesc. O să...
- Bicicleta ta încapă în portbagaj.
- Mulțumesc oricum, domnule, dar nu cred că ar fi bine.

- Ești băiatul lui Jade, nu-i așa?
Graham fu luat prin surprindere.

- Da, domnule. De unde știți?
- Cum ziceai că te cheamă?
- Graham.

- Da, așa e, Graham. Ei bine, Graham, eu și mama ta ne cunoaștem încă din școală. Poate că a vorbit despre mine - Neal Patchett?

Numele îi era vag familiar. Graham era sigur că mama lui vorbise despre niște oameni pe nume Patchett.

- Îl cunoaște și pe tatăl dumneavoastră?
- Exact, răspunse Neal, cu un rânjel larg. Pe tatăl meu îl cheamă Ivan. Știai că un tren i-a retezat ambele picioare?

Ca majoritatea băieților de vârsta lui, Graham era fascinat de toate detaliile grotești.

- Frate! Pe bune?
- Pe bune! Chiar deasupra genunchilor. A fost foarte urât. Apăsă un buton din torpedo și capacul portbagajului se deschise. Bagă-ți bicicleta acolo și suie-n mașină. Te duc la șantier cu cea mai mare plăcere.

Lui Graham îi fusese interzis să urce în mașini cu persoane străine, dar știa cine era bărbatul acesta și îl cunoștea și maică-sa. Dacă nu se ducea cu el, ar fi însemnat să rămână pe drum, fără să știe ce să facă. Având în vedere circumstanțele, era cea mai bună opțiune.

Duse bicicleta în spatele mașinii și o ridică în portbagaj. Trebui să rearanjeze echipamentul de pescuit și cele două puști pe care le găsi acolo, dar reuși în cele din urmă să bage bicicleta și închise portbagajul.

Interiorul luxos, de piele, al mașinii îl făcu să se uite cu jenă la tenișii lui prăfuiți. Picioarele goale și transpirate i se lipeau de scaun. Dar, după soarele fierbinte de afară, aerul condiționat dinăuntru era foarte plăcut.

- Gata? .

- Da, domnule.

- Las-o mai moale cu *domnule* ăsta. Spune-mi Neal!

- Mulțumesc.

Neal îl întreabă cum îi plăcea în Palmetto. Graham răspunse politicos la toate întrebările lui. Merseseră mai mult de un kilometru înainte să spună, stânjenit:

- Domnule Patchett, trebuie să ne întoarcem. Șantierul e în cealaltă direcție.

- La dracu', știu și eu asta. Dar mă gândeam să mergem mai întâi să-ți reparăm bicicleta. Cunosoc eu un băiat care-o să facă treaba pe gratis. Cât așteptăm, mă gândeam să bem ceva rece. Nu sună bine?

- Presupun...

Să bea ceva rece chiar suna bine. Își simțea gâtul uscat. Poate că ajungea cu câteva minute mai târziu la birou la maică-sa, dar se consolă cu gândul că nu avea cum să dureze prea mult până să-i repare roata, în nici un caz mai mult decât i-ar fi luat să facă drumul cu bicicleta. Cum plecau de la service, o să-i spună domnului Patchett să se grăbească. Cadillacul ăsta șmecher o să-l ducă la șantier cât ai zice pește. Mult mai repede decât i-ar fi luat lui să dea din pedale.

- O s-o sun pe mama de la service ca să-i spun că întârzii, zise el, cu o bruscă inspirație.

- Sigur, dacă ți se pare necesar.

Neal se uită la el.

- Se mai duce din când în când la ferma Parker?

- Unde?

- La ferma Parker.

- Nu știu.

- Oh. Am văzut-o acolo și mă gândeam că poate a spus ceva.

- Știu că vrea să cumpere o proprietate pentru companie, oferi Graham informația, încercând să fie amabil.

- Nu se oprește când își pune ceva în cap, este?

Luând cuvintele lui drept un compliment, Graham răspunse cu un zâmbet fericit.

- Nu-ncape îndoială.

Când ajunseră la service, un bărbat într-o salopetă slinoasă sări să-i întâmpine. Îi zâmbi domnului Patchett, dezgolindu-și trei dinți pătați de tutun. În timp ce rezolva pana, îi invită să aștepte în biroul lui, unde era răcoare.

Graham îl urmă pe Neal în biroul aglomerat. Era doar o idee mai răcoare decât afară și duhnea a fum de țigară, a vaselină și a ulei de motor. Lui Graham i s-ar fi părut o încăpere extrem de neplăcută, dacă n-ar fi fost fascinat de fata dezbrăcată de pe calendarul de perete.

- Uite telefonul dacă vrei s-o suni pe mama ta.

Graham nu făcea nimic greșit propriu-zis, dar simțea că nu era cazul să vorbească cu maică-sa chiar în acel moment. În plus, nu voia ca Neal Patchett, care era supercool, să-l creadă un pământău.

- Nu, e-n regulă.

Neal își sărută degetele și mângâie posteriorul rotund al fetei din calendar.

- E grozavă, nu? Când eram de vârsta ta, veneam aici numai ca să mă pot uita la calendare. Mai târziu mi-am cumpărat prezervativele de aici. Mai repede decât de la farmacie, mă-nțelegi? E un aparat în baia din spate, dacă ai vreodată nevoie și te grăbești.

Rămas mut, Graham își desprinsese cu greu privirea de la calendar și rămase holbându-se la Neal.

- Știi ce sunt prezervativele, nu-i așa, băiete?

Graham dădu prosteste din cap, apoi își dresе vocea și spuse:

- La dracu', normal că știu ce sunt prezervativele.

- Mă gândeam eu. Chiar așa, câți ani ai?

Se simțea flatat că domnul Patchett vorbea cu el ca de la bărbat la bărbat. Spuse mândru:

- Împlinesc cincisprezece anul ăsta.

- Când, mai exact?

- Pe douăzeci și șapte noiembrie.

Neal îl privi lung preț de câteva clipe, apoi chipul i se luminează într-un zâmbet larg.

- Cam de Ziua Recunoștinței.

- Pică de Ziua Recunoștinței o dată la șapte ani.

- Ca să vezi! Ei, ce vrei să bei?

Deschise un aparat de băuturi reci de care Graham nu mai văzuse niciodată până atunci. Era un automat frigorific cu fise. Sticlele erau așezate pe rafturi cu suporturi metalici.

Neal lovi sertarul casei de marcat și acesta se deschise. Luă un pumn de monede. Graham se uită la bani, apoi privi agitat pe fereastră.

- N-o să se supere?

- Îi e mult prea dator tatălui meu ca să se supere. Nu-ți face griji. Ce vrei să bei?

Graham caută ceva cunoscut printre șirurile de dopuri.

- Au Dr. Pepper?

- Dr. Pepper? S-ar părea că nu. Grapette, Nehi de portocale, Big Red și Chocolate Soldier.

- Chocolate Soldier? Ce-i asta?

- Vrei să-mi spui că ai ajuns la vârsta de paisprezece ani fără să fi băut vreodată Chocolate Soldier?

Tonul mirat al lui Neal îl făcea pe Graham să se simtă prost, dar simți nevoia să se justifice:

- La New York beam cocktail din cremă de ouă. O cumpăram chiar de pe stradă.

Neal băgă două fise în aparat.

- Cremă de ouă? Zău dacă nu sună a băutură de yankeu.

Băutura numită Chocolate Soldier era delicioasă. Domnul Patchett se oferi să-i mai ia una, dar Graham refuză. Era îngrijorat în legătură cu ora.

- Cât credeți că mai durează până repară bicicleta?

- Se pare că tocmai a terminat.

Neal deschise ușa, și ieșiră amândoi în service. Graham era ușurat că aveau să plece în curând.

- Ar fi trebuit să fiu deja acolo. Mama se supără foarte tare dacă întârzii.

- Ei, zise Neal trăgănat. Știi cum sunt femeile. Le iau foc chiloțeei din cel mai mic fleac.

Îl bătu prietenește pe Graham cu palma pe umăr.

- Nu-mi mai veni cu aceleași scuze ieftine pe care le servești clienților.

Jade zâmbi în receptorul telefonului.

- Când o să ai ceva să-mi arăți?

- Ar trebui să știi că nu-i bine să pui presiune pe un artist, zise Hank Arnett. Presiunea sufocă creativitatea.

- Când? Nu vreau să-i înaintez propunerea prietenului nostru George înainte să știu că o să-l dau pe spate cu desenele tale.

Jade încă mai intenționa să cumpere casa de plantație pentru GSS. Petrecuse ore întregi la telefon cu Hank. Acestuia îi plăcuse ideea în sine, dar spusese că nu-și putea lua nici un angajament până nu vedea poze cu materialul cu care trebuia să lucreze. Jade aranjase cu agentul imobiliar să intre în casă. Fotografiiile Polaroid pe care le făcuse erau acum la Hank. Vechiul ei prieten pretindea că ia în calcul mai multe idei. Jade era nerăbdătoare să le vadă.

- Cu toată modestia îți spun că vreo câteva schițe în acuarelă făcute de mine ar înclina fără doar și poate balanța, spuse Hank. Știi bine că George se dă în vânt după arta mea.

- Așa că apucă-te odată de treabă!

- Mai lasă-mi două săptămâni.

- Zece zile.

- Mă pisezi mai rău ca Deidre, se plânse el.

- Soția ta e un adevărat înger. Și, că veni vorba, ce fac finuțele mele?

Dillon intră în birou în clipa în care pune receptorul în furcă.

- Pari fericită.

- Vorbeam cu Hank.

- Mereu te face să zâmbești așa? întrebă Dillon acru.

- Uneori. .

Dillon pufni sarcastic. Era în toane proaste de la ploaia torențială care transformase șantierul într-o adevărată mlaștină. Dillon cedase în cele din urmă și oprise excavările, nevoit să aștepte până când vremea se îmbuna și se hotărâ să coopereze. Situația crease o întârziere firească în programul lui. El era singurul care considera așa ceva de neacceptat și se împingea acum dincolo de limită, și pe toți ceilalți odată cu el, ca să recupereze timpul pierdut. Zâmbea chiar mai rar decât până atunci. În acea zi în mod special avea o dispoziție foarte posacă.

Partea din față a maioului era pătată de transpirație. Ghetele îi erau prăfuite, la fel și blugii. Își lăsase casca afară, dar nu și ochelarii de soare. Îi învârtea acum pe un braț. În loc să pară un gest relaxat, nu făcea decât să-i sublinieze frustrarea reprimată. Buzele îi erau strânse ferm sub mustață.

Nu o atinsese din ziua când fuseseră la casa de la plantație. Conversațiile lor erau strict profesionale. Chiar și așa, cuvintele pe care i le spusese înainte să se despartă atunci erau cât se poate de prezente în mintea lui Jade. Dacă se îndoia vreo clipă că vorbise serios, nu avea decât să privească în ochii lui.

- Voiai să mă vezi cu un motiv anume, Dillon?

- Da, cina.

- Poftim?

- Cina. Hai să luăm cina!

- Bine. O sun pe Cathy. Sunt sigură că n-o s-o deranjeze să mai pună un tacâm.

- Nu la asta m-am referit. Se apropie de biroul ei. Hai să luăm cina împreună! Tu și eu, singuri.

- Adică să mergem la o întâlnire?

- Exact. La o întâlnire.

- Când?

- Curând.

- De ce?

- De ce nu?

Privirile li se întâlniră și erau arzătoare.

Jade duse o mână la gât și se jucă o vreme cu broșa prinsă acolo. Dillon își înfipse pumnii pe marginea biroului și se aplecă spre ea.

- Ei? întrebă el, supărat. Este vreo problemă în a lua cina împreună? Sau nu-ți place atunci când plătește bărbatul?

Jade se simți ofensată de aceste cuvinte. Vocea îi răsună distinct de rece atunci când spuse:

- O să vorbesc cu Cathy ca să văd în ce seară i-ar fi cel mai comod să stea cu Graham. Apoi o să... Se opri și se ridică brusc. Dillon, Graham a ajuns?

- Nu cred.

- Nu l-ai văzut?

- Nu azi. De fapt, nu l-am mai văzut de când s-a îmbolnăvit. Îl așteptai?

Înși din spatele biroului și se duse în grabă la ușa rulotei, pe care o deschise de perete. Răzlețu' moțâia pe o treaptă, la umbră. Își ridică ochii spre ea și o privi indiferent. Dacă Graham ar fi fost aici, oricât ar fi fost de cald, Răzlețu' s-ar fi ținut după el, n-ar fi moțâit la umbră. Cercetă zona cu privirea, dar nu zări nici urmă de Graham sau de bicicletă.

- Cât e ceasul?

Era înconjurată de ceasuri și avea unul la mână. Era o întrebare din reflex.

- Aproape cinci. De ce?

Trecu pe lângă Dillon, se întoarse la birou și ridică telefonul.

- A trecut mai bine de o oră de când m-a sunat Graham, spuse ea, în timp ce forma numărul de acasă. Ar fi trebuit să ajungă până acum.

- Poate că nu a plecat chiar imediat după ce a sunat. Jade clătină din cap.

- Își dorea foarte mult să ajungă aici înainte să se termine ziua de lucru și să plece oamenii... Hei, Cathy! Graham e acolo?

Când auzi răspunsul de care se temea, degetele i se strânseră în jurul firului.

- Da, știu că a sunat, dar nu a ajuns încă.

- Ce a spus? întrebă Dillon, când Jade închise.

- Exact ce mă temeam că o să spună. A plecat imediat ce a sunat. Cathy era chiar acolo. L-a făcut cu mâna. Vine acum încoace, să vadă dacă nu dă de el pe drum.

- Poate că l-a deturnat vreun prieten.

- E băiat serios. Știa că îl aștept. Ar trebui să fie aici... dacă nu cumva i s-a întâmplat ceva.

Dillon o prinse de umeri în clipa în care se repezi din nou spre ușă.

- Jade, are paisprezece ani. Băieții de vârsta lui sunt ușor de distras și pierd noțiunea timpului. Graham poate să-și poarte singur de grijă. Nu intra în panică!

- Îi e prea frică să nu-i interzic să mai vină aici. N-ar risca să piardă timpul pe drum. S-a întâmplat ceva.

Își trase umerii din strânsoarea lui și ieși din rulotă. Nu avea un plan specific în minte. Adrenalina o îmboldea să facă ceva, să se miște, să-l găsească imediat pe Graham.

- Unde te duci?

- Să-l caut.

Urcă în Cherokee.

- Nu poți să mergi fără țintă pe șosele! zise el. Dacă apare aici, cum o să știe unde să te găsească?

- Haide să aflăm mai întâi unde este!

În clipa în care întindea mâna ca să închidă portiera, zări El Doradoul ieșind de pe șosea. Îl recunosc pe loc și coborî din mașină ca împinsă de un resort.

Înainte ca Neal să apuce să oprească de tot, Jade deschisese deja ușa de pe partea opusă șoferului.

- Graham!

Aproape că-i cedară genunchii de ușurare. Îl trase din scaunul de piele și îl strânse cu putere în brațe. Răzlețu' alerga în cerc pe lângă ei, lătrând vesel până când Dillon îi porunci să se potolească.

- Mamă, mă sufoci! mormăi Graham, cu jena specifică adolescenților.

Ținându-i capul între mâini, Jade îl împinse în față, cât îi permitea lungimea brațelor.

- Unde ai fost?

- Am făcut până pe drum. Domnul Patchett m-a luat cu mașina și m-a dus la un service s-o repar. Apoi am venit direct aici.

Jade îi aruncă o privire ucigătoare lui Neal, care îi zâmbea peste plafonul mașinii.

- Ar fi trebuit să suni de la service, Graham.

- Nu m-am gândit, mormăi el.

- Unde ți-e bicicleta acum? îl întreabă Dillon.

- E la mine în portbagaj.

Neal se duse în spatele mașinii și folosi cheia ca să deschidă portbagajul. Răzlețu' îl mirosea suspicios. Dillon scoase bicicleta și spuse sec:

- Mersi.

- Nu-i mulțumi! șuieră Jade cu ură, aproape prea furioasă ca să poată vorbi.

- Mamă, m-a adus cu mașina.

Îi venea să-l scuture zdravăn pe Graham, pentru că sărise în apărarea lui Neal. Ca să nu facă asta, își lipi brațele de corp și-și înfipse unghiile în palme până ce simți că o doare.

- Știi bine că nu ai voie să urci în mașină cu un străin, Graham.

- Dar nu e un străin! Îl cunoști. Și el te cunoaște pe tine. Am crezut că e-n regulă.

- Ai crezut greșit.

- Jade...

- Taci, Dillon! Este treaba mea, mă ocup eu.

- Ei bine, nu te descurci prea grozav.

Orice alt comentariu fu preîntâmpinat de sosirea lui Cathy. Veni repede lângă ei.

- Ne-ai speriat de moarte pe mine și pe mama ta, Graham Sperry. Unde ai fost?

- O să-ți povestească în drum spre casă, zise Jade.

- Spre casă? se văicări Graham. Trebuie să mă duc acasă?

Jade îl străpuse cu o privire care zdrobi orice alte proteste. Nici măcar Cathy nu îndrăzni să mai spună ceva. Îl cuprinse pe Graham pe după umeri și îl conduse la mașină.

Imediat ce plecară, Jade se întoarse spre Neal.

- Ar trebui să pun să fii arestat!

- M-ai mai amenințat o dată cu treaba asta, dar, până la urmă, n-ai avut curaj. Mai ții minte? Când o să înveți, Jade, că, dacă te pui cu mine, n-ai șanse să câștigi?

- Nu te apropia de fiul meu! Dacă-i faci vreun rău, te omor!

- Să-i fac rău? întrebă Neal, cu vocea ca mătasea. De ce i-aș face vreun rău propriului meu fiu?

- Ce mama dracului spui acolo? întrebă Dillon, făcând un pas amenințător spre Neal.

Simțind schimbarea de atitudine a stăpânului său, Răzlețu' începu să mârâie. Neal nu părea intimidat de nici unul din ei.

- Sunt tatăl băiatului. Nu ți-a spus Jade?

- Nu e adevărat! țipă ea.

- Să chem șeriful sau să mă ocup personal de el? o întrebă Dillon.

- Da, Jade, o întărește Neal. Ce vrei să faci? Vrei să rămână și să afle toate detaliile sordide ale poveștii noastre de amor de odinioară? Dacă el e cel care-ți desface picioarele zilele astea, cred că ar fi interesat.

- Nenorocitul dracului!

Dillon se pregătea să-i ardă un pumn, dar Jade sări între ei.

- Nu, Dillon. Asta vrea să faci. Nu-i prima oară când văd asta. Lasă-mă singură cu el!

- N-ai să vezi! mârâi Dillon, încă zbatându-se să ajungă la Neal.

- Te rog, nu te certa cu mine!

Ochii lui îi cercetau chipul, ca și cum n-ar fi reușit s-o înțeleagă. Apoi, blestemând, intră în biroul ei mobil și trânti ușa în urma lui.

- Potolește-ți animalul, zise Neal.

Răzlețu' încă se mai învărtea pe lângă ei, mârâind. Jade îl potoli.

- Spune ce ai de spus, Neal!

Întinse mâna și îi mângâie obrazul, înainte să apuce să i-o dea la o parte, apoi rânji cu neobrăzare.

- Nu ți-e teamă că i-aș putea face vreun rău băiatului. Ți-e teamă că o să-l vreau, sau, și mai și, că o să mă vrea el pe mine.

Neal era steril. Mentalitatea familiei Patchett era de dinastie. În acea clipă îngrozitoare Jade își dădu seama cât de importantă era pentru ei existența lui Graham. O să încerce să-l facă unul de-al lor. Ascunzându-și teama, spuse:

- Nu există nici cea mai mică posibilitate să se întâmple așa ceva.

- Nu? I-a plăcut de mine, Jade. Întreabă-l!

- Nu am nici o îndoială că l-ai fermecat. Puștii de vârstă lui sunt ușor de impresionat de băieții răi.

Neal râse scurt.

- Ce-ar fi să ușurezi situația pentru toată lumea? E nevoie doar să spui și te iau bucuros de nevastă, cum ar fi trebuit să fac acum cincisprezece ani. Am fi o familie fericită, am locui în casa cea mare - trei generații de bărbați Patchett și noua stăpână a casei.

- Nu te apropia de fiul meu! zise ea, pe un ton sinistru și liniar. Te avertizez, Neal Patchett!

- Jade, îngână el, știi mai bine decât oricine că aici, în Palmetto, singurul avertisment care are vreo valoare e cel care vine de la un Patchett. Se apropie de ea și îi prinse bărbia în mână. O să-ți dau eu unul: nu te pune cu mine! O să-mi iau fiul, cu sau fără tine.

Îi zâmbi cu subînțeles.

- Dar mi-ar plăcea mai mult oferta la pachet. Apoi îi făcu semn cu ochiul. M-ai avut o dată și n-a fost chiar așa de rău, nu?

Își smulse capul din mâna lui și se retrase cu spatele.

- Asta e tot, deocamdată, zise el, continuând să zâmbescă. Am întârziat la o întâlnire.

După ce-i suflă un sărut, urcă în El Dorado și plecă. Jade își menținu postura până ce mașina dispăru la orizont, apoi se prăbuși lângă partea laterală a rulotei. Dillon năvăli afară pe ușă.

Chipul îi era feroce și întunecat ca al unui înger căzut.

- Bine, m-am purtat frumos. Am avut răbdare. Dar mi-a ajuns cu rahaturile astea. Vreau să știu ce mama dracului se petrece! Nu pleci de aici până nu aflu!

capitolul 26

O apucă de mână și o trase pe scări, în urma lui. Încuie ușa și scoase telefonul din furcă, apoi îi făcu semn spre canapea.

- Stai jos!

- Am încă mult de lucru, Dillon.

- Ai terminat, pentru azi. În orice caz, puțin îmi pasă ce aveai de făcut, noi doi o să stăm de vorbă. Acum, stai jos!

Jade se prăbuși pe canapea, acoperindu-și fața cu mâinile, capitulând mai degrabă din cauza stării emoționale, decât ca reacție la tonul lui.

- Pot să-ți aduc ceva de băut?

Clătină din cap. Dillon trase un scaun pliabil, de metal. Îl puse la doar câțiva centimetri distanță de genunchii ei și se așeză de-a-ndoaselea, proptindu-și brațele pe spătar.

- Haide, să auzim!

- Ce s-auzim?

- Doamne, Dumnezeuule! exclamă el, iritat. Iar începi jocul ăsta?

- E jocul tău, nu al meu. Vreau să mă duc acasă.

- Acum o clipă, voiai să te-ntorci la muncă.

- Nu mai țipa la mine!

- Atunci vorbește odată!

- Ce vrei să știi?

- Pentru început, poți să-mi explici de ce există doi bărbați care susțin că sunt tatăl lui Graham.

- Fiecare din ei ar avea multe de câștigat dacă ar fi tatăl lui Graham. Hutch ar primi un rinichi. Iar Neal ar avea un moștenitor. Când Dillon ridică sprâncenele întrebător, adăugă: A rămas steril în urma accidentului în care Ivan și-a pierdut picioarele.

Dillon analiză ce-i spusese, fără să fie mulțumit de explicația ei.

- Tot nu se leagă, Jade. Bărbații nu sar din senin să revendice paternitatea unui copil. De obicei, se întâmplă invers.

- Circumstanțele sunt neobișnuite.

- Te-ai culcat cu amândoi.

- Nu.

- Așadar pretențiile lor asupra băiatului sunt total nefondate.

Jade nu spuse nimic.

- Cine e tatăl, Jade?

- Nu știu!

- Atunci te-ai culcat cu amândoi.

- Nu!

- Pe toți dracii! strigă el. Spune-mi odată!

- M-au violat!

Ecoul răsună cu putere între pereții încăperii mici. Răsuna și în capul lui Dillon care o privea mut, șocat. Din nou, își acoperi fața cu mâinile.

- M-au violat, repetă ea încet. M-au violat.

Dillon își trecu toate cele zece degete prin păr și rămase așa preț de mai multe clipe. Apoi începu să-și frece mâinile în susul și-n josul coapselor. El voise să știe. El o forțase să-i spună. Dar nu se așteptase la asta.

Se așteptase să audă mărturisirile unei adolescente ușurate, care între timp se cumintise, ale unei fete introvertite, care căutase să atragă atenția printr-un comportament ușuratic sau ale unei rebele care se revolta împotriva stricteții de acasă. Nu se așteptase la viol.

- Când, Jade?

- În februarie, în ultimul an de liceu. A fost ziua în care aflasem că eu și Gary primisem burse complete la universitate.

- Gary?

Pe toți dracii, tocmai când credea că aflate toate personajele, mai introducea unul în poveste.

- Gary Parker, spuse ea. Am fost împreună în liceu, dar am fost mult mai mult decât prieteni. Urma să ne căsătorim și, împreună, să schimbăm lumea. Cu voce înceată și îndepărtată, îi spuse despre relația lor. Aveam atâtea speranțe pentru viitor. Îl iubeam atât de mult.

- Ar putea fi el tatăl lui Graham?

Jade privi spre fereastra care, acum, devenise un pătrat violet al soarelui la amurg.

- Nu. Eram virgină când m-au violat.

- Dumnezeu! Și au scăpat amândoi?

Privirea i se întoarse la el.

- De fapt, au fost trei. Al treilea a fost Lamar Griffith. Era un băiat timid și sensibil, dar a intrat în joc ca să nu se facă de râs în fața lui Neal.

- Mai locuiește în Palmetto?

Îi povesti soarta lui Lamar. După o pauză lungă, Dillon spuse:

- Înțeleg că a fost ideea lui Neal.

- Oh, da! răspunse ea, printre dinți. El era șeful. Dacă n-ar fi fost el, nu s-ar fi întâmplat niciodată. Dar Hutch și Lamar ar fi putut să-l oprească. În schimb, m-au violat și ei și m-au lăsat acolo.

- Te-au lăsat?

- Donna Dee mă ducea cu mașina acasă la Gary ca să-i spun că primiserăm bursele. Pe drum, am rămas fără benzină.

Dillon o ascultă povestind amănuntele acelei după-amiezi cumplite. Nu omise nici un singur detaliu. După atâția ani, amintirile îi rămăseseră limpezi precum cristalul.

- La început, când au plecat cu mine, am fost furioasă. Am început să mă sperii când Neal nu a virat spre casa lui Gary. În schimb ne-a dus la un canal pe care pescuiseră ei mai devreme. A dat ordin să coboare toată lumea din mașină. M-am împotrivit, dar m-a târât cu forța.

- Și ăilalți doi l-au urmat ca niște oi proaste?

- E greu să-ți imaginezi cât control avea Neal asupra lor. Ar fi făcut orice le-ar fi spus. A împărțit tuturor cutii de bere. Eu am refuzat să beau. Când au terminat, i-am întrebat dacă puteam pleca. Neal a spus: „Nu încă”. L-am întrebat de ce. Și el a spus... Se opri. Ochii îi coborâră în poală. A spus: „Pentru că, înainte să plecăm, noi trei o să ți-o tragem”.

Dillon își împreună mâinile și, sprijinindu-și brațele pe spătarul scaunului, își acoperi gura cu pumnii. Închise ochii, regretând că fusese atât de crud cu ea, regretând din tot sufletul că nu-i spărsese țeasta lui Neal Patchett când avusese ocazia.

- Nu m-am îndoit nici o clipă că vorbea serios.

Vocea lui Jade suna goală. Dillon știa că nu era acolo, cu el. Era înapoi pe malul canalului, în acea noapte rece și ploioasă de februarie.

- M-am răsucit să fug, dar Neal m-a prins de păr. Mă durea. Am țipat, și ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am ridicat brațele ca să încerc să-i scot mâinile din păr,

dar n-am putut. Când mi-am ridicat brațele, m-a cuprins cu cealaltă mână pe după talie și m-a trântit la pământ. Era rece și ud.

Se strâmbă.

- Mirosea urât - a peste mort. Hutch a strigat: „Neal, ce mama dracului faci?“, și Neal a răspuns: „Exact ce i-am spus că o să facem. Taci și ajută-mă! Ține-o de brațe!“ Țipam și plângeam, și spuneam *Nu! Nu! Nu* puteam vedea pe nimeni în afară de Neal. L-am lovit până când Hutch s-a postat în spatele meu și mi-a prins brațele. Neal se apleca peste mine, îmi spunea să tac. M-a plesnit de câteva ori. Lamar a spus: „Dumnezeule, Neal, ai înnebunit?“ Neal a privit peste umăr și i-a zis: „Fă-te util și nu te mai purta ca un pămpălău. N-o să-i facem rău“. Lamar s-a retras mai în spate. Nu-l puteam vedea, dar l-am auzit spunând: „Plânge“. Atunci Neal s-a înfuriat rău de tot. A spus: „Vrei o bucățică sau nu? Dacă nu, dispari dracului din ochii mei!“ Neal se întinsese peste mine. Mi-a depărtat picioarele și mi-a înfipt un genunchi în coapsă. Am țipat. M-a plesnit din nou. Am încercat să lovesc cu picioarele. Și atunci Lamar m-a prins de glezne. Nu mă puteam mișca. Am început să-i implor să n-o facă. „Fă-o să tacă!“ a spus Neal. „Nu pot să sufăr văicărelile muierilor.“ Hutch mi-a prins ambele încheieturi într-o mână și mi-a acoperit gura cu cealaltă. Mi-am dat capul pe spate și am încercat să-l implor din ochi pe Hutch să mă ajute. Dar nu se uita la fața mea. Se uita la ce făcea Neal.

Dillon nu mișcă un mușchi. Nu spuse nimic. Preț de câteva clipe, Jade se jucă aiurea cu cureaua ceasului de la mână. Era atâta liniște în jur, că-i auzea ticăitul.

- Neal mi-a rupt bluza. Sutienul mi se închidea în față. L-a deschis. Îmi amintesc... Îmi amintesc cât îmi era de rușine! Am strâns ochii. Mi-am mușcat limba până am simțit gustul sângelui. Neal a spus: „Ia te uită ce vād eu! Țățele lui Jade Sperry!“

Sughiță, un suspin uscat.

- Am crezut că o să mor. Am vrut să mor. Groaza, umilința... Neal, pe care îl detestam...

Își duse o mână la gură ca și cum ar fi fost pe cale să vomite, dar continuă, cu vocea acum înăbușită.

- Și-a pus mâinile pe mine. Mă strângea, mă ciupea, mă trăgea. Era oribil, dureros, umilitor. Apoi s-a aplecat și m-a tras de sânul stâng. Atât de tare, că m-a durut.

Dillon sări de pe scaun. Cu palmele în afară, își îndesă mâinile în buzunarele din spate ale blugilor uzați și începu să se învâртеască prin cameră, ca și cum ar fi căutat o ieșire. Violența din el era de o intensitate înfricoșătoare. Voia să lovească ceva, să zdrobească ceva. În mod clar, Jade nu-i observase reacția. Povestea ei îngrozitoare continuă.

- Neal râdea în clipa în care s-a ridicat în genunchi și și-a desfăcut șlițul. Și-a lăsat pantalonii în jos și a spus: „Frumos, nu-i așa, Jade? Pun pariu că de-abia aștepti”. Se pare că Hutch începuse să se îngrijoreze. A spus: „Haide, Neal, te-ai distrat destul. Las-o să plece”. „Să plece?” a zis Neal. „Pe toți dracii, nu! Abia ajung la partea cea mai tare.” Neal mi-a ridicat fusta. Mi-am răsucit coapsele dintr-o parte în alta, încercând să-l împiedic să-mi scoată chiloții. Se grăbea atât de tare, că Lamar a trebuit să-l ajute. Apoi Neal...

Dillon era la fereastră, privind fără să vadă cerul din ce în ce mai întunecat. Când se opri, se uită peste umăr la ea. Capul îi era aplecat peste o mână. Își masa tâmplele.

Dillon se duse înapoi la scaunul lui, îl întoarse și se așeză cu fața spre ea. Nu spuse nimic și, printr-o minune, rezistă impulsului de a o atinge. Simpla lui prezență părea să o liniștească. Își coborî mâna de pe față și-și umezi buzele.

- Neal a scuipat în palmă și s-a frecat cu salivă. A spus: „Pun pariu că te pricepi s-o sugi. Nu i-o sugi lui Parker? Ar trebui să te pun pe tine să faci asta”.

Închise ochii, ca și cum ar fi fost recunoscătoare pentru o intervenție divină.

- Nu m-a pus. Nu a fost ușor, dar a intrat în mine. Cred că a fost surprins că eram virgină, pentru că s-a uitat la mine și a râs. S-a aplecat peste mine și a șoptit: „Ei, ca să vezi! Ți-am mâncat pâină la urmă cireașă.” Ca și cum ar fi fost o glumă între noi doi. Apoi a...

Își lăsă și mai mult capul.

- Apoi... a împins tare și m-a durut foarte rău.

Becul cu halogen de afară se aprinse automat. O parte din lumina albastruie pătrunse prin ferestre, dar în cea mai mare parte biroul era cufundat în umbră și în sunetul sinistru al vocii ei.

- Credeam că n-o să se mai termine. După aceea mi-am dat seama că nu i-a trebuit chiar atât de mult. Când s-a retras, m-a mânjit cu spermă pe burtă. S-a uitat la Hutch și a rânjit: „Hai că am uns-o eu pentru tine”. Au schimbat locurile. Când Hutch și-a luat mâna de pe gura mea, am încercat să țip din nou, dar nu mai aveam putere. Abia dacă am reușit să ridic un braț. Când s-a aplecat peste mine, l-am zgâriat pe Hutch pe față. M-a înjurat și și-a pus mâna pe obraz. Când a coborât-o, avea sânge pe degete. Asta l-a înfuriat. A mârâit: „Ține-i mâinile, Neal!” Neal mi-a luat mâinile și mi le-a ținut deasupra capului. Hutch a fost singurul care m-a sărutat. La început am crezut că n-o să facă și altceva. Greutatea lui mă strivea și își îndesa într-una limba adânc în gura mea. Îmi venea să vomit. Urlam pe dinăuntru, dar singurele sunete care ieșeau semănau cu mieunatul unui pisoi. L-am auzit pe Neal râzând în spatele meu. „Vrei să treci odată la treabă, Hutch? Zău așa, mă faci să-mi vină iar cheful. Până și lui Lamar i s-a sculat.” Lamar a râs nervos. Nu am țipat când Hutch s-a înfipt în mine. Era de două ori mai brutal decât Neal. Știam că mă rupea pe dinăuntru, că mă făcea să sângerez. Simțeam.

- Nenorociții! șuieră Dillon.

Cu o furie abia ținută sub control, el își izbea pumnul în coapse.

- Când a ajuns la orgasm, Hutch a dat capul pe spate și a scos un sunet oribil, ca un behăit. Îmi amintesc

cum i s-au depărtat buzele de dinți. Era atât de urât, de respingător. Apoi s-a prăbușit peste mine. Nu puteam să respir, dar îi simțeam respirația fierbinte pe gâtul meu. Mirosea a bere și-mi provoca greață, dar mă temeam că, dacă cedam, m-aș fi înecat în propria vomă. Așa că am reușit să mă stăpânesc. Lamar a fost ultimul. Deja nu mai aveam forță să mă zbat. Am crezut că Lamar o să izbucnească în plâns când s-a uitat la mine. Avea mâinile la șliț, dar ezita. „Ce s-a întâmplat?” a întrebat Neal. „Hai să te vedem la treabă!” „Nu știu dacă e bine, Neal.” Vocea lui Lamar tremura, era nesigură. Era tipic pentru el. Pentru că Hutch își demonstrase deja bărbăția, se simțea țănoș. „Hei, trebuia să știm că poponarul n-o să fie în stare.” „Nu sunt poponar!” a strigat Lamar. Presupun că se lupta de pe atunci cu ambiguitățile sexualității lui. Probabil că și-a dat seama că fie presta, fie l-ar fi distrus cu ridiculizările mai târziu. Așa că a... prestat. Când și-a dat jos pantalonii, ceilalți doi au aplaudat. Știu că a fost prima oară pentru Lamar. Nu știa unde să... Se tot lovea în mine. Mă durea pentru că eram plină de lovituri și vânătăi. Odată ce a reușit să intre, s-a purtat ca un animal în călduri – frenetic și rapid. Fața îi era acoperită de sudoare. Neal făcea într-una glume despre „tehnica” lui Lamar. În cele din urmă, a terminat. Râdea de ușurare în clipa în care s-a retras, dar, când s-a uitat la mine, zâmbetul i-a dispărut. Cred că Lamar și-a dat seama de gravitatea a ceea ce făcuseră. Ochii lui păreau să-și ceară scuze. Dar nu l-am iertat nici atunci, nici când l-am văzut peste ani întregi.

- Când a fost asta?

Îi povesti pe scurt despre înmormântarea lui Mitch Hearon și despre apariția neașteptată a lui Lamar.

- Nu l-am iertat - nu i-am iertat pe nici unul - până în ziua de azi.

După o tăcere prelungită, Jade ridică privirea.

- Îmi dai un șervețel, te rog?

Dillon văzu o cutie de șervețele pe marginea biroului. Întinse mâna și i-o dădu.

- Mulțumesc.

Nu folosi șervețelul ca să-și ștergă ochii, pentru că nu vărsase nici măcar o singură lacrimă în timp ce-i povestise întreaga întâmplare. Își șterse transpirația de pe palme.

- Te-au lăsat acolo, Jade?

- Da.

Râse amar.

- Ca într-un clișeu crud, Neal a fumat o țigară înainte să plece. Îmi amintesc mirosul de sulf al chibritului și al tutunului ars. Mă făcusem ghem. În acel moment, eram amorțită. Nu-mi amintesc atât de mult durerea, cât amorțeala. Au discutat ce să facă cu mine și au hotărât că eram suficient de descurcăreță cât să mă întorc singură în oraș. Lamar a întrebat: „Ce-o să spunem dacă află cineva ce s-a întâmplat?” Neal i-a răspuns: „Cine-o să spună? Tu?” „La naiba, nu!” „Atunci, pentru ce-ți faci griji?” Hutch a întrebat ce-o să facă dacă spuneam eu. Neal a râs doar. A zis că n-o să spun pentru că n-o să vreau ca *iubițelul meu* - se referea la Gary - să afle. A zis că o căutasem cu lumânarea, că flirtasem cu toți trei. Firește că Hutch și Lamar au fost de acord cu el, în principal pentru că știau că asta aștepta de la ei, dar și ca să-și justifice într-un fel ce făcuseră. Nu cred că Neal are vreo remușcare sau că se simte vinovat. E total lipsit de moralitate. Nu are conștiință. A vrut să-mi dea o lecție pentru că am îndrăznit să-l iubesc pe Gary și nu pe el și voia să se răzbune pe Gary pentru că-l făcuse de râs într-o ceartă prostească. Și a găsit o cale de a le face pe amândouă deodată. Pentru că numele lui e Patchett, a considerat că e dreptul lui.

- Ar fi trebuit să te duci imediat la autorități.

Din nou, Jade râse fără umor.

- Dillon, nu mă cunoști prea bine, nu? Imediat ce am putut să mă mișc, m-am târât până la șosea. Nu-mi păsa dacă muream după aceea, atât timp cât trăiam doar atât cât să-i văd pedepsiți.

Îi povesti despre vizita de la spital și tot ce se întâmplase a doua zi în biroul șerifului Jolly. Dillon nu putea crede ce auzea.

- Așa că un viol în grup a fost băgat sub preș, și totul a fost dat uitării?

- Până acum.

- Acum, cincisprezece ani mai târziu, te-ai întors să te răzbuni. Vrei să-i faci să plătească pentru că te-au violat.

- Nu doar pentru asta.

- Adică, mai e ceva?

- Gary.

- Oh, da. Am uitat. Cu blândețe, adăugă: Bărbaților le e greu să facă față unei situații ca asta, Jade.

- Lui Gary i-a fost cu siguranță greu. Mai ales când Neal și ceilalți m-au făcut să arăt în fața tuturor ca o ușuratică. Neal nu se putea abține. L-a săcâit pe Gary cu aluzii și apropouri până când n-a mai rezistat.

Când îi spuse ce făcuse Gary după ce o văzuse acasă la Georgie, Dillon rămase împietrit. Își trecu iar degetele prin păr, încercând să găsească ceva să-i spună. Se răzgândi și nu-i mai spuse cuvintele care îi stăteau pe limbă, și anume că Gary ar fi trebuit să aibă mai multă încredere în fata pe care o iubea. Lui Jade nu i-ar fi plăcut să audă asta.

- Nu am putut rămâne în Palmetto după ce Gary s-a sinucis. Dar am jurat că într-o zi mă voi întoarce și că, în acea zi, eu voi deține controlul.

- I-ai băgat deja în sperieți pe Ivan și pe Neal. Își dau seama ce îi așteaptă, știu ce va însemna o nouă industrie pentru ei.

- Au multe pentru care să dea socoteală. Nici nu mai știu de câți oameni și-au bătut joc de-a lungul anilor.

- Știai înainte să te întorci în Palmetto că Hutch e bolnav?

- Nu. Mă gândeam să dau în vileag corupția din departamentul șerifului.

- Este corupt?

- Aș paria și ultimul bănuț că da. Acoperă urmele celor doi Patchett, la fel ca tatăl lui.

- Oricum nu mai contează acum, nu crezi?

- Presupun.

Primele semne indicau că transplantul lui Hutch reușise. Doctorii erau reținuți până dispărea pericolul unei infecții, însă prognosticul inițial era bun. Respingerea organului era combătută cu medicamente. Se părea că Hutch nu suferise nici un efect secundar. Chiar și așa însă, era puțin probabil să mai poată deține vreodată o funcție publică.

- Dar Donna Dee? Este la fel de vinovată ca și ei.

- L-a iubit întotdeauna pe Hutch. Dacă l-aș fi expus, ar fi suferit rușinea împreună cu el. Dar așa, a trebuit să vină la mine, să mă implore să-i salvez viața, la fel cum am implorat-o eu să spună adevărul în biroul șerifului Jolly. Nu este motivul pentru care am refuzat să iau în calcul posibilitatea ca Graham să doneze un rinichi, dar acum știe și ea cum este să fii disperată - abandonată de ultima speranță.

- Lamar are rude aici?

- O mamă. Din câte știu eu, n-a aflat niciodată despre viol.

- Orice formă de răzbunare ar fi inefficientă atunci, nu crezi?

- Doar că Graham ar putea fi singurul ei nepot.

- Tu chiar nu știi care dintre ei e tatăl?

- Nu.

- Graham nu știe despre...

- Nu! Și nu vreau să știe.

- Cu siguranță a întrebat de unde a apărut, cine e tatăl lui.

- Am făcut să pară lipsit de importanță. Graham acceptă faptul că sunt singurul lui părinte.

Dillon se încruntă, într-o expresie ce trăda îndoiala.

- Deocamdată, poate. Dar mâine? Dar poimâine? Cu cât crește, cu atât sunt mai mari șansele să vrea să știe cine l-a conceput.

- Dacă va sosi momentul, îi voi putea spune cu toată sinceritatea că nu știu.

- Există moduri de a afla. Amprentă genetică, așa se numește.

- Nu vreau să știu. Nu are nici o importanță. E al meu. *Al meu!* sublinie ea, cu vocea cedându-i. Dacă aș fi știut despre boala lui Hutch și despre sterilitatea lui Neal, poate că m-aș fi gândit să-l las pe Graham la New York. Nu am bănuț nici o clipă că ar putea fi un factor atât de important în viețile lor. Asta mă sperie, Dillon. Poate crezi că am exagerat astăzi, dar știu prea bine de ce sunt capabili Neal și tatăl lui.

Teama ei era evidentă. Instinctiv, Dillon se întinse spre ea. La fel de instinctiv, Jade se trase înapoi.

- Pe toți dracii, tare aș vrea să nu fiu așa o amenințare pentru tine. Aș vrea să te țin în brațe.

Întunericul părea să-i accentueze răgușeala din voce.

- Doar să te țin în brațe, Jade. Atât.

După câteva momente, Jade șopti:

- Nu cred că m-ar deranja dacă m-ai ține în brațe.

- Eu nu ți-aș face rău niciodată, spuse el, ridicându-se de pe scaun și așezându-se pe canapea, lângă ea. Niciodată.

- Te cred.

O cuprinse cu brațele și se lăsă pe spate, trăgând-o după el până când erau sprijiniți de pernele canapelei. Intimitatea poziției o alarma. Îi prinse brațul.

- E-n regulă. Îți dau drumul în clipa în care-mi ceri. Vrei să-ți dau drumul? Spune-mi!

După câteva clipe de tensiune încordată, Jade clătină din cap și se relaxă lângă el. Se pare că faptul că Dillon nu avea decât un maiou pe el nu o deranja. Își puse capul pe pieptul lui. Părul ei îi alunecă pe piele, aproape făcându-l să geamă de plăcere. Mâna ei rămase încrezătoare pe brațul lui.

- Jade?

- Hmm?

- Din noaptea aia, n-ai mai putut să faci dragoste?

- N-am mai putut și n-am mai vrut.
- N-ai mai vrut nici măcar să încerci?
- Am încercat. Cu Hank.
- Hank Arnett?

Simți o înțepătură de gelozie.

- Era îndrăgostit de mine. Știam, dar nu voiam să fie. Nu voiam să sufere din cauza mea. I-am repetat întruna că nu are rost, că nu mă pot schimba. I-am spus să nu se amăgească cu speranța că o să mă fac bine. Dar Hank e foarte încăpățânat. N-a vrut să asculte.

- În mod evident, s-a convins în cele din urmă.

- După ani buni. Am vrut să-l pot iubi și eu, așa că am început să merg la un psiholog. În cele din urmă, am reușit să-l sărut fără să o iau razna.

- Ți-a făcut plăcere să-l săruți?

- În măsura în care era posibil.

Gelozia lui Dillon se mai potoli o idee. La urma urmei, Jade nu avusese rețineri când îi spusese că-i plăcuse sărutul lui.

- Atunci a murit Mitch, continuă ea. Lamar a apărut la înmormântare. Când l-am revăzut, mi-am amintit întreaga întâmplare oribilă. În cele din urmă i-am spus lui Hank că nu puteam avea o relație sexuală cu nici un bărbat. Era imposibil.

- I-ai spus de ce?

- Nu. Și, pentru că nu i-am spus, s-a supărat și nu am mai vorbit luni întregi. Într-o zi însă, s-a întors, și de atunci suntem prieteni. A acceptat în cele din urmă situația.

Dillon nu voia să-i ia apărarea lui Hank și să-i spună lui Jade că era un băiat de treabă și că ar fi trebuit să-i dea o șansă. Hank era la New York. El, Dillon, era acolo și o ținea în brațe.

- De ce mi-ai spus mie despre viol, Jade?

Când își înalță capul și se uită la el, știu că nu avea nici un motiv să fie gelos nici pe Hank, nici pe oricine altcineva.

- Tu nu m-ai fi acceptat așa cum sunt fără o explicație.

- Și?

- Și... Și era important pentru mine să înțelegi *de ce* sunt așa cum sunt.

Că să reziste și să nu o sărute, îi cuibări capul sub bărbia lui.

- Ce ți s-a întâmplat ție a fost îngrozitor. A fost un act cumplit, violent și oribil. Nu a avut nici o legătură cu sexul.

- Știu asta, Dillon.

- Intimitatea sexuală între doi oameni care țin unul la celălalt...

- Este ceva cu totul diferit, spuse ea, terminând propoziția în locul lui. Nu crezi că psihologul mi-a repetat refrenul ăsta până m-am săturat să-l tot aud? Nu, nu mă învinovățesc în subconștientul meu. Da, am fost la fel de furioasă pe sistemul legislativ care ia apărarea bărbaților pe cât am fost pe bărbații direct vinovați. Nu, nu cred că toți bărbații sunt niște barbari. Nu, nu simt nici un fel de înclinație spre lesbianism. Nu, nu vreau să castrez toți bărbații din univers.

- Asta-i bine de știut.

Își ridică din nou capul și, când privirile li se întâlniră, Jade râse. Dillon râse și el. Râseră împreună preț de câteva minute, și era un răs eliberator, pentru că nici unul din ei nu putea plânge. Râsul le slăbi forțele. Se susțineau unul pe celălalt.

Apoi părură să se oprească exact în aceeași secundă. Privau acum adânc unul în ochii celuilalt, cu răsufarea tăiată, încordați.

Dillon simțea o strânsoare în piept. Privirea îi alunecă spre gura ei. Îi privi buzele mișcându-i-se.

- Dillon?

Închise repede ochii.

- Doamne, cât vreau să te sărut! Vreau să fac dragoste cu tine pentru prima oară în viața ta. Vreau să-ți arăt ce este de fapt, ce poate fi. Vreau să faci și tu dragoste cu mine.

Când deschise din nou ochii, văzu că ochii ei erau măriți, și buzele îi tremurau. Ar fi vrut să-i acopere gura cu a lui și să afle de ce îl privea așa. Spera că o incitase, și nu că o speriase.

Îi mângâie părul. Ardea de dorința de a-i potoli tremurul buzelor cu un sărut, de a-i masa cuta îngrijorată dintre sprâncene. Voia ca respirația să-i fie întretăiată de pasiune, și nu de frică. Voia să-i ofere darul descoperirii, de care fusese atât de violent privată.

Dar, dacă nu o făcea cum trebuia, efectele ar fi putut fi ireversibile. Așa că se depărtă încet de ea, se ridică, apoi îi întinse mâna. Cu regret, spuse:

– Altă dată.

Casa era cufundată în întuneric. Dillon, care insistase să o conducă, nu plecă până când nu o văzu înăuntru, în siguranță. Cathy îi lăsase un bilet pe masa din bucătărie, în care îi spunea că se dusese mai devreme la culcare, pentru că o dureau capul. Era lasagna în frigider, mai scria în bilet. Tot ce trebuia Jade să facă era să o încălzească la microunde. Hotărî că nu-i era suficient de foame cât să se obosească. După ce închise bine ușa și ferestrele, urcă la etaj.

În camera lui Graham se vedea lumină, pe sub ușă. Bătu, apoi deschise. Băiatul era întins pe pat și se uita la televizor, aparent fără interes.

– Pot să intru?

– E casa ta.

Ignorându-i atitudinea, Jade se duse lângă patul lui și se așeză pe margine.

– Bine, pricep. Ești supărat pe mine.

Graham păru că stă în cumpănă, dacă să rămână în continuare îmbufnat sau să-și descarce nervii. Câștigă cea de a doua opțiune.

– Tu n-ai fi supărată pe mine dacă te-aș fi făcut de râs în halul ăsta? Pentru Dumnezeu, mamă, mi-ai vorbit ca unui copil în fața lui Dillon și a domnului Patchett!

- Poate că atitudinea mea pare de neînțeles pentru tine, Graham, dar eram foarte supărată.

- Ai făcut ditamai scena pentru nimic! Nici măcar n-am întârziat atât de mult.

- Nu a fost numai asta. M-am supărat pentru că ai venit cu Neal.

- De ce? A fost drăguț. Și îl cunoști, așa că unde-i problema?

- Problema este că îl cunosc mult prea bine. Și nu e drăguț.

- Pare să fie, mormăi Graham, beligerant.

- Sunt convinsă că așa pare. Este cât se poate de fermecător la suprafață, dar e putred pe dinăuntru, Graham. Va trebui să mă crezi pe cuvânt. Stai departe de el! Poate fi periculos.

Graham pufni disprețuitor.

- Vorbesc foarte serios. Când se mai apropie de tine, vreau să-mi spui numaidecât.

Emanând încăpățănare adolescentină prin toți porii, băiatul o fixă cu privirea preț de câteva momente.

- Te-ai schimbat, mamă.

- M-am schimbat?

- De când ne-am mutat aici, ești tot timpul încordată.

- Am o treabă extrem de importantă, Graham. Pe lângă fabrica TexTile, achiziționez proprietăți pentru companie și fac...

- Încerci să cumperi teren de la niște oameni pe nume Parker?

Jade își privi fiul surprinsă.

- De unde știi asta?

- Mi-a spus domnul Patchett astăzi.

Jade nu mai auzise nimic de la Otis Parker de la ultima conversație pe care o purtaseră la telefon. Oscilase dacă să-l sune și să încerce să-l convingă sau să-i lase timp să-i cântărească oferta. Graham îi confirmase bănuielile - cei doi Patchett îi aflaseră planurile.

Făcând un efort să-și întoarcă gândurile înapoi la Graham, spuse:

- Știi cât sunt de ocupată. Am multe lucruri extrem de importante pe cap. Ești suficient de mare cât să înțelegi asta.

- Dar și la New York aveai foarte multă treabă. Și nu te-a afectat niciodată în asemenea măsură. Ce s-a întâmplat?

Întinse mâna și îi pieptănă părul pe spate cu degetele.

- Dacă am părut prea încordată în ultima vreme, e din cauză că vreau să-mi iasă bine proiectul ăsta. Și pentru că vreau să fii fericit aici. Ești, nu-i așa? Ți place casa?

- Sigur, e super, doar că...

- Doar că...?

- Trebuie să le dau atâtea explicații noilor mei prieteni.

- Explicații?

- Că nu am tată, că, deși stă cu noi, Cathy nu e bunică mea. Știi tu, toate chestiile pe care trebuie să le explic de fiecare dată.

Începu să-și srobească o unghie.

- Știi că mi-ai spus mereu că suntem o familie specială. Unică.

Își ridică ochii albaștri spre ea.

- Nu vreau să fiu special, mamă. M-am săturat să fiu unic. Aș vrea să fim o familie normală, ca toată lumea.

- *Normal* nu există, Graham.

- Ei bine, cei mai mulți oameni sunt mai normali decât noi.

Așa mare cum era, Jade îl trase în brațele ei și îl strânse cu putere.

- Uneori, în viața noastră se întâmplă lucruri pe care nu le putem controla. Trebuie să facem tot ce putem, cu ceea ce ni s-a dat. Îmi doresc din tot sufletul să-ți fi putut oferi o viață de familie *normală*. N-a fost să fie așa. Îmi pare rău. Am făcut tot ce-am putut. În continuare, fac cum cred eu că e cel mai bine, adăugă ea.

Se gândea cum Cathy și Dillon o sfătuiseră să-i spună lui Dillon despre viol. Nu putea. Fiului ei îi era și așa

destul de greu să se adapteze în noua lui casă și să lupte cu problemele tipice vârstei, fără să-l mai împovăreze și cu această tragedie.

- Știu, mamă. Uită ce-am spus.

Se trase din brațele ei și zâmbi stânjenit.

- Îmi cer scuze că te-am făcut de râs azi în fața lui Dillon și-ți promit că n-o să se mai repete.

- Ai fost cu el în seara asta?

- Da. De ce?

- Mă întrebam...

- Ce? zise ea, râzând. Rânjești ca o hienă.

- Cred că Dillon te place, atâta tot.

- Sigur că mă place. Nu am putea lucra atât de bine împreună dacă nu m-ar plăcea.

- Haide, mamă! Știi ce vreau să spun.

- Suntem prieteni.

- Aha.

Zâmbi cu un aer de superioritate.

- Crezi că o să ajung la fel de înalt ca el? Privi spre fotografia de pe biroul lui. La fel de înalt ca bunicul Sperry?

Când împlinise treisprezece ani, Jade îi dăduse în mod oficial Medalia de Onoare a bunicului său și fotografia pe care o păstrase cu atâta drag. Încă de când Graham fusese destul de mare cât să stea pe genunchii ei, îi povestise despre faptele de eroism ale bunicului său în războiul din Coreea. Nu-i spusese niciodată că moartea lui fusese o sinucidere.

- Cred că avea un metru nouăzeci.

- Deci o să fiu și eu cel puțin tot atât de înalt.

- Probabil. Jade se aplecă și îi sărută fruntea. Dar nu te grăbi să ajungi acolo, bine? Noapte bună.

- Noapte bună. Mamă?

- Hmm?

Se întoarse din ușă și se uită la el.

- Tatăl meu era înalt?

Gândindu-se la cei trei agresori, răspunse, cu vocea sugrumată:

- Peste medie.

Graham dădu din cap mulțumit, apoi întinse mâna și stinse lampa de deasupra patului.

- Noapte bună.

capitolul 27

Jade lucra la biroul ei în clipa în care intră Neal, neanunțat, fără să bată măcar la ușă. Răzlețu' nu o anunțase că era cineva afară. Graham se dusesse la pescuit în apropiere și luase câinele cu el, să-i țină de urât.

Neal îi zâmbi ca și cum ar fi fost cei mai buni prieteni.

- Bună, Jade.

- Ce cauți aici?

- L-am adus pe tata să te vadă.

- În legătură cu ce?

- Nu vreau să stric surpriza.

Orice surpriză pregătită de cei doi Patchett era cu siguranță neplăcută.

- Nu vreau să-l văd.

- Nu ai de ales.

Puse un scaun pliant în ușa biroului mobil, ca s-o țină deschisă, apoi ieși. Se întoarse cu Ivan în brațe. Îl așeză pe canapea. Jade rămase în picioare, lângă birou. Neal luă scaunul din ușă și se așeză. Plin de el și încrezător în farmecul lui, își puse o gleznă pe genunchiul opus.

- De ce vrei să mă vezi? îl întreabă Jade pe Ivan.

- Nu mă întrebi de sănătate? o luă bătrânul peste picior. Fără politețuri? Nu încercăm mai întâi să spargem gheața?

- Nu. Își strânse brațele la piept - gest care trăda că-și pierdea răbdarea. Dacă ai ceva de spus, spune! Dacă nu, pleacă!

- Nu așa ne purtăm noi cu oamenii.

- Așa mă port eu cu voi.

Ivan mângâie capătul neted și arcuit al bastonului.

- Am văzut poze cu băiatul tău. Un puști tare frumușel.

Își aminti obiceiul lui Ivan de a privi oamenii de sub pleoapele grele. Folosea chiar acum această metodă de intimidare, asupra ei. Era greu să păstreze o fațadă indiferentă, mai ales că vorbea despre Graham. Personalitatea lui era accentuată de diformitatea fizică.

Păstrându-și tonul rece și liniar, răspunse:

- Da, și eu cred că este.

- Seamănă cu tine. Cel puțin de la distanță. Aș vrea să-l văd de aproape.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, însă păstră o expresie neutră și nu spuse nimic.

- De ce nu stai jos, Jade? sugeră Neal.

- Prefer să rămân în picioare.

- Cum vrei.

Mâna pătată și cu vene umflate a lui Ivan dispăru în interiorul sacoului, de unde reapăru cu un plic pe care îl întinse lui Jade. Aceasta îl privi suspicioasă.

- Ce-i asta?

- Ce-ar fi să-l deschizi și să afli?

Jade luă plicul, îl deschise și scoase din el un titlu de proprietate. Își trecu repede privirea peste pagină, apoi se concentră pe rândurile mai importante, care conțineau semnăturile părților implicate în transferul de proprietate.

- Otis Parker, șopti ea, și umerii i se lăsară.

- Exact. Ivan își linse buzele, amintindu-i de un animal carnivor care tocmai și-a devorat prada. Terenul lui este acum al nostru. Tranzacția a fost finalizată ieri.

Mișcându-se ca prin transă, Jade se întoarse la biroul ei și se așeză. Întinse cu mâna paginile actului. Purta ștampila și semnătura unui notar public. Era, fără doar și poate, oficial. Nu era de mirare că Otis o evitase. Nu-i răspunsese la mesajele pe care i le lăsase prin doamna Parker, care părea mereu încurcată atunci când o suna. Jade se dusesse până la ei acasă, însă nu-i răspunsese

nimeni atunci când bătuse la ușă, deși era clar că cei doi soți erau înăuntru.

Cu voce ștearsă, întrebă:

- Cât i-ai dat?

- Un milion de dolari.

- Un milion?

- Exact. Neal, lăsându-se pe spătarul scaunului, spuse: Și i-am făcut lui Otis aceeași ofertă pe care i-ai făcut-o și tu. Poate să rămână pe proprietate timp de doi ani, dacă vrea. Asta o să-i lase timp să mai strângă două recolte. Nu că ar mai avea nevoie de bani acum, adăugă el, râzând înfundat.

- Cum... De unde ați strâns un asemenea capital?

Neal îi făcu cu ochiul.

- Am lichidat niște proprietăți, am ipotecat altele și am făcut un împrumut pe termen scurt. Când ești membru în consiliul de conducere al băncii locale, poți aranja astfel de afaceri. Cu o expresie compătimitoare, adăugă: Vezi tu, Jade, mai ai încă multe de învățat despre cum fac afaceri băieții din sud.

- Ai venit în oraș dând din fund de parcă ai fi fost cine știe cine, spuse și Ivan, cu un rânjel răutăcios. Afurisiții ăia din New York pe care îi reprezinți sunt niște pisicuțe pe lângă mine.

Se lovi cu pumnul în piept. Jade își umezi agitată buzele.

- Care sunt termenii de plată?

Neal se uită la taică-său și izbucni în râs.

- Crezi că ne-am născut ieri, Jade? Nu ți-am lăsat nici un pic de spațiu de manevră. Am încheiat afacerea cu un cec pe toată suma. Otis aproape că a făcut pe el când i l-am dat.

Jade reuși să-și păstreze trăsăturile sub control. Cu grijă, împături actul la loc și îl puse înapoi în plic. Apoi puse plicul pe colțul biroului.

- Felicitări.

Ca și cum întâlnirea luase sfârșit, luă stiloul și se întoarse la ce făcea înainte să o întrerupă Neal.

- Ei?

Jade ridică privirea spre Neal, cu un zâmbet întrebător pe buze.

- Ei?

- Nu ai nimic de spus?

- În legătură cu ce?

- Pe toți *dracii*! tună Ivan. În legătură cu terenul. Ce zici?

- Îl voiai tu, dar l-am luat noi, spuse Neal, desfăcând larg brațele. Poți să nu te mai guduri pe lângă Otis. El a ieșit din peisaj. Terenul ăla pe care îl vrea compania ta este acum al meu. Începând din acest moment, discuți cu mine.

Jade puse deoparte stiloul și-și împreună mâinile sub bărbie.

- Te înșeli. Compania mea nu este interesată să achiziționeze proprietatea care le-a aparținut soților Parker și vă aparține acum vouă.

Zâmbi dulce. Ivan râse.

- Ah, pe naiba! Face pe nebuna ca să coboare prețul.

- Cătuși de puțin, domnule Patchett. Sunt cât se poate de sinceră. Nu am nici cel mai mic interes să cumpăr terenul. Acum, vă rog să mă scuzați...

Neal sări în picioare.

- Cățea mincinoasă! Știu foarte bine că vrei proprietatea aia. De când ai ajuns în oraș, ai tot dat târcoale pe-acolo. Ai măsurat-o, ai evaluat-o. Nu încerca să negi. Am pus oameni să te urmărească.

- Da, m-am gândit că așa o să faci, spuse Jade calmă. Ba chiar, am contat pe asta.

Plămânii lui Ivan șuierară de efortul de a trage oxigenul în piept.

- Să te ia dracu'! O privi cu ură. Sufletul lui hain avea miros - un miros putred. Afurisită vicleană și manipulantă! Ne-ai păcălit...

- Taci! îi strigă Neal lui taică-său.

Ajunse lângă biroul lui Jade din două salturi, se întinse peste acesta și o prinse pe Jade de brațe, forțând-o să se ridice în picioare. Vorbi printre dinții încleștați:

- Vrei să spui că n-ai vrut niciodată să cumperi ferma lui Parker?

- Întocmai. Am vrut s-o cumperi tu.

- Și-a bătut joc de noi! mârâi Ivan. Am dat un milion de dolari pe o grămadă de rahat de porc.

Jade întoarse capul spre bărbatul în vârstă și îl străpunse cu privirea ei albastră.

- Un preț mic pentru viața lui Gary, nu crezi?

Neal o trase din spatele biroului și-o zgâlțâi cu putere.

- Ne-ai distrus!

- Așa cum ne-ai distrus tu pe mine și pe Gary.

O plesni cu mâna peste gură. Jade țipă. Ușa se trânti de perete atât de brusc, încât creă un vacuum înăuntrul rulotei. Dillon, cu statura lui uriașă și cu expresia în-cruntată, părea un zeu al tunetului, însă vocea înceată și calmă cu care vorbea îi ridica părul de pe ceafă:

- O să regreți gestul ăsta.

Năvăli înăuntru, îl prinse pe Neal de gât și îl izbi în perete. Ivan îl lovi cu bastonul în spatele genunchilor. Dillon scoase un strigăt de durere amestecată cu surpriză, se răsuci pe călcâie și smulse bastonul din mâinile lui Ivan. O clipă, Jade se temu că o să-i zdrobească țeasta bătrânului. În schimb, Dillon călcă pe un capăt și îl ridică pe celălalt, rupându-l în două ca pe o rămurică. Aruncă deoparte cele două bucăți, apoi răspunse la strigătul îngrozit al lui Jade, în clipa în care Neal se năpusti pe la spatele lui. Neal se bazase întotdeauna pe alții care să se bată pentru el. Dillon, pe de altă parte, învățase să se bată în stradă, ca să supraviețuiască. Mișcările lui erau iuți și precise. Îi arse lui Neal un cot în stomac, apoi îi izbi un pumn în față, zdrobind cartilaje, despicând piele.

Neal se dădu în spate, se izbi de perete, apoi alunecă pe podea. Dillon stătea deasupra lui, gâfâind.

- Cară-te dracului de-aici și ia-l pe moșul ăla nenorocit cu tine!

Neal încercă să-și lingă sângele de pe bărbie, însă acesta curgea șuvoi din nasul umflat, pe cămașă. Cu toată demnitatea de care mai era în stare, făcu eforturi să se ridice. După loviturile pe care le primise de la Dillon, nu-i fu ușor să-l ridice și să-l care pe Ivan.

Jade veni după ei la ușă, știind că momentul pe care îl așteptase timp de cincisprezece ani sosise. Neal și Ivan Patchett erau învinși și umiliți.

Neal îl așază pe Ivan în El Dorado, pe scaunul de lângă șofer, și îi puse centura. Când se întoarse, Jade stătea în fața grilajului din crom. Îi îndesă actul de vânzare în palmă.

- Sper să nu mai ai o zi liniștită pentru tot restul vieții.

Neal mototoli hârtia în pumn.

- O să regreți clipa asta. O s-o regreți amarnic!

Chircit de durere, urcă la volan. Jade își umbri ochii cu mâna și îi privi îndepărtându-se. Nici măcar nu tuși din cauza norului de praf pe care roțile mașinii îl ridicaseră, scârțâind.

Genunchii i se înmuiară și se prăbuși acolo unde era. Își înfipse mâinile în pământul de lângă ea.

- Am făcut-o! Am făcut-o!

Dillon se ghemui lângă ea.

- Te simți bine?

- Mă simt minunat.

Îi zâmbi. Fața lui era pătată de praf și de transpirație. Pe frunte, acolo unde fusese casca, îi rămăsese o dungă roșie. Ochelarii de soare îi lăsaseră urme în formă de semilună pe obraji, sub ochii în care se citea îngrijorarea.

- Mulțumesc, Dillon.

- I-am văzut mașina și am venit cât am putut de repede. Îi atinse ușor buza. Era umflată, dar nu sângera. Nu suficient de repede.

- Nici măcar nu mă doare. Privi în urma mașinii care dispărea în viteză, într-un nor de praf. Am făcut-o, șopti ea din nou.

- Ce anume?

Îi povesti despre lovitura pe care o dăduse.

- Mi-era atât de teamă că n-o să se lase păcăliți, că o să-și dea seama că interesul meu pentru ferma Parker era doar o cacealma!

- Și dacă nu ar fi înghițit momeala?

- Mitch mi-a lăsat o moștenire. Am aflat abia când s-a citit testamentul. Dacă planurile nu mi-ar fi ieșit așa cum voiam, aș fi folosit banii de la Mitch ca să le cumpăr ferma.

Dillon clătină din cap, îndurerat.

- M-ai târât până acolo, m-ai pus să măsoar parcela ca un prost... Doar așa, de spectacol?

- Trebuie să recunosc că m-am folosit de tine. Îmi cer scuze.

- După tot ce ți-au făcut nenorociții ăia doi, spuse Dillon, clătinând ușor din cap, nu trebuie să-ți justifici nici metodele, nici motivele.

- Asta a fost răzbunarea mea. Nu am vrut să te implic nici pe tine, nici pe altcineva mai mult decât era strict necesar.

Din nou, privi în depărtare. Era o zi caldă, cu zăpușeală, deși vara era pe sfârșite. Schimbarea era iminentă.

- Pe Gary îl deranja foarte tare că era sărac, spuse ea, melancolică. Nu-i plăcea pentru el, nu-i plăcea pentru familia lui. Spunea că, într-o zi, o să se întoarcă în Palmetto și o să pună un milion de dolari în mâinile lui taică-său. Se întoarse spre Dillon cu o expresie radioasă. Îi puse o mână pe bicepsul gol. Dillon, am făcut-o pentru el.

Îi cuprinse talia în mâini și se ridică, trăgând-o după el. Un zâmbet rar și larg înflori sub mustața lui.

- Cred că e cazul să sărbătorim.

Când menajera intră în salon și întreabă când doreau domnul Ivan și domnul Neal să ia cina, Neal aruncă o carafă de cristal înspre ea. Femeia se feri în ultima clipă și avu suficientă minte încât să nu-i mai deranjeze.

Băutura îmbibă covorul și încăperea duhnea a brandy, dar erau amândoi mult prea amețiți ca să observe.

- Jigodia! mormăi Neal, turnându-și și mai mult alcool în pahar. Și porcăria naibii e că nici măcar n-a fost atât de bună. O amărâtă de virgină! Făcu un gest larg, vârsându-și băutura din pahar pe mână. Țsta e motivul, înțelegi? Pentru seara aia în care eu, Hutch și Lamar ne-am distrat cu ea. De unde dracu' să știm noi c-o să fie așa de afectată sau că pămpălăul ăla o să se spânzure din cauza asta?

- Stai jos și ține-ți gura! mârâi Ivan, din scaunul cu rotile.

Capul îi era coborât între umeri, ca și cum gâtul i-ar fi fost înghițit de corp. Ochii îi erau niște luminițe răzbunătoare sub sprâncenele dese.

- Ești beat.

- Am toate motivele să fiu. Neal străbătu împletiindu-se încăperea până la scaunul cu rotile al lui taică-său și se aplecă peste el. În caz că ai uitat, tată, nu mai avem nici măcar o oală de noapte. Printre altele, am folosit profitul estimat pentru anul viitor drept garanție pentru împrumut.

- Și a cui a fost ideea asta strălucită?

- Ar fi trebuit să meargă, spuse Neal, pe ton defensiv.

- Ei bine, n-a mers!

Era un scenariu pe care îl știa de când era mic. Neal era înfumurat și arogant până când dădea de necaz, apoi apela la taică-său ca să-l scoată din bucluc.

- De unde o să facem rost de bani, tată? scânci el. Cu ce-o să ne plătim angajații? Va trebui să închidem fabrica.

Ivan se uită la Neal cu dezgust.

- De ce dracu' îți faci griji pentru asta? Curând nici n-o să mai avem angajați, pentru că o să lucreze toți

la TexTile, pentru Jade Sperry. Fabrica Patchett Soybean va fi de domeniul trecutului.

Fața tumefiată a lui Neal se schimonosi într-o expresie de supărare.

- Nu spune asta, tată!

- Asta a fost intenția ei de la bun început. A vrut să ne închidă, să ne ruineze. Ivan își fixă ochii într-o țintă undeva în depărtare, ca și cum ar fi putut s-o distrugă cu forța privirii. Și exact asta a făcut.

Neal se prăbuși pe canapea și-și îndesă degetele în orbite.

- Nu știu să fiu sărac. Nu vreau să fiu sărac.

- Încetează odată cu văicăreala!

- Sigur, ce-ți mai pasă ție, bătrâne? Eu o să rămân în viață, să mă târăsc prin rahatul ăsta, nu tu! Doctorii spun că inima ta nu mai e bună de nimic, la fel și plămâni. Oricum, o să mori cât de curând.

- N-am nevoie de-un doctor ca să-mi spună asta.

Nu părea pe moarte. Ochii îi scânteiau cu un licăr diavolesc.

- Dar un lucru e sigur. N-o să mor până nu aranjez lucrurile o dată pentru totdeauna. Muierea aia n-o să scape așa de ușor. Lasă-i victoria asta minoră - la schimb pentru ceva mult mai important.

Trezindu-se imediat, Neal își așază paharul pe măsuta de cafea.

- Fiul ei.

- Exact, băiete. Patchett este rănit, dar nu e mort. Măine la prima oră dăm un telefon și facem o invitație... lui MyraJane Griffith.

Dillon era la grătarul din curte.

- Frumos pește, îi spuse el lui Graham, care îl asista.

- Mulțumesc, răspunse băiatul, zâmbind mândru. De câte ori mă duc acolo, pe canal, prind cel puțin unul.

- Cum e la școală?

Se înscriesese de două săptămâni la liceul din Palmetto și, până acum, totul era bine. Îi spuse asta lui Dillon.

- Sper să mă aleagă în echipa de fotbal. Se face selecția săptămâna viitoare.

- Nu-ți face griji. Dillon întoarse fileul de pește pe cealaltă parte. Ți-e dor de New York?

- Nu prea. Cred că-mi place să trăiesc într-un oraș mic. Dar ție?

Înainte să răspundă, Dillon privi înspre casă. Graham îi urmări privirea. O puteau vedea pe Jade prin fereastra deschisă de la bucătărie.

- Da, îmi place aici, spuse Dillon, îndreptându-și atenția din nou spre grătar.

- Ce-o să faci când o să fie gata fabrica? Rămâi aici sau te duci în altă parte?

Dacă tot deschisese subiectul, Dillon profită de ocazie ca să-l întrebe pe Graham despre planurile lui de viitor. Ar fi fost nemaipomenit dacă viitorul lui și al băiatului ar fi avut ceva în comun.

- Mai e mult timp până să fie gata fabrica, spuse Dillon. Ani buni. După aceea, nu sunt sigur ce-o să fac. Nu mă gândesc atât de departe.

- De ce?

- Am ajuns la concluzia că nu folosește la nimic.

Jade scoase capul pe ușa din spate.

- Totul e gata. Vă așteptăm pe voi, bărbații.

- Gata și noi! îi răspunse Dillon. Graham, oprește gazul, te rog.

- Sigur.

Jade îi întrerupsese într-un moment nepotrivit. Ultimele cuvinte ale lui Dillon îl nedumereau pe Graham, pentru că mama lui îi spusese întotdeauna că trebuie să-ți fixezi obiective clare în viață și să te lupți ca să le realizezi, indiferent de obstacole. Și i-ar fi plăcut să primească o garanție că Dillon o să rămână cu ei încă mult timp.

- Ai grijă să întorci butonul până la capăt, îl atenționează Dillon.

- Bine.

Dillon puse fileurile pe o farfurie și intră apoi pe ușa din spate, pe care Jade i-o ținea deschisă. Graham o privi aplecându-se, mirosind peștele și lingându-și buzele de poftă. Dillon spuse ceva ce o făcu să râdă.

Simțindu-se dintr-odată din nou plin de veselie, Graham închise cu grijă gazul și intră în casă după ei. Întotdeauna îi plăcea când venea Dillon la cină, dar în seara asta în atmosferă era un aer de petrecere. Nu prea era sigur ce anume sărbătoreau, dar nu-i păsa. Tot ce conta era că mama lui părea mai relaxată decât o văzuse vreodată de când veniseră din New York. Poate că ținu-se cont de ce-i spusese acum câteva săptămâni. În seara asta era veselă ca o vrăbiuță.

Își schimbase hainele când se întorsese de la muncă și era îmbrăcată într-o rochie dintr-un material alb, moale și vaporos. Prietenii îi spuneau tot timpul că maică-sa arăta trăsnet și așa și era. În clipa în care se așezară la masă, arăta deosebit de drăguță.

Fu rugat să spună rugăciunea și bălmăji în grabă câteva cuvinte de mulțumire. În timp ce-și umpleau farfuriile, întrebă:

- Putem juca și noi ceva după cină? O să fac pereche cu Dillon, ca data trecută.

- N-ai să vezi! exclamă Jade. Luă cuțitul și izbi cu mânerul în masă. Voi doi ați trișat data trecută.

- Ei, n-aș spune că trișezi doar pentru că faci niște semne, spuse Cathy diplomată.

- Ba au trișat! spuse Jade hotărâtă.

- Mă simt ofensat. Retrage-ți cuvintele!

Dillon se întinse peste colțul mesei și-și strecură mâna sub părul ei, prinzând-o de gât. În mod reflex, Jade ridică un umăr și-și înclină capul într-o parte, prinzându-i mâna între obrazul și umărul ei.

Expresia de pe chipul ei se schimbă instantaneu, remarcă Graham. Nu ar fi fost mai uluită nici dacă Dillon s-ar fi urcat pe masă și ar fi început să danseze gol. Ridică brusc capul și se întoarse spre el.

- Îmi retrag cuvintele.

Și vocea îi suna ciudat. De parcă ar fi dat pe gât o dușcă tare de whisky. Obrajii i se înroșiră și începu să respire greu. Continuară să se uite unul la altul mult timp după ce Dillon își trase încet mâna de pe gâtul ei. Când în sfârșit întoarse capul, Dillon începu să întindă unt pe porumbul fiert. Mama lui părea pierdută. Rămăsese cu privirea fixată în farfurie și învârtea tacâmurile în mâini, ca și cum nu mai văzuse așa ceva până atunci și nu știa ce să facă cu ele.

Graham zâmbi în sinea lui. Era clar că între Dillon și mama lui se petrecea ceva.

- Încă nu pot să-mi revin. De câte ori îmi aduc aminte, vreau să mă ciupesc ca să fiu sigură că s-a întâmplat cu adevărat.

Jade se întoarse spre Dillon, care stătea lângă ea, în leagănul pe care îl instalase recent pe verandă.

- Am reușit, nu-i așa? Nu e un vis?

- Cu siguranță un vis pentru soții Parker. Mai degrabă un coșmar pentru cei doi Patchett. Au fugit cu coada între picioare.

- Da, sigur s-au speriat de mine! spuse Jade râzând.

- Să știi că da. Pe mine m-ai speriat în ultimul hal în seara aia în care m-ai scos din închisoare.

- Eu te-am speriat pe tine? Tu erai ăla cu barbă mare și privirea încruntată.

- Dar tu dețineai controlul situației. Nu mai știam de mine de la moartea Debrei. Competența ta calmă m-a intimidat. De ce crezi că m-am purtat ca un măgar?

- Credeam că e doar personalitatea ta fermecătoare.

Zâmbind într-o parte, Dillon clătină din cap.

- De frică.

Jade privi peste curtea din fața casei ei. Printre ramurile dese ale copacilor, luna arunca umbre pe iarbă. Greierii cântau. Briza mirosea vag a mare.

- Aș fi vrut să știe și mama ce am făcut azi.

Nu se simțea ranchiună în vocea ei, doar amărăciune.

- Nu te-am auzit niciodată vorbind despre părinții tăi. Ce s-a-ntâmplat cu ei?

- O să-ți pară rău că ai întrebat.

Jade petrecu următoarea jumătate de oră vorbindu-i despre relația ei dificilă cu maică-sa. Îi spuse că tatăl ei își luase singur zilele și îi povesti cât de diferit fusese impactul morții lui asupra celor două femei. Dillon fu uluit să afle că Velta o considerase pe Jade parțial responsabilă pentru viol.

- Te-ai înșelat, spuse el, când Jade termină povestea cu abandonul Veltei. Mă bucur că știi. Și mă mai bucur că n-am avut ocazia să o cunosc pe mama ta.

- Toată viața mi-am dorit să mă iubească. Nu m-a iubit. A fost nefericită că am apărut în viața ei, iar asta nu s-a schimbat niciodată.

- Sincer să fiu, Jade, cred că era geloasă pe tine. Și, chiar dacă nu o recunoștea, probabil că te respecta.

- Poate că te mulțumești cu respect la treizeci de ani. Dar nu la trei, nu la treisprezece. Nici măcar la optsprezece ani. Nu am putut niciodată să fiu ce-și dorea ea.

- Adică?

- O fată frumoasă și prostuță, care să facă o partidă bună - iar în Palmetto asta însemna să-l prindă pe Neal Patchett.

Dillon înjură.

- Țelurile mele erau atât de îndepărtate de ale ei, încât nu putea nici măcar să le vadă, cu atât mai puțin să le înțeleagă.

- Ei bine, oriunde ar fi, trebuie să știe acum că a greșit, Jade. Probabil că regretă ce-a făcut.

- Aș vrea s-o pot vedea și să stau de vorbă cu ea. Nu-mi trebuie scuze. Aș vrea doar să vadă cum ne-am descurcat eu și Graham. Aș vrea să știu dacă a reușit până la urmă să găsească ceva sau pe cineva care s-o facă fericită.

- Vorbești ca și când ai fi iertat-o.

Jade cântări în minte cuvântul *iertare* și ajunsese la concluzia că nu se potrivea. Mama ei era parte dintr-o altă

viață. Velta nu mai avea nici puterea, nici autoritatea de a o răni.

- Aș vrea doar să știe că am realizat ce mi-am propus. Dacă regretă sau dacă am iertat-o nu mai contează. Asta ține de trecut. După ziua de azi, vreau să privesc înainte, nu în urmă.

Dillon se ridică de pe leagăn și se duse la balustrada care înconjura veranda. Nu observaseră când se făcuse târziu. În spatele lor, casa era tăcută. Cathy și Graham se retrăseseră în camerele lor. Dillon nu părea prea grăbit să plece. Își puse mâinile pe balustradă și se aplecă în față.

- Eu m-am gândit mult la trecut în ultima vreme.

- La ceva anume?

- Da. Am ajuns la aceeași concluzie ca și tine. Este timpul să merg mai departe.

Se întoarse și se sprijini cu spatele de balustradă, cu fața spre ea.

- Întreaga viață am fost condus de teoria că, dacă un om este destul de bun, dacă muncește destul de mult și dacă nu tulbură apele sortii, va fi răsplătit. Că lucrurile i se vor aranja bine în viață. Cealaltă parte a acestei filosofii e că, dac-o dă în bară, plătește scump. I se întâmplă lucruri rele. În ultima vreme, am început să cred că e o teorie greșită.

Îi simți ochii atingând-o din întunericul argintiu.

- Vorbești despre soția și fiul tău.

- Da.

- Când se întâmplă un astfel de accident, Dillon, nu este omeneste să încercăm să găsim o explicație? Și nu se obișnuiește în același timp să ne învinovățim pe noi înșine, pentru că avem nevoie să găsim un vinovat?

- Dar eu am făcut o întreagă filosofie din asta. Am început atunci când au murit părinții mei. Îmi amintesc cum mă perpeleam și mă tot gândeam ce făcusem de-
mâniaseam atât de tare pe Dumnezeu. Asta se întâmpla înainte ca psihologii specializați să știe cum să le spună

copiilor că, atunci când se întâmplă ceva rău, nu este vina lor.

Întoarse o palmă și examinează bătăturile de la baza degetelor.

- Dacă începi să gândești așa când ești copil, continui să gândești la fel în adolescență și mai târziu, când devii adult. Încercam mereu să păstrez echilibrul între faptele bune și greșelile pe care le făceam, că să nu mâinii iar vreo forță divină. Dacă făceam ceva rău, așteptam lovitura.

Dillon întoarse capul, și Jade îl vedea acum din profil.

- Când au murit Debra și Charlie, mi-am zis că am greșit rău de tot pe undeva.

Râse ironic.

- Câtă înfumurare, să crezi că tu controlezi destinele oamenilor, nu crezi? Dar, în toți acești ani, m-am considerat vinovat de moartea lor. M-am gândit că a fost o pedeapsă pentru ceva ce-am făcut sau nu am reușit să fac.

Jade traversă veranda și veni lângă el, în dreptul balustradei, dar nu-l întrerupse. Dillon clătină din cap cu durere.

- Ideea de bază este că se întâmplă lucruri rele. Tragedii li se întâmplă unor oameni buni, în timp ce soarta le zâmbește canaliilor.

Privirea lui se uni cu a ei.

- Nu-ți pot spune ce bine mă simt că am scăpat de povara asta.

- Debra și Charlie au fost victime ale unei nenorociri, Dillon. Și tu la fel.

- Îți mulțumesc că m-ai ajutat să înțeleg asta.

Își ridică mâinile de-o parte și de alta a capului ei, lăsându-i timp să se obișnuiască cu ideea că o s-o atingă. Apoi, cu vârful degetelor, îi dădu la o parte șuvițele de păr de pe față.

- Ești frumoasă, Jade.

Jade rămase nemișcată și liniștită pe dinăuntru. Pentru că nu simțea alarma și panica pe care le încerca

de obicei atunci când o atingea un bărbat, nu voia să facă nimic – nici măcar să clipească, să înghită sau să respire – nimic care să-i declanșeze teroarea.

În loc să se concentreze asupra ei și asupra reacțiilor ei, încercă să-și îndrepte întreaga atenție către Dillon.

Ce vedea când o privea cu ochii ăia intenși, verzi-cenușii? Îi simțea părul mătăsos între degete? Oare simțea și el aceeași senzație de anticipare?

Anticipare pentru ce? se întreabă.

Era un gând care o agita, așa că îl alungă repede din minte. O s-o ia pas cu pas, încetul cu încetul, deocamdată, nu voia să se schimbe nimic.

Dillon întinse brațul la nivelul umărului, sprijinindu-se de coloana de susținere din spatele ei. Prinsă între el și coloană, Jade simți un fior de panică. Totuși, când îi rosti numele, vocea lui adâncă și calmă o liniști.

– Jade?

– Hmm?

– Sunt pe cale să fac ceva ce mi-ai spus în mod repetat să nu fac.

Un nod i se ridică numaidecât în stomac. Îi simțea respirația caldă pe față. Își ținu ochii deschiși cât putu mai mult, înainte să se închidă împotriva voinței ei. Mustăța lui îi gădilă buza de sus. Îi atinse mijlocul buzelor cu vârful limbii, atât de ușor încât, la început, crezu că-și imaginează.

Îi dădu capul pe spate și-și apropie buzele de ale ei. În mod șocant, buzele i se deschiseră ca să-l primească. Dillon scoase un geamăt adânc. Ușor, blând, neagresiv, delicios. Îi simțea limba mișcându-se, dar nu o sufoca.

Căldura întunecată a nopții o cuprinse odată cu misterul adânc al sărutului. Simțindu-se amețită, întinse instinctiv mâna, căutând ceva care să o susțină. Îi găsi brațul pe care încă îl ținea sprijinit de coloană. Dillon îi rosti numele în șoaptă și-și relaxă cotul, făcând ca hainele lor aproape să se atingă.

Cu grijă, își puse cealaltă mână pe talia ei. Buzele lui se jucară cu ale ei. I le atinse cu mustăța. Îi trase blând

buza de sus între dinții lui. Își aplecă încet capul și o sărută pe gât.

Jade scoase un mic strigăt.

- Îmi este frică.

- De mine?

- De asta.

- Să nu-ți fie.

Jade închise ochii și încercă să nu se gândească.

Dillon așteptă.

- E totul bine?

Se ridică și îi privi chipul.

- Jade?

Își puse mâna pe pieptul care îi sălta repede.

- Nu pot să respir.

Un colț al mustății i se ridică.

- Și asta-i de bine sau de rău?

- Nu sunt sigură.

- Eu zic că-i de bine.

- Bine...

- Relaxează-te!

O împinse cu spatele, până când ajunse lipită de coloană.

- Trage aer în piept.

Asemenea unui copil, făcu ce-i spunea. Cu ochii închiși, trase de mai multe ori aer în piept, și asta o liniști. Când deschise ochii, văzu chipul lui Dillon aplecat peste al ei și începu din nou să respire neregulat.

- Mă simt ca o proastă.

- Nu ai de ce. Încerci să depășești cel mai cumplit coșmar al unei femei.

- Vreau să-l depășesc!

Cuvintele i se rostogoleau pe buze.

- Chiar vreau, Dillon.

- Bine. Asta e bine, spuse el, cu vocea afectată. O să lucrăm la asta. Mă gândeam să petrecem un weekend lung împreună. Fără obligații. Fără să mă aștept la ceva. Doar să ne izolăm de tot și toate ca să ne relaxăm. Ce spui?

- Nu.

Își lăasă mâinile să-i cadă și se îndepărtă de ea. Expresia lui era un amestec de furie și frustrare.

- Atunci, nu pot să te mai sărut, Jade. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, o să-mi pierd controlul. O să încep să gândesc cu altă parte a corpului și o să ajungi să-ți fie frică de mine. Și nu vreau asta.

Se întoarse cu spatele și coborî în grabă treptele. Îl prinse din urmă înainte să ajungă la mașină.

- Dillon, nu înțelege.

- Ba da. Jur că da! Doar că...

Își trecu degetele prin păr.

- Dumnezeu mare, nu mai suport!

Îl prinse de mânecă.

- Nu, vreau să spun că nu ai înțeles ce ți-am spus. Nu vreau să aștept un weekend. Vreau să încerc în seara asta.

Umezindu-și stânjenită buzele, ridică privirea spre el.

- Acum, Dillon!

capitolul 28

- Unde mergem? întrebă Jade. Adică, știu unde mergem, dar de ce?

- Așteaptă și-ai să afli.

Farurile mașinii luminau tunelul de copaci care în cele din urmă se opri la casa de plantație pe care Jade o cumpărase recent pentru GSS. Cu excepția umbrei adânci de sub frunzele copacilor, curtea era scăldată în lumina lunii. Casa era albă și falnică și arăta mai bine decât în lumina neiertătoare a zilei.

Dillon zâmbi misterios în timp ce scotea o lanternă din torpedo.

- Haide, e-n regulă. Proprietarul mi-e prieten apropiat.

Traversară împreună curtea adâncă și urcară treptele din fața casei. Scândurile vechi scârțâiau sub greutatea lor.

- Trebuie să le repar înainte să pătească cineva ceva, observă Dillon, în timp ce scotea cheia din buzunarul blugilor.

- De unde-ai făcut rost de cheie?

- Dacă nu încetezi cu întrebările, o să strici surpriza.

- Care surpriză?

- Asta-i tot o întrebare.

Mirosul apăsător specific caselor goale îi întâmpină în clipa în care Dillon deschise ușa de la intrare și o împinse pe Jade în vestibulul larg. Aprinse lanterna și luminează cu ea podeaua pardosită cu gresie italiană.

- E o casă foarte simandicoasă.

Jade își cuprinse coatele cu mâinile.

- Îmi place mult mai mult în timpul zilei. Acum îmi dă fiori.

Era nedumerită și ușor dezamăgită. Când plecaseră, presupusese că o s-o ducă direct la rulota lui. Nici nu intrase în discuție să rămână acasă la ea. Chiar dacă se puteau strecura fără să fie auziți de Cathy și de Graham, s-ar fi simțit stânjenită să-i știe în camerele alăturate. Și nu avea nevoie de nimic care să-i crească inhibițiile.

Dacă stătea prea mult timp să se gândească, risca să-și piardă curajul. Casa asta mare și veche, goală de ani buni, nu avea darul să o liniștească. Și întârzierea o irita o idee. Îi era chiar așa de ușor să-și stăpânească dorința?

- Ia-mă de mână și ai grijă pe unde calci!

Îi dădu mâna. Dillon începu să urce la etaj, surprinzând-o când îl văzu că evita treptele stricate, care ar fi putut reprezenta un pericol.

- Ai mai fost aici?

- Aha.

- Fără mine?

- Aha.

- Când?

- Ai grijă, acolo e un cui ruginit, ieșit în afară.

Când ajunseră sus, Dillon făcu dreapta, luminând holul cu lanterna. Ușile tuturor camerelor erau deschise, în afară de una, din capătul culoarului. Și spre acea

ușă o conduse Dillon. O privi cu subînțeleas înainte să răsucescă clanța de porțelan și să deschidă ușa.

Jade traversă pragul și pași în încăpere. Spre deosebire de restul casei, camera aceasta fusese curățată. Nu existau pânze de păianjen în colțurile tavanului înalt sau care să atârne de cristalurile în formă de lacrimă ale candelabrului de deasupra. Parchetul din lemn masiv nu era lustruit, dar fusese măturat de praf și de alte mizerii.

Era o singură piesă de mobilier în cameră – un pat de alamă. Jade îl admirase când vizitase pentru prima oară casa, deși îi păruse dincolo de orice posibilitate de recuperare. Acum strălucea în raza lanternei lui Dillon. În stil victorian, placa din capul patului era decorată cu detalii elaborate, cu spirale și răsucituri, iar de ea erau sprijinite mai multe perne cu fețe curate, din pânză albă. Pe pat erau cearșafuri curate și o cuvertură. De tavan fusese atârnată o plasă de țânțari, care cădea de-o parte și de alta a patului.

Jade rămase mută, privind întreaga scenă în timp ce Dillon se duse la șemineu și aprinse lumânările aranjate în vatră. Apoi se mișcă prin cameră aprinzând zeci de alte lumânări până când pereții părură să sclipească în lumina difuză, iar patul să strălucească incandescent în spatele perdelei de tul.

După ce aprinse și ultima lumânare, Dillon suflă și stinse chibritul, apoi, după ce-l aruncă în șemineu, se întoarse cu fața spre Jade. Părea timid și oarecum temător.

– Ei? Ce zici?

Jade ridică mâinile și deschise gura ca și cum ar fi vrut să vorbească, însă nu reuși să articuleze nici un cuvânt.

– Nu am prea multe de făcut seara, zise el. De când ai achiziționat casa asta vin aici și-mi fac de lucru cu tot felul de chestii.

Aruncă o privire cu coada ochiului spre pat.

- Știi, poate părea că îndrăznesc prea mult. Dar știu am cât de mult îți place locul ăsta. Și m-am gândit că, dacă vreodată... dacă noi o să... La naiba!

Își trecu o mână pe după ceafă și pe cealaltă și-o îndesă în betelia blugilor.

- Uite, nu puteam să te duc în nenorocita aia de rulotă, da? Ar fi fost cel mai puțin romantic decor cu putință și... m-am gândit că ai nevoie... că meriți... ceva romantic.

Mormăi un șuvoi de înjurături.

- Par un dobitoc, nu-i așa? Ei bine, mă simt ca un ditamai prostul. Cel mai romantic lucru pe care l-am făcut de când a murit Debra a fost să întreb o femeie mai întâi cum o cheamă.

Pufni dezgustat de sine.

- Probabil că nici asta nu a fost totuși o idee bună. Poți să dai înapoi dacă vrei.

Mută, Jade clătină din cap.

- Nu mă supăr, îți jur, spuse el. Spune că vrei s-o lași baltă și-o lăsăm baltă.

Se apropie de el.

- Încep să cred că ție-ți este de fapt frică, Dillon.

- Îmi este. Mi-e frică să nu dai înapoi.

Cu voce răgușită, adăugă:

- Dar nu vreau s-o faci.

- Probabil că o să fiu o partidă jalnică.

Flacăra lumânărilor i se reflecta în privirea intensă.

- Asta nu e posibil.

Stânjenită, se uită la pat.

- Camera e încântătoare. Sincer. A fost un gest foarte atent... și foarte romantic.

- Mersi.

Întoarce din nou capul spre el și zâmbi timid.

- Mă bucur că o să fie cu tine, Dillon.

Se întinse după mâna ei și i-o prinse într-a lui. Îi mângâie cu degetul mare încheieturile degetelor.

- Și eu mă bucur. Dar de ce sunt eu?

Genele îi coborâră și îi acoperiră ochii.

- Nu sunt încă sigură că pot merge până la capăt, dar... ești primul bărbat care m-a făcut să vreau să pot. Pentru prima oară cred că merită să-mi asum riscul.

Dillon îi ridică mâna până la buzele lui și i-o sărută.

- În orice moment, nu trebuie decât să-mi spui să mă opresc și-o să mă opresc. Probabil că o să înjur. E posibil chiar să plâng, spuse el, zâmbind cu jumătate de gură. Dar o să mă opresc.

Jade nu voia să oprească ce făcea în acel moment cu mâna ei. I-o ținea lipită de buzele lui în timp ce vorbea, răsuflarea lui îi lăsa pete umede pe piele. I-o întoarse ușor și, în timp ce-i deschidea degetele, își înfipse dinții în partea cărnoasă de sub degetul ei mare.

Închise ochii și îi sărută mijlocul palmei, îngropându-și fața în ea. Buzele lui erau calde și sincere, limba jucăușă și erotică. Îi conduse degetul arătător până sub mustață și i-l plimbă încet pe deasupra buzei de sus. Îi zgârie ușor degetul cu dinții. Jade simți un gădilat - pe deget și în adâncul stomacului. Îi luă degetele pe rând, mușcându-le ușor, mângâindu-i pielea cu limba.

Jade simțea aproape la fel de multă plăcere să-l privească pe câtă încerca sub mângâierile lui. Flacăra lumânărilor îi scotea în evidență șuvițele mai deschise din păr. Genele închise și țepoase îi erau așezate pe pomeții obrazilor. Gura lui, cu buza de sus plină sub mustața deasă, arăta înnebunitor de sexy. Jade își simțea stomacul asemenea unei pisici, care se întinde cu o plăcere animalică după un somn îndelungat.

Îi sărută interiorul încheieturii, apoi urcă până la curbura cotului. Capul lui îi atinse sânul și Jade se temu să nu reapară panica. Încet însă, din adâncul pieptului, trupul ei îi spunea că ce se întâmpla acum era bine.

- E normal să se întărească.

Nu-și dădu seama că rostise în șoaptă cuvinte decât abia când capul lui Dillon urcă până lângă al ei.

- Ce?

- Nimic.

- Ce ai spus?

- Am spus... Am spus că e normal să se întărească.

- Ce anume?

- Sfârcurile mele.

Dillon își coborî privirea.

- Și s-au întărit?

Jade dădu din cap.

- Când te-ai frecat cu capul de mine.

- Ți-a plăcut?

- Da. .

- Am făcut ceva până acum care să nu-ți placă?

- Da.

- Ce?

- Te-ai opri și ai început să vorbești.

Dillon râse înfundat.

- Vezi? Vechea mea meteahnă. Mă tot aștept să meargă ceva prost atunci când îmi doresc mai mult ca orice ca totul să meargă bine.

Ca și cum ar fi fost o rutină pe care o exersau în fiecare seară, îi ridică brațele și le așează pe umerii lui. Prinzând-o ușor de talie o trase lângă el, până când trupurile li se atinseră. Jade nu-și putea ascunde uluirea.

- Sfârcurile tale nu sunt singurele care se întăresc, Jade, îi aminti el, într-o șoaptă răgușită.

Lipindu-și fruntea de a ei, spuse:

- Sunt doar eu. Nu ți-e frică de mine, nu?

O așteptă să răspundă. În sfârșit clătină din cap, rostogolindu-și fruntea dintr-o parte în alta peste a lui.

- Te rog să nu-ți fie frică de mine.

- Nu-mi este.

- Atunci, sărută-mă!

Își lăsă capul pe spate și se uită la ea.

- Sărută-mă, Jade!

- Te-am sărutat.

- Nu, eu te-am sărutat pe tine. E o diferență.

Jade voia să-i demonstreze că nu era o lașă. Mai important, trebuia să și-o dovedească ei înseși. Își băgă degetele în părul lui, trăgându-i capul spre ea în timp ce se ridica în vârful picioarelor. Își lipi gura de a lui.

Răspunsul lui fu vag, și asta o irită.

- N-ar strica dacă mi-ai răspunde la sărut.

- Nu mă săruți. Mi-ai atins doar buzele. Asta nu se pune.

Teama de intimitate se lupta cu dorința ei de a o învinge. Ridicându-se din nou pe vârfuri, îi testă linia dintre buzele ferme cu vârful limbii. Gura lui se deschise și, dintr-odată, îl săruta. Îi explora interiorul cu limba, atingându-i-o pe a lui, simțindu-i gustul. Îi trase mai mult capul spre ea. Gura lui se închise peste a ei.

Se întâmpla ceva minunat de sexy. Simțiră amândoi. Cu un geamăt flămând, Dillon își puse mâinile pe spatele ei, lipind-o de mijlocul lui. Pentru că se simțea încă în control, Jade îl lăasă s-o facă. Și simți cu plăcere căldura solidă a trupului lui.

Pentru prima oară în cincisprezece ani, dădu frâu liber simțurilor. Textura părului și a pielii lui erau senzații noi și excitante sub degetele ei. Forța lui nu o speria. Îi plăcea. Era o senzație ce părea să completeze slăbiciunea ei. Senzații explozive erupeau în fiecare punct în care se atingeau.

Săruturile continuară. Pe măsură ce dorința-i creștea, își îndesa limba mai adânc în gura lui. Dillon îi răspundea în același fel, până când fiecare sărut deveni un act de dragoste, un schimb carnal.

În cele din urmă, rămasă fără suflare, Jade își desprinse gura de-a lui și se sprijini de el, slăbită.

- Dillon, putem sta jos, te rog?

- Hai să ne întindem!

Jade se depărtă de el.

Ochii îi erau fierbinți, dar vocea-i era surprinzător de controlată, de liniștitoare.

- Bine?

Gândul de a se întinde lângă el îi făcu inima să-i bată cu putere în piept. Aruncă o privire neliniștită spre pat.

Dillon îi atinse obrazul cu spatele degetelor și îi întoarse capul din nou spre el.

- Unul lângă altul, Jade. Nu altfel.

Își umezi buzele.

- Bine. Unul lângă altul.

Dând din cap ca să o liniștească, Dillon se depărtă un pas de ea și începu să-și desfacă încet cămașa.

- Nu sunt încă pregătită să-mi scot hainele, spuse ea repede.

- Nu-i nimic.

Se părea însă că alegerea ei nu o influența pe a lui. Își scoase cămașa și o lăsă să cadă pe jos. Nu avea curea. Betelia blugilor vechi era atât de decolorată, încât ațele erau aproape complet albe. Îi scotea în evidență abdomenul musculos și apetisant. Dând la o parte plasa de țânțari, se așeză pe marginea patului și-și scoase ghetetele una câte una, apoi șosetele.

Se întinse pe spate. Pielea lui bronzată contrasta cu cearșaful și cu pernele albe. Îi întinse mâna prin despărțitura din perdeaua de tul. Tremurând, Jade se așeză lângă el. Își scoase sandalele, dar fu singura concesie pe care o făcu înainte să închidă plasa.

Fără cămașă, părea mai amenințător, mai masculin, iar masculinitatea lui crudă începu să o copleșească. Euforia creată de săruturile lor începu să se evapore. Scânteile se stinseră una câte una, ca tăciunii într-un foc pe terminate. Simți negura fricii lăsându-se peste ea. Se părea că o simțise și Dillon.

Spuse încet:

- Sunt făcut din aceleași țesuturi ca și tine, Jade. Au doar altă formă.

Îi privi pieptul lat, acoperit de păr, abdomenul care i se cufunda sub cutia toracică.

- Cu totul altă formă.

Cu vârful degetului arătător, îi atinse cuta dintre sprâncene.

- Nu-i chiar așa de rău, nu?

- Nu-i rău deloc, spuse ea, cu voce sugrumată. Îmi place cum arăți. Mi-a plăcut de când te-am văzut prima oară, prin binoclu.

Dillon se încruntă, nedumerit.

- Prin binoclu?

Între vârful degetului mare și până în vârful celui mic aproape că-i putea cuprinde lățimea spatelui. Îi mângâie coloana.

- Mai ții minte că în L.A., când te-am recrutat, ți-am spus că te urmăream de câteva zile? Te-am urmărit cu binoclul, din camera mea de hotel, de pe cealaltă parte a străzii. De mai multe ori am avut senzația că ai simțit că te priveam. Parcă te uitai fix la mine.

Ochii ei albaștri îi găsiră pe-ai lui.

- Mi s-a tăiat răsuflarea.

Mâna lui i se oprise pe spate și o ardea ca un fier încins prin bluza subțire.

- Nu știam cum să răspund la felul în care mă făceai să simt, mărturisi ea, cu un nod în gât.

- Și acum?

- Tot nu știu cum să răspund.

- Află.

- Cum?

- Atinge-mă! Promisiunea rămâne valabilă, adăugă el. Nu te ating și eu. Decât dacă vrei.

Îi privi temătoare pieptul gol.

- Aș vrea mai bine să ne mai sărutăm, dacă vrei și tu.

Zâmbetul lui era doar o idee încordată.

- Cred că pot suporta, zise el.

Se întinse s-o tragă lângă el, dar Jade se dădu în spate. Mâinile lui se relaxară pe brațele ei.

- Ca să ne sărutăm, trebuie ca buzele noastre să fie la același nivel. Întinde-te, Jade!

După câteva momente tensionate, se întinse, încordată. Îi prinse fața în palme și o trase spre a lui. Gurile lor se întâlniră într-un alt sărut adânc. Era blând, senzual, sexy. Curând, sărutul nu mai era îndeajuns pentru ea. Își dorea mai mult.

Îi era mai ușor să-l atingă atunci când nu-l privea direct în ochi. Timidă, își puse o mână pe pieptul lui.

Dillon scoase un geamăt de surprindere și de plăcere, dar continuă să o sărute.

Pielea lui era caldă. Pieptul îi părea viu sub atingerea ei. Preț de câteva minute, nu reuși să se miște. Dar săruturile lui erau puternice, îi alungau anxietatea și îi stârneau curiozitatea și dorința.

Își mișcă aproape imperceptibil vârful degetelor. Din nou mușchi tari. Și păr. Îl atinse cu degetul mare. Dillon trase cu zgomot aer în piept. Mâna lui Jade îngheță acolo unde era.

- N-am vrut să te sperii, șuieră el. Nu te opri.

- Nu mă așteptam să fie atât de...

- Atât de cum, Jade?

- De... plăcut.

Râzând încet, își îngropă fața în părul ei și o strânse în brațe. O rostogoli deasupra lui. Schimbarea de poziție fu atât de bruscă și de neașteptată, încât Jade nu avu timp să se pregătească pentru șocul care urmă. Rămase înlemnită, privindu-l fix în față.

- Dacă nu-ți place, o putem schimba, spuse el grav.

După ce stătu puțin să analizeze, Jade își dădu seama că tot ce simțea ea era dorință, nu frică. Trecuseră ani în șir de când îl atinsese în felul ăsta pe Gary Parker. Pentru că trecuse atât de mult timp de când se simțise așa, aproape că nu mai recunoscuse senzațiile.

Totuși, tot ce făcuse în adolescență nu se putea compara cu ce se întâmpla acum. Gary fusese un băiat. Dillon era fără îndoială bărbat, și nici ea nu mai era o fată. Era femeie de ani întregi, însă Dillon era primul bărbat care o făcea să fie conștientă de feminitatea ei. Se simțea ca deșteptată brusc dintr-un somn adânc.

Căldura radia din fiecare punct în care trupurile lor se atingeau. Jade simțea cum sângele și dorința îi pulsează în vene. Era o senzație delicioasă.

- Îmi place, dar nu știu ce să fac, spuse ea, într-o șoaptă chinuită.

- Fă orice vrei să faci, Jade. Nu e un test. N-o să-ți dau notă. Nu poți să treci sau să pici. Orice faci, o să fie bine.

Își coborî buzele spre ale lui, pentru un alt sărut. Îi fixă capul între mâinile lui și sărutul care urmă fu atât de pasional, încât îi lăsă pe amândoi fără suflare. Jade își dădu capul pe spate ca să tragă aer în piept. Dillon profită de moment și îi sărută gâtul. Ridică o mână spre primul nasture al bluzei ei.

- Ce...? Nu.

Lăsându-și mâna acolo unde era, spuse:

- Face parte din joacă, Jade.

- Știu, dar...

- Vreau să te văd. Lasă-mă să te ating!

Rămaseră privind unul în ochii celuilalt. În cele din urmă, Dillon spuse:

- Bine. Dacă nu vrei...

- Nu, stai!

Ezită doar o clipă înainte să-și treacă mâna peste pieptul și peste abdomenul lui. Lăsându-se în spate, pe călcâie, îl ridică pe Dillon în șezut și îi conduse mâna spre pieptul ei.

- Să nu mă doară.

- Niciodată. N-aș face niciodată ceva care să te doară. Vreau să-ți arăt cât de bine e să fii atinsă.

Jade dădu din cap și îi lăsă mâna. Îi desfăcu primul nasture, apoi trecu la al doilea. Nu se grăbea. Când termină cu nasturii, îi scoase cămașa din betelia fustei. Apoi, strecurându-și mâinile prin cămașa deschisă, îi cuprinse cutia toracică.

- Pot să-ți ating sânul, Jade?

Îi simțea mâinile reci pe piele. Erau aspre, bătătorite, dar atingerea lor era blândă.

- Da.

Îi cuprinse sânul stâng.

- Spune-mi dacă nu-ți place. Spune-mi când să mă opresc.

- Nu mă tem că o să-mi faci rău. Mă tem că n-o să pot rezista. Mă tem că o să mă facă să-mi amintesc, și atunci totul o să se strice.

- Nu te gândești la nimic altceva decât la clipa asta. Concentrează-te asupra senzațiilor!

O mângâie blând prin sutien. Își trecu ușor spatele degetelor peste sfârcul ei. Se întări. Involuntar, scoase un sunet încet, ca un tors de pisică.

- Aș vrea să-ți desfac sutienul.

Dădu din cap.

Îi desfăcu închizătoarea de la spate apoi își strecură mâna în cupa largă și îi cuprinse sânul. Jade îi șopti numele.

Continuă să o mângâie.

- Vrei să mă opresc?

Fără nici un cuvânt, Jade clătină din cap.

Mâna lui o mângâia cu grijă. Jade își mușcă buza atunci când mângâierile se concentrară asupra sfârcului ei. Era întărit și ridicat chiar înainte să-l atingă.

- Ești perfectă, Jade, șopti el, continuând să o mângâie ușor, abia atingând-o.

Jade se simțea cuprinsă de valuri ba fierbinți, ba de gheață. Slăbită de mângâierile lui, își lăsă capul în față și-l sprijini pe umărul lui. Îl cuprinse cu brațele. Ungھی-ile îi intrară în spatele lui.

- Jade, vreau să te ating cu gura. Aici.

Îi apăsă degetul pe sfârc.

- Pot să fac asta?

Jade încuviință cu o mișcare mică din cap, pe umărul lui.

Dillon îi deschise bluza și îi lăsă în jos sutienul. Simți aerul nopții intrând prin fereastra deschisă și atingându-i pielea expusă. Era rece pe sâni ei ridicați. La început, sărutul lui fu blând, afectuos. Buzele lui îi atingeau tandru pielea. Apoi o sărută cu mai multă putere, ridicând în ea valuri fierbinți de plăcere care o amețiră. Instinctiv, Jade se ridică în genunchi, făcându-și corpul mai accesibil gurii lui. Săruturile lui Dillon

păreau să nu se mai termine. Hainele ei îl încurcau întruna, și o enervau pe ea în aceeași măsură ca și pe el.

- Dacă-ți dau jos bluza de pe umeri, îți scoți brațele din mâneci? întrebă el. Te rog, Jade!

Ea dădu din cap.

Îi făcu bluza să-i alunece de pe umeri și îi scoase mâinile prin mâneci. Pierzându-și dintr-odată curajul, Jade ridică o mână și-și strânse sutienul la piept. Priviră adânc unul în ochii celuilalt. Jade observă că o venă se umflase pe tâmpla lui Dillon și pulsa vizibil, iar maxilarul îi era încleștat.

- Ne oprim aici?

- Eu... Nu, nu cred.

Își dădu mâinile la o parte și sutienul îi căzu pe genunchii lui.

- Oh, mulțumesc, Doamne! spuse el, într-un geamăt adânc. Cu amândouă mâinile, îi atinse mai întâi părul, apoi, pe rând, fiecare trăsătură a feței, apoi buzele umflate și îmbujorate de la sărutările lui. Degetele lui îi coborâră pe gât, pe piept, printre sâni. El o privea de parcă ar fi fost o creație magnifică.

- Arată-mi ce vrei să fac, Jade!

Îi luă fața între palmele ei și i-o coborî înspre sâni, privind cum buzele i se afundă în piele. Sfârcurile i se ridicară sub mângâierile limbii lui. Gura lui îi provoca o plăcere insuportabilă.

Cu un geamăt, Dillon se prăbuși peste perne, îi dădu la o parte sutienul din poală și începu să-și desfacă nasturii de la blugi. Ochii lui Jade se măriră, alarmați.

- N-o să fac nimic din ce nu vrei să fac, îi explică el repede.

Ridică o mână deasupra capului și prinse marginea tăbliei patului.

- Nu pot să fac nimic cu o singură mână, nu? Dar trebuie să-i fac loc, Jade.

Mâna dreaptă muncea frenetic să desfacă nasturii încăpățânați. Când reuși, deschise șlițul, lăsând să se vadă nimic altceva decât bumbacul alb al chiloților. Chiar

și așa, forma și dimensiunea provocate de erecția lui erau evidente. Jade îl privi temătoare.

Dillon îi puse o mână pe obraz.

- E normal ce se întâmplă, Jade. Te doresc. Dar nu vreau să te violez, nu vreau să te rănesc, nu vreau să dovedesc că sunt mai puternic decât tine. Te doresc pentru că ai ochii atât de albaștri, încât mi-aș dori să înot în ei. Pentru că ai picioarele astea fantastice de la care mi-a fost greu să-mi iau ochii încă din seara în care m-ai plimbat prin oraș cu limuzina. Te doresc pentru că gura ta e delicioasă și sânii-ți sunt dulci și știu că și tu mă dorești acum.

Cu un efort, continuă:

- Nu vreau să te am cu forța, Jade. Vreau să fac dragoste cu tine.

Formând un X deasupra sânilor, Jade își încrucișă brațele și-și puse mâinile pe umeri.

- Știu asta, Dillon. În sufletul meu, știu. Dar în mintea mea...

- Nu-ți mai asculta mintea, spuse el, aproape strigând.

Apoi însă se grăbi să-și corijeze ieșirea:

- Ce vrei să faci, Jade? Ascultă-ți inima! Ce spune?

- Spune că și eu vreau să fac dragoste cu tine, dar mă tem că o să mă blochez când va veni momentul.

Îi mângâie părul cu mâna.

- Atunci, nici măcar n-o să încerc. Știam că o să dureze. M-am gândit că o s-o luăm încet. O s-o luăm pas cu pas și nici măcar n-o să încercăm nimic până n-o să te simți pregătită.

- Nu e drept față de tine.

- Nu sunt în prea mare suferință.

Jade îi aruncă o privire îndoielnică. Apoi Dillon râse amar.

- Ei bine, există mai multe feluri de suferință. O să mă ridic din nou, bine?

Când se afla din nou în genunchi, între coapsele lui, îi șopti:

- Ești atât de frumoasă!

Un sărut se topi în altul, până când fu imposibil să-și mai dea seama unde se termina unul și începea următorul. Măinile lui erau în continuă mișcare. Îi mângăiau gâtul, spatele, talia, sânii. Nici Jade nu părea să mai aibă vreo jenă în a-l atinge. Pieptul lui era un teritoriul necunoscut pe care îl explora cu mâini curioase și buze precaute.

- Haide, murmură el când buzele ei se opriră deasupra sfârcului.

Îl mângâie cu limba și descoperi cât de excitant era. Avea treizeci și trei de ani și era primul trup de bărbat pe care îl atingea în acest fel. Era un adevărat maraton de experiențe fantastice pentru ochii, mâinile și gura ei.

Adesea buzele lui Dillon se întorceau la sânii ei. Îi săruta în mod repetat. Doar cu vârful limbii, aproape că o putea aduce la delir. Ea îi cuprinse capul cu mâinile și îl strânse la pieptul ei, delectându-se cu senzația minunată a părului des pe pieptul ei, a mișcării calde și umede a gurii lui.

Începu să simtă o durere undeva înăuntru. Buzele sexului ei pulsau de dorință. Ca să potolească această durere, ridică instinctiv pelvisul și se frecă de el. Dillon înjură din toată inima.

Nu-și dădu seama că-și strecurase mâinile pe sub fusta ei până când nu-i simți palmele pe spatele coapselor.

- E-n regulă, Jade?

Nu reuși decât să scoată un geamăt incoerent.

Măinile i se mișcau pe posteriorul ei, trăgând-o mai aproape de el. Apoi își coborî capul și o dezmierdă prin fustă.

- Dumnezeule! exclamă ea, sub impactul plăcerii neașteptate provocate de mângâierea lui.

Își simți coapsele topindu-i-se. Îi prinse cu putere umerii. Dillon își întinse o palmă peste posteriorul ei, iar cealaltă mână o aduse în partea din față a chiloților ei. Degetele lui se strecurară sub dantelă, în cârlionții

alunecoși de deasupra sexului ei. Degetele lui o mângâiau, provocându-i o plăcere nemaiîntâlnită.

Jade nici măcar nu se gândea să-i fie frică. Scoase un suspin adânc și-și lăsă capul peste al lui.

- Depărtează-ți puțin coapsele, Jade.

Nu o împunse. Nu o forță cu mâinile. Degetele lui explorau blând, mângâiau convingător, fără a crea mai multă presiune decât aripile unui fluture. Își depărtă ușor genunchii.

- Așa, șopti el încurajator. Ești alunecoasă ca mătasea.

Degetul lui alunecă peste sexul ei umflat, dar nu intră înăuntru. Ușor, încet, îi depărtă buzele pline ca să facă accesibil degetelor lui punctul cel mai sensibil. Din instinct, Jade începu să se miște sub mâna lui.

Încăperea luminată de lumânări începu să se strângă în jurul ei. Întregul univers era redus la patul pe care se afla, la plăcerea pe care i-o oferea Dillon, mai mare decât ar fi crezut că e cu putință. Gura lui era pe sfârcul sânelui ei, mângâindu-l la fel de delicat ca și degetele care i se mișcau pe clitorisul alunecos.

Stomacul i se strânse. Sâni i se umflau cu fiecare respirație rapidă. Căldura o mistuia. Se freca de mâna lui cu nerușinare.

Când presiunea deveni de nesuportat, când simți că mai are puțin și întreg trupul o să-i explodeze, își înfipse dinții în umărul lui ca să-și înăbușe strigătul de extaz.

Dillon se prăbuși pe perne, trăgând-o după el. Îi mângâie spatele, îi masă umerii.

Capul ei rămase îngropat în gâtul lui. Din când în când, trupul îi era străbătut de un tremur ușor.

În cele din urmă, Dillon îi cuprinse capul între palme și îl ridică în așa fel încât să-i poată privi fața.

- Cum ți s-a părut?

Își plecă privirea, rușinată.

- Nu știam că poate fi atât de... atât de...

- Așa aș fi spus și eu.

Râseră ușor. Se sărutară tandru. Se sărutară pasional. Dillon îi desfăcu fusta și i-o împinse peste coapse. O prinse cu palmele lui aspre, lipind-o de el.

- Vreau să te simt lipită de mine, Jade. Udă și fierbinte - lipită de mine. Îți jur că nu-ți fac nimic, dar, la dracu'...!

Și ea voia să-l simtă. Cu doar câteva clipe în urmă, crezuse că întreaga dorință i se epuizase. Dar săruturile lui începeau deja să retrezească în ea acea durere care era în același timp nouă și familiară.

Își dădu la o parte hainele și se întinse peste el. Când o mângâie din nou, Dillon îi atinse pielea goală și scoase un geamăt. Continuă să o ridice peste el până când gura îi ajunsese în dreptul sânilor ei.

Păru firesc ca picioarele ei să se depărteze. Genunchii i se despărțiră ca să-i încalece talia. Dillon îi prinse spatele coapselor și le făcu să alunece în sus și-n jos într-o mângâiere care o lăsa lipsită de orice forță.

- Dillon, te rog!

Nu ar fi putut spune exact ce anume-i cerea. Dar nu ar fi putut niciodată anticipa ce avea să-i dea. Prinzându-i coapsele între mâinile lui, le trase spre el în timp ce se apleca înspre ele. Își îngropă fața în părul mătăsos dintre coapsele ei. Ca să se stăpânească, Jade se prinse de barele patului, din spatele ei.

Îi sărută cârlionții negri.

- Dillon...

Coborî mai jos și o sărută din nou, cu gura deschisă, iubitoare. Aproape că leșină când îi simți limba - depărtând, căutând, găsind, gâdilând, mângâind - în timp ce-i masa cu mâinile spatele coapselor.

Vuietul îi reveni în urechi. Avea să se întâmple din nou. Voia să se întâmple. Și totuși...

- Nu.

Încercă să se îndepărteze de el.

- Dillon, nu! Oprește-te!

Odată ce auzi cuvântul-cheie, îi dădu drumul, dar o privea nedumerit.

- Pentru Dumnezeu, de ce?

- Te vreau până la capăt.

Îi trase în jos chiloții și se coborî peste vârful mădular deja umed.

- Jade, lasă-mă să...

- Lasă-mă *pe mine!* spuse ea, accentuând cuvintele.

Primele contracții ritmice începuseră deja să o cuprindă când simți organul neted între pliurile protectoare ale sexului ei. Întreg trupul îi pulsa.

Dillon scoase un gemăt și-și puse mâinile pe coapsele ei. O conduse ritmic.

Jade îi strigă numele în momentul în care orgasmul o scutură. Se înfipse în el, apoi se prăbuși peste el, pradă senzațiilor care îi cuprinseseră întreg trupul. Dillon îi cuprinse cu putere trupul subțire. Nu avea nevoie de prea multă încurajare.

Între pereții încăperii scăldate în lumina candelor, se auzeau suspine de fericire, de ușurare și de mulțumire.

capitolul 29

Atmosfera din camera de spital era grea, ca de înmormântare.

Doctorul care stătea la picioarele patului nu-și mai ascundea pesimismul. Uitându-se mai întâi la pacient, apoi la soția pacientului, spuse:

- Îmi pare rău. Am făcut tot ce se putea.

Preț de câteva momente după ce medicul plecă, nici unul nu spuse nimic. În cele din urmă, Hutch își întoarse capul pe pernă. Se întinse și îi luă mâna Donnei Dee.

- Ei bine, presupun că asta a fost.

- Nu!

Fața ei mică și ascuțită era schimonosită de efortul de a-și stăpâni lacrimile.

- Medicamentul cel nou s-ar putea să meargă, să te ajute să nu respingi rinichiul.

- Ai auzit ce-a spus doctorul, Donna Dee.

- A spus că este încă experimental și că nu este foarte optimist. Am auzit fiecare cuvânt. Asta nu înseamnă că și cred. Refuz să cred.

- Întotdeauna ai refuzat să crezi ce nu voiai să crezi.

Obosit, Hutch închise ochii.

- Ce vrea să-nsemne asta?

Stătea întins pe pat, cu ochii închiși, fără nici un cuvânt. Donna Dee îl trase de mână.

- Hutch?

Deschise ochii, deși era clar că făcea un mare efort pentru asta. Vocea-i era sfârșită.

- Nu ai vrut niciodată să crezi ce s-a întâmplat cu adevărat cu Jade.

- Cu Jade?

- Am violat-o, Donna Dee. Exact cum a spus.

Încercă să-și tragă mâna dintr-a lui, dar Hutch i-o strângea cu o forță surprinzătoare pentru un om pe moarte. Donna Dee era disperată să schimbe subiectul.

- Avem lucruri mai importante la care să ne gândim, decât ceva ce s-a întâmplat acum cincisprezece ani, Hutch.

- Mă așteaptă o eternitate în iad în care să mă gândesc numai la asta. Am violat-o. Și l-am împins pe Gary Parker să se sinucidă.

- Hutch, doctorul ăla te-a deprimat. Vorbești aiurea. Hai, taci!

- Nu te mai minți singură, Donna Dee! șuieră el. Sunt vinovat. Toți suntem vinovați.

- Jade v-a provocat, Hutch. Știu că așa a fost.

Hutch scoase un oftat profund și chinuit.

- Știi foarte bine că n-a fost așa.

- Poate că nu a făcut nimic în mod direct, dar...

- Tata mi-a spus, chiar a doua zi după ce s-a întâmplat, că o să ajungă să-mi pară foarte rău într-o zi. A avut dreptate.

Hutch își îndreptă ochii spre tavan.

- De un lucru mă bucur. Mă bucur că rinichiul ăsta pe care organismul meu îl respinge nu-i al băiatului lui Jade.

- De ce spui asta? Întrebă ea cu ură.

- Pentru că, dacă este fiul meu - și vreau să cred că este - nu mi-aș dori să renunțe la nimic pentru mine. Jade a avut dreptate să te refuze când ai rugat-o. Nici unul dintre noi nu are vreun drept asupra fiului ei. Nici unul dintre noi nu merită să aibă.

Donna Dee simți o împunsătură de invidie și de gelozie pe care numai numele lui Jade o putea trezi în ea. Strânse mâna soțului ei.

- De ce-ai făcut-o, Hutch? Te-a pus Neal? A fost una dintre situațiile alea care-au scăpat de sub control?

- Da, Donna Dee, murmură el, fără vlagă. A fost una dintre situațiile alea care-au scăpat de sub control.

Îl putea ierta pentru un viol mai ușor decât îi putea ierta faptul că o dorise pe Jade.

- Nu a existat nici un alt motiv pentru care... ai vrut-o?

Hutch ezită, apoi răspunse încet.

- Nu... nici un alt motiv.

Dar Donna Dee nu-l crezu, la fel cum nu crezu în sinceritatea zâmbetului forțat de pe chipul lui.

O rază de soare căzu pe fața lui Dillon. Lumina soarelui nu trecea prin ferestrele dormitorului său din rulotă, așa că, preț de câteva clipe, nu-și dădu seama unde se afla sau de ce se simțea atât de bine.

Deschise un ochi, văzu plasa de țânțari vapoasă și își aminti dintr-odată motivul pentru care se simțea azi regele întregii lumi. O eliberase pe Jade de demonii ei.

Cu un zâmbet mulțumit de sine pe fața pe care barba începuse deja să-i crească, se rostogoli într-o parte, pregătit să o tragă lângă el pentru o nouă repriză de exorcizare.

Cealaltă parte a patului era goală.

Alarmat, aruncă cearșaful cât colo și dădu la o parte plasa de țânțari. O strigă, dar ecoul vocii lui răsună între pereții casei goale. Se repezi la fereastră. Nu erau nici perdele, nici draperii, doar o plasă de insecte. O căută cu privirea prin curte, simțind cum i se strânge pieptul.

Când o văzu, scoase un puternic oftat de ușurare, apoi se sprijini de tocul ferestrei ca să se bucure de priveliște. Era îmbrăcată, dar avea picioarele goale. Razele soarelui îi creau șuvițe strălucitoare în părul răvășit. Își puse mâinile la gură și o strigă.

Jade ridică privirea spre fereastra de la al doilea etaj.

- Bună dimineața!

Zâmbetul ei strălucitor îi făcea concurență soarelui. Își ridicase poalele fustei și o umpluse cu piersici.

- Piersici proaspăt culese pentru micul dejun. Am mâncat deja una. Sunt delicioase.

- Nu la fel de delicioase ca tine, murmură Dillon, pentru sine.

Se întoarse din nou spre cameră, își găsi blugii și se grăbi să-i tragă pe el. Nu se mai obosi să-i încheie și coborî în salturi până în hol. Sări peste treptele care aveau nevoie de reparații și ieși în fugă pe ușa din față.

Curtea era goală.

- La naiba!

Dintr-odată, își dădu seama unde o s-o găsească. O luă la fugă spre fosta grădină. Și, așa cum se aștepta, în capătul acesteia, o găsi pe Jade așezată în leagănul de sub stejar.

Respira întretăiat în momentul în care ajunse la ea - mai mult de entuziasm decât de efort. Își puse mâinile pe frânghiile care susțineau leagănul și se aplecă să o sărute pentru prima oară în acea zi.

Buzele ei erau umede de la sucul de piersică și, deși nu li se atingeau decât buzele, fu un sărut puternic. O privi învăluit de dorință. Își legase cămașa în talie, dar, spre încântarea lui, nu o închisese și la nasturi.

- Îmi place cum sunteți îmbrăcată, domnișoară Sperry.

Întotdeauna se prezenta la lucru îmbrăcată la patru ace, o directoare de companie în toată puterea cuvântului, în plină ascensiune. Chiar și în haine lejere, emana profesionalism.

Această Jade, desculță, răvășită și cu chipul strălucitor era o priveliște absolut încântătoare, deși Dillon trebuia să admită că nu era prea greu de mulțumit în dimineța aceea.

Se aplecă peste brațul lui și scoase un oftat de plăcere.

- Nu mi-am putut găsi lenjeria.

- Lasă, dăm noi de ea. Deocamdată, îmi placi așa cum ești.

Obrajii ei căpătară aceeași culoare ca și piersicile pe care le ținea în poală. Dillon râse și se simți ușor ciudat... și bine. Avea senzația că pierduse cincizeci de kilograme peste noapte. Se simțea ușor și liber. Era fericit. Și, își dădea acum seama, îndrăgostit nebunește.

Părea că se aflau într-un loc de pe altă lume. Casa pustie era intimă și romantică, propria lor insulă izolată. Păsările păreau să fi dormit până târziu. Până și neobositele veverițe își luaseră o zi liberă. Aerul era încărcat și nemișcat. Era o dimineată ametoitoare și leneșă, când totul în jur părea să aibă încărcături sexuale. Și-ar fi dorit să poată opri timpul cel puțin o sută de ani, în care să facă dragoste cu Jade.

- Ridică-te și lasă-mă să mă așez.

- Și eu unde-o să mai stau? Întrebă ea, supărată.

- La mine în brațe.

Probabil că îi plăcea ideea, pentru că se ridică și îi lăsă lui leagănul, apoi se așeză la el în poală.

- Vrei o piersică? Printre ultimele pe anul ăsta.

Mușcă din piersica pe care i-o ridicase în dreptul gurii. Sucul dulce și înmiresmat se prelinse pe mâna ei, pe barba, apoi pe pieptul lui gol.

- E bună? Întrebă ea.

- Mm-hmm.

Își trecu un braț pe după gâtul ei, îi dădu capul pe spate și o sărută. Când termină, oftă adânc.

- Foarte bună.

Îi duse mâna la propria ei gură. Jade mușcă din piersică. O forță să muște iar și iar, până când gura îi era plină și suc i se scurgea pe barbă și pe gât. Dillon începu să o șteargă cu buzele. Îi desfăcu nodul și îi deschise bluza, dezgolindu-i sânii, lăsându-i pradă soarelui și buzelor lui.

Uitând de piersica din mână, Jade îi cuprinse gâtul cu brațele și se lăsă pe spate, oferindu-i gâtul și sânii. O sărută, urcând spre buze. Când gurile li se întâlniră, scoase un geamăt de dorință animalică.

O întoarse cu fața spre el și o așeză cu picioarele peste soldurile lui. În timp ce se sărutau, corpul ei se mișca peste al lui, scoțându-l din minți.

Peste mustața lui, Jade murmură:

- Ți s-ar părea că sunt prea îndrăzneță dacă aș...

- Nu, câtuși de puțin.

Mâna ei dispăru sub fusta legată în talie. Când degetele ei îl atinseră, Dillon gemu. Și, când îi scoase mädularul din blugi, o sărută cu putere. Îl conduse în corpul ei, complet, până la capăt, acoperind încet fiecare centimetru.

Dillon atinse pământul cu călcâiul și leagănul se mișcă în față, împingându-l și mai sus în ea. Plăcerea era imensă. Apoi leagănul se dădu în spate și Jade se apăsă peste el. O cuprinse cu brațele și o ținu așa.

- Să nu te doară, șopti el.

- Nu mă doare. Dar te simt mai mult decât noaptea trecută.

- Sunt mai adânc.

- Da. Da.

Leagănul se mișca în față și-n spate. De câte ori încetinea sau era pe punctul să se oprească, Dillon îl împingea ușor. Fu gata să termine înaintea ei, dar se stăpâni. Își coborî capul și-și trecu limba peste sfârcul ei, apoi începu să-l dezmierde până când îi simți trupul strângându-se în jurul lui asemenea unui pumn de catifea.

Jade scoase un șir de strigăte micuțe, în timp ce trupul i se arcuia într-un orgasm lung.

Rămaseră îmbrățișați, lipicioși de la transpirație și de la suc de piersică. După câteva clipe de moțăială, Dillon își înalță capul și o privi în față. Îi dădu la o parte câteva șuvițe umede.

- M-am trezit azi-dimineață și, înainte să-mi dau măcar seama unde sunt, m-am întrebat de ce oare mă simteam atât de bine.

- Și eu mă simt bine, Dillon. N-o să-ți pot mulțumi niciodată pentru...

Îi puse un deget pe buze.

- A fost plăcerea mea.

- Nu numai a ta.

- A fost o partidă grozavă, Jade, dar a fost mai mult decât atât.

Își împreună mâinile în spatele capului ei.

- Mi-a plăcut să știu că dormi lângă mine.

- Și mie mi-a plăcut și partea asta, zise ea, visătoare. Foarte mult. A fost prima oară când am dormit cu un bărbat. N-aș fi crezut că mă pot simți atât de în siguranță. Nu-i de mirare că oamenii pun mare preț pe treaba asta.

- Nu-i de mirare.

Zâmbi și o lipi la pieptul lui. Jade își așeză capul pe umărul lui.

- Dillon?

- Hmm?

- Aseară, tocmai când era să... știi tu... pentru prima oară...

Se opri.

- Da?

- Ai spus: „Nu, Jade.” De ce-ai spus nu?

- Voiam să-mi pun un prezervativ.

- Oh. Nici măcar nu m-am gândit la asta.

- Ei bine, ar fi trebuit. Dar, dacă n-ai făcut-o, pot măcar să te liniștesc și să te asigur că nu ai nici un motiv

de panică. Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi să fi rămas însărcinată.

Își înalță capul și se uită la el:

- Nu te-aș obliga niciodată să recunoști un copil.

Ochii lui se afundară într-ai ei.

- Nu-mi pot imagina nimic mai frumos.

Pe un ton ștrengăresc, Jade întrebă:

- Vrei să spui că mă iubești?

- Asta spun.

- Și eu te iubesc, Dillon. Și eu te iubesc.

Îi sărută blând buzele, înainte să-și pună la loc capul pe umărul lui.

Singurele sunete care se auzeau erau inimile lor bătând la unison și scârțâitul leagănului. Rămaseră în el mult timp după ce se opri de tot.

Myrajane Griffith își parcă Fordul sedan pe alea semicirculară din fața casei lui Ivan Patchett. Invitația lui Neal venise cam din senin. Myrajane se pensionase cu doi ani în urmă. De atunci nu-i mai văzuse și nu mai auzise nimic despre nici unul dintre cei doi Patchett. Întotdeauna i se păruse urât din partea lor că, după treizeci și cinci de ani în care muncise pentru ei, îi oferiseră o insignă de aur, îi strânseseră mâna și apoi uitaseră cu desăvârșire de ea.

Firește, era vina lui Lamar că lumea o evita. Cine voia să mai fie prieten cu mama unui bărbat care murise în mod rușinos, într-un oraș păgân, plin de vicii? Nu că ar fi crezut un cuvânt din ce spuneau oamenii despre fiul ei. Lamar nu fusese un pervers. Nu se implicase în relațiile aberante despre care șușotea lumea. Murise de pneumonie și de o formă rară de cancer de piele.

Până în ziua de azi, refuza să creadă confesiunile monstruoase pe care i le făcuse pe patul de moarte. Mărturisise lucruri care nu erau adevărate, pentru că mintea îi fusese alterată de medicamentele pe care le lua și nu mai gândea limpede. În plus, medicii din spital îi băgaseră tâmpenii în cap. Toată lumea în San Francisco era

atât de îngrozită de SIDA, încât, de cum se îmbolnăvea cineva, nu se punea decât un singur diagnostic.

În mod clar, Ivan și Neal Patchett nu credeau minciunile cu nimic mai mult decât ea, altfel nu ar fi invitat-o în casa lor. În timp ce privea fațada impresionantă a casei pe care o invidiasse întotdeauna, își puse o pereche de mănuși albe, din bumbac. Mâna ei era udă de transpirație, atât era de emoționată și de agitată.

Oare de ce voise Ivan s-o vadă? Neal îi dăduse de înțeles că era ceva important și urgent. Sincer, nu prea conta pentru ea ce era în mintea lui Ivan. Se simțea flatată că fusese chemată.

Rochia ei din voal înflorat era perfectă pentru o vizită de dimineață. Era cam demodată, dar era o haină de calitate. Tatăl ei spusese întotdeauna că e mai bine să ai o singură haină de calitate, decât douăzeci de haine proaste. Ori de câte ori se ducea în oraș, Myra-jane era îngrozită de felul în care se îmbrăcau femeile. Parcă nici nu le mai păsa ce pun pe ele. Întotdeauna puteai distinge oamenii buni de cei de o calitate inferioară, pentru că cei din urmă nu știau niciodată să se îmbrace.

Decența și modestia erau de domeniul trecutului - la fel ca dinastia Cowan, la fel ca moșia familiei. Auzise că fusese vândută recent. Umbla zvonul că banca se bucurase să scape de ea. Myra-jane, când auzise, vărsase lacrimi amare.

Din păcate, anumite lucruri erau irecuperabile. Nu avea să mai locuiască niciodată în casa familiei, dar, până în ultima ei zi de viață, urma să se agațe de tradițiile trecutului și să nu poarte niciodată pantaloni în public și nici să se ducă la vreo întâlnire fără mănuși și fără batistă. În timp ce se apropia de treptele verandei, își potrivea pălăria de paie cu boruri largi, care putea fi purtată până la cinci după-amiaza. Nimeni n-o să poată spune vreodată că cei din familia Cowan nu știau să se comporte cu demnitate și bună-cuviință. Fiind ultimul

membru rămas în viață, Myrajane considera că este datoriei ei să păstreze neîntinată reputația numelui.

Când menajera lui Ivan răspunse la ușă, îi întinse o carte de vizită gravată.

- Sunt Myrajane Cowan Griffith. Domnul Patchett mă așteaptă.

Când ajunseră la ea acasă, Jade îl invită pe Dillon să intre cu ea.

- Arăt ca naiba, protestă el. Nu m-am bărbierit și-mi simt părul lipit pe piept de la sucul de piersică.

- Nu arăți mai rău ca mine. Te rog. Aș vrea să-ți pregătesc micul dejun.

- Eu nici măcar nu te-am dus la cină mai întâi.

- Cum adică mai întâi.

Dillon râse când îl săgetă cu privirea ei albastră.

- O să intru să beau o cafea. Una mică.

Ținându-se unul pe celălalt de după talie, o porniră spre ușă.

- De unde știi că Graham și Cathy nu mă așteaptă înăuntru cu puștile încărcate?

- O să fie fericiți pentru noi, spuse ea, zâmbindu-i.

- De unde știi?

- Pentru că eu sunt fericită.

Jade o luă înaintea lui Dillon și aproape că dădu nas în nas cu Cathy, care ieșea grăbită.

- Bună dimineața.

- Slavă Cerului că ești acasă! spuse femeia în vârstă, cu râsuflarea tăiată. Tocmai m-am trezit și am găsit un bilet de la Graham. A plecat cu bicicleta să se întâlnească cu tine și cu Dillon la rulota de pe șantier.

Jade ignoră tonul întrebător din vocea lui Cathy.

- Știe foarte bine că nu trebuie să plece de acasă fără să ceară voie, chiar dacă e duminică, exclamă ea, indignată. Va trebui să-l pedepsesc pentru o săptămână.

Dillon îi puse mâinile pe umeri și o întoarse cu fața spre el.

- Poate că și-a făcut griji pentru tine. La asta te-ai gândit? A fost iresponsabil din partea noastră să nu dăm un telefon. Dacă Graham s-a dus la șantier, îl prind din urmă pe drum.

- Credeam că rămâi la o cafea.

- Asta am zis mai devreme.

- Dar...

- N-ar fi mai bine să o iau înainte și să mă întâlnesc cu Graham? După ce vă îmbrăcați, tu și Cathy puteți veni și voi la rulotă. Fac cinste tuturor cu clătite la Waffle Shack.

- Sună minunat!

Jade nu-și putu stăpâni zâmbetul. Și nici nu putea rămâne supărată pe Graham. În dimineața asta îi era imposibil să fie supărată pe ceva.

- Cathy?

- Eu sunt de acord.

- Bun, zise Dillon. Ne vedem peste puțin timp.

Puse un deget sub bărbia lui Jade, îi ridică ușor capul și o sărută. Jade îl urmări visătoare cum traversează peluza și urcă în camioneta lui. Le făcu cu mâna în timp ce se îndepărta.

Când se întoarse, o găsi pe Cathy privind-o cu subînțeles.

- Sunt surprinsă, spuse ea. Nu mă așteptam să fie cineva ca Dillon.

- Adică?

- Bărbatul care să te elibereze. Mă așteptam la cineva de la celălalt capăt al spectrului masculin, cineva cu mai puțină prezență fizică.

- Dillon este foarte sensibil.

Cu un gest afectuos, Cathy îi atinse părul ciufulit.

- Sigur este, altfel nu ți-ai fi depășit frica.

- De când i-au murit soția și fiul, s-a luptat și el cu propriii lui demoni. I-am făcut tot atât de mult bine pe cât mi-a făcut el mie. Asta e partea cea mai bună.

Cu o expresie sceptică, Cathy o măsură din priviri.

- Ești sigură că asta e partea cea mai bună?

Jade râse zgomotos, un râs adânc și sexual, care i-ar fi părut străin cu o zi în urmă. Dumnezeuule, era bine să fie în sfârșit un membru normal al rasei umane. Fiindcă își depășise temerile și repulsia, putea acum să participe pe deplin la glumele adulților.

Cathy probabil că găsi în ochii strălucitori ai lui Jade răspunsul la toate întrebările pe care le avea. Propriii ei ochi se umplură de lacrimi.

- Ești absolut radiantă, Jade.

- Sunt mai fericită decât am fost vreodată, spuse ea, fără nici cea mai mică reținere.

Nu au mai ajuns la Waffle Shack în acea dimineață. Jade și Cathy sosiră pe șantier la numai patruzeci de minute după ce Dillon plecase de la ele de-acasă. Răzlețu' înconjură mașina lătrând, bucuros să le vadă. În timp ce încercau să-l calmeze, Dillon apăru din rulotă.

Jade simți cum i se oprește inima în piept când își văzu pentru prima oară iubitul după scurta lor despărțire. *Iubitul*. Cuvântul era o achiziție stranie în vocabularul ei. Îl repetă de câteva ori în minte, încercând să se acomodeze cu toate implicațiile lui. Un sentiment de mândrie și de posesie îi umplea pieptul. Dragostea nouă descoperită o umplea de bucurie.

Apoi Dillon spuse:

- Graham nu e aici, Jade.

Toată euforia se risipi.

- Nu e aici?

- Oh, Dumnezeuule! murmură Cathy. E vina mea. N-ar fi trebuit să dorm atât de târziu.

- Băieții mai pleacă. Sunt sigur că e bine.

Jade își dădea seama după cuta de pe fruntea lui Dillon că nici el nu credea prea mult în ce spunea.

- Unde-ar putea fi?

- Nu știu. Am venit aici pe drumul pe care îl ia el de obicei și nu l-am văzut pe nicaieri. Mă gândeam că-l găsesc aici când am sosit. Dar nu l-am găsit. Bolul de mâncare al câinelui era gol, așa că nu cred că Graham

a fost aici. Primul lucru pe care îl face când ajunge este să hrănească potaia, fie că are nevoie să fie hrănită, fie că nu. M-am dus până pe cealaltă parte a șantierului, dar nici urmă de el.

Jade își cuprinse coatele cu mâinile, deși soarele era de-acum sus pe cer și era mult prea cald ca să-i fie răcoare.

- Poate că s-a dus să pescuiască, zise ea cu speranță în glas.

- Poate. Tocmai mă duceam să-l caut în locul lui preferat de pe canal, când ați venit voi.

O strânse ușor de braț, ca să o liniștească.

- Rămâi aici. Mă întorc în cinci minute.

Plecă numaidecât, cu mașina companiei.

- Să mergem să așteptăm în biroul tău, sugerează Cathy.

Jade se lăsă condusă în biroul mobil, dar, după ce intrară, nu-și găsi locul. Pășea agitată prin fața ferestrelor, ridicând privirea la fiecare zece secunde în speranța că-l va vedea pe Dillon întorcându-se cu Graham.

- E posibil să fi fost falsificat biletul pe care ți l-a lăsat? Sau să-l fi scris forțat de cineva?

- Sigur că nu! spuse lui Cathy. Graham a strecurat biletul pe sub ușa dormitorului meu și a lăsat o cutie deschisă de biscuiți pe masa din bucătărie. Cred că a plecat încoace, să se întâlnească cu tine și cu Dillon, așa cum a spus.

- Atunci, unde este?

- S-a luat cu altceva și s-a oprit pe undeva.

- Știe să nu se oprească decât dacă are voie.

- Copiii mai uită, uneori. Și alteori nesocotesc dintr-adins ce li se spune.

- Nu și de data asta, spuse Jade, cu încăpățănare. În plus, Graham nu e copil.

Îi veni o nouă idee.

- Crezi că s-a supărat pentru că am stat toată noaptea cu Dillon?

- Mă îndoiesc profund. Graham e topit după Dillon. S-a atașat de omul ăsta cu mult timp înainte să-ți dai tu seama că ești îndrăgostită de el.

Jade o săgetă cu privirea.

- Ce te miră, Jade? Că-l iubește Graham, sau că-l iubești tu? Sau te surprinde că știam ce se petrece între voi doi cu mult timp înainte ca vreunul din voi să vă dați seama? Mi-a fost clar din ziua în care l-am cunoscut ce simte Dillon pentru tine. Și era la fel de evident că și tu te îndrăgosteai de el. La cât este de receptiv, nu crezi că a văzut și Graham semnele? Se dă-n vânt după Dillon. Sunt sigură că e încântat că sunteți în sfârșit împreună.

Atenția lui Jade fu distrasă de un zgomot de afară.

- S-a întors!

Dădu fuga la ușă chiar în clipa în care suna telefonul.

- Cathy, răspunde tu, te rog!

Graham nu era în camionetă.

- Nu l-am văzut pe nicăieri, spuse Dillon. Am mers pe malul canalului. Nici urmă de el sau de bicicletă.

Jade își apăsă buzele cu pumnul. Dillon o luă în brațe.

- Nu intra în panică. Este pe undeva și o să-l găsim.

- Jade, strigă Cathy prin ușa deschisă. E pentru tine.

- Spune-i să lase un mesaj.

- E Neal Patchett.

capitolul 30

Dillon conducea concentrat asupra unui singur lucru: viteza!

- Nenorociții! Ce-au făcut, l-au răpit de pe marginea drumului?

- Nu știu. Neal nu mi-a spus.

Ochii lui Jade erau fixați asupra drumului.

- Tot ce-a spus e că Graham și Myrajane Griffith sunt la el acasă și poartă o conversație care m-ar putea interesa.

- Myrajane este...

- Mama lui Lamar Griffith.

Dillon se întinse și îi strânse cu putere mâna.

- Nu-ți mai pot face nici un rău, Jade.
- Mi-au luat fiul.
- N-ar îndrăzni să-l rănească nici cu un deget.
- Poate că nu fizic. Dar, crede-mă, au metodele lor.

Nu-i cunoști așa cum îi cunosc eu.

Imediat ce primise mesajul înfiorător de la Neal, trân-tise telefonul în furcă. Scosese repede ceva din seiful micuț din spatele biroului, apoi ieșise în fugă pe ușă.

- Vin cu tine! spusese Dillon. Cathy, închide biroul, te rog! Du-te acasă cu mașina lui Jade și așteaptă-ne acolo. O să te sunăm imediat ce putem.

Dillon îi tăiasse drumul lui Jade, care se îndrepta spre Cherokee, și o îndreptase spre mașina lui.

- E problema mea, Dillon. Lupta mea. Mă ocup eu de ea.

- Nu fără mine. Așa că nu mai pierde vremea și urcă în mașină!

Acum se bucura că venise cu ea. Era o prezență puternică, liniștitoare. În plus, conducea mai agresiv decât ar fi putut-o face ea.

Ajunseră la casa Patchett în timp-record. Jade sări din camionetă în secunda în care mașina se opri. Urcă un fugă treptele verandei. Dillon era chiar în spatele ei în clipa în care se năpusti pe ușa din față.

- Graham!

Ecoul strigătului ei răsună între pereții și plafonul înalt al casei.

- E aici.

Scena din salonul din față arăta atât de înșelător de liniștită, de parcă ar fi fost un decor pe o scenă de teatru. Pe măsuta joasă era un serviciu de ceai din argint, biscuiți și gem, compot de fructe și un platou cu feliuțe subțiri de șuncă. Nimeni nu mânca.

Myrajane Griffith era așezată într-un fotoliu, modelul floral al rochiei ei contrastând țipător cu modelul tapiseriei. Se dăduse din abundență cu ruj, făcând două pete vibrante de culoare pe chipul palid și ridat. Pe genunchi avea o pereche de mănuși albe. Purta

o pălărie ridicolă... și o săgeta pe Jade cu o privire ucigătoare.

Ivan, în scaunul cu rotile, părea o masă diformă, ținută la un loc de hainele care nu-i veneau bine. Avea un zâmbet viclean și malițios. Ochii lui cufundați în orbite păreau niște ferestre deschise spre iad.

În ciuda nasului umflat și a bărbiei învinețite, Neal părea la fel de spilcuit și de detașat ca întotdeauna. Era îmbrăcat cu niște pantaloni din stofă gri și o cămașă roz. Stătea în picioare, în fața șemineului de marmură, cu un cot sprijinit neglijent pe polița de deasupra căminului. Învârtea în mână un pahar în care părea să fie un Bloody Mary.

Jade înregistră toate aceste detalii dintr-o privire, apoi se uită la fiul ei, care stătea deoparte, pe un scaun. Se duse grăbită la el.

- Graham, ești bine?

Graham sări ca ars și se duse în spatele scaunului, pe care îl așeză între ei. Măinile i se strângeau spasmodic pe spătarul decorat cu flori de trandafiri.

- Pleacă de lângă mine! Te urăsc!

Jade se opri în loc.

- Graham! Ce spui?

- L-ai lăsat să moară. Aș fi putut să-l ajut, dar nu m-ai lăsat. Așa că a murit.

- Cine?

- Hutch, o informă Neal. Nu mai e printre noi.

Jade rămase uluită preț de-o clipă. Își aminti brusc de Donna Dee și simți o strângere de inimă pentru fosta ei prietenă.

- Hutch e mort?

- Donna Dee ne-a sunat aseară ca să ne dea vestea proastă.

- Tu l-ai omorât! strigă Graham.

- Nu vorbi pe tonul ăsta cu mama ta, spuse aspru Dillon.

- Tu... Tu să taci! se bâlbâi Graham.

Făcea mari eforturi să nu verse lacrimile deloc bărbătești care îi inundaseră ochii.

- E o curvă și acum o știi și tu! Probabil că i-ai tras-o toată noaptea!

- Ajunge! strigă Dillon.

- Ca un idiot, eu speram să vă căsătoriți. În dimineața asta, veneam să vă spun că eu nu am nimic împotriva, dar acum știu că n-o să fie așa pentru că mama mea e o stricăță!

Jade spuse:

- Graham, ascultă-mă! Eu...

- Nu. Ești cea mai rea persoană pe care o cunosc. Ai lăsat un om care putea fi tatăl meu să moară. I-ai fi putut dona un rinichi, dar nici măcar nu mi-ai spus.

- Ce rost ar fi avut? E posibil să nu fi fost tatăl tău.

- Și tocmai asta te face o curvă.

Arată spre Ivan și spre Neal.

- Mi-au spus ei că sunt trei bărbați care ar fi putut fi tatăl meu. Mi-au spus că ai fost cu toți trei. Doi dintre ei sunt morți acum și nici măcar n-am apucat să-i cunosc, din cauza ta. Doamna asta în vârstă ar putea fi bunica mea, dar nici pe ea n-ai vrut s-o cunosc niciodată.

- Nu, n-am vrut să-ți cunoști tatăl.

- De ce? strigă el.

- Pentru că a făcut un lucru groaznic.

- Groaznic? întrebă Graham, printre sughițuri. Nu te cred.

- E adevărat.

- Minți! Nu mi-ai spus niciodată despre tatăl meu pentru că ți-era rușine. N-o să te mai cred niciodată. Niciodată!

Cu o zi în urmă, crezuse că dușmanii ei fuseseră înfrânți, dar se ridicaseră de la pământ, însetați de răzbunare. Și fuseseră suficient de isteți încât s-o atace în punctul ei cel mai vulnerabil - Graham.

Putea vedea teama, confuzia și durerea pe chipul lui tânăr. Întreaga lui lume se prăbușise în jurul lui, iar imaginea pe care o avea despre ea fusese spulberată

cu ajutorul unor minciuni haine. Dacă nu-l recupera imediat, risca să-l piardă pentru totdeauna.

Doar adevărul îl putea aduce înapoi.

- Ce ți-au spus ei este adevărat, Graham. Oricare dintre cei trei bărbați ar putea fi tatăl tău. Pentru că toți trei m-au violat. Te-am avut pentru că am fost violată de trei bărbați.

Graham trase cu șuierat aer în piept, printre buzele despărțite.

- Nu am vrut să știi pentru că nu voiam să te simți marcat de stigmatul ăsta. Nu am vrut să te simți vinovat pentru ceva ce nu a fost în nici un chip vina ta. A fost păcatul lor, Graham. Al lor. Nu al meu și, în mod sigur, nu al tău.

Făcu un pas spre el și spuse cu voce imploratoare.

- Nu ți-aș spune nici acum, doar că mă tem să nu pierd pentru totdeauna dragostea și încrederea ta. Trebuie să mă crezi, Graham. Acești trei bărbați mi-au răpit inocența și tinerețea. Mi-au răpit prima dragoste, un băiat bun și frumos, pe nume Gary Parker, care s-a omorât din cauza a ceea ce au făcut ei. Bunica ta ne-a părăsit din cauza a ceea ce s-a întâmplat.

Întinse mâna spre el.

- Nu-i pot lăsa să te ia și pe tine, Graham. Au răstăl-măcit faptele ca să mă pună într-o lumină proastă, dar nu eu am făcut ceva rău. Nici tu. Te iubesc. Știu că și tu mă iubești. Și, pentru că mă iubești, trebuie să mă crezi că-ți spun adevărul.

Graham aruncă o privire suspicioasă înspre cei doi Patchett, apoi se uită din nou la Jade.

- Ai fost violată?

- Întocmai. Când aveam optsprezece ani. Și singurul lucru bun care a ieșit din povestea asta ai fost tu.

Graham ezită încă o secundă, apoi dădu scaunul la o parte și se repezi spre ea. Îl strânse cu putere în brațe, ca și cum n-ar fi vrut să-i mai dea drumul vreodată.

- M-a oprit pe drum. Mi-a spus că o să fii aici, mamă. Mi-a spus că trebuia să vin cu el.

- Știu că poate fi extrem de convingător.

- Îmi pare rău că am spus lucrurile alea despre tine. Nu vorbeam serios.

- Știu asta.

Peste umărul lui, îl privi pe Neal cu dezgust.

- Îl iubesc și el mă iubește, iar asta n-o s-o schimbe nimeni, niciodată.

Dillon îi cuprinse pe amândoi cu brațul.

- Să plecăm dracului de aici.

Ca unul, se întoarseră spre deschiderea cu arcadă.

- Nu așa de repede, spuse Neal. N-am terminat încă. Avem multe de discutat cu Jade, chestiuni care nu te privesc, Burke.

Jade vorbi înainte ca Dillon să aibă șansa să o facă:

- Nu am nimic de discutat cu tine. Poate doar posibilitatea să te acuz oficial de răpire.

- Nu-ți poți răpi propriul copil, spuse Neal.

- Ce vrea să spună, mamă?

- Sunt convins că ți-ar plăcea să-ți cunoști adevăratul tată, îi spuse Ivan lui Graham. Zi, nu ți-ar plăcea? Să-ți cunoști tatăl și bunicul?

Privirea mijită a lui Graham se opri asupra lui Neal.

- Tu ai fost celălalt, nu-i așa? Și tu ai violat-o pe mama mea?

- Așa zice ea, spuse Neal, târăganat. Dar poți să înveți de pe acum cât de mult mint femeile, fiule.

- Nu-mi spune așa.

- Nu e așa cum spune ea, Graham. Ia zi, Jade!

Îi făcu cu ochiul.

- Ești sub orice critică!

Jade îl luă pe Graham de mână și se întoarse să plece, dar Myrajane îi uimi pe toți sărind în picioare și vorbind pentru prima oară.

- Este un Cowan! Văd cât de bine seamănă cu tatăl meu. Este fiul lui Lamar și îl vreau eu!

- Ei bine, nu poți să-l ai!

Jade se uită pe rând de la Ivan la Neal.

- De ce-ai băgat-o în povestea asta? Ca să înrăutăți lucrurile?

Ivan spuse:

- Dacă este băiatul lui Lamar, Myrajane are drepturi asupra lui, la fel cum avem noi dacă este al lui Neal.

În timp ce traversa încăperea, îndreptându-se spre ei, ochii lui Myrajane străluceau cu o febră frenetică.

- Este sângele meu! Este un Cowan. E unul de-al nostru. Uitându-se la Jade, şuieră: Cum ai îndrăznit să ții copilul departe de mine în toți acești ani? Cum ai îndrăznit să mă lași să cred că gena s-a stins?

- Asta e dusă rău! zise Dillon, împingând-o pe Jade de cot. Hai să mergem!

- N-o să-ți folosească la nimic să pleci cu băiatul, spuse Ivan. N-o să-ți folosească la nimic nici să-l ascunzi. O să apelăm la justiție, dac-o să fie cazul.

- Cu ce scop?

- Pentru custodie.

Jade îi privi, nevenindu-i să creadă.

- Nu există nici un tribunal în țară care să vă asculte măcar.

- Dar gândește-te ce scandal ar ieși, zise Ivan, cu râsul lui înfundat și enervant. Nu-ți dorești așa ceva, nu? Nu cred că yankeilor ăloră evrei pentru care lucrezi le-ar plăcea să vadă ziarele pline de articole despre tine și cei trei băieți cu care ți-ai tras-o în același timp în liceu.

Myrajane scoase o exclamație pudică, însă nimeni nu-i acordă nici un pic de atenție.

- Sau au fost patru, tată? întrebă Neal, sâcâitor. Să nu-l uităm pe Gary.

- Să nu mai spui un cuvânt despre mama mea!

Înainte ca Jade sau Dillon să-l poată opri, Graham se năpusti spre Neal, cu pumnii ridicați, gata de luptă. Dillon îl trase înapoi.

- Eu îl pocnesc primul, mormăi el.

Jade se așeză în fața lor.

- Voi doi, așteptați-mă afară!

Graham se zbătea să scape din strânsoarea lui Dillon ca să se poată năpusti asupra lui Neal. Dillon părea că mai are un pic și îl omoară chiar el.

- Și să te las aici, singură cu ei? N-ai să vezi, Jade.

Îi puse o mână pe braț.

- Te rog! Așteaptă afară. Trebuie să fac asta singură.

- Mamă, nu mă trimite afară! protestă Graham.

- Graham, trebuie. Te rog!

Dillon ezită, în timp ce o privea intens.

- Te rog, șopti ea, apăsător.

În cele din urmă se înduplecă și îl împinse pe Graham spre ieșire. Băiatului nu-i plăcu, dar Dillon nu stătu la discuții. Înainte să iasă, Dillon se întoarse și arătă amenințător cu degetul spre Neal.

- Dacă pui mâna pe ea, te omor. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere.

Când Jade auzi ușa de la intrare închizându-se în urma lor, se întoarse înapoi spre cei din cameră. Era cea mai importantă confruntare din viața ei. Se rugă să aibă curajul să-și joace bine cartea.

„Să nu-ți fie niciodată frică, Jade!”

- Povestea asta n-o să ajungă niciodată la tribunal, îi spuse ea lui Neal, cu voce sigură, încrezătoare. Nu ai nici un drept asupra fiului meu.

- Ar putea fi și fiul meu.

- Nu vei ști niciodată.

- Amprentă genetică. ADN.

- Eu n-o să-l forțez niciodată pe Graham să treacă prin așa ceva. Dacă o să susții că este fiul tău, va însemna să recunoști că m-ai violat.

- Fiul meu nu a violat niciodată pe nimeni! țipă Myrajane.

Jade se întoarse spre ea.

- Ba da, doamnă Griffith. Când ați venit la înmormântarea lui Mitch Hearon, Lamar m-a rugat să-l iert pentru ce făcuse. Uitându-se din nou spre Neal, spuse: Așa că n-ai decât să te duci la tribunal, dacă vrei. Eu asta o să spun - că am rămas însărcinată după

ce am fost violată, în grup, de trei bărbați. Și că tu ai fost instigatorul.

- N-o să te creadă nimeni.

- Poate că nu, dar, așa cum a spus și tatăl tău, o să iasă un scandal.

- Pentru tine.

- Și pentru tine. Îți amintești de o femeie pe nume Lola Garrison?

- Cine dracu' e asta? întrebă Neal, certăreț.

- Oh, ea te ține minte foarte bine, Neal. Ar fi trebuit să fie domnișoară de onoare la nunta ta, nuntă care n-a mai avut loc, din cauza accidentului. Înainte să pleci de la restaurantul în care se făcuse repetiția pentru nuntă și să te duci la petrecerea de burlaci, te-ai distrat puțin cu Lola. Ți-o amintești acum?

- Vag. Și ce?

- Domnișoara Garrison este jurnalistă. Cu câteva săptămâni în urmă, a petrecut o zi întreagă cu mine, mi-a luat un interviu pentru suplimentul de duminică.

- L-am văzut, spuse el, cu o plictiseală afectată. Te-ntreb din nou, și ce?

- Mi-a spus, în treacăt, că singurii oameni pe care îi cunoștea în Palmetto erau cei doi Patchett, tatăl și fiul. Mi-a povestit circumstanțele în care v-ați cunoscut și mi-a mărturisit că te consideră un „jegos nenorocit“, pe care tare i-ar mai plăcea să-l „terfelească“. Se pare că, după ce domnișoara cu care ar fi trebuit să te-nsoți a rupt logodna, i-ai trântit în față faptul că te culcaseși cu domnișoara de onoare, doar așa, ca să-i faci în ciudă. Mărturisirea ta le-a distrus prietenia.

- Prietenie pe dracu'! pufni el. Lola, sau cum naiba o cheamă, s-a dat ea la mine. Ce fel de prietenie mai e și asta?

- Nu mă refeream la prietenia dintre cele două fete, ci la cea dintre tații lor. Cei doi erau parteneri de afaceri. Și povestea l-a costat scump pe tatăl domnișoarei Garrison. Nu și-a mai revenit - nici financiar, nici emoțional. Te consideră personal responsabil pentru ce s-a

întâmplat. Sunt convinsă că i-ar plăcea grozav să audă povestea mea despre ce s-a întâmplat în noaptea aia, pe malul canalului.

Urmă un moment de tăcere, întrerupt în cele din urmă de Ivan.

- M-am săturat să mă joc cu tine! spuse el. Dacă vrei să facem concurs de porcării scrise prin ziare, n-ai decât. Așa să fie. În timp ce fata asta o să scrie ce baliverne o pui tu să scrie, noi o să te acuzăm de fraudă.

- Fraudă?

Neal continuă ideea lansată de taică-său.

- Ai ridicat prețul pentru proprietatea Parker, fără să ai intenția să o cumperi.

- Dovedește, Neal! îl atacă ea. Otis Parker va depune mărturie că am înființat un depozit de zece mii de dolari pentru vânzarea proprietății. Cum o să dovedești că nu aveam intenția să o cumpăr?

- Tocmai i-am dat un milion de dolari! urlă Ivan. Otis o să spună și că are boasele roz, dacă o să-i cer.

- Doar că depozitul a fost făcut într-un cont. Există dovezi. Și, dacă te gândești să le faci pierdute, așa cum ai făcut pierdute probele de la spital, când am fost violată, nu te obosi. Contul era în banca mea din New York.

Tatăl și fiul schimbă priviri neliniștite. Arătau ca doi bărbați care se agață de o barcă de salvare, care însă ia apă. Puținul de care se mai puteau agăța li se scurgea încet printre degete. Jade le putea simți frica. Avea un miros dulce.

- Din punct de vedere financiar, sunteți ruinați, le spuse ea. În câteva luni, fabrica voastră se va închide din cauza lipsei de capital operațional. Nu veți mai putea intimidă oamenii amenințându-i că-i dați afară, pentru că TexTile va oferi locuri de muncă mai bune, cu salarii mult mai mari. Voi face personal campanie pentru un om cinstit, care să-i ia locul lui Hutch în biroul șerifului. Zilele tale de dictator în Palmetto s-au terminat, Ivan. Se uită la Neal. Nu mai ai puterea să faci rău oamenilor.

Farmecul tău s-a dus de multă vreme. Eu, personal, nici n-am considerat vreodată că-l ai.

Se mișcă asemenea unui șarpe și îi prinse brațul, strângând atât de tare că amenința să-i rupă osul.

- Încă pot să revendic băiatul. E suficient cât să te facă nefericită.

Își trase brațul și îl împinse departe de ea.

- Repet, singurul mod în care îl poți revendica pe Graham e să pledezi vinovat la acuzația de viol.

Neal râse.

- Oricare ar fi termenul, sunt sigur că s-a prescris până acum.

- Caz în care aş deschide un proces civil împotriva ta. Și aş face-o, dacă m-ai împinge la asta, oricât de mare ar fi scandalul care ar urma. Vezi tu, Neal, nu credeam că este posibil să te bag la închisoare pentru ce-ai făcut, din simplul motiv că nu voiam ca Graham să afle adevărul. Acum că m-ai forțat să i-l spun, nu mai este un impediment. Dacă te mai apropii o singură dată de el, îl amenință ea, pe un ton rece ca gheața, o să înfunzi pușcăria pentru viol.

- Ar fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu, pufni el. N-ai putea să dovedești nimic.

Jade deschise geanta și scoase o casetă video. I-o întinse.

- A fost în seiful meu din ziua în care m-am întors în Palmetto. Există o copie într-o cutie de depozit de aici, din Palmetto, și încă una la o bancă din New York, la care are acces avocatul meu. E dureros de urmărit. Sper să nu fiu niciodată nevoită s-o folosesc, dar să nu-ți imaginezi că n-o s-o fac, dacă mă-mpingi la asta.

Neal aplaudă ironic.

- Frumos jucat, Jade. Uite, deja tremur de frică. Ce e pe casetă?

- Lamar.

Myrajane scoase un strigăt îndurerat.

- A înregistrat-o cu câteva zile înainte să moară. La rugămintea lui, partenerul lui mi-a trimis-o, după

ce a murit. Se justifică și își exprimă regretul și remușcările pentru ceea ce mi-a făcut, împreună cu Hutch și cu tine. Mărturisește tot ce a făcut – ce ați făcut toți trei, Neal. E pe moarte și mă imploră să-l iert, se teme pentru sufletul lui. Spune că noaptea aceea l-a bântuit pentru tot restul vieții. Este foarte convingător. Nimeni n-ar putea avea nici o îndoială că spune adevărul.

Așeză caseta pe măsuta de cafea și se întoarse spre Myrajane.

– Ce v-au făcut astăzi este de neiertat. V-au folosit. Nu trebuia să știți despre toate astea. Dar, chiar dacă știți, n-o să-l revendicați pe Graham, pentru că nu l-ați iubit nici măcar pe fiul pe care l-ați avut, doamnă Griffith. L-ați transformat pe Lamar într-un om slab și timid, ușor de manipulat, așa cum s-a întâmplat în noaptea în care Neal a sugerat să mă violeze pe rând. De aceea nu m-am simțit prost când am cumpărat casa familiei dumneavoastră pentru compania mea. Va fi restaurată și ocupată din nou, dar nu de un Cowan.

Chipul ridat al lui Myrajane se supse asemenea unui săculeț legat cu sfoară.

– Sângele apă nu se face, șuierea ea.

– Eu sper că da, doamnă Griffith. Cel puțin în cazul fiului meu.

Întorcând spatele femeii, se uită la Ivan, care pufăia în scaunul lui cu roțile. Toată forța și toată demnitatea îi părăsiseră trupul. Nu spuse nimic, considerând că nu era demn de nici un fel de comentariu – iar asta era cea mai mare insultă pe care i-o putea aduce.

Uitându-se din nou la Neal, spuse:

– Apropie-te de fiul meu și ajungi la închisoare, Neal. Mai pune-te o dată cu mine și-ți deschid proces civil pentru ce mi-ai făcut și pentru ce i-ai făcut lui Gary. Fapta ta va ieși în sfârșit la lumină și vei fi pedepsit pentru ea. Te-aș sfătui să renunți acum, cât încă mai ai ceva. Când m-am întors în Palmetto, intenționez să te trimit după gratii, și aș fi putut. Cu această casetă, aș fi putut. Dar în ultimele luni mi-am dat seama că există lucruri

mai importante decât să te văd pe tine pedepsit. Lucruri pentru care merită mult mai mult să trăiești. Am o viață nouă, o dragoste nouă și pe fiul meu. Acesta este acum centrul lumii mele, nu răzbunarea. Din clipa asta vreau să privesc înainte, nu în urmă. Timp de cincisprezece ani, viața mea s-a concentrat în jurul tău.

Spuse ultimul cuvânt cu o grimasă disprețuitoare.

- Nu meriți să dau doi bani pe tine. Ești terminat și asta-mi ajunge. S-a terminat!

- S-o crezi tu că s-a terminat! Nu mă tem de amenințările tale. Nu mă sperii!

- Oh, ba te sperii, Neal, răspunse ea calmă. Sunt cel mai cumplit coșmar al tău - sunt cineva care nu se teme câtuși de puțin de tine.

Le aruncă o ultimă privire, apoi le întoarse spatele și ieși din încăpere. Străbătu holul casei, unde primele semne de degradare erau subtile, dar prezente. Steaua Patchettilor apusese.

Și Jade reușise.

Când ieși din casă, le zâmbi lui Dillon și lui Graham, care o așteptau nerăbdători lângă mașină. Graham veni în fugă spre ea, evident îngrijorat. Aflase adevărul, și asta nu-i afectase dragostea pentru ea. Acum că totul ieșise la suprafață, Jade se simțea ușurată că scăpase de povara secretului.

- Mamă, ce s-a întâmplat?

- Le-am spus că, dacă te mai supără vreodată, o să le pară rău.

- Doar atât? Întrebă el, oarecum dezamăgit.

- În mare.

O privi consternat.

- Ar fi trebuit să-mi spui.

- Poate că da, Graham.

- Credeai că n-o să înțeleg?

- Nu asta. Încercam să te protejez. Nu voiam să te simți cumva afectat de ceea ce a făcut tatăl tău - oricare ar fi fost el.

- Dillon spune că sunt cine vreau eu să fiu. Că nu trebuie să știu care din ei a fost părintele meu biologic.

- Ești Graham Sperry, spuse ea cu vocea încărcată de emoție, atingându-i obrazul. E tot ce am nevoie să știu.

- Și eu.

- Și, ca să știi, m-am dus să-l văd pe Hutch înainte să moară. Nu numai că nu a cerut să-i donezi un rinichi, a refuzat să ia măcar în calcul varianta asta. Nu ai de ce să te simți vinovat.

Graham privi spre casă.

- Aia doi Patchett... Păcat că nu ne-ai lăsat pe mine și pe Dillon să-i batem.

Zâmbind, îl cuprinse în brațe și se uită la Dillon peste umărul lui.

- Apreciez oferta.

Dillon se aplecă și o sărută blând pe gură.

- Ești o femeie fantastică.

- De noaptea trecută... mulțumită ție.

Mustața lui se curbă peste un zâmbet.

- Să mergem acasă.

Merseră cu geamurile coborâte, pe șoseaua netedă și îngustă, mărginită de stejari și de pini înalți care arătau spre cer.

- Știi ce-mi spunea tatăl meu, Graham?

- Bunicul Sperry?

- Aha. Îmi spunea: „Să nu-ți fie niciodată frică, Jade!” Credeam că vorbea despre moarte. Astăzi mi-am dat seama că poate se referea la altceva. Îmi spunea să nu-mi fie frică să trăiesc. Moartea e ușoară dacă o compari cu viața. Mama și-a detestat viața, așa că a fugit de ea. Tata nu a avut curaj să o trăiască deloc. Eu am.

Cu neastâmpărul caracteristic tinereții, Graham se juca cu butoanele de la radio, fără s-o asculte de fapt.

Dillon, pe de altă parte, auzise și înțelesese fiecare cuvânt. Întinse mâna și îi șterse o lacrimă de pe obraz. Era prima lacrimă pe care o vărsa în cincisprezece ani. Își lăsă obrazul în palma lui.

Când ajunseră acasă, îi spuse lui Graham:

- Spune-i lui Cathy că totul e bine și că o să ne întoarcem la timp pentru cină.

- Unde te duci?

- Eu și Dillon avem ceva de rezolvat.

- Unde? Vreau să vin și eu.

- Nu ești invitat.

- Aha, vreți să rămâneți singuri ca să vă pupați și alte de-astea...

- Ieși!

Graham, adresându-i lui Dillon un rânjel ca de la bărbat la bărbat, coborî din mașină. Dillon spuse:

- Pregătește tabla de șah. Jucăm după cină.

Graham zâmbi și o luă la fugă spre casă.

- A ieșit fără nici o zgârietură, Jade.

- Poate. În cea mai mare parte, datorită ție. Așteptă până ce Graham dispăru pe ușa din față, înainte să se întoarcă spre Dillon. Vreau să mă duci acolo.

Nu avea nevoie să întrebe unde voia să o ducă, doar să-i spună care era drumul. Îi spuse.

Pe măsură ce peisajul alerga pe lângă ei, își dădu seama cât de puțin mai semăna cu fata naivă care străbătuse același drum cu prietena ei cea mai bună, într-o noapte rece din februarie. Nu mai era nici femeia dedicată sută la sută muncii și carierei, care străbătuse ca o săgeată lumea afacerilor. Își atinsese deja ținta și nu mai simțea nevoia să demonstreze nimic.

Cele două fețe ale lui Jade Sperry se contopeau într-una singură. Elementele separate ale personalității ei se uneau. Era un amestec neobișnuit, o textură și o aromă unică, cu care te obișnuiești treptat.

După ani întregi în care fusese mânăta de un singur țel, se întorcea acolo de unde începuse totul. Oamenii din oraș care și-o aminteau nu mai vedeau în ea fata care plecase învăluită într-un scandal. O tratau cu un respect potrivit poziției pe care o ocupa în acel moment. Cei care nu o cunoscuseră mai înainte, vedeau în ea o eroină care făcea lucruri mărețe pentru comunitate.

Spre surprinderea ei, Jade constata că toate lucrurile pe care se convinsese că le urăște îi erau de fapt foarte dragi – viața într-un oraș mic, mâncarea făcută și mâncată fără grabă, aerul de vară prea greu de respirat, briza încărcată de parfumul greu al florilor și damful apei din canal.

Locul nu putea fi învinovățit pentru cei câțiva oameni răi de acolo. Femeie de afaceri, mamă, prietenă, iubită – orice altceva ar fi fost, era o femeie din sud. Inima ei bătea în ritmul acestor locuri.

Urmele de roți care ieșeau din șosea erau acoperite de buruieni. Nimeni nu mai fusese de mult timp aici. Jade voia să creadă că nimeni nu mai fusese acolo din acea noapte. Malul canalului arăta diferit în lumina zilei. Pleoscăitul lin al apei nu mai era sinistru. Nu existau umbre înfricoșătoare sau mișcări bruște în întuneric.

Dillon așteptă răbdător în timp ce Jade se învârtea încoace și-ncolo, amintindu-și... și uitând.

În cele din urmă, se opri în fața lui.

- Fă dragoste cu mine, Dillon.

- Aici?

- Da.

- De ce?

- Nu vreau să-mi amintesc tot restul vieții de locul ăsta ca de scena violului. De câte ori se întâmplă, îmi amintesc toată umilința, toată degradarea, toată furia. Vreau să-mi amintesc locul ăsta cald, scăldat de soare, cu mine în brațele bărbatului pe care îl iubesc.

Își împinse degetele în părul ei.

- Vreau să mă iubești. Dar ești sigură că mă iubești pe mine și nu ce-am făcut pentru tine?

- Am început să te iubesc când nu credeam că o să-mi pot exprima vreodată dragostea. Și, chiar dacă n-aș fi reușit, tot te-aș fi iubit.

Își puse mâinile pe obrajii lui.

- Te iubesc. Partea fizică e un bonus.

O trase în brațele lui. O strânse cu putere. Sărutul lor fu adânc, pasional, încărcat de iubirea care îi copleșea.

Se dezbrăcăra unul pe celălalt, aruncând hainele pe pământ. Mâinile lor redescopereau și excitau. Îi ridică sânii la gura lui și Jade îi mângâie sexul greu și cald.

Se întinse pe iarbă și îl trase lângă ea.

- Așa.

Se așază în genunchi, între coapsele ei, și se întinse treptat peste ea.

- Dacă nu-ți place, spune-mi să mă opresc, șopti el.

- Iubește-mă, Dillon!

Intră în ea încet, scufundându-se treptat. Fiecare mișcare era un act individual de iubire, retrăgându-se aproape de tot înainte de a se îngropa din nou în ea. Începu să-și ridice șoldurile, ca să se potrivească ritmului său. Dillon accelerează mișcările. Instinctiv, Jade își re poziționează picioarele. Mâna i se așază pe fesele lui goale și îl trase mai aproape, mai strâns, mai adânc.

Când atinseră punctul culminant, Jade își arcui spațele și gâtul, expunându-le buzelor lui și jurămintelor lui șoptite de dragoste și credință.

Îi trase fața în curbura gâtului ei. În timp ce-i mângâia părul, se uită printre lacrimi purificatoare către soare și îi simți razele calde pe zâmbetul ei.